

JOHN CASE

CODUL GENETIC

„Un thriller medical terifiant!“

SAN FRANCISCO EXAMINER

THRILLER

„*Codul genetic* este unul dintre puținele thriller-uri științifice impecabil construite, cu o poveste de o claritate impecabilă și care te poartă cu o deosebită măiestrie dintr-un loc într-altul și din suspans în suspans. O carte foarte bună, o dovadă de virtuozitate!”

Norman Mailer

John Case

CODUL GENETIC

editura rao

Editura RAO București
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, România

JOHN CASE
The Genesis Code
© 1997 by John Case
All rights reserved

Traducere din limba engleză
EUGENIA POPESCU

© Editura RAO București 2002
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDINYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

februarie 2002

ISBN 973-8180-70-8

Pentru Bob LaBrasca
1943-1992
Bodhisattva din Racine

*... Unul Născut, care din Tatăl s-a născut [...]
Lumină din Lumină,
Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat,
Născut, iar nu făcut...*

CREZUL DE LA NICEEA
SINODUL DIN CALCEDONIA
451 d. Hr.

PARTEA ÎNTÂI

IULIE

IULIE

1.

Părintele Azetti se simți ispitit.

Stând pe treptele bisericii parohiale, în timp ce-și trecea mătăniile printre degete, își îndreptă privirile dincolo de piața goală, spre ospătăria lui preferată – și se uită la ceas. Era 1 și 39 de minute după-amiaza. Și era înfometat.

În principiu, biserica trebuia să rămână deschisă de la opt la două și, din nou, de la cinci la opt. Așa anunța placa de pe ușă și părintele Azetti fu nevoit să recunoască faptul că placa avea o anume autoritate. Stătuse fixată acolo de aproape o sută de ani. Și totuși...

Ospătăria se afla în Via della Felice – un nume măreț pentru ceea ce se dovedea a fi o alee medievală, o potecă pietruită care se răsucea, pornind de la piața centrală și se sfârșea la zidul de piatră ce definea limitele exterioare ale așezării.

Montecastello di Peglia, unul dintre cele mai îndepărtate și frumoase orașe colinare ale Italiei, se ridica pe o calotă de stâncă la o mie de metri deasupra câmpiei Umbriei. Culmea gloriei sale era Piazza di San Fortunato, unde o mică fântână clipoceă în umbra răcoroasă a unicei biserici a satului. Liniștit și îmbibat de aroma pinilor, micul scuar era locul preferat al îndrăgostiților și al studenților de la Arte care veneau la meterezele lui pentru vederea panoramică a regiunii pe care o oferea. Deasupra peisajului pestriț, priveau „inima verde” a Italiei și leșinau de plăcere în fața

câmpurilor de floarea-soarelui tremurând sub arșiță.

Dar nu acum, nu în acest moment. Acum ei *mâncau*.

Iar părintele Azetti, nu. O boare ușoară care venea de după colț aducând cu ea aroma pâinii din cuptor îl țintui în loc. Carne friptă cu lămâie. Ulei încins de măsline.

Îi ghiorăiau mațele, dar se prefăcea că nu vede. Montecastello era, înainte de orice altceva, un sat. Nu exista un hotel adevărat, doar o mică pensiune condusă de un cuplu de englezi expatriați. Cum trăise la oraș aproape zece ani, părintele Azetti era un străin și așa avea să rămână în vecii vecilor. Fiind suspect, era tot timpul supravegheat, urmărit de locuitorii mai în vârstă ai așezării, mereu vigilenți, care-i duceau dorul predecesorului său. (Sau, așa cum îl numeau ei, „*bunul* preot”. Azetti? „*Noul* preot”.) Dacă, în orele hărăzite confesiunii, părintele Azetti închidea biserica un minut mai devreme, cineva avea să observe cu siguranță și Montecastello ar fi fost scandalizat.

Cu un suspin, preotul părăsi piața și pătrunse din nou în răcoarea bisericii. Construită într-o perioadă când sticla era o avere, clădirea fusese condamnată, din capul locului, la un amurg perpetuu. În afară de lucirea potolită a candelabrelor electrice și de lumânările din naos care ardeau până se topeau, singura lumină a lăcașului venea de la un șir de ferestre înguste plasate sus, pe peretele de la apus. Deși puține și mici, ferestrele produceau uneori un efect dramatic când, ca acum, adunau soarele după-amiezii în snopi de lumină ce se proiectau până la podea. Trecând de tabloul de mahon care înfățișa diferitele opriri de pe Drumul Crucii, părintele Azetti observă, cu un zâmbet, cum confesionalul îl aștepta cufundat într-una dintre aceste revărsări de strălucire naturală. Pășind în lumină, se bucură de acest efect, chiar dacă îl orbea. Avu o clipă de ezitare, imaginându-și scena prin ochii altora, apoi, jenat de propriul său narcisism, păși în confesional și trase perdeaua. Se așează în întuneric și începu să aștepte.

Confesionalul era o cabină de lemn, foarte veche,

despărțită la mijloc ca să-l separe pe preot de cel ce se spovedea. La mijlocul peretelui dintre ei se afla o fereastră prevăzută cu grilaj și perdele ce putea fi deschisă sau închisă de un panou glisant aflat pe partea preotului. Dincolo de grilaj se vedea un raft de lemn pe toată lungimea plăcii despărțitoare. Părintele Azetti avea obiceiul să-și odihnească degetele pe această bordură îngustă în timp ce sta cu capul aplecat ca să audă mărturisirea șoptită. Era, limpede, un obicei pe care-l împărtășea cu mulți preoți dinaintea lui: mica bordură se lucise sub forma unor vagi adâncituri, după ce mâini pioase atinseseră lemnul atâtea secole.

Părintele Azetti oftă, își ridică dosul mâinii la ochi și se uită la cadranul luminos de pe încheietură. Era 1.51.

În zilele când nu sărea peste masa de dimineață, preotului îi plăceau orele petrecute în confesional. Ca un muzicant care cânta Bach, se ascultă pe sine și-și auzea predecesorii în fiecare nou acord. Cabina străveche păstra ecoul vechilor suferințe din dragoste a tainelor șoptite și a iertărilor. Pereții ei ascultasera un milion de păcate sau, poate, așa cum gândea părintele Azetti, câteva zeci de păcate săvârșite de un milion de ori.

Cugetarea părintelui fu întreruptă de un zgomot familiar de cealaltă parte a despărțiturii – fâșâitul unei perdele trase, urmat de oftatul unui bătrân ce cădea în genunchi. Părintele Azetti se reculese și deschise grilajul, trăgându-l cu mâna.

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am greșit...

Chipul omului era în umbră, dar glasul lui îi era cunoscut. Era glasul celui mai de vază locuitor din Montecastello, doctorul Ignazio Baresi. În anumite privințe, doctorul Baresi era ca și el – un străin venit din lumea largă și transplantat în frumusețea sufocantă a provinciei. Inevitabil, ambii bărbați erau bârfiți și, tot inevitabil, deveniseră prieteni. Sau, dacă nu prieteni, cel puțin aliați, atât cât îngăduia diferența de vârstă și interese. Adevărul era că aveau

puține în comun, în afară de un exces de educație. Doctorul era un septuagenar cu pereții casei ticsiți de diplome și certificate care-i atestau reușitele în știință și medicină. Preotul era, într-un fel, mai puțin remarcabil – un slujbaș de vârstă mijlocie, la periferia politicii Vaticanului.

Așa că se adunau în jurul tablei de șah vineri seara, în piața din față de la Caffé Central, sorbind vin Santo. Conversația lor era firavă și intimitățile lipseau. O observație despre vreme, o urare în sănătatea unuia și a celuilalt și apoi: pion la nebunul regelui. Dar chiar și așa, după mai mult de un an de remarci fără importanță și amintiri ocazionale, ajunseseră să știe câte ceva unul despre celălalt. Părea de ajuns.

Totuși, în ultima vreme, vizitele doctorului fuseseră mai puțin regulate. Preotul știa că bătrânul fusese bolnav, dar acum, în timp ce-l asculta, își dădu seama că starea lui Baresi se înrăutățise. Glasul îi era atât de slab, încât părintele Azetti fu nevoit să-și lipească tâmpla de grilaj ca să poată auzi.

Nu că preotul ar fi fost deosebit de curios. Așa cum se întâmpla cu cei mai mulți dintre aceia care-și făceau drum până la confesionalul lui, Azetti abia dacă avea nevoie să asculte. După zece ani, le cunoștea slăbiciunile. La șaptezeci și patru de ani, doctorul ar fi putut să ia numele Domnului în deșert, ar fi putut să-și piardă milostenia. Înainte de a se îmbolnăvi, poate că poftise o femeie, poate că săvârșise chiar un adulter – dar toate astea se sfârșiseră pentru bătrân care, cu fiecare zi, părea tot mai slăbit.

De fapt, în sat se iscase un fel de dezgustătoare anticipare a sfârșitului apropiat al doctorului, de așteptare avidă, care-l cuprinsese oarecum chiar și pe părintele Azetti. De fapt, *il dottore* era un bărbat bogat, credincios și necăsătorit. Fusese generos cu orașul și Biserica și înainte. Într-adevăr, gândi părintele Azetti, doctorul...

Ce anume?

Preotul își aținti atenția asupra glasului din ce în ce mai

slab al doctorului. Bătuse câmpii, tot dezvinovățindu-se, cum fac adeseori cei ce se spovedesc, evitând păcatul, în timp ce își subliniau intențiile (care erau, ca întotdeauna, bune). Pomenise ceva despre mândrie, de faptul că fusese orbit de mândrie – și, pe urmă mai era, bineînțeles, și boala lui, și conștiința propriei condiții de muritor. Își dăduse seama că purtările lui fuseseră greșite. Nu era nimic deosebit în asta, își zise Azetti: perspectiva morții avea darul de a focaliza sensibilitatea umană, mai cu seamă sensibilitatea morală. Părintele Azetti se gândise la asta, când doctorul ajunse, în sfârșit, la subiect și începu să descrie păcatul însuși: ce făcuse, de fapt.

Preotul ascultă și cuvântul țâșni din el cu un gâfâit:

— *Ce?!*

Doctorul Baresi repetă ceea ce spusese, vorbind cu glas șoptit și înfrigurat. Apoi începu să dea detalii, astfel încât să nu poată exista nici o confuzie în legătură cu ceea ce spusese. Ascultând îngrozitoare amănunte stăruitoare, părintele Azetti simți cum i se strânge inima în piept. Ceea ce făcuse – ceea ce săvârșise acest om era păcatul cel mai spectaculos ce se putea imagina, un păcat atât de adânc și definitiv, încât cerul însuși nu-și mai putea reveni de pe urma lui. Era, de fapt, posibil?

Acum, doctorul tăcuse, respirând greu în timp ce sta în întuneric, așteptând iertarea de la prietenul și aliatul său.

Dar părintele Azetti rămăsese fără grai. Nu era în stare să scoată o vorbă. Nu putea nici măcar să gândească sau să respire. Era ca și cum ar fi fost scufundat, până la piept, într-un râu de munte. Tot ce putea face era să tragă aer în piept, și chiar și atunci își simțea gura uscată, ca de lemn.

Și doctorul rămăsese, deodată, cu limba legată. Încercă să vorbească, apoi începu să gâfâie întretăiat. Își drese glasul cu un sunet ștrangulat, mai întâi adânc împlântat în piept, apoi izbucnind cu asemenea furie, încât cabina se zgudui. Preotul se temu că omul va muri pe loc. În schimb, auzi ușa smucindu-se și, într-o clipă, doctorul dispăru.

Părintele Azetti rămase unde se afla, încremenit locului ca un martor după un accident fatal. Aproape de la sine, mâna lui dreaptă făcu semnul crucii. O clipă mai târziu era în picioare. Trăgând perdeaua deoparte, pași din întunericul cabinei în lumina din biserică.

O clipă, i se păru că lumea dispăruse. Nu se vedea nimic decât praful ce se ridica la cer într-o coloană de raze galbene ca untul. Încet, încet, ochii lui începură să se adapteze. Bâjbăiră în lumina orbitoare, apoi dibuiră silueta plăpândă a doctorului șchiopătând de-a lungul pasajului central. Globul spectral al capului său încărunțit sălta în lumina scăzută în timp ce el își bâjbâia drumul spre ușă cu bastonul, bocănind în dalele pardoselii. Preotul făcu un pas spre el, apoi altul.

— *Dottore!* Te rog!

Vocea părintelui Azetti bubui în biserică și, auzind-o, bătrânul șovăi. Se întoarse ușor către preot și acesta văzu că expresia de pe chipul lui nu avea nimic de-a face cu remușcarea. Doctorul se afla parcă într-un tren ce gonea nebunește spre iad și spaima radia din el ca un nimb în jurul lunii.

Apoi dispăru.

2.

Părintele Azetti scrisese „*Chiuso*” pe o bucată de carton ca să priceapă toată lumea că biserica era închisă. Apoi fixă anunțul pe ușă, încuie și plecă la Roma.

Glasul doctorului îi răsuna ca un claxon în cap, întâi mai încet, pe urmă mai tare, ca să se piardă apoi în tăcere. Era ca și cum în sufletul lui se declanșase o stare de urgență și aceasta îl invada continuu, din toate direcțiile. Repetarea

șoptită, disperată rostită de Baresi era ca o infecție minoră de care nu puteai scăpa. Cuvintele îl hărțuiau și inima lui nu putea apela decât la niște cuvinte goale: „fă ceva! Ceva!” Asta și făcea. Pleca la Roma. Cei de la Roma vor ști ce-i de făcut.

Se rugă de bărbatul femeii care-i făcea curat în locuință să-l ducă în cel mai apropiat (și mai mare) oraș, Todi. Odată instalat în mașină, se simți mai bine, greutatea din inimă fiindu-i ușurată de leacul acțiunii; se îmbarcase, era pe drum.

Șoferul era un om solid și gălăgios, dedat – părintele Azetti era în situația de a ști asta – jocului exagerat de cărți și plăcerii pe care i-o procura *grappa*¹. Nu muncise de ani de zile și, din grijă, poate, față de averea neveste-sii, era plin de solitudine, scuzându-se tot timpul în legătură cu suspensia proastă a mașinii, căldura, starea drumurilor și comportamentul dement al celorlalți șoferi. Ori de câte ori oprea brusc, ridica brațul cu un gest protector, de parcă preotul era un copil mic care nu cunoștea legile fundamentale ale fizicii destul de bine încât să-și păstreze echilibrul când se punea o frână.

În cele din urmă, ajunseră la stația de cale ferată și omul sări de la locul său și se repezi la portiera din dreptul pasagerului. Ușa vechiului Fiat, care fusese lovită într-o ciocnire mai veche, se deschise cu un scârțâit ca un vâităt. Aerul din exteriorul mașinii era doar puțin mai rece decât cel dinăuntru și o panglică subțire de sudoare se prelinse pe spina preotului. La despărțire, șoferul dădu drumul unui baraj de întrebări, în timp ce-l conducea pe Azetti la casa de bilete. Dorea oare părintele să-i cumpere el biletul? Să aștepte în stație până sosea trenul? Era sigur părintele că nu dorea să-l ducă cu mașina până la stația principală de la Perugia? Preotul refuză totul. „No-no-no-no-no-no-grazie, grazie!” în cele din urmă, omul plecă făcând o plecăciune politicoasă cu o evidentă expresie de ușurare.

¹ Rachiu (ital.).

Părintele Azetti avea de așteptat aproape un ceas până sosea trenul spre Perugia. La Perugia avea să ia un tren local spre stația următoare și să mai aștepte o oră trenul spre Roma. Între timp, se așeză pe o băncuță din afara stației din Todi, prăjindu-se la soare. Aerul era impregnat de praf și de ozon. Purta un guler preoțesc și costumul său de sărbătoare din lână neagră, ce atrăgea căldura soarelui.

Era iezuit, membru al *Societății lui Iisus*. În ciuda căldurii, nu-și relaxă umerii și nici nu-și coborî capul. Stătea drept. Avea o poziție perfectă.

Dacă ar fi fost un preot oarecare al unei parohii dintr-un orașel al Umbriei, întreaga problemă a spovedaniei doctorului Baresi n-ar fi ajuns, probabil, mai departe. Într-adevăr, dac-ar fi fost un simplu preot, era greu de închipuit că ar fi înțeles confesiunea doctorului, ca să nu mai vorbim de implicațiile ei. Iar, dacă ar fi *înțeles*, n-ar fi avut nici cea mai vagă idee ce să facă cu informația și unde să se ducă cu ea.

Dar Giulio Azetti nu era un preot oarecare.

Exista un termen, bine cunoscut în ziua de astăzi în lumea laică, ce definea întorsăturile ciudate ale sorții: sincronism. Dar, pentru un om al Bisericii, sincronismul era un concept străin, chiar demonic. Părintele Azetti trebuia să privească lanțul evenimentelor de parc-ar fi fost legate între ele de către o Mână nevăzută, o chestiune de voință, nu de întâmplare. Văzută astfel, prezența lui în acel confesional, și-anume faptul că ascultase o spovedanie și nu alta, era ceva ce urma un plan iscusit. Se gândi la expresia populară legată de aceasta: „Neînțelese-s căile Domnului.”

Stând pe peron, părintele Azetti cugetă la cât *de mare* era păcatul ce-i fusese mărturisit. Exprimat în cuvinte simple, era ceva înfiorător – o crimă nu numai împotriva Bisericii, dar și împotriva cosmosului. Era o ofensă la adresa ordinii firești și însemna sfârșitul Bisericii. Și nu numai al Bisericii.

Rugăciunea era o pavăză și el încercă să se roage, s-o folosească asemeni unui scut, unui zgomot nevinovat – dar nu servi la nimic. Vocea doctorului Baresi își făcea loc, și nici măcar semnul crucii nu reușea s-o alunge.

Părintele Azetti dădu ușor din cap și lăsă să-i alunece privirea pe buruienile prăfoase care creșteau în crăpăturile betonului de lângă calea ferată. Asemeni semințelor ce căzuseră în acele crăpături și care ascundeau în ele făgăduiala acestei vegetații nedorite, tot așa, păcatul mărturisit de doctor, dacă nu era luat în seamă, ascundea... ce?

Sfârșitul lumii?

Atât de puternică era arșița de iulie, încât până și scena din fața lui – șinele de tren, clădirile din spatele lor – părea că pâlpâie și se topește în aer. Sub sutană era lac de sudoare.

Își șterse fruntea cu dosul mânecii și începu să repete ce avea să spună când va ajunge la Roma – în cazul că va fi primit de cardinalul Orsini:

„Este o problemă de mare importanță, Sfinția Voastră...”

Am aflat ceva care amenință credința în mod profund...”

Va găsi el cuvintele. Cel mai greu va fi să-și facă loc prin birocrăția Bisericii. Încercă să-și imagineze împrejurările în care cardinalul – un dominican – ar accepta să-l primească. Cu siguranță că Orsini îi va recunoaște numele, își va aminti de el, va ști că cererea lui de audiență nu era ceva nesperios. Sau poate că, dimpotrivă, faptul că se cunoșteau va fi în defavoarea lui: cardinalul s-ar putea gândi că venise să-și pledeze propria cauză, încercând să se întoarcă la Roma după lungul lui exil în Umbria.

Își închise strâns ochii. Va găsi el o cale. *Va trebui* să găsească o cale.

În acel moment pământul de sub picioarele lui începu să tremure și un huruit adânc străbătu tălpile pantofilor lui negri, lustruiți. Lângă el, o fetiță încălțată cu sandale de plastic roz începu să salte în sus și-n jos. Părintele Azetti se

ridică. Sosea trenul.

3.

Trenul de la Perugia la Roma era o cursă locală cu scaune capitonate și reproduceri înrămate ale Lacului Como. Puțea a țigări ieftine și părea că se oprește la toate intersecțiile ca să se urce noi pasageri. Răzbit de foamea care-l chinuia (încă nu mâncase) și de monotonia călătoriei, părintele Azetti se ghemui pe scaun cu ochii pironiți pe lumina scăzândă a după-amiezii. După un timp, peisajul deveni mai aglomerat și mai puțin interesant, lăsând loc, în cele din urmă, suburbiilor industriale mohorâte ale capitalei italiene. Odată sosit la Stazione Termini, trenul se opri cu un scârțâit și o zguduitoră. Frânele cu aer scoaseră un suspin de ușurare, ușile se deschiseră brusc și pasagerii inundară peronul.

Părintele Azetti se uită în jur să vadă un telefon și, după oarecare bătaie de cap, dădu de monseniorul Cardone din Todi. Se scuză. Se afla la Roma cu o problemă foarte presantă.

— Roma?

Spera să se întoarcă într-o zi, două, dar s-ar putea să dureze mai mult – în cazul ăsta va trebui să-i îndeplinească altcineva îndatoririle din Montecastello. Monseniorul fu atât de șocat, încât nu reuși să scoată decât un nou țipăt revoltat („*Che?!*”) înainte ca Azetti să se scuze din nou și să pună receptorul jos.

Cum n-avea bani de hotel, preotul își petrecu noaptea ghemuit pe o bancă din gară. Dimineața se spală în toaleta bărbaților și porni în căutarea unei cafenele ieftine. Găsind una chiar lângă gară, sorbi un *espresso* dublu și înfulecă un

corn dulceag care părea, dar nu era, un *croissant*. După ce-și mai potoli foamea, intră iar în gară și începu să se uite după un M mare, roșu – semnul metroului. Destinația lui Azetti era orașul-stat cuibărit în inima Romei: Vaticanul.

„Treaba asta n-o să fie ușoară”, își zise el, „n-o să fie ușoară deloc”.

Ca orice stat independent, Vaticanul își conduce treburile cu ajutorul unui aparat birocratic – în cazul de față Curia, a cărei menire este să ghideze uriașa entitate ce continuă să fie cunoscută sub numele de Sfântul Imperiu Roman. În afara Secretariatului de Stat, care se ocupă de treburile diplomatice ale Bisericii, Curia este formată din nouă „congregații” sacre. Fiecare este asemănătoare cu un departament federal sau cu un minister, responsabil de un aspect sau altul al problemelor Bisericii.

Cel mai puternic dintre aceste departamente este Congregația Sacră pentru Doctrina Credenței, care până în 1965 fusese cunoscută sub numele de Congregația Sfintei Inchiziții a Păcatului Ereziei. Veche de peste 450 de ani, „Inchiziția” continuă să fie o parte vitală a problemelor curente ale Bisericii – deși nimeni n-o mai numește astăzi așa.

În afara supravegherii programei școlilor catolice din întreaga lume, CDC – după cum e cunoscută în mod curent – continuă să cerceteze erezia, să judece amenințările la adresa credinței, să-i disciplineze pe preoți și să-i excomunică pe păcătoși. În cazuri deosebite, o parte a congregației poate primi sarcina de a îndeplini exorcisme, de a se lupta cu Satana sau de a întreprinde acțiuni în eventualitatea unor atacuri împotriva credinței.

Tocmai în legătură cu aceste ultime responsabilități pornise părintele Azetti în călătoria sa la Roma.

Șeful CDC era Stefano Orsini, cardinalul Orsini, care, cu treizeci și cinci de ani mai înainte fusese, împreună cu

Azetti, student al Universității Gregorienne a Vaticanului. Orsini era acum principe al credinței, șef al lăcașului sfânt din cadrul Vaticanului, format din nouă cardinali de rang inferior, doisprezece episcopi și treizeci și cinci de preoți – fiecare fiind un cadru academic de prim ordin.

Birourile cardinalului se aflau în umbra Bazilicii Sfântului Petru din Palatul Sfântului Oficiu – o clădire bine cunoscută lui Azetti. Își petrecuse primii ani de preoție lucrând într-o încăpere mică, bine luminată, de la etajul doi, înconjurat de cărți și manuscrise. Trecuse multă vreme de atunci și, în timp ce urca scara spre etajul trei, simți cum inima îi bate tare în piept.

Nu din cauza efortului, ci din cauza *treptelor* – a marmurei care se adâncea și se subția în mijlocul treptelor tocite de picioarele care le călcaseră de-a lungul secolelor. Văzând adânciturile pietrei și gândindu-se că trecuseră aproape douăzeci de ani de când urcase aceste trepte ultima oară, își dădu seama că viața lui se topea și asta de ani de zile încoace. Și el, asemenea treptelor, începea să dispară.

Ideea asta îl opri în loc. Șovăi o clipă pe palier, apucându-se strâns de balustradă, până ce încheieturile degetelor începură să se albească. Un sentiment asemenea nostalgiei îi pătrundea în suflet, dar nu era nostalgie, era ceva... mai apăsător, o senzație de pierdere care-l făcu să simtă o durere în fundul gâtului. Încet, încet, începu iar să urce și, în timp ce urca, dorul de casă îl copleșea din ce în ce mai mult.

Era un străin acum, un vizitator în casa Tatălui său, și faptul că știa detaliile clădirii – textura zugrăvelii, bronzul mătăsos al balustradei, felul în care cădea lumina în dreptunghiuri piezișe pe pardoseala de marmură – era de ajuns să-i sfâșie inima.

Crezuse întotdeauna că-și va petrece cea mai mare parte a vieții între zidurile Vaticanului. În bibliotecă. La catedra uneia dintre universitățile Bisericii. Exact în această clădire.

Fusese destul de ambițios ca să creadă că într-o bună zi va ajunge chiar să poarte pălăria roșie de cardinal.

Dar, în loc de asta, își petrecuse ultimii zece ani păstorindu-i pe credincioșii din Montecastello, unde „turma” lui era formată din negustori, lucrători agricoli și mici afaceriști. Era un semn al neîndurării, dar nu putea să nu se gândească: Ce căuta un om ca el într-un astfel de loc?

Avea un doctorat în legislația canonică și cunoștea pe dinafară problemele Vaticanului. Lucrase ani de zile în Congregația Sacră pentru Doctrina Credinței și, mai târziu, în Secretariatul de Stat. Își îndeplinise îndatoririle admirabil, cu compasiune, cu inteligență și în mod *eficient* – astfel că ajunsese să fie privit ca un fel de stea în ascensiune. Trimis în străinătate pentru obișnuita „aclimatizare”, primise o numire, mai întâi ca subsecretar al nunțiului apostolic din Mexic, mai apoi în Argentina. Era clar pentru toată lumea că, într-o bună zi, va fi și el un *nuncio* – un ambasador al Papei.

Dar nu-i fusese dat. Se împotrivise Curiei, conducând demonstrații împotriva regimului militar brutal din Buenos Aires. Presase guvernul și poliția pentru a obține vești despre cetățeni dispăruți și acordase presei străine interviuri atât de incendiare, încât se schimbaseră note diplomatice – nu o dată, ci de două ori.

O dată cu alegerea Papei Ioan Paul al II-lea² deveni, dintr-o dată, limpede că Vaticanul nu va mai tolera activismul politic al preoților ca Azetti. Noul papă era dominican, un conservator polonez de pe vremea războiului rece, care

² Fericitul Papă Ioan Paul al II-lea (născut Karol Józef Wojtyła, * 18 mai 1920, Wadowice, Polonia – † 2 aprilie 2005, Vatican) a fost papă al Bisericii Catolice – episcop al Romei – și suveran al Vaticanului ales în 16 octombrie 1978. A fost botezat Karol Józef Wojtyła. A fost primul papă de altă origine decât cea italiană de la Papa Adrian al VI-lea, adică din 1522. Pontificatul său de 26 ani (octombrie 1978 – aprilie 2005) este considerat al treilea ca lungime din istoria Bisericii Catolice, în urma Sfântului Petru (estimat între 34 și 37 ani) și a lui Pius al IX-lea (31 ani).

vedea în „dreptatea socială” o problemă seculară și nu, propriu-zis, religioasă.

De cele mai multe ori, în istorie, dominicanii și iezuiții acționaseră destul de diferit. Deci, nu fu de mirare că întreaga Societate a lui Iisus își atrase critici. Întregul ordin fu admonestat pentru ceea ce noul Papă numea „lipsă de echilibru”, pentru că acordaseră mai multă atenție politicii decât slujirii Bisericii.

Părintele Azetti fu iritat de această admonestare. Deși cel de al patrulea legământ al iezuiților este supunerea față de Papă, pe el și asta îl irita. Cum putea el să fie preot și să nu-i sprijine pe săraci? Într-o discuție cu un reporter american în Buenos Aires, Azetti spusese că Ioan Paul al II-lea nu se opunea activismului politic, ci doar unui anume tip de activism politic. Ar fi putut să se oprească aici cu observația lui, renunțând la exprimarea propriei păreri, dar el intrase în amănunte. Ca să nu rămână nici o îndoială în privința intențiilor sale, continuă prin a spune că *în mod deosebit* activitățile anticomuniste sunt încurajate – dar a te exprima împotriva fasciștilor este intolerabil, ca să nu mai vorbim că mii de militanți sunt torturați și uciși.

Două zile mai târziu, aceste observații fură publicate, mai mult sau mai puțin cuvânt cu cuvânt, de către *Christian Science Monitor*, care însoțise articolul cu o fotografie a lui Azetti în fruntea unui marș în Piaza de Mayo. Sub imagine se afla numele lui și o explicație formată dintr-un singur cuvânt: „Schismă?”

Așa stând lucrurile, Azetti avusese noroc că nu fusese excomunicat. În schimb, îl rechemaseră la Vatican și fusese retrogradat. Ca să poată practica „smerenia”, fusese expedit la o parohie atât de mică și de îndepărtată, încât nimeni nu-i putuse spune exact unde se afla. Cineva credea că era lângă Orvieto. Sau, poate, lângă Gubbio. Era, în orice caz, în Umbria, dar unde? Până la urmă, cu ajutorul unei hărți topografice, localizează așezarea: la o aruncătură de băț de Todi. De atunci rămăsese acolo, cariera lui degradându-

se până la proporțiile unei parohii.

Asta se întâmplase atunci.

Acum, părintele Azetti pătrunse în anticamera de rezervă pe care și-o amintea atât de bine. Era o încăpere simplă, cu două bănci de lemn, un birou străvechi și un singur crucifix pe perete. Un ventilator de plafon se răsucea încet, punând arșița în mișcare.

Cel de la birou dispăruse, locul era gol, dar nu era liniște. Un roi de semne înaripate se scurgea încet de-a lungul ecranului unui laptop. Azetti își roti privirea să vadă un buton de sonerie, dar, negăsind nici unul, recurse la o tuse ușoară. După aceea murmură:

— Alo!

În cele din urmă, se așeză pe una din bănci. Apoi își luă mățaniile și începu să se roage.

Tocmai ajunsese la a douăsprezecea boabă când un preot într-o sutană albă ieși din biroul cardinalului și, văzându-l, se opri cu un aer surprins.

— Pot să vă ajut, părinte?

— *Grazie*, spuse Azetti, sărind în picioare.

Preotul întinse mâna, spunând:

— Donato Maggio.

— Azetti. Giulio Azetti – din Montecastello.

Părintele Maggio își încreți fruntea.

— E în Umbria, adăugă Azetti.

— Ah, răspunse Maggio, bineînțeles.

Cei doi rămaseră așa o clipă, zâmbindu-și stângaci unul celuilalt. În cele din urmă, Maggio se așeză la biroul lui.

— Cum vă pot fi de folos?

Azetti își drese glasul.

— Sunteți secretarul cardinalului? Întrebă el.

Maggio scutură din cap și zâmbi.

— Nu, lucrez aici doar de câteva săptămâni. Știți, sunt multe de făcut aici. O groază de schimbări. De fapt, sunt ajutor de bibliotecar.

Azetti dădu din cap, răsucindu-și pălăria în mâini. Ar fi

putut ghici ce slujbă avea Maggio cu adevărat. După douăzeci de ani, expresia îi răsări brusc în minte: „șoarece de bibliotecă”. Astea erau cuvintele pe care le foloseau când se refereau la cei ce trudeau din greu la arhive, scoțând la iveală pergamente și vechi texte lămuritoare pentru cardinali, episcopi și pentru profesorii de la universitățile Vaticanului. Maggio avea nasul roșu și plângăcios și ochii miopi ai celor din tagma lui. După ce stăteau o vreme în lumină slabă și migăleau printre cărți mucegăite de secole, împărtășeau cu toții aceste caracteristici.

— Deci... spuse Maggio, încruntându-și fruntea. Ce pot face pentru dumneata, părinte?

Era un pic dezamăgit că preotul nu întrebase de ce „erau multe de făcut” sau despre ce fel de „schimbări” era vorba. Atunci, Maggio ar fi putut face aluzii la starea în care se afla Papa și să urmărească ochii vizitatorului căscându-se la auzul veștilor. Preotul ăsta părea pierdut în gândurile lui, așa că Maggio fu nevoit să repete:

— Vă mai întreb o dată: cum vă pot ajuta?

— Am venit să-l văd pe cardinal.

Maggio scutură din cap.

— Îmi pare rău.

— E *urgente!* spuse Azetti.

Maggio nu părea chiar atât de convins.

— Un atac la adresa credinței, explică Azetti.

Șoarecele de bibliotecă zâmbi slab.

— Este foarte ocupat, părinte. Ar trebui să știi asta.

— Știu. Numai că...

— Oricine vă poate spune: audiențele trebuie să fie fixate cu mult timp înainte.

Omul continuă să trăncănească, dând amănunte despre cum era bine să fie atacată problema. Azetti ar fi trebuit să se sfătuiască cu monseniorul diocesei sale. Dar, de vreme ce nu făcuse asta... și de vreme ce *se afla* la Roma... se putea totuși face o programare la unul dintre prelații mai în

vârstă căruia Azetti putea să-i prezinte problema. Și, dacă s-ar fi considerat nimerit, o discuție cu cardinalul ar fi fost eventual posibilă... cu toate că pentru asta ar putea fi nevoie de săptămâni întregi. Poate și mai mult. Poate... o scrisoare?

Părintele Azetti bătu toba cu vârful degetelor pe bordura pălăriei. Mai fusese el învinuit și altă dată de aroganță, de convingerea că preocupările lui erau mai presus de alte priorități ale Bisericii. Dar în cazul acesta? Nu! Nu se putea rezolva printr-un intermediar și nici printr-o scrisoare. El avea treabă cu cardinalul. Cardinalul *acesta*.

— O să aștept, spuse ducându-se înapoi la bancă și așezându-se.

— Mă tem că nu înțelegeți, spuse Maggio cu un zâmbet anemic. Cardinalul nu poate să primească pe toată lumea care-ar dori să-l vadă. Pur și simplu, nu e posibil.

— Înțeleg, răspunse părintele Azetti. Secretarul făcu un mic gest de neputință. Dar o să aștept.

Ceea ce și făcu.

În fiecare dimineață, Azetti sosea la Biserica Sfântul Petru la ora șapte. Își spunea rugăciunile și se așeza pe o bancă lângă vestita statuie a sfântului Petru, urmărindu-i pe credincioși cum se apropie și sărută piciorul de bronz al marelui apostol. Secole de sărutări șterseseră despărțiturile dintre degete; întreg vârful piciorului fusese tocit până devenise plat. Până și talpa sandalei se topise în carnea de bronz a piciorului.

La ora opt, Azetti urca scările spre anticamera de la etajul trei, unde-și anunța numele părintelui Maggio îmbrăcat în sutană albă. În fiecare zi, Maggio dădea din cap cu răceală și scria disciplinat numele lui Azetti într-o agendă, cu o precizie țepoasă și ostilă. Preotul de țară își luă în primire postul de pe bancă unde rămânea înțepenit până la sfârșitul zilei. La ora cinci, când odăile cardinalului se închideau, pornea iar înapoi pe scări. Trecea prin

Colonada lui Bernini și ieșea pe Poarta Sfintei Ana.

În timp ce aștepta, avea timp din belșug să se gândească la omul pe care dorea să-l vadă. Și-l amintea pe Orsini din anii lor de studenție, îi vedea trupul mare și stângaci, atât de nepotrivit cu mintea lui iute și ascuțită. Inteligența lui Orsini era rece, asemenea unui laser, lipsită de compasiune și chiar de interes față de punctul de vedere al altuia.

Unica lui pasiune era Biserica și, de dragul acestei pasiuni, îi pune la pământ pe toți cei care-i stăteau în cale. Ascensiunea lui în ierarhia Vaticanului fusese previzibilă și rapidă. Nimeni nu fusese surprins de numirea sa, la un moment dat, în postul de șef al CDC; era, într-un fel, o treabă de polițist, iar Orsini avea un suflet de polițist. Îi amintea părintelui Azetti de polițistul³ cu inimă de piatră din *Les Misérables*, neînduplecat, neiertător. Virtutea transformată în stâncă.

Sigur că asemenea oameni sunt necesari, chiar indispensabili – și Orsini era omul ideal căruia putea să-i împărtășească mărturisirea doctorului Baresi. El va ști ce era de făcut și va avea grijă să se acționeze în consecință.

Azetti nu dorea să se gândească la asta, la ce putea fi făcut sau ce va trebui să se facă. Așa că, deseori, se pierdea în rugăciuni.

Își petrecea serile în *stazione*, unde descoperi, după prima noapte, că, dacă-și lăsa pălăria cu bor rotund pe bancă, lângă el, în timp ce dormea, putea să se trezească cu câteva mii de lire în calotă. Deși somnul îi era agitat, nimeni nu-l deranja. Iar dimineața, după ce se spăla în lavaboul bărbaților, se ducea la cafeneaua cea mică unde-și cheltuia pomana primită pe cafea, *cornettos* și apă minerală.

Cam din a patra zi, părintele Maggio încetase să mai fie politicos. Se făcea că n-aude când părintele Azetti spunea „*Buon giorno*” și se purta de parcă preotul nici nu era acolo. Între timp, alți intermediari veneau și plecau, întrebând

3 Javert.

dacă puteau fi de vreun ajutor. Politicos, dar ferm, Azetti le respingea ofertele, spunând că nu poate discuta problema decât cu *il cardinale*.

Din când în când, cineva își vâra capul pe ușă, sperând să apuce să-l vadă pe preotul acela atât de nebun și, tot atât de repede, capul dispărea. Se schimbau și șoapte, și se auzeau frânturi de conversație pe holuri. La început, observațiile exprimau o anume curiozitate. Se distingeau un ton amuzat în vocile personalului, dar, treptat, vocile se aspreau, trădând plictiseala.

— *Ce vrea?*

— *Vrea să-l vadă pe cardinal.*

— Imposibil!

— Bineînțeles!

Era limpede că devenea nu doar enervant, dar și jenant. În primul rând, în ciuda faptului că se spăla în gară, începuse să pută. Degradarea igienei sale personale îl făcea să se simtă destul de prost, fiindcă era, după toate regulile, un om îngrijit. Suporta degradarea doar pentru că nu avea încotro. În ciuda tuturor eforturilor de curățenie, jegul se instalase în fiecare crăpătură și adâncitură a pielii lui și i se impregnase în haine. Părul îi devenise unsuros și el nu era în stare să facă nimic în legătură cu asta.

Încercările lui de a se spăla aveau loc noaptea, când lavaboul bărbaților avea un aer părăsit. Dar chiar și așa, se părea că era tot timpul spionat. Mulți păreau să găsească o distracție în urmărirea preotului la toaleta publică.

Nu că s-ar fi ales cu mare lucru. Chiuvetele erau foarte mici și aveau numai apă rece. Săpunul era un fel de materie lipicioasă care nu făcea spumă și, *mai rău*, nu existau prosoape, doar niște mașini care suflau aer fierbinte. Oricât de mult s-ar fi căznit părintele Azetti sau oricât de acrobatice ar fi fost pozițiile în care ar fi stat, părți ale corpului său nu puteau cu nici un chip să fie uscate fără a se da în spectacol. Așa că jegul rămânea lipit de el. Pentru prima oară înțelese ce însemna să nu ai un cămin.

— Nu putem să-l scoatem de aici? Întrebă o voce.

După a șasea zi începuseră să vorbească despre el fără nici o fereală, de parc-ar fi fost un străin sau un animal care nu putea să-i înțeleagă. De parcă nici n-ar fi fost acolo.

— Dar ce impresie ar face asta? Doar e preot!

Azetti nu șovăise nici o clipă. Tot ce avea de făcut era să-și amintească de cuvintele lui Baresi. Nu trebuia, nu putea să se întoarcă la Montecastello, el care era unicul depozitar al mărturiei doctorului. Decât să facă asta, mai bine așteaptă la nesfârșit.

În a șaptea zi, monseniorul Cardone sosi de la Todi și se așeză pe locul de lângă el.

Monseniorul, un om smochinit cu un aer de păsăroi, nu spuse nimic preț de un minut. Își aținti ochii negri, vioi pe peretele din fața lui și păstră tăcerea, privind de sub smocurile sprâncenelor cărunte. În cele din urmă, zâmbi scurt și puse o mână pe genunchiul părintelui Azetti.

— Mi s-a spus că ești aici, zise el.

— Ah, răspunse părintele Azetti, de parc-ar fi fost curios și curiozitatea îi fusese acum satisfăcută.

— *Giulio*. Despre ce-i vorba? Poate pot să te ajut.

Azetti clătină din cap.

— Numai dacă poți să iei legătura cu cardinalul. Altfel... Ridică din umeri.

Monseniorul se strădui cât putu. Încercă să-l încânte. Îi vorbi lui Azetti cum vorbește un prelat sofisticat cu altul. Cu siguranță că Azetti știa mai bine ca oricine cum se proceda. Existau căi și protocoale... formalități! Cu siguranță că știa mai bine ca oricine cât de prețios trebuie să fie timpul cardinalului și cum personalul său avea datoria să-l apere de orice abatere de la problemele lui.

— Hai să facem câțiva pași împreună!

— *No. Grazie. Molto grazie.*

În cele din urmă, monseniorul trecu la atac.

— Să fim serioși, Azetti, ți-ai părăsit datoria. Ți-ai abandonat biserica! A avut loc un botez, un deces... o

slujbă de înmormântare! Ce poate fi atât de important? Lumea a început să vorbească!

Apoi trecu la lingușiri. Dacă Azetti s-ar încrede în el, monseniorul ar interveni în favoarea lui. Așa cum stăteau lucrurile, aproape sigur, cardinalul nici măcar nu știa că Azetti așteptase atâtea zile.

Azetti scutură din cap.

— Nu pot să spun nimănui, zise el, doar cardinalului.

În acea clipă, monseniorul sări furios în picioare.

— Dacă te încăpățânezi, Giulio...

Azetti încercă să-și amintească niște cuvinte care ar fi putut să înmoaie furia monseniorului, dar, înainte de a apuca să spună ceva, Donato Maggio băgă capul pe ușă.

— Cardinalul te primește acum, îi spuse el preotului.

Orsini hotărâse că, în definitiv, asta era calea cea mai bună de a se descotorosi de el.

Stefano Orsini era instalat la un birou enorm de lemn; purta veșminte negre tivite cu purpuriu, iar pe vârful capului avea o tichie roșie. Era un om solid, cu o față cârnoasă, de care atârnavă pieile și niște ochi căprui enormi. Semănau cu niște ochi de câine, un câine mare, dar nu dintre cei prietenoși. Trăsăturile i se crispară o clipă, în timp ce miasma preotului îl precedă în încăpere, apoi își înălță privirile.

— Giulio, spuse el. Ce plăcere să te văd. la loc. Mi s-a spus că aștepți de multă vreme.

— Sfinția Voastră!

Părintele Azetti se așeză pe marginea unui scaun din piele cu rezemători arcuite și așteptă să iasă părintele Maggio din încăpere. În minte îi mișunau cuvintele pe care le repetase. Atunci observă că, în loc să plece, Maggio se așezase pe un scaun de lângă ușă și-și încrucișase picioarele.

Azetti tuși.

Cardinalul îl îndemnă.

— Deci?

Azetti se uită în direcția părintelui Maggio.

Privirile cardinalului se mutară de la un preot la celălalt și iar îndărăt. În cele din urmă clătină din cap și spuse:

— El e asistentul meu, Giulio.

Azetti clătină și el din cap.

— Și rămâne aici, adăugă cardinalul.

Azetti clătină iar din cap. Își dădea seama că răbdarea cardinalului începuse să slăbească.

— Ai nevoie de *parole*? îl întrebă cardinalul pe un ton disprețuitor. Te-ai plictisit de viața de la țară?

Îl auzi pe părintele Maggio chicotind în spatele lui. Dar nu-i păsa. Pentru prima oară își dădu seama că pierduse ceva cât stătuse la țară, și anume propria sa ambiție. Dar, deși asta suna groaznic, chiar și pentru el, știa, în adâncul sufletului, că nu era deloc același lucru ca pierderea unui picior. În timp ce privirea îi rătăcea în jurul biroului lui Orsini, își dădu seama că, în ciuda nostalgiei lui din prima zi, nimic n-ar fi putut să-l mai convingă să se întoarcă la mașinațiile vieții de la Vatican. La Montecastello găsise ceva mai prețios decât ambiția.

Își găsisse credința.

Dar nu putea vorbi cu Orsini despre asta. Așa stăteau lucrurile, deși cardinalul însuși era o raritate la Vatican – și el era un credincios adevărat, un soldat al Crucii înflăcărat și dârz. Cu toate astea, părintele Azetti știa că Orsini nu se putea preocupa de sufletul lui. Pe el îl interesa puterea și Azetti înțelegea că orice profesiune de credință nu va fi privită drept ceea ce era, ci drept o prefăcătorie sau o tentativă, o manevră politică.

— Nu, răspunse el. Nu mă aflu aici în interesul meu. Se uită la ochii de animal de pradă ai lui Orsini. Este ceva de care Biserica trebuie să ia cunoștință. Șovăi. Ceva care nu poate fi...

Cardinalul ridică o mână și schiță un zâmbet rece.

— Giulio... te rog. Scutește-mă de observațiile

introdutive.

Părintele Azetti oftă. Aruncându-i o privire nervoasă părintelui Maggio, se rezezi cu capul înainte, uitând de discursul pe care-l repetase o săptămână întreagă. Urmă un moment de pauză, când capul lui roia de cuvinte, apoi:

— Am ascultat o mărturisire, se bâlbâi el. Am ascultat o mărturisire care mi-a oprit bătaile inimii.

4.

În zilele care urma, cardinalul Orsini se frământă.

Se frământă în legătură cu Omul. Se frământa în legătură cu Dumnezeu. Și se frământa și pentru sine însuși. Ce trebuia el să facă? Ce putea să facă *un om*? Implicațiile mărturisirii doctorului Baresi erau atât de profunde, încât, pentru prima oară în viața lui, Orsini avu impresia că i se ceruse să-și pună pe umeri o greutate prea mare pentru el. Era clar că problema trebuia să-i fie prezentată direct Papei, dar Papa era aproape inconstient mai tot timpul, luciditatea lui pâlpâind gata să se stingă, ca un semnal radio slab. O problemă ca asta... putea să-l ucidă.

Problema era complicată de izolarea pe care o impunea. Nu exista nimeni în care Cardinalul Orsini să simtă că se poate încrede. Într-adevăr, singura persoană de la Vatican care cunoștea chestiunea era părintele Maggio – o situație pentru care nu putea să se învinuiască decât pe sine însuși. Azetti nu dorise ca el să fie acolo, dar el insistase: „Este asistentul meu, Giulio.” Și, după o pauză: „Și rămâne aici.”

De ce spusese asta? Fiindcă, își explică el singur, ai petrecut prea multă vreme la Vatican și prea puțină în lume. Ești un om îngâmfat care nu-și poate închipui că un preot de parohie ar putea avea ceva interesant de spus – și

acum, Donato Maggio este singurul tău confident.

Donato Maggio. Gândul îl făcu să geamă adânc. Maggio era un arhivist-cercetător, cândva funcționar, care nu se sfia să-și exprime părerile sale teoretice. Era un conservator care se ruga (cu voce tare) pentru „un catolicism mai viguros” și care se referise de multe ori la „adevărata liturghie” – ceea ce era, bineînțeles, o critică abia voalată față de reformele instituite Conciliul de la Vatican II.

Dacă ritualul Tridentin era „adevărata liturghie” – pentru că era slujit în latină, preotul stând cu spatele la enoriași – atunci noua liturghie era o înșelătorie. Și, deci, un sacrilegiu.

Deși nu discutase niciodată vreo chestiune teologică cu părintele Maggio, cardinalul Orsini putea să-și imagineze care era poziția preotului într-o serie de probleme. Nu numai ca Maggio ar fi disprețuit noua liturghie în care latina era înlocuită de engleză, spaniolă și alte limbi vii, dar s-ar fi încruntat și la ideea îndeplinirii cerințelor slujbei de duminică prin oficierea serviciului divin sâmbătă seara. Asemeni altor conservatori, s-ar fi opus oricărei încercări de modernizare a Bisericii pentru a o face mai accesibilă. În cazul lui Maggio, problema nu era că se opunea măsurilor propuse, precum hirotonisirea femeilor, acceptarea căsătoriei la preoți sau legalizarea controlului nașterilor – conservatorismul lui mergea și mai departe. El ar fi dorit să se renunțe la reformele care fuseseră deja instituite. El era omul din Neanderthal.

Prin urmare, n-ar fi avut nici un rost să-l întrebe pe Maggio ce părere are despre fapta doctorului Baresi. Preoții ca Maggio nu aveau păreri; ei aveau reflexe, și aceste reflexe erau previzibile.

De fapt, nu avea nici o importanță. Părintele Azetti venise la Vatican cu o bombă pe punctul de a exploda într-un moment de neobișnuită activitate – ceea ce însemna că izolarea cardinalului Orsini nu dură mult. Boala Papei era

Îndeajuns de gravă încât colegiul cardinalilor să înceapă, discret, să-și consulte membrii în căutarea succesorului potrivit. Scurte liste de posibili papi - *papabiles* - erau întocmite și revizuite, iar în interiorul Sfântului Oficiu fuseseră interzise telefoanele celulare pentru ca ziaristii sau alte persoane să nu poată asculta conversații ce nu trebuiau să fie auzite.

Era o perioadă agitată în care problema la ordinea zilei erau întrunirile secrete și confidențele șoptite. În atare împrejurări, în care sănătatea Papei se degrada vertiginos, cardinalul Orsini se afla când într-o încăpere plină de fum, când într-alta. Era o atmosferă supraîncălzită în care chestiuni de o importanță uriașă erau discutate chiar și la cea mai întâmplătoare întâlnire: următorul Papă, viitorul Bisericii.

Chinuit cum era de mărturisirea doctorului Baresi, mai importantă decât orice altă problemă, era inevitabil ca Orsini să împartă povara ce se aruncase pe umerii săi cu diferiți colegi de-ai lui. Ceea ce și făcu; ceru sfatul unor confidenți - doi, trei, nu mai mulți.

Reacția, în fiecare caz, fu o contemplare șocată, urmată de observația că nu era nimic de făcut, sau s-ar fi putut face un singur lucru, și *ace/a* prea teribil pentru a putea fi luat în considerare. Și totuși... toată lumea fu de acord că a nu face nimic era un alt fel de acțiune. Ale cărei consecințe puteau totuși să fie la fel de mari.

„*A nu face nimic...*” gândi Orsini. A nu face nimic însemna a lăsa lumea să sfârșească asemenea unui ceas care s-a oprit după ce ticăise de la începutul tuturor timpurilor.

Chestiunea era atât de copleșitoare, încât colegii lui Orsini făcură, inevitabil, confidențe propriilor lor prieteni, și veștile se răspândiră. La o săptămână după uluitoarea dezvăluire făcută de Azetti în birourile cardinalului Orsini, se dezlănțuiră adevărate dezbateri între zidurile Vaticanului. Erau dezbateri secrete, după ce un prelat după altul scotocise arhivele bibliotecii Vaticanului în căutare de

îndrumări care, până la urmă, nu putură fi găsite nicăieri. Nu exista nici o învățătură a trecutului care să poată rezolva această chestiune. Se căzu de acord că problema creată de păcatul doctorului Baresi nu avea precedent în istoria Bisericii – și asta pentru simplul motiv că nu fusese posibilă niciodată.

Rezultatul era că exista un vid al dogmei care, în cele din urmă produse, de la sine, un consens. După câteva săptămâni de discuții neoficiale, Curia hotărî că, indiferent ce făcuse doctorul Baresi, *asta fusese voia Domnului*. Prin urmare, nimeni n-avea nimic de făcut, dacă nu-și revenea sau până când nu-și revenea Papa, sau până nu se alegea un nou Papă căruia i-ar fi putut fi prezentată problema. Din acel moment, Sfinția Sa ar fi putut să atace problema *ex catedra*. Până atunci, toți trebuiau să stea în rezervă. Ceea ce și făcură.

Cu excepția părintelui Maggio care, auzind hotărârea, luă primul tren spre Napoli.

Birourile de la Umbra Domini sau „Umbra Domnului” se aflau într-o vilă cu patru etaje de pe Via Viterbo, la câteva străzi de Opera Napolitană. Fondat în 1966, nu mult după sfârșitul Conciliului Vatican II, ordinul își păstrase același statut canonic de treizeci de ani; era „un institut laic” cu peste cinci mii de membri și „misiuni” în treisprezece țări. După ce multă vreme căutase să obțină statutul mai elevat de „prelatură personală”, părerea majorității celor ce se pricepeau la treburile Vaticanului era că Umbra Domini avea noroc că rămăsese în cadrul Bisericii.

Obiecțiile ordinului la reformele Conciliului Vatican II fuseseră numeroase, profunde și vehemente. Purtătorii lui de cuvânt atacaseră eforturile Conciliului de a „democratiza” credința, văzând în ele o cedare în fața forțelor modernismului, sionismului și socialismului. Cea mai revoltătoare dintre reforme, după părerea ordinului Umbra Domini, era renunțarea la liturgia în latină, care

dăduse peste cap mai mult de o mie de ani de tradiție și retezase legătura comună care îi unea pe catolicii din toate colțurile lumii. În opinia Umbrei, slujba în limba națională era „un ritual bastard, o versiune catolicizantă a liturghiei lui Dumnezeu”. Potrivit fondatorului organizației, noua liturghie nu putea fi explicată decât într-un singur fel: era împedecă, că Tronul Sfântului Petru fusese ocupat de Anticrist de-a lungul deliberărilor de la Vatican II.

Și asta nu era tot. Deși convingerile ordinului nu erau înscrise în nici un document public, se știa că acesta condamnă punctul de vedere liberal potrivit căruia și alte religii au elemente de adevăr și că – așa cum declară Vatican II – adepții lor „se bucură de iubirea Domnului”. Dacă așa stăteau lucrurile, argumenta ordinul, atunci Biserica era vinovată de persecuții și ucideri în masă. Căci cum altfel s-ar explica cei o mie șase sute de ani de intoleranță doctrinară, mandatată de Papă, care culminase cu *Inchiziția*? Dacă nu cumva, așa cum insistă Umbra Domini, doctrina fusese corectă tot timpul și adepții altor credințe erau, de fapt, necredincioși și dușmani ai adevăratei Biserici.

Cei care criticau ordinul cereau excomunicarea adepților săi, dar Papa șovăia, nedorind să provoace o schismă. De ani de zile, trimiși ai Vaticanului se întâlneau în taină cu conducători ai ordinului Umbra Domini, până când, în cele din urmă, se ajunsese la un compromis. Ordinul obținuse recunoașterea oficială de către Vatican și îngăduința de a sluji liturghia în latină, cu condiția de a se angaja la un fel de jurământ al tăcerii. În viitor, Umbra nu va mai face nici o declarație publică și întreg prozelitismul va fi redus la exprimarea prin viu grai.

Așa cum era inevitabil, Umbra Domini se închise în sine. Conducătorii ei dispărură de pe scena publică și încetară să mai dea interviuri. Din când în când, apărea câte un articol de ziar în Statele Unite sau în Europa care avertiza cititorii că organizația devenise un cult. *New York Times* o acuză de

„o secretomanie obsesivă și de practici de recrutare coercitivă”, pomenind, de asemenea, de averea uriașă pe care reușise, cumva, s-o acumuleze în doar câțiva ani. În Anglia, *The Guardian* mergea chiar mai departe. Referindu-se la „numărul greu de precizat de politicieni, industriași și magistrați” care erau membri ai grupului, ziarul insinua că „o organizație politică neofascistă se nășteea sub masca unui ordin religios”.

Afirmația era respinsă, într-un mod grațios, chiar de persoana pe care părintele Maggio venise să o întâlnească la Napoli. Acesta era tânărul și carismaticul „Cârmaci” al Umbrei Domini, Silvio della Torre.

În momentul când răspundea declarațiilor privitoare la caracterul neoficial al ordinului, della Torre avea în față un public format din noi membri, printre care se afla, în ultimele rânduri ale adunării, de fapt, lipit de un perete – Donato Maggio. Cuvântarea avea loc în vechea bisericuță napolitană San Eufemio – un edificiu care fusese donat ordinului în primii săi ani și care continua să fie folosit drept amvonul ei „originar”.

Era o clădire care avea o istorie a ei. Biserica creștină fusese clădită în secolul al optulea, pe terenul unui templu străvechi închinat lui Mitra. În ciuda valorii sale de antichitate, clădirea bisericii fusese atât de „căzută în genunchi” în 1972, – acoperișul îi curgea și zidurile se prăbușeau – încât singura alternativă când fusese donată ordinului Umbra fusese aceea de a se îngădui dărmarea ei, spre binele siguranței publice.

Umbra restaurase biserica, așa cum făgăduise, deși rămăsese puțin din clădirea primitivă ce putea să-i intereseze pe „vulturii culturii” care leșinau la vederea imaginilor ce li se ofereau în alte biserici. La distanță de o jumătate de zi, puteau să admire lucrările lui Giotto sau Michelangelo, Leonardo ori Fra Lippo Lippi. Ale lui Rafael și Bernini. San Eufemio nu prea-i atrăgea pe iubitorii de artă.

Ce-i drept, exteriorul era binecuvântat cu o pereche de

uși de chiparos din secolul al optulea – destul de simple, deși rezistente. Dar spațiul din interior era înghesuit și sumbru. De fapt, nu se prea vedeau ferestre, iar puținele care existau lăsau să pătrundă lumina cu zgârcenie, fiindcă erau făcute din seleniu, un precursor al sticlei, translucid în lumină puternică, dar nici pe departe transparent.

Iar celelalte atracții erau, oarecum... respingătoare. Inima unui sfânt, acum căzut în dizgrație, era expusă într-un relicvariu hidos. Locul de cinste era ocupat de o Bună-Vestire foarte veche, cu aer fantomatic. Pictura însăși era atât de înnegrită de vreme, încât doar o zi strălucitoare îngăduia pătrunderea unei lumini suficiente ca s-o facă vizibilă. În afară de asta, o Fecioară cu chip de lemn contempla Sfântul Duh, care nu era înfățișat sub forma tradiționalului porumbel, ci sub aceea a unui ochi fără trup care plutea în aer.

În interiorul acestui spațiu sumbru, della Torre strălucea ca o lumânare. În ziua când replica declarațiilor de presă ce pretindeau că Umbra era o organizație neofascistă – care era chiar ziua când Donato Maggio se alăturase Umbrei Domini – tânărul preot mânuia controversa cu o perfectă ușurință. Mai întâi zâmbi, pentru ca apoi să-și arunce mâinile în aer și să scuture din cap cu tristețe.

— Presa, începu el, presa mă uimește pentru că este, în același timp, inconsecventă și absolut credibilă. Mai întâi, se plânge că noi vorbim prea mult, spuse el, făcând aluzie la vremea când Umbra își trâmbița concepțiile în gura mare. Iar acum, continuă el, se plânge că nu mai vorbim deloc. Pentru că asta convine scopurilor ei, confundă izolarea cu caracterul ascuns, fraternitatea cu conspirația și, în felul acesta, își dovedește... credibilitatea. Un murmur amuzat se ridică din adunare. Presa înțelege *întotdeauna totul* greșit, adăugă della Torre, în concluzie. Și puteți conta pe asta. Cei de față râseră.

În ceea ce-l privea pe el, părintele Maggio era, în același timp, dominican și membru al Umbrei. Existau mulți preoți

în rândurile Umbrei; de vreme ce era un ordin laic, nu exista nici o contradicție în această dublă apartenență. Dar Donato Maggio era, poate, puțin diferit de alții, prin faptul că nu era doar un membru al unui ordin religios, ci și unul care lucra în cadrul Vaticanului. Prin urmare, stătea în două bărci și își dădea seama de teama pe care fiecare o provoca celeilalte. Pentru Vatican, Umbra Domini era un grup extremist, aproape intolerabil, un soi de Hezbollah catolic pe punctul de a exploda. La rândul ei, Umbra Domini vedea în Vatican exact ceea ce era sau ceea ce părea să fie: un obstacol. Masiv, senil și *present*.

Deși părintele Maggio nu făcuse niciodată cunoștință în mod oficial cu Silvio della Torre, nu existau motive să nu se organizeze o întâlnire între patru ochi. Aflând că unul dintre asistenții cardinalului Orsini dorea să îi vorbească într-o chestiune de mare importanță, della Torre propuse să cineze împreună în aceeași seară. „E posibil”, își zise Maggio, „ca della Torre să fi ajuns la concluzia că slujba lui de secretar al cardinalului Orsini era ceva permanent, dar... de fapt, ce conta asta?” Chiar dacă Maggio era un mărunț șoarece de bibliotecă, della Torre *va dori* cu siguranță să audă ce avea de spus.

Se întâlneau într-o mică ospătărie, nu departe de biserica lui della Torre. Restaurantul se chema *I Matti*, și deși arăta destul de ordinar din exterior, era uimitor de elegant înăuntru. Părintele Maggio fu întâmpinat cu politețe de către *maître d'hôtel* și fu condus sus pe scări într-o încăpere separată de deasupra parterului. În încăpere se afla o singură masă așezată pe o podea de scânduri sub o fereastră înaltă, în stilul lui Palladio. Se vedea un mic cămin unde un braț de lemn trosnea și scotea scânteii și câteva aplici vechi care răspândeau o lumină aurie. Pe masă, o pânză albă, lumânări și o crenguță de merișor.

Silvio della Torre privea pe fereastră când părintele Maggio intra în cameră. După ce întoarse capul ca să răspundă la cuvintele rostite de *maître d'hôtel*, „*Scusi*,

signore", Maggio văzu ceea ce rămăsese ascuns în întunericul bisericii: șeful Umbriei Domini era surprinzător de arătos. Era un om de treizeci și ceva de ani, înalt și lat în umeri. Îmbrăcat discret, dar costisitor. Părul lui des și ondulat era atât de negru, încât părea albastru în lumină. Dar ceea ce îl surprinse pe Maggio cel mai mult fură ochii lui della Tone. Erau de un albastru acvamarin, nici albaștri, nici verzi și erau încadrați de gene lungi și dese.

„Nestemate într-o montură meșteșugită de Dumnezeu”, gândi Maggio, încântat de expresia pe care o găsisese. Nu era de mirare... era, și el, de fapt, un profesionist. În timpul liber scria adesea poezii. Della Torre se ridică în picioare și Maggio observă că trăsăturile lui semănau cu cele ale statuiilor din Forum. Maggio își notă în minte: „Un profil roman clasic...”, dar apoi își aținti atenția asupra omului însuși. Inima îi bătea cu putere. Lua cina cu Silvio della Torre!

— *Salve*, spuse della Torre, întinzându-i mâna. Trebuie să fii fratele Maggio.

Maggio bâlbâi că el era într-adevăr acea persoană și cei doi bărbați luară loc. Della Torre spuse câteva lucruri banale, în timp ce turna pentru fiecare câte un pahar de Greco de Tufo, apoi propuse un toast. „În cinstea prietenilor noștri de la Roma”, spuse el, după care ciocniră paharele.

Masa fu simplă și delicioasă, iar conversația așijderea. Deasupra farfuriilor de *bruschetta*, vorbiră despre fotbal, apoi despre Lazio și Sampdoria, și necazurile din seria A. Un chelner deschise o sticlă de Montepulciano. Câteva clipe mai târziu, un alt chelner intră cu farfurii cu *agnolotti* umpluți cu *tartufo* și praz. Maggio remarcă faptul că *agnolotti* erau ca niște „pernițe moi”, la care della Torre răspunse cu niște cuvinte care lui Maggio îi sunară ca o glumă deocheată (dar poate că înțelesese el greșit). În timp ce beau și mâncau, conversația se mută la politică și Maggio fu încântat să afle că el și della Torre erau de aceeași părere în aproape toate problemele. Creștin-

democrații erau o pacoste, Mafia reînvia, iar francmasonii se aflau peste tot. Cât despre evrei, ei bine... Bârfiră în legătură cu starea sănătății Papei și discutară șansele fiecărui succesor posibil.

Un chelner apăru cu felul următor – păstrăvi – și înlătură oasele la ambii pești. Când acesta părăsi încăperea, della Torre spuse că era fericit să constate că Umbra Domini avea un prieten în părintele Maggio în ceea ce privește Congregația pentru Doctrina Credinței. Maggio se simți flatat și, printre îmbucături de păstrăv succulent care se topeau în gură, dezvălui tot ce știa despre treburile interne ale congregației și despre personalitățile celor care aveau acces la *il terzo piano* – etajul al treilea al Palatului Apostolic, unde se aflau apartamentele Papei.

— Este întotdeauna util, spuse della Torre, să știi ce gândesc cardinalul Orsini și Sfântul Părinte.

Păstrăvul făcu loc salatei și, puțin după aceea, unei *bistecca*⁴ *alla fiorentina* cu urme de cărbune. În cele din urmă, cina se sfârși. Chelnerul intră, ridică farfuriile și curăță firimiturile de pe masă. Le puse în față o sticlă de Vin Santo și o farfurie de *biscotti*. Apoi înteți focul și, după ce întrebă dacă mai avea ceva de făcut, părăsi încăperea, trăgând ușa după el.

Della Torre umplu ambele pahare cu Vin Santo. Apoi se aplecă spre părintele Maggio și, fixându-și privirea asupra preotului, își coborî vocea până la o șoaptă mătăsoasă.

— Donato, spuse el.

Părintele Maggio își drese glasul.

— Silvio?

— Destul cu prostiile... de ce ne aflăm aici?

Părintele Maggio își ascunse mirarea în spatele unui șervețel de pânză albă pe care-l apăsă delicat pe buze. În cele din urmă, puse șervețelul pe masă, respiră adânc și-și drese din nou glasul.

— Un preot, un preot de țară... a venit la Vatican... asta s-

4 Friptură (ital.).

a întâmplat acum câteva săptămâni... și a povestit o întâmplare.

Della Torre dădu din cap în semn de încurajare.

— Ei, spuse Maggio, ridicând din umeri, uneori... aud ce aude și cardinalul... dacă nu e vorba de o chestiune prea importantă pentru urechile mele. Asta nu părea atunci importantă, așa că am rămas în birou în timp ce vorbea preotul. Și acum... Părintele Maggio zâmbi mândrit. Acum sunt sigur că, știind c-am fost acolo, cardinalul e nemulțumit.

— Asta-nseamnă că e o chestiune delicată.

Părintele Maggio dădu din cap.

— Da, spuse el.

Della Torre căzu o clipă pe gânduri. În cele din urmă, spuse:

— Și asta a fost acum câteva săptămâni?

— În afară de discuțiile despre noul Papă, n-au prea mai vorbit despre altceva de atunci.

— De ce?

— Fiindcă trebuiau să hotărască ce să facă.

— Aha! Și ce-au hotărât?

— N-au hotărât nimic. Sau au hotărât să nu facă nimic. Ceea ce-i același lucru. De asta mă aflu eu aici.

Della Torre păru că meditează. După o clipă, umplu din nou paharul părintelui Maggio și spuse:

— Ei, bine, Donato... poate vrei să-mi povestești întâmplarea.

Părintele Maggio își încreți fruntea și se aplecă înainte. Își sprijini coatele de masă și își uni vârfurile degetelor. Le lovi încet între ele și spuse:

— Totul a început cu o mărturisire...

Când istorisirea se sfârși, della Torre sta pe marginea scaunului cu o țigară stinsă în mână. Cărbunii sfârâiau și aruncau scântei în cămin, dar nici un alt sunet nu se mai auzea în încăpere.

— Donato, zise della Torre, îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea.

Părintele Maggio dădu peste cap restul de Vin Santa și se ridică.

— Trebuie să mă întorc, spuse el.

Della Torre clătină din cap.

— Îți mulțumesc că ai avut curajul să vii să-mi vorbești despre asta. N-au putut să se hotărască ce să facă fiindcă n-aveau ce să hotărască. Există doar un singur lucru care poate fi făcut.

— Știu, răspunse părintele Maggio. Le-a lipsit curajul.

Della Torre se ridică în picioare. Maggio îi întinse mâna și della Torre, în loc s-o strângă, o luă în ambele lui mâini. Ridică încet dosul mâinii preotului la buze și-l sărută. O clipă, preotului i se păru că simte limba omului atingându-i pielea, apoi totul se sfârși.

— *Grazie*, spuse della Torre. *Molto grazie*.

PARTEA DOUA

NOIEMBRIE

5.

Până în seara zilei de 2 noiembrie, Keswick Lane fusese una dintre acele străzi despre care se spune: „aici nu se întâmplă nimic”. Șerpuind de-a lungul unei zone de locuințe din Burke, o suburbie din Virginia de nord, în Washington, D.C., strada avea aliniate pe ambele părți case în valoare de 400 000 de dolari, BMW-uri și cele mai bune grătare cu gaz pe care le puteai cumpăra. Casele din Cobb's Crossing – așa se numea zona – se conformau, toate, stilului *Nouveau Colonial*. Fiecare casă se deosebea de celelalte, măcar în privința culorii și a detaliilor arhitecturale, dar toate aparțineau aceleiași serii clădite cu șase ani în urmă. Proiectanții avuseseră grijă să păstreze cât mai mulți pomi posibil și cheltuiseră din belșug cu amenajarea spațiului verde, așa că locul avea o oarecare asemănare cu o așezare veche, cu tradiție.

Aflai multe dacă priveai asfaltul imaculat, de un negru adânc, al străzii care urma o curbă grațioasă spre vest și se termina într-o fundătură. În multe privințe, ar fi fost o zonă ideală pentru copiii mici care ar fi putut să se joace acolo fără să se teamă de circulația mașinilor. Însă copiii din Keswick Lane erau prea mari ca să se joace pe stradă. Casele fiind scumpe, oamenii care locuiau în ele – în marea lor majoritate avocați, dar și câțiva politicieni și directori de firme – erau de o anumită vârstă, iar copiii lor crescuseră. Cei mai mulți dintre acești copii puteau fi văzuți oriunde, dar nu pe stradă. Luau lecții de călărie sau de karate, jucau fotbal sau hochei, sau aruncau în aer demonii pe monitoarele computerelor lor.

Deci, trotuarele și Keswick Lane însăși aveau un aer părăsit. Apariția unui trecător – de orice vârstă – era ceva rar.

Cu excepția, desigur, a celor care-și plimbau câinii. Aproape toate casele de pe acea stradă aveau un câine. În timpul săptămânii, stăpânii erau, de obicei, plecați toată ziua, ceea ce însemna că abia seara se bucurau câinii de adevărata lor ieșire la aer, o plimbare reglementară de-a lungul străzilor curate din Cobb's Crossing.

Pe 2 noiembrie se mai vedeau încă urme ale sărbătorii de Halloween, dovleci păliți pe verandele din fața caselor, obișnuitul schelet din bucăți de carton care atârna la ușa de la intrare, false pânze de păianjen la unele ferestre. În minutele liniștite dinaintea miezului nopții, o femeie care tocmai se întorsese de la o reprezentație a operei *Tosca* la Centrul Kennedy își plimba labradorul pe care îl chema Coffee.

Coffee și stăpâna lui se opriră peste drum de numărul 207 din Keswick Lane, unde câinele stătu un timp să miroasă atent la baza unui stâlp cu o cutie poștală.

Deodată, își ridică botul și din gât îi ieși un urlet înfundat. Blana de pe spate i se ridică și urechile i se ciuliră. O dată cu lătratul lui, se petrecu și scena: o erupție de lumină, urmată de zgomot de sticlă spartă, în timp ce un bărbat țâșni prin fereastra ornamentată a casei de peste drum.

Bărbatul era în flăcări.

Trupul care ardea plonjă într-un tufiș de azalee, se ridică, clătinându-se, într-o aură de flăcări, se prăbuși și se rostogoli pe peluza întunecată. Peste drum, câinele trăgea de lesă și urla, în timp ce stăpâna lui stătea în întuneric, privind împietrită. Părea că nu reușește să înțeleagă ceea ce vedea; își ațintise atenția nu asupra bărbatului, ci asupra ferestrei prin care acesta țâșnise.

Era, de fapt, o singură placă de sticlă fixată într-un grilaj de lemn care dădea impresia unei ferestre cu multe ochiuri mici. O bucată din acest grilaj se lipise de trupul bărbatului,

iar femeia rămăsese încremenită la vederea ei – o bucată de grătar de lemn alb tivit cu foc, care se îndoia și pocnea în timp ce omul se rostogolea într-o parte și în alta pe peluză. Asta-i amintea de un foc de artificii la care asistasese în Mexic, când se afla în vacanță, cu câțiva ani în urmă, și absurditatea acelei amintiri o paraliza, într-un fel. Timp de câteva secunde, care-i păsură cât niște minute, încercă să-și țină echilibrul, în vreme ce câinele care urla trăgea să scape – până când omul se rostogoli într-un pâlc de mesteceni de apă, se zvârcoli, după care rămase nemișcat.

Abia atunci reuși ea să se smulgă din transă. Dădu drumul câinelui și se repezi la om, scoțându-și jacheta ca să lovească flăcările cu ea. Capul îi luase foc, sprâncenele îi dispăruseră și țipa. Lăsându-se să cadă în genunchi, ea își apăsă jacheta pe fața lui și-i frecă părul ca să stingă flăcările.

Buuuuf!

În spatele ei se auzi o bufnitură înfundată. Câinele începu să chelălăie când un val de arșiță și lumină se rostogoli pe pajiște. Ridicând privirea, văzu că perdelele luaseră foc. Câteva clipe mai târziu, casa explodează într-o vâlvătaie.

Căptușeala de blană a hainei ei luase foc și o aruncă mai încolo. Ridicându-se în picioare, fugi spre casa alăturată și bătu la ușă. Un bărbat năucit, în chiloți scurți, ținând în mână o sticlă de Red Dog, deschise la bătaia ei.

— Nouă, unu, unu, țipă ea. Sunați la 911.

În clipa când femeia se întoarse la numărul 207 cu un teanc de pleduri pe brațe, mai mulți vecini se adunaseră în stradă, în fața casei. Cei mai mulți erau în cămăși și pijamale, cu paltoane puse pe deasupra. Bărbatul de pe pajiște nu mai ardea. Câțiva bărbați, unul dintre ei cu picioarele goale și îmbrăcat doar în pantalonii de la pijama, îl cărară pe alee pe omul plin de arsuri, cu gesturi stângace, ca să-l protejeze de arșița cumplită care emana din casă. Când îl puseră jos pe trotuar, omul începu să geamă. Femeia își auzi propria voce vorbind:

— Îl plimbam pe Coffee, spunea ea. Eram chiar peste drum...

Trăncăni înainte într-un chip stăruitor, fără șir, ceea ce, ca psiholog ce era, își dădea seama că era o reacție tipică la o traumă. Abia când se uită în sus pe alee și văzu mașina Little Tyke vopsită în roșu și galben, parcată pe spațiul din fața garajului, îi veni în minte oamenii dinăuntru – femeia, cum se numea oare? Karen? *Kathy!* Și băiețelul ăla scump, singurul *copil* adevărat din zonă, băiețelul care conducea o mașinuță de plastic în sus și-n jos pe alee, la sfârșit de săptămână. Băiețelul care venise la ușa ei de Halloween îmbrăcat ca un iepuraș și ducând în mână un dovleac din plastic portocaliu. Și-l amintea perfect: băiatul pe veranda din față și mama lui în spate, zâmbind.

— Cine ești *tu?* întrebuse, ținând la spate coșulețul cu bomboane. Oare cine-oi fi?

Băiatul nu reușea încă să pronunțe litera R.

— Iepu'ășu' de Paște, spusese el serios. În spatele lui, mama sa zâmbise.

Cum de nu se gândise la ei mai înainte? Mașinuța băiatului începuse să se topească, suprafața ei bășicându-se, în timp ce se îndoia sub dogoare. Erau oare acasă? Erau *înăuntru?*

— Ah, Dumnezeu! Ah, *Dumnezeule!* zise ea și începu să gonească spre infern. Ajunsesese aproape de scările din față când cineva o apucă din spate și o trase îndărăt.

Câinele continua să latre.

În camera de urgență a Spitalului Fair Oaks infirmierele se pregăteau să taie hainele omului, când una dintre ele tresări brusc.

— Poliester, spuse ea, scuturând din cap. Bumbacul arde. Poliesterul se topește. Când tragi de el, smulgi, în același timp, și bucăți mari de piele.

Victima purta un pulover negru pe gât și, privind materialul vâscos, carbonizat din jurul gâtului, infirmiera își

dădu seama că îndepărtarea îmbrăcămintei va fi ceva extrem de neplăcut. Arsurile erau de gradul trei și posibilitatea de infecție era aproape sigură. Dar, chiar și așa, își va reveni din asta. Adevărata problemă erau plămânii. Respira cu greutate și se pare că și-i arsesese, inhalând aer supraîncălzit.

Dură o vreme, dar, în cele din urmă, reacțiile vitale ale omului se stabilizează. Cu ace înfipite în brațe, fu dus pe un cărucior în sala de operații și pregătit pentru o intervenție. Prima procedură urma să fie o traheotomie, însoțită de inserarea unui tub respiratoriu. Plămânii erau într-o stare destul de proastă, iar țesuturile gâtului erau atât de inflamate, încât omul abia putea să respire. Traheotomia va rezolva asta. Și, pe urmă, vor începe să-l desfolieze, trăgând de pe corpul lui fâșiile de carne incinerată și resturile de haine, lăsându-l cu carnea crudă, jupuită și supurând.

Anestezistul tocmai se gândea că nimic nu era mai dureros decât arsurile, când pacientul începu să șoptească ceva. Era un sunet oribil, un mormăit strangulat pe care abia dacă-l puteai recunoaște ca pe o voce omenească.

— Asta-i nostim, spuse una dintre infirmiere. Nu arată a spaniol.

Doctorul de serviciu stătea cu mâinile înmănușate la nivelul umerilor în ceea ce surorile numeau, în glumă, atitudinea omului care „se predă”.

— Asta nu-i spaniolă, spuse el. *Asta-i* italiană.

— Ei, ce zice?

Doctorul ridică din umeri,

— Nu știu. N-am învățat niciodată serios limba asta.

Își înclină capul și ascultă din nou.

— Cred că se roagă.

6.

În timp ce omul ars se afla pe masa de operație, focul de pe Keswick Lane fusese pus sub control și doi pompieri de la Fairfax Country se pregăteau să intre înăuntru în căutarea victimelor. Vecinii se oferiseră să dea informații: în casă locuiau două persoane, femeia care era proprietărea imobilului și fiul ei de trei ani. Nu exista un soț. Femeia era o mamă necăsătorită și mașina ei – un Volvo – se afla în garaj.

În ciuda frigului de noiembrie și a orei târzii, grupul de privitori se mărise, depășind cincizeci de persoane. Era o scenă de haos, cu ambulanțe și mașini de poliție, mașini de pompieri și echipe de televiziune. Luminile indicând un accident străpungeau noaptea – roșii, galbene și albastre – când inundând strada, când lăsând-o în întuneric. Și peste tot, furtunuri îmbrăcate în pânză se încolăceau ca niște șerpi de-a lungul pajiștii, care devenise o mlaștină noroioasă.

Două echipe de cameramani și un reporter radio încurcau și mai mult treaba, trăgând după ei o încâlcitură de cabluri și mănunchiuri de becuri colorate. Cu un aer serios și concentrat, se agitau pe ambele laturi ale străzii, vârand microfoane în fața pompierilor și a piromanilor, fără deosebire.

— Care-i casa dumitale?

— De fapt, nici una. Sunt chiriaș. Mai încolo, în Hamlets. Oricum, am auzit despre asta la radio... postul de radio al poliției. Așa c-am venit și eu aici.

Focul fusese violent și, după toate probabilitățile, nimeni nu scăpase viu... cu excepția bărbatului ars.

La prima lor pătrundere în casă, pompierii cercetară resturile arse și îmbibate de apă de la parter, căutând supraviețuitori și negăsind nici unul. Cercetarea etajului următor fu amânată de starea în care se găsea scara, a

cărei structură devenise nesigură.

Afară, macaraua, cu doi pompieri tineri în cabină fu manevrată într-o poziție apropiată de o fereastră de la etaj, și geamul se sparge.

Pompierii aveau cu toții convingerea că misiunea lor era lipsită de sens. Nimeni nu putea să fi supraviețuit incendiului. Dacă cineva ar fi scăpat teafăr din flăcări, fumul i-ar fi venit de hac. Și totuși era oricând posibil, o posibilitate foarte vagă, ca cineva să stea chircit într-o cameră de baie din interior, cineva care să fi avut prezența de spirit de a înfunda ușa cu prosoape ude. Incendiile erau imprevizibile, uneori dădeau peste tine, alteori te lăsau în pace. Când e vorba de foc, nu poți fi niciodată sigur.

Pompierul mai tânăr se aplecă în interiorul ferestrei și încercă podeaua cu o rangă. Când podeaua nu dădu semne de prăbușire, se *cățăra* înăuntru, lăsându-și colegul în macara, gata să-i vină în ajutor.

Pompierul găsi exact ce se așteptase să găsească: un adult. Și un copil mic. Era fiecare în patul lui, adică ce mai rămăsese din pat... salteaua din care nu se mai vedeau decât arcurile și bucățile de pânză dezintegrată. Așternuturile victimelor fuseseră mistuite de flăcări, lăsând resturi carbonizate, ca niște rețele încastrate în piele. Lângă capul copilului se vedeau doi ochi mici de sticlă... Asta era tot ce rămăsese dintr-un animal de jucărie. Băiatul și mama lui puteau fi încă recunoscuți drept ființe umane, ceea ce era „un noroc”. Dacă mașinile pompierilor ar fi sosit cu doar câteva minute mai târziu, sau dacă hidrantul s-ar fi aflat ceva mai departe, și ei, și casa ar fi dispărut. Fum și oase – nimic altceva.

Șefului adjunct îi reveni sarcina de a înștiința ruda cea mai apropiată – lucru care trebuia făcut imediat. Când o casă ce valora 400 000 de dolari dintr-o suburbie luxoasă precum Cobb's Crossing ardea, și oamenii din interior piereau, asta era o știre importantă și știrile se răspândeau repede. Deși incendiul nu izbucnise decât după ce *Post* își

trimisese ultima ediție la tipar, i se va acorda un spațiu la știrile de dimineață. Așa că șeful adjunct dădu telefoanele pe care trebuia să le dea și află că locuința aparținea unei persoane pe numele de Kathleen Anne Lassiter care stătea – sau *stătuse* acolo – cu băiețelul ei. Conform actelor de la asigurări, ruda cea mai apropiată era un frate, Joseph, care locuia la McLean.

Și care, în acel moment, era cufundat în vise.

În visul lui, Joe Lassiter stătea pe malul Râului Potomac, mai sus de Great Falls, și dădea cu undița la bibani. Își răsuci încheietura mâinii și undița făcu un arc deasupra râului – o aruncare perfectă, parabolică, de vis, care pătrundea în apă exact în locul pe care-l alesese el. De îndată ce atinse apa, bibanul mușcă și el începu să-l joace, ridicând undița spre cer.

Dar, pe undeva, un telefon începu să sune și asta-l enervă. Nu era de ajuns că blestematele alea începeau să sune în mijlocul concertelor de la Kennedy Center și la sfârșitul celui de al nouălea set la Camden Yards, dar acum! Vreun idiot ascuns pe undeva își adusese telefonul celular la pescuit! Ce rost mai avea *să pescuiești*, dacă-ți luai blestematul de *telefon* cu tine?

Aruncă ușor undița spre dreapta, manevrând firul cu cealaltă mână liberă. De la o distanță de câțiva metri, propria lui voce pluti către el:

— Salut, aici e Joe Lassiter. Nu pot veni la telefon acum, dar lasă un mesaj și te sun eu.

Râul, peștele, undița și firul... pieriră. Stătea întins în pat cu ochii închiși, treaz în întuneric, așteptând să audă mesajul. Dar persoana, nu se știe cine, închise telefonul. Ce figuri, își zise Joe, cufundându-și capul mai adânc în pernă.

Ar fi vrut să se întoarcă înapoi în vis, dar visul se destrămasese. Râul pierise, peștele pierise, și singura parte pe care o putea reconstitui, singura a cărei senzație îi rămăsese, era iritarea și indignarea legată de telefon. Telefonul fantomă. Telefonul lui.

Apoi, sună din nou. De data asta, Joe răspunse.

— *Cum?*

Vocea bărbatului avea un calm profesional, era rezonabilă și oficială. Dar ceea ce spunea era departe de a fi rezonabil și nu realizează cu adevărat cele auzite decât cu zece minute mai târziu, când Lassiter se afla în mașina lui, gonind în noapte spre Fairfax. Fusesse un incendiu. Nu se făcuse identificarea propriu-zisă, dar trupurile...

„Nu”, gândi Joe. „Nu!”

— ...*trupurile corespundeau...*

„*Corespundeau?*”

— Cu ceea ce știm noi despre locatari. Sora dumneavoastră...

„Kathleen...”

— Și fiul ei...

„Brandon. Micuțul Brandon.”

Drumul urma linia râului Potomac, nu departe de locul unde se închipuise pescuind. Dincolo de râu, în spatele grilajului Universității Georgetown, cerul se lumina la apropierea zorilor.

Erau morți. Omul nu folosise vorbele astea, bineînțeles.

— Au fost două cazuri.

Joe Lassiter strânse din dinți cu asemenea furie, încât îi zvâcnea capul de atâta presiune. Kathy. Pentru prima oară în viața ei nenorocită, Kathy fusesse, într-adevăr, fericită. Liniștită. *Senină!* În ciuda tuturor așteptărilor, se dovedise o mamă extraordinară, iar puștiul...

Chipul lui Brandon îi trecu ca un fulger prin fața ochilor, iar el întoarse privirile, alungându-l. Deschise fereastra și simți aerul rece năvălindu-i în față. La Rosslyn, peste drum de Kennedy Center, făcu joncțiunea cu șoseaua 66. Circulația din sensul opus începuse deja să se întetească.

„Cum fusesse posibil să ardă casa?” se întreba Lassiter. Era practic nouă și totul – sistemul electric, încălzirea în trei faze, *totul*, era de primă calitate. Se dusesse și el să facă inspecția casei. Peste tot fuseseră instalate alarme de

incendiu. Detectoare de monoxid de carbon. Avea chiar și stingătoare de foc! Din clipa când devenise mamă, *securitatea* devenise o problemă foarte importantă pentru Kathy.

Știa că nu trebuia să se gândească la casă. Trebuia să se gândească la sora lui. El transforma o catastrofă într-o abstracție, gândindu-se la ea ca un anchetator, nu ca un frate. Poate că se afla într-o fază de „negare”, dar, la un anumit nivel, nu putea să creadă că ea era moartă. Simplul fapt că i se *spusese* că ea era *moartă nu făcea* ca situația să fie reală. Nu putea să creadă că arsese casa, și dacă nu era posibil să ardă casa, cum putea ea să fie moartă? Cum putea Brandon să fie mort?

Cum de nu putuseră să iasă afară?

Omul de la telefon nu-i dăduse destule informații. El voia să știe mai multe. Voia să știe totul. Apăsă pe accelerator deși știa că asta era o prostie. *Accidente!* El nu o mai putea salva.

Pornise spre morgă, care se afla în clădirea administrației, dar se trezi că luase drumul spre casa lui Kathy, conducând ca un automat. La câteva străzi de Cobb's Crossing, aerul deveni înțepător. Se simțea miros de fum și un junghi îi străpunse inima. Stătuse agățat de o mică umbră de speranță, ascunsă undeva în mintea lui. Trebuia să fie vreo greșeală: o adresă greșită, o altă Kathy Lassiter.

Acum umbra pierea. Văzu luminile de pe mașinile pompierilor, își trase Acura la marginea trotuarului opri motorul și porni să facă restul drumului pe jos.

Știa că va avea loc o anchetă privind cauzele incendiului, o procedură de rutină. Întotdeauna se încearcă să se afle cauzele unui incendiu. Asta nu pentru a satisface curiozitatea cuiva sau ca să se tragă învățăminte dintr-o nenorocire. Răspunsul la întrebarea – De ce a izbucnit focul? – are importante implicații legale și financiare. De la

o țigară? Un încălzitor de apă defect? Un coș stricat?

Prin atribuirea vinei se hotăra cine va plăti și cât, așa că problema era cercetată imediat și cu toată energia.

În fața casei fuseseră parcate șase mașini, și el și le notă în minte în treacăt, cu o atenție instinctivă: o mașină de serviciu a poliției, alte două mașini de poliție fără număr, cu girofar, două vehicule de la serviciul incendii și un Camry maroniu care aparținea, probabil, anchetatorului de la compania de asigurări. Un bărbat în uniformă desfășura o rolă de bandă galbenă legată de un stâlp din colțul aleii. Banda era imprimată peste tot cu cuvintele:

LINIE DE DEMARCAȚIE A POLIȚIEI – ACCESUL INTERZIS.

În aer plutea un miros pătrunzător, un amestec de fum de lemn carbonizat și plastic ars. Dar casa însăși, aspectul casei, îl izbi ca o lovitură în stomac. Era o casă *moartă* și, pentru prima oară de la apelul telefonic, adevărul din acele cuvinte căpătă sens: *Accidente*. Sora lui era moartă; nepotul lui era mort. Casa fumega în mijlocul unei pajiști presărate cu anvelope, cu o învălmășeală de scânduri carbonizate și metal înnegrit. Ferestrele casei fuseseră spulberate și, lipsite de acoperământul de sticlă, aveau înfățișarea inexpresivă a ochilor de mort. Prin ele putea vedea interiorul devastat și pustiit. Se întoarse și porni spre polițistul care fixa o bucată de bandă galbenă.

— Ce-a fost aici?

Polițistul era tânăr, avea părul roșu, pistrui și ochi albaștri. Ridică ochii la Lassiter cu o expresie de tip isteț și săltă din umeri.

— A fost un *incendiu*.

Lassiter avea chef să-l plesnească, dar, în loc să facă asta, respiră adânc. Când expiră, aerul care-i ieși din piept arăta ca fumul în atmosfera rece a dimineții.

— Cum s-a declanșat?

Polițistul îi aruncă o privire, de parc-ar fi încercat să-și

înscrie în memorie trăsăturile feței lui Lassiter. În cele din urmă, făcu semn cu capul spre mașinile pompierilor.

— Ei spun că s-a dat foc.

Pentru a doua oară în ultimele minute, se simți de parc-ar fi fost orbit de o lovitură. Se așteptase la altceva. O țigară, poate... Kathy mai fuma încă, niciodată în preajma copilului, dar încă mai fuma. Deci, poate c-a fost o țigară. Sau un reșou, sau... nu un reșou, nu în casa aceea, nu cu sistemul acela de încălzire. Atunci, un fulger. O țigară, un mic dispozitiv pentru...

— *Cum?*

Polițistul cel tânăr îl privi din nou.

— Cine ești dumneata?

Mintea lui Lassiter se puse repede în mișcare. O parte din ea observă că tânărul era informat; știa că piromanii se întorceau deseori la locul crimei. Iar cealaltă parte gândea că, desigur, el ar fi trebuit să știe, mașinile poliției ar fi trebuit să-l fi avertizat. Când se bănuiește că un incendiu a fost premeditat, un foc devine o scenă a crimei. Și dacă mai sunt și victime, devine un caz de omucidere.

— Cine ar fi avut interesul să-i ardă casa lui Kathy? Întrebă el cu voce tare.

7.

— Hei, Joe! Ce cauți aici?

Vocea era glumeț acuzatoare și, auzind-o, Lassiter întoarse capul. O față roșcovană îi zâmbea.

— Jim Riordan, spuse bărbatul.

— Mi-amintesc.

— Deci, ce cauți aici? Atitudinea detectivului era adresată, mai mult oamenilor din spatele lui: trei bărbați și

o femeie. Îl priveau pe Lassiter cu un amestec de așteptare și indiferență.

— E casa surorii mele.

Zâmbetul de pe chipul lui Riordan se topi. Se trase de lobul urechii drepte și scutură din cap. În cele din urmă, spuse:

— Iisuse Hristoase, Joe. Îmi pare rău. Nu știam.

Se așeză în fața biroului detectivului din sediul poliției și-l așteptă pe Riordan să termine cu telefonul. Ultima oară când îl văzuse Lassiter, pozițiile lor fuseseră inverse. Riordan stătea în fața lui în biroul personal al lui Lassiter, arătând jenat. Polițistul purta ceea ce Lassiter bănuia a fi fost „costumul lui cel mai bun”, un costum în dungii, cam uzat, care părea a fi cu un număr mai mic.

— Mi-a mai rămas un an, spusese Riordan, aplecându-se spre biroul lui, și pe urmă m-am dus. Ce-o să fac? Să stau pe fund toată ziua? Nu prea cred. Așa că zic c-ar fi bine să încep să caut de-acum... să încerc marea cu degetul, să văd de ce pot face rost. Și cred că n-ar fi rău să încep de sus, înțelegi? Așa că de-asta sunt aici, de-asta stau de vorbă cu tine.

Era genul de conversație pe care Lassiter o avea o dată sau de două ori pe săptămână: dacă nu era un polițist, era cineva de la FBI sau de la DEA, de la Pentagon sau de la Langley. Toți căutau o slujbă și, cu capacitățile lor, o firmă de investigații era locul potrivit unde să se adreseze. Dar singurul lucru care-l făcu pe Riordan cât de cât interesant în ochii lui, ca posibil angajat, fu ceva ce detectivul spuse în clipa când ieșea:

— Ei, dacă lucrurile nu se rezolvă, o să lucrez la computerul meu.

Asta era interesant. Fiindcă polițiștii capabili să scrie erau o specie tot atât de rară ca leoparzii zăpezilor, Lassiter Associates era veșnic în căutare de anchetatori care se pricepeau să scrie rapoarte ce puteau fi trimise clienților, în

majoritate avocați și agenți de bursă. Tocmai de aceea, compania avea atâția ziariști printre angajații săi. Dacă Riordan se pricepea să scrie, s-ar putea să se găsească un loc și pentru el.

— E fundu' tău! urlă Riordan în telefon.

Ranchiuna vădită din vocea lui îl aruncă din nou pe Lassiter în prezent. Detectivul trânti telefonul, se uită la el și ridică din umeri.

— Îmi pare rău.

Apoi Riordan încercă să găsească ceva de pe birou. Mișcă niște hârtii de colo, colo, găsi una anumită și o împinse către Joe peste birou.

— Nu există nici o îndoială. A fost un foc premeditat, spuse el. Mai multe focare, evident reziduuri de întetire întinse pe vreo nouă metri.

Lassiter privi raportul preliminar al departamentului incendiilor, care cuprindea un plan sumar al fiecărui etaj al casei. Existau zece semne X în cinci locuri, printre care și cele două camere de dormit. Lassiter știa că incendiile naturale urmau aproape întotdeauna o schemă diferită, pornind de la o singură sursă. Ridică privirile spre Riordan.

— Și mai e ceva. Detectivul bătu darabana pe birou. Gazul era deschis... și nu numai în sobă. Și jos, la subsol. Încălzitorul de apă fusese defectat. Departamentul incendiilor spune că dacă mașina pompierilor ar fi ajuns acolo cinci minute mai târziu, casa ar fi explodat ca o rachetă. Și n-ar mai fi rămas nimic din ea. Vorbesc serios: nimic!

Lassiter se încruntă.

— Deci, vrei să spui că...

— Vreau să spun că... indiferent cine-a fost... n-a fost o treabă delicată. A fost, clar, un incendiu premeditat și cine a dat foc nu s-a sinchisit că o să se știe asta. A fost mai mult decât un omor, înțelegi? A fost ca... Trăsăturile greoaie ale detectivului se strânsură într-un ghem care exprima uimire. Nu știu cum să zic... Ca și cum ai vrea să faci pământul scrum. Ca și cum n-ar fi vrut să lase în urmă

nimic decât cenușă.

Detectivul se aplecă spre el peste birou. Deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Clătină din cap și o expresie de durere i se așternu pe chip:

— N-ar trebui să-ți spun toate astea. Uit tot timpul. De data asta nu anchetezi un caz; ești ruda cea mai apropiată.

— Ei da, spuse Joe de parcă n-ar fi contat. Problema este: te-ai gândit că, poate, cineva a încercat să distrugă niște probe? Și vrei să știi: probe de ce? Ce făcea sora mea...

Riordan îl întrerupse.

— Mă gândeam că ar fi bine să vii cu mine la morgă chiar acum, înainte ca lucrurile să meargă mai departe. Te duc eu cu mașina, ca să poți să-i identifiți. Vreau să spun că, înainte de-a începe să vorbim despre sora ta, ar fi bine să ne asigurăm că despre ea este vorba.

Tocmai ieșeau pe ușă, când sună telefonul. Riordan șovăi o clipă, apoi trecu pe lângă Lassiter și ridică receptorul.

— Cum? întrebă el, în timp ce se lupta să-și îmbrace paltonul. Vocea de la capătul firului spuse ceva și Riordan îi aruncă o privire lui Lassiter. Iisuse Hristoase! exclamă el. Da, da! E-n regulă! În timp ce ieșeau pe ușă ca să ajungă afară, Riordan scoase o țigară dintr-un pachet pe care-l avea în buzunarul cămășii și o aprinse.

— Despre ce era vorba? întrebă Lassiter.

Riordan scoase fumul pe nas.

— Ce? zise el.

— La telefon.

Riordan nu făcu decât să-și scuture capul, ca și cum ar fi spus: N-are importanță.

Zece minute mai târziu opriă mașina în fața unei clădiri administrative. Lassiter își desfăcu centura de siguranță și dădu să iasă din mașină, dar detectivul îl opri cu un gest al mâinii.

— Uite ce e, Joe, spuse el pe un ton jenat. Trebuie să-ți spun ceva acum. Își drese glasul. Ești de acord că un doctor nu trebuie să-și opereze propriul copil?

— Ce *zici*?

— Un doctor nu trebuie să-și opereze propriul copil, un avocat nu trebuie să se apere singur, și tu... tu trebuie să-mi lași cazul ăsta mie.

— O să țin minte.

Riordan izbi volanul cu palmele.

— Vorbesc la pereți, dar... își aruncă ochii pe ceas. Am mai văzut eu de-astea, știi, foști polițiști, spioni, anchetatori militari - tipi cu *experiență*. Se bagă în toate cazurile în care sunt implicați într-un fel... și încurcă treaba. Dau mari băți de cap și, pe deasupra, încălesc toate ițele.

Lassiter nu răspunse nimic, iar detectivul scoase un oftat.

— Am vorbit cu cineva să-ți aducă aici mașina. Pe urmă aș vrea să te duci acasă. Te sun eu mai târziu.

Joe Lassiter se afla într-o dispoziție ciudată, de parcă făcea totul detașat de sine însuși... de parcă era un aparat de filmat care se urmărea pe sine. Nu simțea aproape nimic. Știa doar atât: iată-mă în drum spre morgă ca să identific trupul surorii mele. Se văzu intrând în clădire și îndreptându-se spre sala de așteptare, o încăpere neutră cu reproduceri de scene marine pe pereți. Se adresă unei femei în halat alb cu un ecuson purtând un nume: BEASLEY. Femeia îi notă numele într-un dosar mare, verde și îl conduse într-o încăpere rece unde cadavrele erau păstrate în sertare cu aspecte de sicrie care se trăgeau din pereți.

Nici măcar atunci când o identifică pe Kathy și apoi pe Brandon nu simți nimic. Era ca și cum cineva ar fi manevrat marioneta Joe Lassiter, iar marioneta făcea totul, în timp ce Joe Lassiter o urmărea.

Părul blond al surorii lui era acum o crustă neagră care-i acoperea capul ca o scufie. Buzele îi erau întredeschise, iar ochii ei albaștri se uitau țință la lumina fluorescentă. Sprâncenele și genele îi erau arse, și asta dădea feței ei un aspect inexpressiv, prostesc. Brandon arăta și mai rău, cu pielea lui arsă, acoperită de bășici.

Mai văzuse oameni morți și înainte, iar Kathy și Brandon exact așa arătau – morți! Arătau morți ca niște păpuși, atât de morți, încât nu păreau să fi fost nicicând în viață. Femeia în halat alb – Beasley – stătea țeapănă, într-o atitudine defensivă, de parcă se aștepta să-l vadă pierzându-și mințile de durere și se pregătea s-o cuprindă și pe ea emoția. Dar marioneta Joe Lassiter dădu din cap și confirmă identitatea cu o voce calmă. Umerii femeii se relaxară și notă ceva într-un formular. El auzi clar sunetul făcut de pixul ei cu vârf moale, ridicându-se deasupra hureitului continuu al frigiderelor. Lassiter semnă ceva, fără să se uite ce, și ieșiră afară.

Când ajunseră pe coridor, femeia îi puse ușor o mână pe braț. I se părea că nu simțea deloc apăsarea, ci o intuia doar când îi vedea degetele atingându-i mâneca.

— Vreți să stați jos o clipă? îl întreabă ea. Să vă aduc un pahar cu apă?

— Nu, e-n regulă. Dar aș vrea să vorbesc cu medicul legist.

— Știți, spuse ea pe un ton îngrijorat și încruntându-se, asta-i ceva care nu...

— Tom e prietenul meu, spuse el ca s-o liniștească.

— Îl sun acum, îi răspunse ea, ridicând receptorul. S-ar putea să fie ocupat cu o au... ocupat cu ceva.

În sala de așteptare, doi copii de origine spaniolă stăteau cocoțați, cu un aer speriat, pe una dintre canapelele de plastic portocaliu. Un ofițer de poliție aștepta alături și când cineva îi strigă pe nume, copiii părură gata să sară prin tavan. Lassiter privi una dintre imaginile marine de pe perete – o reprezentare mediocră a unui țarm pe furtună. Valuri uleioase care se spărgeau fără încetare de o grămadă de stânci cenușii.

Auzi o voce tărăgănată în spatele lui.

— Okey, okey... și se întoarse spre femeie în timp ce ea pune receptorul jos. Dacă o luați pe coridor și mergeți până la capăt... începu ea.

— Cunosc drumul.

Tom Truong își înălță privirile de pe birou, apoi se ridică în picioare.

— Oho! spuse el, întinzându-i o mână delicată care ridică în aer un vag iz de formol. Părea că zâmbește și se încruntă în același timp.

— Cho, cum pot ajuta? Lucrezi la un caz?

Relația lui cu medicul legist era cam ciudată. Jucaseră fotbal împreună până în urmă cu câțiva ani, când Lassiter își zdrobise genunchiul. Deși avea o constituție fragilă, Truong era un apărător înverșunat, cu umeri ca niște cuțite și cu un atac care se năpustea spre tine ca o coasă. Jucaseră în aceeași echipă câțiva ani când, într-o zi, după un campionat, la o halbă de bere într-o bodegă care se chema „La Whitey”, veni vorba despre profesiile lor. De atunci, Lassiter îl angaja, din când în când, pe Truong ca medic legist consultant și martor expert. Era un patolog meticulos și talentat și, în ciuda englezei lui stâlcite, era un martor strălucit. Jurații erau încântați de el.

— Nu e un caz, îi spuse el lui Truong. E vorba despre sora mea. Își ridică bărbia. E aici, alături, adăugă el, – cu nepotul meu.

Truong ori crezu că glumește, ori nu înțelese.

— Ce tot spui, Cho? Întrebă el, cu un aer șiret. Glumești la mine?

— Nu. Cazul de incendiu.

Zâmbetul șugubăț al lui Truong se topi.

— *Las-sit-ter*, murmură el către sine. Oh, Cho. Rău îmi pare. Foarte rău îmi pare.

— Ai făcut deja autopsia?

Tom dădu solemn din cap.

— Chimmy mi-a spus, grabă mare. Din cauză foc. Oftă. Sora ta. Și băiat mic. Ochii i se îngustară, transformându-se în două linioare. Ei, nu focul a omorât pe ei.

Lassiter dădu din cap. Pe urmă simți șocul.

— Ce tot spui?

Capul mare al lui Truong se clătină pe tija subțire a gâtului.

— Nu particol de fum în plămân. Nu oxid de carbon în sânge. Astea singure spun că victimele moarte *înainte* de foc. Și nu numai asta. Și alte probe. Tu văzut cadavrele?

— Da. I-am identificat. De-asta sunt aici.

— Nu. Tu văzut *cadavrele*? Sau tu văzut *fețele*?

— Fețele.

— Tu te uiți la cadavre, la două cadavre, tu vezi piele acoperită cu... arată ca tăieturi mici. Asta întâmpla la om în foc, știi? Este regulă, pentru că... pielea sparge! Came lichidă, lărgeste la căldură... piele nu lărgeste, când piele sparge peste tot... ușurează presiune. Dar în asta caz, femeie adultă - sora ta... ea are micile tăieturi pe amândoi mâini și asta este altfel, asta nu este numai piele. Carne ranita și ea. Asta, sunt sigur, rani de apărare, știi. Eu văd asta și mă uit iar, și văd de ce. Sora ta, înjunghiat în piept. Cauză moarte, valva aortă. Tăiat! Băiat mic... Truong se aplecă în față peste birou. Gât lui tăiat peste tot. Ureche la ureche.

Se lăsă iar pe spate în scaun, de parcă toată înșiruirea asta l-ar fi epuizat.

Își ridică mâinile în aer, apoi le lăsă să cadă ca pe niște frunze. Le împreună.

— Cho. Sânge nu rămas în băiat mic. Ei murit, poate o oră - pe urmă foc.

Lassiter rămase cu ochii țintă la Truong.

— Dar tipul? Întrebă Truong. Soțul?

— Ce tip?

— Eu auzit, răspunse Truong - a treia persoană în casa sora. Ieșit pe fereastră, după luat foc. Dacă sora ta murit așa, eu gândesc poate el... Ridică din umeri.

— Unde e tipul ăsta?

— Secție arși.

— La ce spital?

Truong ridică iar din umeri.
— Poate Fair Oaks. Poate Fairfax.

8.

O oră mai târziu, când Lassiter dădu de Riordan, detectivul stătea la un birou neocupat în cabinetul unui doctor de la Fair Oaks Hospital. Fu condus înăuntru de o infirmieră și când intră, Riordan întoarse capul spre el, apoi se ridică, puțin cam țeapăn, de parc-ar fi încercat să ascundă ceva la spate. Nu arăta ca un om fericit.

— Nu vrei să m-asculți, nu-i așa?

— Nu mi-ai spus că există un suspect.

— Nu era suspect până la primirea raportului expertizei medicale, răspuse Riordan în chip de apărare. Până atunci nu era decât una dintre victime.

— Un individ țâșnește pe fereastra din față a casei surorii mele - în *flăcări* - doi oameni sunt morți - și tu nici măcar nu *pomenești* de asta? Și consideri că e o *victimă*?

— A *fost* o victimă. A ars ca un rahat!

— Da. Asta nu-nseamnă decât că era un nepriceput. Cine e?

— John Doe.

— Cum adică, John Doe?

— Ei, bine, nu pot să spun că și-a dat numele, gradul și codul numeric personal când a intrat aici. Și n-avea nici un fel de document de identitate asupra lui.

Lassiter păstră tăcerea un moment, apoi întrebă:

— Avea cheile de la mașină?

— Nu. N-avea nici un fel de *chei*, n-avea nici un fel de document de identitate, n-avea nici un *ban*. N-avea nimic!

— Deci, presupun că asta înseamnă... ce? Că a fost

parașutat acolo? Asta-i teoria ta?

— Ah, stai puțin...

— Ai controlat mașinile?

— Ce mașini?

— Mașinile parcate! Mașinile din zonă... le-ai controlat?

Riordan șovăi.

— Da, răspunse el. Mașinile sunt controlate.

— *Acum?* Asta-i... Lassiter se simți brusc sleit de puteri. O undă de oboseală îi străbătu mintea în clipa când încercă să facă o socoteală simplă. Apelul dat la 911 apăruse în jurul orei douăsprezece noaptea. Și acum era ora două după-amiaza. Deci trecuseră paisprezece ore și, judecând după expresia feței lui Riordan, nimeni nu se gândise să se ducă prin zonă și să noteze numerele de înregistrare. Acum era prea târziu, dacă „John Doe” nu lucrase singur.

— Nici haine nu există, spuse Riordan. Sunt sigur că erai gata să mă întrebi de asta. Hainele erau pline de sânge, așa că au trebuit tăiate ca să fie scoase de pe individ, și infirmierele le-au aruncat. Prezenta un risc biologic. Am încercat să urmăresc problema, dar au dispărut. Tot ce putem face este să așteptăm până când doctorii spun că pot să stau de vorbă cu el. În momentul ăla, o să-i pun aceleași întrebări pe care i le-ai pune tu, după care o să iau o serie de amprente. O să analizăm amprente și, dacă avem noroc, o să aflăm cine este. Așa că de ce nu te duci acasă și să mă lași să-mi fac treaba?

— Ce-i *asta*?

— Adică *ce*?

— Lucrul ăla pe care-l ascunzi.

Riordan scoase aerul din piept cu putere, își aruncă ochii în tavan și se trase într-o parte, așa încât Lassiter să poată vedea ce se afla pe birou: tavă pentru medicamente. Pe ea erau două obiecte, unul dintre ele fiind un cuțit lung de vreo șaptesprezece centimetri. Era un cuțit mare, un cuțit de vânătoare, dintre cele folosite ca să spinteci un cerb. Lassiter privi cu atenție. De fapt... era un cuțit militar.

— K-Bar.

— Ce zici?

— E un cuțit K-Bar, spuse Riordan. Armă de grănicer. De-astea poți să vezi la Quantico, la Bragg... în locuri de-astea.

— Atunci, poate că-i soldat.

Riordan ridică din umeri.

— Poate. Dar important este că a intrat cu așa ceva în casă. Țsta nu-i ca și cum ar fi pătruns în casă, ar fi avut loc o încăierare în bucătărie, cineva ar fi apucat un cuțit... Tipul ăsta a intrat în casă cu un cuțit de luptă... ăsta nu-i un cuțit de tăiat pâinea, e un *cuțit de luptă*...

— Adică vrei să spui că omorurile au fost premeditate?

— Da. Omul știa ce face.

Lassiter se uită mai bine la cuțit. În locul unde lama se înfigea în mâner se vedea o substanță maronie, cauciucosă. Părea a fi sânge. Și de ea erau agățate câteva fire de păr. Subțiri, blonde, foarte fine. Păr de copil. Părul lui Brandon, și undeva, dintr-un ungher al minții lui, se auzi vocea lui Tom Truong: „Sânge nu rămas în băiat mic.”

Celălalt obiect de pe tavă era o sticlă de mărimea unei sticle mici de lichior. Era foarte ciudată; era făcută dintr-o sticlă groasă și părea un obiect vechi. Se închidea cu o capsulă de metal de culoare închisă, în formă de coroană având o cruce foarte mică drept în vârful. Înăuntru se vedea cam un centimetru și ceva de lichid limpede.

— Surorile și infirmierii au pus toți mâna pe lucrurile astea bineînțeles, spuse Riordan. Vrei să m-ajuti puțin?

Îi întinse lui Lassiter o pungă de plastic mică pe care era lipită o etichetă scrisă cu litere de tipar:

JOHN DOE
MPD-3601
11-02-95

Lassiter ținu punga deschisă, în timp ce Riordan împinse obiectele înăuntru cu un creion, fără să le atingă.

— El unde-i?

Riordan nu-i răspunse.

— Când mă întorc, am să le folosesc drept probe. O să luăm toate amprentele pe care le putem lua, o să le comparăm cu cele lăsate de surori și de infirmieri și o să le verificăm la birou. Pe urmă, o să văd ce pot să aflu despre sticlă. O să ducem lichidul la analiză și o să facem public tot ce am descoperit în legătură cu cuțitul. Făcu o pauză. Nu știu dacă asta servește la ceva, dar află că sora ta a înfipt mâna în tipul ăsta, oricine-ar fi fost el. Medicul legist a găsit niște țesut, țesut și sânge sub unghiile ei... de la mâna dreaptă. Așa că o să cer să se facă testele ADN și o să comparăm. Făcu iar o pauză. Ei, poate acuma pleci acasă. Te rog.

Lassiter ieși pe ușă în urma lui Riordan. Detectivul ținea punga în fața lui, strângând capătul între degete. Apoi se opri și-și puse mâna liberă pe brațul lui Lassiter.

— Știi... n-ar trebui să vorbesc cu tine așa. Să te las să vezi probele. Vreau să spun... Riordan își lăsă ochii în jos. Cu alte cuvinte, din punct de vedere *tehnice*... tu ești un suspect.

— Chiar așa?

— Chiar așa!

— Ce vrei să spui, Jim?

Riordan ridică din umeri.

— Și dacă sora ta ți-ar lăsa ție toți banii? Ce se întâmplă dacă se dovedește că tu o urai de moarte? vreau să spun... înțelegi?

— Astea-s tâmpenii!

— Sigur că-s tâmpenii, răspunse Riordan, cu indiferență. Eu nu-ți spun decât care-s *aparențele*. Primim rapoarte... înțelegi? Avem ședințe. Tot timpul. Și unul dintre lucrurile despre care ne tot descos este „aparența de incorectitudine”.

— Incorectitudine?

— Nu, *aparența* de incorectitudine. Există o diferență.

Nimeni nu trebuie să facă nici o greșeală. Este de ajuns să pară o greșeală... cum e faptul că eu ți-am arătat asta.

Riordan făcu semn la punga din mână lui.

— Poate fi interpretat greșit.

Lassiter clătină din cap, dar nu spuse nimic. Se simțea prea vlăguit ca să se poată înfuria. Și, de fapt, Riordan nu insinua nimic. Iar din punct de vedere tehnic... avea dreptate.

— În orice caz, spuse detectivul, urnindu-se din nou – trebuie să dai câteva telefoane. Să faci unele aranjamente. Presa e călare pe noi și imediat ce află că nu a fost un simplu foc... Vocea i se stinse.

Bunul-simț al lui Riordan fu ca o căldare de apă rece. Lassiter își dădu seama că parcă stătuse într-un tunel; mintea îi fusese atât de ocupată cu lămurirea lucrurilor încât uitase de responsabilitățile legate de „anunțarea rudelor”. Dintr-o dată, toate lucrurile practice legate de organizarea unor funeralii în familie îi năvăliră în minte. Riordan avea dreptate. *Sigur* că trebuia să dea câteva telefoane. Kathy era singura lui soră, iar părinții lor erau morți, dar mai exista fostul soț al lui Kathy, prietenii ei, colegii ei de la stația de radio. Mătușa Lilian. Și Brandon. Brandon nu avea tată, dar avea *nași*. Erau *atâția* pe care trebuia să-i sune, atâta lume care nu trebuia să afle vestea asta de la televizor sau din ziar. Lista îi spori în minte, în timp ce-și târa picioarele pe lângă Riordan. Pregătiri. Va trebui să organizeze o slujbă funerară. Să aleagă sicriele. Pietrele de căpătâi. Parcelele la cimitir.

Erau o groază de lucruri de făcut, dar el nu-și putea lua gândul de la Brandon... de la cuțit, sânge și păr. Cum putea... cum era *în stare* cineva să taie gâtul unui băiețel de trei ani?

— O să vorbesc cu Tommy Truong, spuse Riordan. O să aflu când pot fi eliberate cadavrele și...

— Care-i starea lui? Întrebă Lassiter.

— A cui?

Lassiter se mulțumi doar să-l privească.

— Ah... te referi la John Doe? E gravă, dar stabilă. Se spune că o să reziste. Îți pare bine?

— Da.

— Și mie.

Riordan îl urmări pe Lassiter în timp ce acesta mergea pe coridor, până când dădu colțul. Lassiter era un tip zdravăn, își zicea el, înalt și lat în umeri, cu un aer athletic. Și *enervant*! Până și azi, până și aici, umbla de parcă locul ăsta era proprietatea lui.

Riordan se gândi că, având în vedere legăturile lui cu Lassiter, ar trebui să se retragă din cazul respectiv. Să-l paseze altcuiva. Dar ăsta era un fel laș de a privi lucrurile fiindcă, dacă lăsam modestia deoparte, el era cel mai bun detectiv de la omucideri și i-ar fi fost greu să se mai suporte pe sine însuși dacă dădea un caz altcuiva, numai fiindcă ar fi putut să-i pericliteze serviciul.

Da, Lassiter avea să fie o problemă. Era convins de asta. Dar va trebui să-l trateze ca pe oricare altul, și dacă asta îi arunca în aer șansele de a lucra la compania tipului... ei bine, uneori asta-i situația.

Nu se putea spune că era un caz complicat. Aveau un suspect și o armă a crimei. Și vor descoperi mult mai multe. Riordan era convins de asta. Lucrurile aveau tendința de a se sedimenta. Se prezentau martori. Și chiar dacă nu se prezentau, avocatul Commonwealthului va completa dosarul cu acuzații oricând. Nu știau numele individului și nu-i cunoșteau mobilul – dar asta nu conta, fiindcă se putea dovedi ce făcuse. Pușcăriile gemeau de tipi ca John Doe care omorâseră oameni pentru motive de nimeni înțelese.

În afară de asta, poate vor avea noroc. Poate că domnul Doe era doar o unealtă. Poate că vreun ticălos l-a pus să facă asta. Poate era vorba de o asigurare pe viață. De un fost soț. De un iubit.

Spera că va fi ceva simplu căci, dacă nu, Lassiter o să fie tot timpul călare pe el, în ciuda micii avertizări care i se

dăduse, silindu-l să facă una și alta, să verifice nu știu ce, să sisteze mai știu eu ce. Nu. Era chiar mai rău. După cum vedea Riordan lucrurile, dacă ar fi fost *el* în locul lui Joe Lassiter și ar fi avut propria lui agenție de investigații, și dacă ar fi fost vorba de sora *lui* și de nepotul *lui* care să fi fost uciși... și-ar face singur propriile cercetări și ar pune în joc tot ce i-ar sta în puteri. Iar polițistul cazului respectiv, același Jimmy Riordan, va veni pe urmele lui Lassiter, oriunde s-ar fi dus el.

Tipul avea *o duzină* de oameni pe care-i putea folosi în acest caz... două duzini! Indivizi care lucraseră pentru FBI, DEA, CIA, *Washington Post* și mai știu eu cine, care aveau locul lor de muncă la Lassiter Associates. Drept care, el putea să implice mai multe persoane și, hai să recunoaștem, mai calificate în acest caz decât o puteau face autoritățile, asta era sigur. Și avea și mai mulți bani de cheltuit. Ceea ce însemna că Jimmy Riordan va ajunge în situația de a discuta cu martori pe care Lassiter îi interogase deja. El va stabili relații pe care Lassiter le stabilise cu câteva zile mai înainte și va urmări piste pe care Lassiter le descoperise deja... dar pe care el, Riordan, va trebui totuși să meargă și el.

Simțea că-l obosește până și să se gândească la toate astea. Și, de fapt, era într-adevăr obosit. Fusese chemat în miez de noapte și, de atunci, nu se mai liniștise – fusese pe picioare mai tot timpul. Și acum picioarele *îl dureau*. Își consumase toată adrenalina și își simțea capul amorțit. Avea nevoie de o ceașcă de cafea, dar mai înainte trebuia să dea un telefon la centrală.

Pentru că Lassiter avea dreptate într-o anume privință, și, anume în legătură cu mașina lui John Doe. O să trimită o mașină de poliție care să patruleze pe Keswick Lane și pe străzile din împrejurimi ca să cerceteze plăcuțele cu numerele de înregistrare. Vor verifica numerele prin DMV și dacă dădeau de o mașină care nu era din zonă, vor merge din casă în casă în căutarea proprietarului. Dacă nu-l

găseau acasă, vor bloca mașina și se vor duce la locul unde fusese înregistrată. Dacă numele proprietarului nu se afla *acolo*, vor afla unde lucrează și vor face verificarea necesară. Fusese închiriată? Vor face anularea închirierii imediat.

Riordan dădu telefonul, apoi așteptă în camera infirmierei ca să apară administratoarea. În cele din urmă o văzu venind în viteză pe coridor – era o femeie uriașă cu sâni enormi. Sâni îi formau un fel de raft pe piept, iar ochelarii ei, care atârnavă de unul din obișnuitele lăntișoare, stăteau rezemați de raft. Încercă să nu se uite atent la ea, dar nu era ușor. (Ăsta era un alt lucru de ținut minte: „Contactul vizual exagerat este o formă de hărțuire sexuală.”) Își notă numele ei, data și ora. Îi dădu și el numele lui și spuse că va lua cu el obiectele personale ale lui John Doe. Ea îl puse să semneze ceva. Și el o puse pe ea să semneze ceva.

Riordan luă punga și o duse în mașină, o încuie în portbagaj și se întoarse la spital. Dorea să stea de vorbă cu infirmiera care scosese obiectele din buzunarul lui John Doe și le pusese în pungă. Ținea să lămurească totul până la cele mai mici amănunte fiindcă, judecând după precedente, nu puteai fi niciodată îndeajuns de precaut.

Infirmiera de la urgență se afla într-o pauză, dar o găsi totuși stând la cafenea lângă Bunn-O-Matic și citind un roman din colecția Harlequin. Nu avea să-i pună decât câteva întrebări și, după ce ea dădu toate răspunsurile, Riordan își luă o ceașcă de cafea și se așeză jos, cu carnetul de însemnări în față.

Era unul dintre cele o sută pe care le avea, câte unul nou la fiecare caz important, și fiecare era identic cu celelalte. Erau niște carnete de note de patru pe șapte, cu coperte negre, legate în șase inele și cu pagini liniate mărunț. Pe prima pagină a carnetului, Riordan scrisese numele victimei, numărul cazului și numărul legii care fusese încălcată. Scrisul lui era meticolos, chiar elegant. (Poți să spui ce vrei despre Jimmy Riordan, își zicea Riordan, dar

scrisul lui nu se uită! Mulțumesc, soră Tereza!)

Nu scrisese mult în blocnotesul ăsta, dar Riordan știa că va fi umplut în curând. Și, asemeni celorlalte, de îndată ce detaliile vor fi înregistrate pe formularele oficiale ale departamentului, carnetul își va lua locul pe un raft în cămăruța pe care o folosea ca oficiu, acasă la el. Riordan își sorbi cafeaua, în timp ce se gândea la cazul prezent. John Doe. Singurul lucru pe care-l știa despre omul ăsta, în afară de fapta sa, era ceea ce-i spusese un membru al personalului: că bolborosise ceva în italiană.

Asta putea fi ceva interesant. Dar, pe de altă parte, putea fi o problemă. Riordan amestecă o cutiuță de lapte condensat în cafeaua care-și schimbă foarte vag culoarea. Poate că John Doe era *Gianni* Doe. Riordan spera că nu. Avusese câteva cazuri în care fuseseră implicați cetățeni străini și, fiindcă Fairfax era atât de aproape de Washington, ambasadele se amestecau uneori în treabă. Și nu se dovedeau de folos.

În afară de asta, își zicea Riordan, dacă tipul ăsta este, *într-adevăr*, străin? Dacă lucrează la o ambasadă? Dacă are imunitate diplomatică?

Mai trase o gură de cafea

A doua gură nu era niciodată la fel de bună ca prima.

Joe Lassiter nu părăsise spitalul. Se afla cu două etaje deasupra cafenelei, urmărind o linie vopsită în verde care străbătea în zigzag podeaua unui coridor, apoi următorul. Trebuia să facă unele pregătiri, o mulțime de pregătiri, dar, înainte de a se apuca de asta, ținea să-l vadă pe omul care îi măcelărise pe Kathy și pe Brandon. Un infirmier îl informase că linia verde ducea spre secția de arși, așa că de-asta urmărea linia verde.

Dacă nu se întâmpla să fii daltonist, culorile erau un înlocuitor al științei de carte. N-aveai nevoie să știi engleză ca să urmărești o linie vopsită. N-aveai nici măcar nevoie să ai mintea întreagă. Puteai să fii bolnav, drogat, beat turtă

sau să nu știi să vorbești decât Tagalog⁵, și culorile te duceau acolo unde voiai să ajungi.

Lassiter fusese la CIA de vreo două ori, și acolo se folosea același sistem, deși scopul era altul. Toată lumea din instituție purta un ecuson laminat prins pe jachetă. Pe ecuson scria VIZITATOR, PERSONAL sau SECURITATE și era însoțit de o linie colorată care nu-ți indica unde să te duci, dar stabilea unde nu aveai voie să te duci. Dacă mergeai pe un coridor cu o linie roșie în mijloc și aveai o linie verde pe ecuson, toată lumea știa că n-aveai ce căuta acolo. „Mă scuzați. Sunteți sigur că aici aveți treabă?”

Trecu prin două uși duble, cu ochii pe podea, urmând conștiincios linia verde. Ca un preșcolar. Ca *Brandon*. O imagine a băiatului apăru în mintea lui Lassiter: intensă concentrare a puștiului când își scrisese numele cu creionul, făcând niște litere care ieșiseră totuși foarte mari și tremurate. Și altă imagine: Brandon, dormind cu un zâmbet pe chip și cu gâtul spintecat, ca al unui animal măcelărit.

Și Kathy. Și vocea lui Tom Truong răsunându-i în cap... „micile tăieturi pe amândoi mâini... Asta sunt, sigur, rani de apărare, știi...”

Kathy. În întuneric. Adormită. Aude ceva. Nu știe ce se întâmplă. Un cuțit se înfinge, mâinile ei se ridică într-un reflex orb...

Trecu de locul unde se afla o infirmieră, dar nimeni nu părea să-l bage în seamă. Nu era sigur de ceea ce avea de gând să facă în clipa când ajunsese la capătul liniei verzi. Poate să arunce doar o privire individului.

Și atunci... se trezi acolo. Nu era mare lucru de văzut. John Doe putea fi zărit printr-o fereastră mare, dreptunghiulară... cel puțin el părea să fie Doe: era singurul pacient pe care-l putea vedea Lassiter, așa că își închipui că

⁵ „Guvernul se străduiește, în prezent, să creeze o limbă unică filipineză pe baza unei limbi mai răspândite în arhipelag - limba **tagalog**.” Sc. 16 VIII 79 p. 5 (cf. fr. tagal "limba malaio-polineziană").

el trebuia să fie. Era agățat de tot felul de tuburi, și acele părți din el ce nu erau înfășurate în bandaje albe – care acopereau capul aproape în întregime – erau unse cu o alifie albă, groasă. Lassiter se arsesse o dată la mână și numele substanței albe îi răsări în minte: Silvadene.

După cum își închipuia Lassiter, nimeni nu-l văzuse pe individ înainte ca fața să-i ia foc. Așa că era, cu adevărat, presupusul John Doe. Nici un nume. Nici o descriere. Nici o descriere *posibilă*. Cine era el? De ce făcuse asta? La ce se gândea în clipa asta?

Era măcar conștient? Lassiter nu-și dădea seama. Dar dacă era, poate c-ar putea să răspundă la câteva întrebări. Întrebări simple. Lassiter tocmai întindea mâna să apuce clanța, când un bărbat îmbrăcat în halat scoase capul din spatele unui paravan despărțitor și, cu un răcnet furios, dădu buzna pe coridor.

Doctorul își smulse masca de pe față. Avea ochi mici, și lipitori și o gură care-i amintea lui Lassiter de o veveriță.

— N-am vorbit destul de limpede? V-am *explicat* tuturor! Aici e un mediu steril!

Lassiter nu răspunse nimic, dar nu se iritase. Se mulțumi să-l privească, și privirea lui era atât de lipsită de interes, încât veverița șovăi puțin înainte de a continua:

— Nimeni nu are voie să intre în secția asta!

Veverița credea, cu siguranță, că el era de la poliție și Lassiter nu găsi de cuviință să-l lămurească.

— Domnul Doe este suspect într-o dublă omucidere, răspunse el. Aș dori să stau de vorbă cu el cât de curând posibil.

— În momentul de față, spuse veverița pe un ton superior – *pacientul* meu este puternic sedat și extrem de vulnerabil la infecții. Vă voi anunța când este momentul să-i luați un interviu.

Lassiter aprobă din cap.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Și, în orice caz, n-o să poată vorbi multă vreme.

- Serios? Și de ce?
- Am mai explicat. Are un tub inserat în trahee.
- Asta ce-nseamnă?
- Că nu poate vorbi.

Lassiter se uită la Doe prin geam, apoi își mută privirea la doctor.

- Cât timp?

Veverița ridică din umeri.

— Uite ce e, domnule detectiv, spuse el pe un ton exasperat, tot ce ai de făcut este să aștepți, înțelegi? O să aibă câteva cicatrice, poate mai multe – pe obrazul stâng, pe gât, pe piept – dar o să reziste. Și, între timp, nu pleacă nicăieri. O să vă informăm tot timpul despre starea lui.

- Așa să faceți, răspunse Lassiter, apoi plecă.

În seara aceea, Lassiter se întinse pe canapea și deschise televizorul. Dăduse, probabil, vreo patruzeci de telefoane. Jumătate din oamenii pe care-i sunase știau deja ce se întâmplase și insistau să le dea amănunte. După un timp, simpla repetare a faptelor reușise să-l detașeze de ceea ce spunea. Vocea lui turuia înainte cu calmul indiferent al unui crainic, de parc-ar fi raportat despre distrugerea culturilor din Idaho.

Cealaltă jumătate a telefoanelor fu mult mai grea – vorbea cu oameni care nu știau. Erau copleșiți de veste, ca de căderea unei bombe într-o zi oarecare. Și, indiferent de reacția pe care o aveau, se simțea rănit de emoția lor adevărată.

Sărea de la un canal la altul, dar îi era cu neputință să se uite la ceva. Era prea neliniștit; nu putea să scape de senzația că uitase să facă ceva important. Își luă o bere și urcă scara în spirală, oprindu-se pe platforma etajului trei. Casa era cocoțată pe versantul unui deal și acolo, sus, era vecin cu vârfurile copacilor. Se aplecă peste grilaj și se uită printre ramurile negre la cerul palid, misterios.

Auzi telefonul sunând. Întâi se hotărî să nu răspundă,

apoi se răzgândi.

— Alo!

Vocea lui Riordan țâșni din telefon.

— Alo? Asta ai de spus? *Alo?* Lua-te-ar naiba!

Lassiter se uită la telefon.

— Ce?

— Cum, *ce?* Ce naiba făceai la secția arși?

— Asta-i problema?

— Am să-ți spun eu care-i problema. John Doe și-a smuls nenorocitul ăla de tub din gât.

— *Ce-a făcut?*

— A încercat să se omoare. Doctorii mi-au spus că e atât de îndopat cu sedative, că nu e în stare nici să numere până la unu; cu toate astea, își smulge tubul din gât. Era încă cu mâna în jurul tubului când l-au găsit. Au trebuit să-i desfacă degetele de pe el.

Lassiter simți, brusc, un fior de spaimă, un ghem de senzații în piept. Nu voia ca John Doe să moară. Avea o mulțime de întrebări de pus, și Doe era omul care avea toate răspunsurile. În plus, John Doe era cel care trebuia să plătească, el era obiectul răzbunării lui.

— Se simte bine? O să...

— Da, da, o să scape și din asta și nici nu și-a electrocutat creierul. Dar despre *tine* am de vorbit. Ce dracu' a fost în capul tău? Află că acum am un nou partener. Genul de tânăr agent special al FBI. Întotdeauna are câte o idee și *de data asta* a gândit cu voce tare: a zis că se poate ca John Doe să nu fi încercat să-și facă felul. Cum e el acum, îndopat cu sedative și câte și mai câte... poate că l-a ajutat cineva.

— *Ce?* A fost cineva...

Riordan îi tăie vorba.

— Pe urmă, doctorul Cutărică a zis ceva despre „celălalt detectiv” care-a venit până la secția de arși. Și tinerelul a zis: „Care celălalt detectiv?” Nu părea să fi fost nici unul dintre băieții noștri. De fapt, păreai să fi fost chiar tu.

Lassiter recunoscu.

— Am vrut să mă uit la el.

Riordan scoase un hohot urât, ca un lătrat.

— Exact! Te-ai holbat la vitrine. Ei, bine, n-ai făcut o treabă prea deșteaptă.

— N-am ajuns nici să intru pe ușă. Doctorul m-a dat afară.

— Așa am auzit și eu.

— Ei, ai auzit bine. De fapt, când s-a întâmplat asta? Chestia cu tubul?

Riordan nu-l băgă în seamă.

— Poate știi tu mai bine. Unde-ai fost?

— Stai puțin! Crezi că eu am intrat *acolo*? Crezi că am pus mâinile individului în jurul tubului? Îmi ceri un *alibi*?

Aproape că trânti jos telefonul. N-avea nici o vină pentru ceea ce-i punea Riordan în cârcă și simți revolta usturătoare a celui acuzat pe nedrept.

— Am venit acasă, spuse el. Și de când am sosit, am vorbit la telefon.

— Bine, asta se poate verifica, răspunse Riordan.

— Dă-i înainte.

— Mulțumită ție, *trebuie* să-i dau înainte, spuse Riordan. Uite ce e, dă-mi voie să-ți spun ceva. Nu cred că ai intrat acolo. Okey? Cred că tipul a vrut să-și facă felul. Așa am aflat. Doctorii îl controlează la fiecare zece minute, mai e un băiețel în salonul ăla, mai e și o cabină de infirmieră în fund, e lume peste tot, așa că *nu se putea*. Dar tu, tu ești ca un nenorocit de tun gata să tragă. Te duci acolo, pretinzi că ești detectiv...

— Eu n-am suflat o vorbă că aș fi detectiv. Doctorul a...

Riordan nu-l băgă în seamă.

— În primul rând, eu sunt beștelit că n-am postat o pază lângă Doe... de fapt, am prezentat o cerere în sensul ăsta, dar poliția are nevoie de timp ca s-ajungă la spital. Și acum trebuie să-mi pierd vremea cu verificarea apelurilor tale telefonice. Dacă *nu* verific, pare ciudat, fiindcă toată lumea

știe că te cunosc. Și încă ceva: nu cred că doar te holbai la vitrine. Pot să pariez că-ți venise ideea să stai de vorbă cu individul.

Lassiter trase adânc aer în piept, apoi expiră brusc.

— Asta ar fi fost pur și simplu grozav! spuse Riordan. Închipuie-ți că ți se îndeplinește dorința și ai o discuție ca de la inimă la inimă cu individul, și el scoate tot ce are-n gușă. Ei, ce crezi că se întâmplă când individul ajunge în fața tribunalului? Știi cum s-ar folosi de asta avocatul apărării?

— Ce motiv avea să se omoare?

Riordan scoase un oftat.

— Poate că-l chinuiau remușcările, spuse el pe un ton maimuțărit.

— Mă întreb...

— Fă-mi un hatâr, i-o tăie Riordan. Nu te mai întreba. Nu mai face nimic. Ajută-mă să rezolv cazul: stai dracului la o parte!

Furia lui Riordan îi trezi brusc lui Lassiter o durere de cap între ochi.

— O să stau la o parte, zise el, de îndată ce-mi spui cine mi-a ucis sora...

— Nenorocitul de John Doe a ucis-o.

— Și cine e el. Și ce-a avut cu ea.

9.

Era cald pentru noiembrie, aproape douăzeci și șase de grade în ziua înmormântării. Frunzele care se scuturau strălucind ca bijuteriile se roteau în aer, purtate de o briză fierbinte, aproape tropicală. Era începutul iernii, dar vremea era la fel de blândă ca în iunie. Asta făcea ca frunzișul

luminos să pară nelalocul lui, chiar artificial. Cei ce veniseră la înmormântare din afara orașului se așteptaseră la o vreme mai rece, așa că acum erau transpirați și se simțeau incomod în cașmirurile și stofele lor de tweed, în catifelele și lăneturile lor. Chiar și Lassiter se simțea cam amețit. Căldura neașteptată, persoanele îndoliate și disconfortul lor, frunzele care se răsuceau în aer – era ca și cum ar fi fost undeva într-un decor, turnând un film, iar filmul ar fi fost lipsit de sens și s-ar fi petrecut într-un sezon nepotrivit.

Nu putea să alunge această senzație de irealitate. Până și sicriele erau ca niște piese de recuzită, cel mai mic de proporții intenționat reduse, de parcă ar fi dramatizat cruzimea celor întâmplate. Preotul aparținând bisericii unitariene, pe care Kathy începuse să o frecventeze în ultimul an, arăta de parc-ar fi fost distribuit în acest rol. Avea exact atitudinea sobră potrivită, darul de a închide ochii și a strânge mâini cu o emoție plină de înțeles.

Dar nu era o emoție adevărată, sau, dacă era, nu i se adresa special lui Kathy; preotul arăta compasiune tuturor – era meșter în astfel de treburile, ceea ce făcea ca durerea lui să fie facilă și generală. Asta nu-l deranja, în mod special, pe Lassiter: biserica era mare și preotul n-o cunoscuse, de fapt, pe sora lui. Când vorbiseră la telefon ca să stabilească detaliile legate de slujba de înmormântare, preotul îl rugase să-l ajute „să personalizeze ceremonia”. Dorea să știe „cum i se adresa lumea răposatei”. Kathleen? Sau Kate, sau Kath, sau Kathy? Dorea să i se povestească o întâmplare, două, ceva care să evoce „femeia în viață” familiei și prietenilor.

Acum, în fața mormântului, preotul înșira ceva plicticos și presupus înălțător. Era vorba despre spațiul fără margini în care sălășluiau acum Kathy și Brandon, despre sfera infinită a spiritului. Cel puțin lui Lassiter i se părea plicticos, cuvintele căzând exact în spațiile potrivite ale ceremoniei. Dar mătușa lui, Lilian, singura rudă din adunare în afară de el, se pare că nu rămânea indiferentă, fiindcă se apleca spre el și-i tot strângea mâna.

Într-un fel, își dădea seama că această ciudată senzație de artificialitate nu-l părăsise din clipa când aflase de moartea lui Kathy. La început, crezuse că era reacția firească la moartea neașteptată, un fel de șoc. Dar, în timp ce stătea acolo, în cimitir, își dădu seama că această senzație de ireal era atât de copleșitoare tocmai pentru că și el, asemeni majorității oamenilor, asistase la mult mai multe funeralii cinematografice decât reale. Și aștepta ca flecăreala să înceteze. Sau ca aparatul să facă o rotire panoramică spre pajiștea acoperită cu iarbă, unde stătea un spectator misterios, proiectat pe cerul însorit. Un iubit care-și prezenta omagiile de la o distanță prudentă. Sau un ucigaș savurând nenorocirea pe care o produsese.

Lassiter aștepta ceva, o muzică sau un unghi de filmare care să dea contur evenimentului.

Dar nimic de acest fel nu se întâmplă. De fapt, tocmai asta făcea ca totul să pară atât de ireal. Lipsea ceva – motivul morții celor ce erau jeliți. Kathy și Brandon nu fuseseră câtuși de puțin victimele unei violențe întâmplătoare... omorurile fuseseră, evident, premeditate... și totuși nimic. Poliția nu avea nici o teorie. Și omul care putea da răspunsurile începuse să se simtă mai rău. Era lipsit de cunoștință, se afla într-o stare gravă, plămânii lui bolnavi se infectaseră, pielea îi supura. S-ar putea să treacă săptămâni de zile, aflase Lassiter, până va putea fi interogat.

Lumea de pe marginea mormântului avea un aer abătut și vlăguit. Fuseseră uluiți de moartea subită și brutală a unor ființe la care țineau. Pentru Brandon se vedea o tristețe îngrozită pe fețele părinților câtorva prieteni de la grădiniță. Educatoarea lui, o femeie cu păr lung, castaniu, prins în ace la spate, se ștergea la ochi. Buza de jos îi tremura. Lângă ea, un băiețel o ținea de mână pe mama lui, o femeie cu ochelari de soare și pălărie cu voal.

Ca s-o conducă la groapă pe Kathy veniseră câțiva colegi de la Național Public Radio, unde ea lucrase ca producător.

O mână de vecini. O colegă de cameră de la Sweet Briar, care făcuse cu mașina șase sute cincizeci de kilometri în amintirea a douăzeci de ani de ilustrate schimbate de Crăciun și de zilele de naștere. Și Murray – neobositul, generosul Murray – fostul soț al lui Kathy. Dar nici un prieten apropiat, fiindcă *nu existaseră* prieteni apropiați în viața lui Kathy.

Din partea familiei nu erau decât el și mătușa Lilian. Prezența redusă a familiei nu se datora totuși firii oarecum retrase și dificile a lui Kathy. Își dădu seama cu un tresărit că el și Lilian – sora de șaptezeci și șase de ani a tatălui său – erau tot ce mai rămăsese din doi arbori genealogici care lăsaseră în urmă doar ramuri uscate.

Murray era singurul care plângea cu adevărat. Și, asemenea preotului, nici el nu era, de fapt, îndurerat din pricina femeii din coșciug. Murray era genul de om pe care-l îneca durerea când trebuia să pună altceva în locul canapelei lui preferate. Dar, chiar și așa, Lassiter se simțea recunoscător. Exprimarea nestăpânită a tristeții sale părea un omagiu adus surorii lui, mai însemnat decât cel mai mare buchet de flori.

În cele din urmă, preotul își încetă cuvântarea, sfârșind cu o înfloritură verbală despre faruri în pustiu. Lassiter aruncă câte o mână de pământ pe fiecare sicriu și un trandafir alb pentru Kathy. Apoi plecă de lângă mormânt.

Ceilalți îi urmau exemplul, în timp ce el se opri la câțiva metri mai încolo, sus pe potecă, și participanții la înmormântare venită, unul câte unul, să-i strângă mâna, să-l sărute pe obraz și să-i spună cât de rău le părea.

Unul dintre primii fu femeia cu băiețelul care se prezentă sub numele de Marie Sanders.

— Iar el e Jesse, adăugă ea, mândră.

Lassiter îi zâmbi băiatului și se întreabă dacă era fiul ei; nu semănau deloc. Băiatul avea o piele oacheșă, ochi căprui adânci și păr negru-corb care-i năpădea fruntea cu bucle. Era frumos și tot frumoasă era și ea, dar nu în același fel.

Era palidă, blondă și... părea cunoscută.

— Ne cunoaștem? o întrebă el.

Ea nu păru mirată de întrebare, dar scutură din cap.

— Nu cred, răspuse.

— Am întrebat fiindcă... Am crezut că ne-am cunoscut cândva.

Ea zâmbi nervos.

— Am venit doar ca să vă spun cât de rău îmi pare. Kathy... Femeia se uită în jos și clătină din cap. Am văzut la știri.

— Îmi pare rău. Am încercat să telefonez prietenilor...

— Ah, nu vă scuzați, vă rog. Eu n-am cunoscut-o chiar atât de bine. Știți, e ciudat că s-a întâmplat să aflu despre moartea ei.

— Dar spuneți...

— Eu nu locuiesc aici, spuse ea pe un ton precipitat. Noi eram într-o călătorie. Am urmărit un program de televiziune prin satelit și unul dintre canale transmitea știri din Washington. Se opri și-și mușcă buza. Scuzați-mă, trăncănesc prea mult.

— Nici vorbă!

— Am cunoscut-o pe sora dumneavoastră în... Europa și mi-a plăcut *atât de mult!* Aveam multe în comun. Așa că atunci când am văzut fotografia ei și a lui Brandon la televizor...

Vocea începu să-i tremure și, privind prin vâl, Lassiter observă că ochii i se umpluseră de lacrimi.

— În orice caz, ceva m-a îndemnat să vin.

Respiră sacadat, apoi își recăpătă sângele rece.

— Îmi pare rău, spuse ea. Îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită!

— Mulțumesc, răspuse Lassiter. Mulțumesc că ați venit.

Femeia plecă și în fața lui apăru Murray cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

— E atât de greu, spuse el, îmbrățișându-l pe Lassiter. Crede-mă, Joe, e atât de cumplit *de greu!*

Lassiter nu-și putea aminti cum e să plângi, dar îl durea gâtul de tristețea care-l copleșea. Pierduse o ființă care-l cunoștea într-un fel în care nimeni altul nu-l va cunoaște vreodată, ființa cu care-și împărțise copilăria. Pierduse „Alianța”, cuvântul solemn pe care-l născocise Kathy ca să denumească tovărășia lor de copii, un soi de societate de protecție mutuală împotriva părinților lor.

Fețișoara ei serioasă îi apără în minte. În camera lor de joacă din Washington, înăuntrul unui fel de cort pe care Kathy îl construise din pleduri și cearșafuri. El trebuie să fi avut cinci ani, iar Kathy, zece. „Trebuie să fim uniți, spusesese ea, tu și cu mine. Am hotărât că trebuie să facem o alianță.” Abia după ani și ani avea să intre cuvântul ăsta în vocabularul lui, dar înțelesese ce voia ea să spună. Kathy făcuse o listă de jurăminte scrise care stabileau responsabilitățile lor, pe care i-o citi și lui: „Numărul 1: Să nu părăști niciodată un membru al Alianței”. Își înțepaseră câte un deget și lăsaseră o picătură de sânge să cadă pe hârtie, apoi îngropară hârtia sub molid. Chiar și ca adulți păstrasera obiceiul de a semna scrisorile și ilustratele pe care le schimbau între ei cu simbolul inventat de Kathy, un A scris pieziș.

Tatăl lor, Elias, fusese membru al Congresului mai mult de douăzeci de ani. Ori de câte ori numele lui apărea în ziare, ceea ce se întâmpla adeseori, era urmat de o scurtă paranteză (R-Ky)⁶. Banii care-l lansaseră pe Eli în funcția lui aparțineau soției sale, Josie. Bunicul ei făcuse avere din whisky și o parte din ea se scursese la urmași, pentru a o face pe Josie, copil unic, o pradă bună pentru un tânăr ambițios dintr-un cartier modest al orașului Louisville.

Nici Eli, nici Josie nu le acordau copiilor lor mai multă atenție decât cea de supraveghere. Asemeni majorității membrilor Congresului, făceau naveta între Washington și statul lor de reședință, și de aceea Kathy și Joe fură crescuți

⁶ R-Ky = Republican-Kentucky.

nu atât de mămica și tăticu', cât de un șir de dădace, fete angajate din străinătate, *baby-sitters* și, mai târziu „asistenți”.

Joe, personal, nu dăduse niciodată mare atenție prăpastiei care exista între el și părinții lui. Se temea de firea violenta a tatălui său, iar pe maică-sa o vedea rar. Așa stăteau lucrurile. Urmase o școală particulară costisitoare din Washington, și mulți dintre prietenii lui erau cam în aceeași situație. Dar pe Kathy o deranjase, în orice caz până în momentul când n-avea să se mai sinchisească.

Știa asta fiindcă, o dată, când fusese pus să-i aducă de la bucătărie ceva de băut lui Josie, nimerise în toiul unei înfruntări dintre sora și mama lui. Kathy, cu o expresie fioroasă pe față, spunea: „De fapt, nici nu-ți pasă de noi. N-ai vrut să ai copii decât ca să-i pomenești în ilustratele de Crăciun.”

Josie, instalată la toaleta ei, luă o sorbitură din băutură. Își înclină capul și-și prinse un cercel. „Hai, iubito, răspunse ea fără să-și ia o clipă ochii de la imaginea din oglindă, nu-i deloc adevărat. Contezi foarte mult pentru mine.” Parcă auzea și acum vocea siropoasă a maică-sii. „Foahte muult!” După ce o liniști pe fiica ei, Josie se ridică, luă un pulverizator de cristal, împrășcă aerul, după care plecă prin norul de parfum. „Hai, dă-i o sărutare lui mămica, spusese ea. Sunt în întârziere.”

Eli își trata răspunderile părintești ca pe niște simple obligații. Își făcea mici însemnări privitoare la copii în agenda sa aglomerată, lucru semnalat lui Joe de către sora lui. Într-o seară, la casa lor din Washington, îl dusesse în biroul lui Eli și-i arătase agenda acestuia îmbrăcată în piele, unde descoperiră locul lor în programul încărcat al congressmanului:

„7.00 – Mic dejun de rugăciune cu Tinerii Republicani.

8.30 – Sediul RNC: Comitetul Republican de Acțiune.

10.15 – Dus copiii la Grădina Zoologică.”

De fapt, fiecare contact dintre Eli și copiii săi, cel puțin în

perioada cât fuseseră în D.C., era planificat în avans.

„Dus Joe la Camillo's: tuns păr.

Vorbit cu Kathy despre vise comparate cu planuri.”

Luaseră obiceiul de a răsfoi agenda de lucru, ca să vadă ce-i aștepta și se prefăceau că sunt bolnavi sau își făceau alte planuri ca să scape de acele activități la care erau duși cu de-a sila, ca să servească drept decor. Se acopereau unul pe celălalt; mințeau unul pentru celălalt; făceau front comun.

„Colectare de fonduri pentru Senatorul Walling. Se aduce familia” („Mami! Mami! – Kathy varsă și... și nici eu nu mă simt prea bine.”)

După ceremonie, urmă o masă. Descoperi că simțea nevoia să vorbească despre copilăria lui petrecută alături de Kathy. Despre Alianță. Se uită în jur să-l vadă pe Murray și pe femeia frumoasă cu băiețelul. Cum o chema? Marie. În ciuda a ceea ce spusese ea, nu reușea să-și alunge sentimentul că *o mai văzuse* și altă dată, că, într-un fel, o cunoștea. Poate că se simțea atras de ea numai fiindcă, în afară de Murray, ea păruse a fi singura dintre participanții la înmormântare care privea moartea lui Kathy ca pe o pierdere personală. În cele din urmă, îl găsi pe Murray, sau Murray îl găsi pe el. Dar femeia și băiețelul nu se vedeau pe nicăieri.

Când masa se sfârși, o conduse cu mașina pe mătușa Lilian la Dulles. La întoarcere, o luă pe drumul pe care se percepea taxă și, când ajunse la el acasă, se făcuse aproape întuneric. De obicei, aștepta cu plăcere să ajungă la aleea lungă, șerpuitoare, să simtă pietrișul scrâșnind sub roți, sunetul catifelat al mașinii trecând pe podul de lemn de pe râu. Țsta fusese, într-un fel, motivul pentru care construise casa aici. Mai tot timpul el se gândea la munca lui, la planuri și întruniri, la decizii tactice – până când trecea peste râu. Apoi dădea totul uitării.

Contururile casei ce se înălța din mijlocul copacilor îl

încânta. Nu exista o altă clădire asemănătoare în zona Washingtonului, și asta din cauză că arhitectul era olandez și era un maniac. Sau un geniu. Sau câte puțin din fiecare, în orice caz, un adept al antropozofiei și, deci, un dușman, din principiu, al unghiului drept. Rezultatul fusese o casă în valoare de un milion de dolari, care consta dintr-o combinație de curbe sinuoase, unghiuri îndrăznețe și volume neașteptate.

Cei care vedeau construcția nu puteau avea decât una din aceste două reacții. Unii își pierdeau răsuflarea de încântare, în timp ce alții își mușcau buza de jos și dădeau din cap ca niște înțelepți, de parc-ar fi spus: „Uite ce fac banii prea mulți din oameni: le iau mințile!” Lui Lassiter îi plăcea să creadă că-i putea judeca pe oameni după reacția lor față de casă, dar adevărul era că nu reușea. Unii dintre ei – la care ținea cel mai mult – ca sora lui, Kathy, de pildă – nu făceau decât să dea din cap când o vedeau, sau zâmbeau politicos.

Dar cei mai mulți se răzgândeau când intrau înăuntru. Casa era inundată de lumină ce se revărsa prin tavanul de sticlă al unui atrium cu o boltă în formă de butoi, ce se întindea de la nord la sud. Camerele erau, toate, supradimensionate și dădeau una într-alta, aproape fără despărțituri între ele. Fotografii alb-negru reprezentând vechiul New York și desene înrămate artistic ale Copilului Galben, Kat Nebuna și Micul Nemo erau atârinate pe pereți. Nu erau multe mobile: câteva piese mari acoperite cu huse și un pian cu coadă pe care Lassiter îl folosea ca să învețe să cânte la acest instrument.

Întoarcerea acasă era răsplata fiecărei zile, dar, de data asta, pereții albi și reci, și spațiile avântate nu reușiră să-i ridice moralul. În schimb, casa părea goală și neprimitoare, arătând mai mult a fortăreață decât a loc de refugiu.

Își turnă un păhărel și se duse cu el în camera lui preferată, biroul. Trei dintre pereții în unghiuri neregulate erau acoperiți, din tavan până-n podea, de rafturi cu cărți;

scări de bibliotecă erau fixate pe șine. Într-un colț al încăperii, plasat la mică distanță de podea, se afla un cămin în stil rustic cu bușteni și surcele așezate dedesubt. Deși era cald, făcu focul și rămase în fața lui douăzeci de minute, bând whisky și uitându-se la flăcările care se năpusteau asupra lemnului.

În cele din urmă, apăsă pe butonul „Pornit” al dispozitivului de înregistrare telefonică. Se imprimaseră șaptesprezece mesaje. Mări volumul vocilor înregistrate și ieși să le asculte afară, stând pe platformă, lângă grilaj și privind mestecenii ce se clătinau în vânt. Aerul era mai proaspăt acum și se simțea ploaia care se pregătea să vină, poate într-o oră.

Erau câteva apeluri de serviciu. O preluare abuzivă de afaceri era pe cale să se petreacă la TriCom, în timp ce un avocat de la Lehman Brothers îi solicita o întâlnire. Un alt telefon anunța „o încurcătură” petrecută la Londra. Unul dintre anchetatorii lui fusese „hiperzelos” (ce-o mai fi și asta?) și atrăsese atenția postului BBC.

Restul erau, în majoritate, telefoane de condoleanțe din partea unor prieteni și cunoștințe care nu o cunoscuseră pe Kathy, așa că nu veniseră la slujba de înmormântare. Un telefon era de la o stație de televiziune. Altul, de la ziarul *Post*. Apoi apăru vocea răgușită a Monicăi, spunând cât de rău îi părea și adăugând că, dacă putea face ceva... *orice*... numărul ei rămăsese același.

Lassiter căzu pe gânduri... se gândi s-o sune, se gândi la felul în care se despărțiseră. Se întrebă: „Ce se întâmplă, de fapt, cu mine?”

Iar răspunsul fu: „Ce se întâmplă întotdeauna.”

Sau, mai exact spus, ceva obișnuit. Întâlnea o femeie care-i plăcea cu adevărat, trăiau împreună un an, un an și ceva... apoi totul se bloca. Se dădea un ultimatum, avea loc „o prelungire”, pe urmă o *nouă* prelungire, după care... Monica îi ceda locul lui Claire... sau mai știu eu cui. De fapt, acum era Claire, numai că, în momentul de față ea se afla,

întâmplător, la Singapore, la o conferință. Claire sunase cu două seri mai înainte și el îi spusese despre moartea lui Kathy. Dar Claire nu o cunoscuse pe Kathy și când pomenise ceva despre întoarcere, ca să participe la înmormântare, el refuzase amabil oferta, făcută ca să fie refuzată.

Sorbi ultimele picături de whisky din pahar. Adevărul era că se simțea bine în tovărășia unei femei, aceeași pentru o vreme. Monogamia, sau, cel puțin monogamia în serie, era ceva firesc pentru el, și tot așa trebuia să fie și căsătoria. Dar căsătoria era ceva ce hotărâse să-i reușească de prima oară și era îndeajuns de romantic ca să-și imagineze că, atunci când va sosi momentul potrivit, își va da seama. Nu va mai exista nici o îndoială. Părea lucrul cel mai important din lume... în timp ce, cu Monica, ei da! căsătoria părea... o simplă opțiune.

Ultimul mesaj era de la Riordan și-l ascultă fără să-i dea nici o atenție. Când ajunse la capăt, își dădu seama că nu auzise nici un cuvânt. Derulă banda și apăsă pentru a doua oară pe butonul „Pornit”.

Riordan era genul de om care nu se simțea bine când se adresa unui aparat. Vorbea prea repede și mult prea tare.

— Regret că m-am purtat prea aspru cu tine, spunea el pe un ton care nu sună deloc a regret. Treci pe-aici mâine. Okey? Vreau să-ți pun câteva întrebări.

10.

Biroul lui Riordan se afla dincolo de Route 29, la al treilea etaj al unuia dintre acele cutii urâte pe care guvernele municipale le construiseră în perioada anilor '50. Pereții exteriori erau o aglomerare de panouri alternative făcute

din plastic albastru și sticlă, despărțite de benzi de aluminiu care începuseră de mult să se uzeze. Era, în același timp, o clădire modernă, în sensul că era relativ nouă, și una învechită, prin faptul că arăta mult mai ponosită decât construcțiile cu mult mai grațioase din secolul al nouăsprezecelea, aflate în vecinătate.

Nici înăuntru nu arăta mai bine. Plăcile acustice de pe tavan se îndoiseră și erau pătate. Fâșiile de linoleum erau îmbâcsite de ani și ani, iar jegul se impregnase în straturi o dată cu ceara de parchet. Casa scărilor îi amintea lui Lassiter de primii ani de liceu și, în timp ce urca treptele, îl izbi un iz de lapte acru, deși n-ar fi putut spune dacă era ceva real sau imaginar.

Etajul al doilea era rezervat anchetelor privind narcoticele și un anunț de lângă casa scării avertiza:

Serviciu sub acoperire ETAJ STRICT INTERZIS SUSPECȚILOR

Lassiter găsi serviciul omucideri la etajul trei. Acolo se aflau câteva birouri independente, câteva încăperi goale, care se presupunea că erau folosite pentru interogări, și o groază de boxe din scândură presată cu despărțituri la nivelul capului. Era un loc dezordonat și haotic și, exact ca într-un birou de ziar, toată lumea părea să stea în fața unui computer, apăsând tastele, sau (ca Riordan) ghemuit asupra unui telefon și vorbind.

Riordan ajunsese pe la vreo cincizeci și cinci de ani și avea genul acela de ten irlandez care nu îmbătrânește, ci mai degrabă se tăbăcește. Fața și mâinile îi erau tot timpul roșii, iar pielea corpului era, cu siguranță, albă ca laptele. Când îl văzu pe Lassiter, ochii lui de un albastru șters se măriră în semn de salut mut. Părea obosit. Își înălța sprâncenele, ținea un deget în sus și gesticula spre un scaun.

În cameră simțeai că te înăbuși, sistemul de încălzire fiind adaptat la calendar, nu la termometru. Toți detectivii

Își scosese ră totu de pe ei, până la cămașă, și Lassiter observă că fiecare, fără excepție, purta o armă. Mai cu seamă arme de umăr și câte un pistol înfipt în curea. Sigur că polițiștii erau obișnuiți cu prezența continuă a armelor, dar pe Lassiter îl izbea întotdeauna același lucru într-o secție de poliție: toată lumea era înarmată.

Asta era unu dintre motivele pentru care foștii polițiști aproape că nu mai puteau fi angajați, în orice caz așa socotea Lassiter Associates. Problema era nu numai că nu se pricepeau să aștearnă ceva în scris. Îți săreau în ochi chiar și într-o simplă conversație: ei conduceau „vehicule”, în loc de mașini și nu se duceau niciodată undeva, ei „se prezentau” în diverse locuri. Pe lângă asta, aveau o anumită ținută, un fel de a se comporta ce-ți trezea în minte o insignă și o armă. De fapt, toți copoii își petreceau o parte din timp în uniformă, astfel că, asemeni actorilor și politicienilor, se așteptau ca lumea să reacționeze în fața lor. Nu conta prea mult că reacția era negativă, important era că exista. După câte știa Lassiter, sindromul persista mult după ce oamenii aceștia părăseau forțele de poliție.

Riordan puse jos receptorul și-și răsuci scaunul spre el. Își pocni mâinile lui mari, roșii, una de cealaltă.

— Mașina, spuse el. Mi-am închipuit că te-ar interesa să știi că am găsit o mașină închiriată pe strada surorii tale și am urmărit-o.

Lassiter își înclină capul, dar nu spuse nimic. Își dădea seama după felul atât de degajat în care vorbea detectivul că, deși Riordan fusese enervat de vizita lui neinspirată la salonul de arși, nu-i purta pică. Uitase totu.

— Hertz. Exact la ieșirea din Dulles. Nu-i nici o îndoială că e mașina lui John Doe. Portbagajul puțea. Ținuse benzină înăuntru, probabil. Și n-a zis nimeni nici o vorbă când am pus sechestru pe ea.

Riordan făcu o pauză.

— Și?

Detectivul ridică din umeri.

— Ei, bine, tipul a folosit o carte de credit. Pe numele de Juan Gutierrez. Cartea de credit are înregistrată pe ea o adresă din Brookville, Florida. I-am pus pe oamenii noștri de acolo să arunce o privire. E vorba de o casă cu camere de închiriat, unde corespondența se aruncă toată pe o masă. A existat un tip, care-și zicea Juan... a avut o cameră acolo acum vreo două, trei luni. Nu prea stătea pe-acasă. Abia călca pe-acolo.

Telefonul lui Riordan sună, și el ridică receptorul. Lassiter ascultă câțva timp, atât cât să-și dea seama că ceea ce spunea nu avea nici o legătură cu el, apoi începu să se uite la pereții boxei lui Riordan. Erau decorați, dacă se poate spune așa, cu desene de copii. De la Școala Elementară William Tyler. Siluete desenate grosolan, cu arme pline de detalii realiste. Gloanțele erau proiectate la distanțe regulate, în linii drepte – de parcă hârtia ar fi fost perforată. Tușe groase de culoare roșie marcau locul rănilor și, în unele dintre ele, sângele curgea în picături desenate migălos, una câte una. Într-un fel, sângele desenat cu creionul părea mai brutal și mai visceral decât sângele închegat, strălucitor, din efectele speciale ale filmelor.

Riordan puse receptorul jos.

— Unde rămăsesem?

— La Juan Gutierrez.

— Ah, da. După câte am aflat, locuința lui din Brookville nu era decât un loc pentru primirea corespondenței. Dar nu ne am oprit aici. Am găsit o cheie de carduri în scrumiera vehiculului închiriat. Oricum, a fost nevoie de ceva alergătură. Dar am făcut-o și pe asta și, ce să vezi? Am dat de Comfort Inn, la ieșirea din șoseaua 395. Juan Gutierrez – numărul 114. Așa că am făcut rost de un mandat de percheziție. Iar în cameră am găsit o valiză cu schimburi, o hartă a districtului Fairfax și un portofel.

— Un portofel?

— În portofel erau aproape două mii de dolari în numerar, un permis de conducere, o legitimație de bibliotecă, un

carnet de asigurări sociale și câteva carduri Visa, toate pe numele lui Juan Gutierrez, Florida. Așa că am verificat câteva cecuri și ne-a sosit răspunsul că... hmm... domnul Gutierrez probabil că nu este domnul Gutierrez.

— Ce vrei să spui?

— Individul nu are nici un trecut. Totul începe cu două, trei luni în urmă, de parcă s-ar fi născut la vârsta de patruzeci și trei de ani. Are o legitimație de bibliotecă eliberată în august. Dar nu a luat niciodată o carte. A obținut un permis de conducere – la începutul lui septembrie – dar înainte nu avusese niciodată permis de conducere. Cel puțin noi nu știm de așa ceva. N-a cumpărat niciodată o mașină. N-a primit niciodată o amendă. Cât despre cardurile Visa, amândouă sunt „poprite” – știi, așa ca la cei care au dat faliment sau ca la creditorii înrăiți.

— Care se prezintă direct la bancă.

— Exact! Și are o linie de credit de două mii de dolari pentru fiecare card. Le are din...

— Septembrie.

— Ai ghicit! Și le-a folosit. N-a fost timp decât pentru un ciclu complet de capitalizare, dar pentru amândouă a echilibrat rapid bilanțul. A primit banii cu prima poștă, prin mandat poștal, foarte prompt.

— Deci, este o fantomă.

Era un cuvânt folosit în anchete și denumea o persoană care trăiește sub o identitate falsă.

— E *mai mult* decât o fantomă.

— Ce vrei să spui?

— Nu a șterpelit cartea de identitate și nici n-a cumpărat-o. Se pare că a făcut-o din nimic. Și numărul de pe carnetul de asigurări sociale este un număr *real* și-i aparține unui om *real*: Juan Gutierrez care locuiește la Tampa. Juan Gutierrez *ăsta* nu șofează și are cam aceeași vârstă ca John Doe. Dacă te uiți la număr, ajungi la concluzia că amândoi sunt una și aceeași persoană.

— Deci, vrei să spui că John Doe și-a făcut o groază de

necazuri.

— A lucrat ca la carte. Are un carnet de identitate al dracului de bun. Dacă-l oprește un polițist, n-are probleme! Vrea să închirieze o mașină, își face treaba cât ai clipi! Vrea să plece cu avionul undeva, dar nu-i convine să plătească cu bani gheață - fiindcă banii gheață sar în ochi - are cardurile Visa. Dacă vrea să plece pe Lună, nimeni nu observă. Dar eu nu pretind că-i *invincibil*, fiindcă nu-i. Dar dacă nu e la zdup, dacă nu-i bănuț de o infracțiune - să zicem o infracțiune *majoră* - tipul e grozav! E atât de priceput, că începi să cazi pe gânduri.

— Adică ce fel de gânduri?

Riordan îi aruncă o privire.

— Dacă nu cumva-i un profesionist. Și asta mă aduce la motivul pentru care te-am chemat să treci pe aici.

Riordan se rezemă de spătarul scaunului.

— Cred că e timpul să vorbim mai mult despre sora ta.

Lassiter făcu o grimasă.

— De ce? Nu-i nimic de vorbit.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord.

— Cum adică să nu fii de acord? Uite ce e... nu există nimic în viața lui Kathy care să te lămurească de ce un ins cu apucături de criminal profesionist a avut motive să-i taie capul, să dea foc casei, să-i omoare copilul...

— De fapt, spuse Riordan, nu i-a tăiat ei capul. A tăiat capul lui Brandon. Sora ta a fost înjunghiată în piept.

Lassiter dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

Riordan își dresă glasul, apoi vorbi din nou. Vocea sa avea un ton ofensat și îi apăruse o expresie ciudată în ochi. Lassiter avu deodată impresia că-l vede pe Riordan copil. Un copil care fusese dojenit pe nedrept.

— Încearcă să privești lucrurile prin ochii mei, Joe. Uită-te la mine: încerc să urnesc treaba asta din loc în interesul tău, îmi rup picioarele...

— Urnești treaba în interesul *meu*? Dar e vorba de o dublă omucidere!

— Dacă vrei să știi, avem cincizeci și șapte de omucideri nerezolvate la dosar. Am băgat toți banii în una dintre ele, care-i aproape rezolvată, mă-nțelegi? Dacă vrei să știi, am stat de vorbă cu doctorul Cutărică azi-dimineață și John Doe nu-i într-o stare prea grozavă. Are plămânii făcuți praf. Nu spun că n-o să-și revină, dar, după cum crede multă lume de pe aici, irolesc timp și bani pe un caz care se poate rezolva dintr-o clipă-n alta.

— Vrei să spui că, dacă moare, cazul e *rezolvat*?

— Da, asta-i exact ce-am vrut să spun. Din clipa când probele judiciare devin concludente, cazul e *rezolvat*. Dacă amprentele lui coincid cu amprentele de pe cuțit, dacă testele ADN ies pozitive... dacă putem dovedi că suspectul A a comis crima X... Își aruncă mâinile în sus... – putem spune că am *rezolvat* cazul. Și dacă suspectul e și el mort, treabă mai rezolvată nici că se poate!

Lassiter se uită la el.

— Dar așa, n-o să știm *de ce*.

Riordan își îndoi și-și dezdoi mâinile de câteva ori, strângând pumnii și apoi rășchirându-și degetele.

— De ce? De ce? Și dacă *nu există* nici un „de ce”? Dacă cine știe ce neisprăvit l-a pus să facă asta? Dacă era drogat și asta i s-a părut o idee bună?

— Numai că lucrurile nu par așa, ce zici?

— Nu, răspunse Riordan, nu par așa. Nu când e vorba de unul care are identitatea lui. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar uite care-i treaba – atâta timp cât John Doe mai e încă pe lumea asta, iar eu sunt în situația de a mă ocupa de cazul lui, n-aș vrea să te văd că sări în sus ori de câte ori îți pun vreo întrebare despre sora ta.

— Ai dreptate. Și-mi pare rău.

Riordan se potoli. Reuși să schițeze un zâmbet vag.

— Deci, povestește-mi despre ea.

Lassiter ridică din umeri. Se simți, brusc, extenuat.

— Asculta *Prairie Home Companion*.

Riordan începuse să-și ia note.

— Asta ce mai e?

Lassiter oftă.

— E un spectacol radio din Minnesota.

Riordan îi aruncă o privire.

— Ce vreau să spun cu asta... este că... nu văd ce pot să-ți povestesc. Soră-mea ducea o viață obișnuită. Era producător la NPR. Muncea mult. Toată viața ei se învățea în jurul muncii ei și a puștiului. Viața ei socială se rezuma la dejunurile improvizate de la grădinița copilului și la participarea la un grup al părinților necăsătoriți din cadrul bisericii unitariene. Era, în general, solitară. Nu avea dușmani.

— Scuză-mă... cum de ești atât de sigur?

Lassiter stătu puțin să se gândească. Nu-i venea să creadă că sora lui îi ascundea prea multe, dar nu putea să fie sigur.

— Eram destul de apropiați. Când ne-au murit părinții, Kathy avea douăzeci de ani, iar eu cincisprezece.

— Ah, un membru al Congresului. Mi-amintesc. Accident de avion.

— De elicopter.

— O tragedie, spuse Riordan pe un ton automat. Deci așa se explică banii pe care-i avea soră-ta. Mă și miram cum de-și putea permite o casă atât de frumoasă.

— Taică-meu reușise să dea gata cea mai mare parte din mălaiul de la mama, totuși fiecare dintre noi a reușit să moștenească ceva acolo, câteva sute de mii de dolari. Kathy era destul de econoamă. Era un investitor priceput. După ce l-a născut pe Brandon, a vândut casa din oraș și s-a mutat într-o suburbie.

— Cui ar fi vrut să-i lase banii? Sper că nu te superi că te ntreb, spuse Riordan, rotindu-și mâinile în aer. N-am discutat încă despre asta.

Lassiter era executorul testamentar al lui Kathy, lucru pe care Riordan ori îl știa, ori îl bănuia. Dădu din cap.

— Pot să-ți arăt testamentul, dar nu află prea multe din el.

Îi lăsase totul lui Brandon. Dacă el murea înaintea ei, sau dacă mureau amândoi odată, toți banii se duceau la donații caritabile.

Riordan nota de zor.

— Adică unde anume?

— La Grădinița Valley Drive. La Sweet Briar - ăsta era colegiul ei. La Greenpeace.

— Ție nu-ți lăsa nimic?

— Numai... câteva obiecte personale. Fotografii de familie. De-alde astea. Nimic din ceea ce-a scăpat de la foc.

Riordan părea dezamăgit.

— Ce-mi poți spune despre bărbați? Existau bărbați în viața ei?

— În ultimii ani, nu.

— Dar băiatul? Primea alocație pentru copil?

— Nu.

— De ce nu?

— N-avea tată.

Riordan clipi din ochi.

— Adică... cum? E mort?

— Nu.

Riordan chicoti ca un puști.

— Spune-mi cum e cu treaba asta... și pe urmă poți să *pleci*.

— Simțea că „i-a venit vremea”. Astea fuseseră cuvintele ei. Și cum nu exista nici un bărbat în preajma ei... atunci a spus că nici n-avea nevoie de vreunul.

De fapt, Kathy nu se exprimase chiar atât de direct. Ziua în care-l anunțase despre intenția ei de a deveni mamă fusese chiar ziua ei de naștere. Împlinea treizeci și șapte de ani. O invitasese la masă la un han din Little Washington, rezervase camere pentru noapte și băuseră un păhărel în plus. Kathy nu obișnuia să bea mult, dar în seara aceea, după un pahar de cherry, niște Dom Pérignon și un Armagnac, efectele erau vizibile. Stătea în fața lui cu o umbră de zâmbet tainic pe chip, trecând dinții furculiței prin

sosul de zmeură, care era tot ce mai rămăsese din porția ei de *coeur de crème*. Deodată, își scutură capul și-și ridică privirea spre el. Luă o ultimă sorbitură de lichior și puse paharul jos.

— N-o să-mi mai permit *așa ceva* pentru o vreme.

Lassiter rămase uluit. Alcoolul nu fusese niciodată una din problemele lui Kathy.

— Te preocupă ceva în legătură cu sănătatea ta?

— Într-un fel, da.

Cu un aer visător, își trecu degetul în jurul buzei paharului, până când se auzi, deodată, un sunet clar, sonor. Își retrase degetul și chicoti.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune că am de gând să rămân însărcinată? Îl întrebă ea.

Se făcu roșie la față.

El șovăi. Evită să pomenească ceva despre insuccesul ei în a purta o sarcină, pe vremea când ea și Murray „încercau”. Sau despre criza ei de anorexie, când scăzuse până la treizeci și două de kilograme și, după cum spuneau doctorii la acea vreme, ar fi putut să-și distrugă definitiv sistemul de reproducere.

— Te-aș întreba, cine-i norocosul? Și pe urmă te-aș întreba de ce o jumătate a Alianței n-a fost informată despre el.

În fața lui, Kathy linse dinții furculiței. Ochii îi străluciră.

— Și dacă ți-aș spune că nu există nici un bărbat?

— Aș zice că planul are un cusur.

Kathy chicoti, aplecându-și capul într-o parte.

— Nu c-ar fi o problemă să te culci cu cineva, bineînțeles, dar „neprotejată”? În ziua de azi? Și la momentul potrivit? Și, pe urmă, dacă treaba reușește, poate că tipul te urmărește, poate că te dă în judecată ca să obțină partea lui de custodie... poate că vrea să se mute *la tine*. Dar, din fericire, trăim în anii nouăzeci. Există căi mai eficiente de a fi lăsată cu burta mare.

— Stai puțin. Vrei să spui că...

Ea dădu din cap.

— Îhî. Am fixat o vizită pentru mâine. Zâmbi. De data asta, doar ca să discutăm... de fapt, ca să fiu „sfătuită” în legătură cu procedura.

În acel moment, Lassiter nu fusese de acord cu entuziasmul subit al lui Kathy pentru maternitate, deși se strădui să nu se observe asta. Era atât de nervoasă, atât de nesociabilă. Nu și-o putea închipui ca mamă. Dar, până la urmă, instinctele ei se dovediră juste. Toată bătaia de cap – treaba durase aproape patru ani și adusese un șir de dezamăgiri costisitoare și dureroase – meritase. Maternitatea o transformase, eliberând-o de firea ei introvertită, prudentă, mereu în defensivă, care o caracterizase din copilărie. Nu putea să creadă că dragostea totală și nelimitată pe care Brandon o purta mamei sale realizase acest lucru. Mai degrabă că sora lui se îndrăgostise, pentru prima oară... de fiul ei.

În fața lui, Riordan, pur și simplu, roși. Era șocat.

— Sora ta s-a dus... într-unul dintre locurile alea? La o clinică? I s-a făcut... inseminare artificială?

Dezaprobară făcu să i se strângă trăsăturile ca într-un ghem și mai clătină și din cap. Apoi aruncă o privire furișă în jur și se aplecă și mai mult spre Lassiter.

— Știi, dacă nu suntem atenți, femeile o să preia frânele. Nu, nu zâmbi, vorbesc serios. O s-ajungem ca nenorocitele alea de albine.

Lassiter își dădu seama că trebuie să fi avut o expresie mirată pe față, căci Riordan se simți obligat să se explice.

— Trântorii. Făcu un gest hotărât din cap. Albinele nu se pot descurca fără ei, dar ei cu ce se aleg? Îți spun eu cu ce – când vine iarna sunt dați afară din nenorocitul ăla de stup, de li se fac fundurile sloi.

Riordan făcu o pauză și clătină din cap cu un aer înțelept:

— Asta i se poate întâmpla, cu siguranță și rasei umane.

O nouă expresie trecu în grabă peste fața lui lată, un aer

de îngrijorare, de parc-ar fi spus prea multe.

— N-am nimic împotriva surorii tale, murmură el.

Apoi îl străbătu un oftat adânc urmat de un val de oboseală care dispăru când auzi zgomotul scaunului său împins pe podea. Se ridică și-i întinse mâna.

— Îți mulțumesc că ai venit. Crede-mă, îți apreciez eforturile. Dădură mâna. Îmi pare rău dacă am fost...

— Nu-i nimic... nu contează.

Riordan părea tulburat.

— Nu pot să spun că mi-ai fost de mare ajutor. Mă refer la sora ta... Capul lui mare se clătina trist. N-am nimic de la care să pornesc.

Se pipăi sub braț și făcu o mișcare, ca o tremurare ciudată, ca să-și așeze arma într-o poziție mai comodă.

— Nu-i vorba de dragoste, nu-i vorba de bani, nu-i vorba de familie. Nu mai știu ce să zic. Poate că individul e dement.

— Te superi dacă te-ntreb ceva?

Riordan înălță din umeri în haina lui sport și-și strânse mai tare cravata.

— Despre ce?

— Despre Comfort Inn. A dat vreun telefon de acolo?

Detectivul bătu muchia unui pachet de țigări de încheietura mâinii, scoase o țigară cu dinții și-și pipăi buzunarele după chibrituri. În clipa când ieșiră din clădire, aprinse țigara, inhală și aruncă o coloană de fum spre cerul plumburiu.

În cele din urmă, spuse:

— Nu știu. Nu cred c-am verificat.

Trase prelung din țigară, apoi adăugă:

— Dar o s-o facem.

11.

La câteva zile după înmormântare, Lassiter începu iar să asculte radioul când mergea cu mașina. O vreme îl ținuse închis fiindcă, imediat după omoruri, muta de la un post la altul, încercând să găsească programul de jazz de la WPFW – și era asaltat de o știre scurtă. De fapt, nu era nimic nou – nimic altceva decât o enumerare a faptelor și câteva cuvinte din partea lui Riordan. Chiar și așa, era ceva sumbru și foarte dureros să ascuți amănunte despre catastrofa propriei tale familii, transmise într-o secvență de treizeci de secunde, intercalată între Howard Stern și ultimele știri rutiere.

„Crede-mă, Rodin, am fost așa de dată peste cap azidimineață... zău că da!/ Băiețelului i s-a tăiat capul de la o ureche la cealaltă!/ E așa un du-te-vino pe derivația de pe Beltway”...

Acum, în timp ce mergea pe șoseaua mărginită de copaci, asculta o relatare despre o femeie al cărei cadavru fusese descoperit în portbagajul unei mașini abandonate într-una dintre parcarile de lângă Aeroportul Național. Un purtător de cuvânt al poliției dădea un interviu. Totul pornise de la vremea neobișnuit de caldă, spunea el; mirosul atrăsese atenția asupra vehiculului. Femeia fusese identificată. Lassiter spera că rudele ei nu ascultau în acel moment.

Apoi știrile lăsară loc informațiilor privind circulația rutieră. „Recomandăm prudență în direcția sud pe G.W., îl sfătuia vocea – pe întreaga distanță dintre Spout Run și Memorial Bridge.” Corect! Luminile de semnalizare roșii se înșiruiau cât vedeai cu ochii.

Trecuseră aproape două săptămâni de la omoruri și adevărul era că începuse să se obișnuiască cu situația. Mintea lui ajunsese la un soi de adaptare. Faptul că sora și nepotul lui fuseseră măcelăriți în paturile lor nu-l mai șoca.

Erau morți, morți de-a binelea și asta era! Își amintea ce simțise când îi muriseră părinții. După o vreme, îi era greu să și-i amintească. După o vreme, parcă nu-i venea să creadă că fuseseră vreodată în viață.

Se dădu jos la Key Bridge și o luă pe jos pe Whitehurst Freeway până la E Street.

Stătea la biroul lui de vreo oră, când Victoria sună și spuse că pe fir se afla un reporter de la *Washington Times*, în legătură cu „cazul surorii dumneavoastră”. Părea o ironie să fie sunat de un reporter, după ceea ce gândise în drumul spre oraș. Și era surprins. Interesul presei în cazuri ca acela al lui Kathy era de scurtă durată, fiind alungat din paginile ziarelor și din undele radio de dezastre mai recente și la fel de cumplite.

Vocea era feminină, tânără și nervoasă. Cu accent sudist. Avea obiceiul acela de a exprima o afirmație de parc-ar fi fost o întrebare.

— Johnette Daly! spuse ea. Mă scuzați că vă deranjez, domnule Lassiter, dar am un deadline? Și eu...

— Cu ce vă pot ajuta?

— Știți, aș vrea să vă cunosc reacția... vreau să spun cum comentați cele întâmplate?

El rămase trăsnit. Cum poate *comenta* cele întâmplate? Un alt buton de pe telefonul său se aprinse, ceea ce însemna că primise un apel oarecum important, căci altfel ar fi preluat Victoria mesajul.

— Ce-i asta, o întrebă el pe Jeanette Daly - un fel de adaos la cele relatate anterior?

Urmă o pauză, după care reporterul continuă cu o voce mai înceată, sacadată:

— Ah, Dumnezeule! Vreți să spuneți... că nu știți? Fără să aștepte răspunsul, îi dădu înainte. Eram sigură că vă vor suna imediat. Nu știu dacă...

— Despre ce-i vorba?

— Nu vreau să fiu eu prima de la care să aflați... dar... la cimitirul Fairhaven? Cineva v-a dezgropat nepotul... adică a

dezgropat *cadavrul* nepotului dumneavoastră. Vreun vandal sau cine știe cine. Și eu...

— *Cum?* Ce fel de glumă-i asta?

— Poliția refuză să comenteze incidentul, domnule, și mă întrebam dacă dumneavoastră...

— Regret, răspunse el. Nu pot vorbi acum.

Rămase cu ochii holbați la telefonul pe care-l ținea în mână.

După un minut, îl sună pe Riordan – care se pierdu în scuze că un reporter tinerel care ascultase stația de radio a poliției pe un scanner fusese cel care furnizase știrea.

— Eu n-am aflat imediat, spuse Riordan, fiindcă știi cum e, nimeni nu pune lucrurile cap la cap ca să-și dea seama că ăsta-i mormântul victimei unei omucideri. Așa că s-a considerat că-i un caz de vandalism. Îmi pare rău! Cineva trebuia să te fi sunat. Cineva a încurcat lucrurile. Oftă. Probabil eu.

— Ce naiba *s-a întâmplat?*

— După cât se știe, răspunse Riordan, incidentul s-a petrecut cam între miezul nopții și șapte dimineața. Există un paznic de noapte acolo, dar el stă în clădirea aia mică a lui, știi? Se uită la televizor. N-a auzit nimic. N-a văzut nimic. Cimitirul e mare. În orice caz, un tip care s-a dus să viziteze mormântul mamei lui la prima oră a dimineții a anunțat ce văzuse.

— Ce-au făcut? Au dezgropat cadavrul lui Brandon? Și de ce? Nu cumva... Sfinte Dumnezeule! Nu cumva l-au *luat* cu ei? Cuvintele îi scăpărară în minte: *hoți de morminte*.

Urmă o pauză, după care Riordan își dresе vocea.

— Cred că... reporterul... nu ți-a spus întreaga... întreaga poveste. Vorbea rar, smulgându-și cuvintele din gură, unul câte unul. Cadavrul nepotului tău a fost... *exhumat*... și, pe urmă, scos din coșciug. După asta, după cum spun analizele de laborator... citez... „autorul a folosit un fitil de magneziu”...

— *Ce zici?*

— Citez din raportul laboratorului: „Autorul a folosit un fitil de magneziu ca să aprindă un amestec de pudră de aluminiu și oxid de fier, cunoscut îndeosebi sub numele de”...

— Termit.

— Exact! Termit. Și... în sfârșit... a dat foc rămășițelor pământeste. Din nou. L-a ars din nou. Riordan făcu o pauză. Simt că mă cutremur, fir-ar să fie, spuse el.

Lassiter era complet năucit.

— Ce rost avea *să facă* toate astea?

— Nu știu ce să zic. Riordan spuse ceva despre controlarea dosarelor penale ca să se vadă dacă au mai existat cazuri asemănătoare. Dar, deocamdată, nu s-a găsit nimic. Câteodată avem cazuri de-astea, de profanare de morminte, înțelegi? Infracțiuni dictate de ură, chestii de astea. Povești pentru copii, de fapt. Dar asta?

— Fitil de magneziu? Termit?

— Știu ce vrei să spui. Se vehiculează tot soiul de idei trăsnite... cele mai multe când se-adună oamenii la masă.

— Adică ce?

— Ei, lasă...

— Adică *ce*?

— Adică cineva vrea să fure o parte a corpului, niște sataniști, chestii de-astea. Toate astea-s prostii. Eu vreau să știu un singur lucru: ce legătură are asta cu omorul? Nu știm dacă are sau nu. Tuși de câteva ori, apoi își drese glasul. Bineînțeles că un lucru *îl știm* sigur.

— Ce anume?

— Că de vină nu-i John Doe.

În după-amiaza aceea, ceva mai târziu, Lassiter plecă să facă puțin jogging, în speranța că-și va limpezi gândurile, dar nu putea să-și scoată din minte masca aceea carbonizată care fusese cândva chipul lui Brandon. Când se opri din alergat, se sui iar în mașină și, fără să se gândească, porni spre cimitir, unde găsi o mică zonă

împrejmuită cu bandă galbenă. Un ofițer în uniformă sta sprijinit de o piatră funerară din apropiere și fuma o țigară. Azvârli chiștocul și luă poziție de drepti când îl văzu pe Lassiter apropiindu-se.

— E mormântul surorii mele, spuse Lassiter. Și al nepotului meu.

Ofițerul se uită la el de sus până jos și ridică din umeri.

— Numai să nu treceți dincolo de bandă.

Lassiter rămase pe loc, privind. Mormântul lui Kathy era încă acoperit cu un morman de flori veștede. Panglici albe fâlfâiau, mișcate de un vânt ușor. Alături, piatra funerară a lui Brandon stătea trântită pe o parte, marcând ceea ce acum nu era decât o groapă răvășită de pământ. Alături se vedea un morman mare de noroi. Părea mai mare decât dimensiunile gropii. Se vedeau resturile materialelor folosite. Piatra funerară avea, peste tot, urme de pulbere, iar pe pământ erau presărate, ici, colo, pete albe – semne de pași, de lopată și altele. Se mai observă și că se săpase, nu prea adânc, la căpătâiul mormintelor – era limpede că acolo unde zăcuse trupul lui Brandon. Nu era nici o îndoială că echipa de medicină legală încercase să recupereze în întregime rămășițele pământești ale lui Brandon. Dar nu reușise. Ceea ce rămăsese erau doar câteva dungi negre și, ici, colo, grămăjoare de cenușă. Locul presărat cu cenușă îi aminti de vremea când era copil, de casa cea mare din Georgetown și de felul în care servitorii obișnuiau să arunce cenușă pe treptele din față când ninge.

La vederea acelor dungi negre și a cenușii presărate se simți adânc tulburat. Resturile arătau clar că cineva arsese, într-adevăr, trupușorul lui Brandon. Îl dezgropaseră și-l scosese din coșciug. După cum spunea Riordan, trupul copilului fusese incinerat până când nu mai rămăsese nimic, decât ceea ce Tommy Truong numea „o grămăjoară de oase”.

Când ajunse acasă, încăperile i se părură prea mari și prea goale. O sună pe Claire, care spuse că o să vină pe la

el, pe urmă o sună din nou. Îi spuse ce se întâmplase și adăugă că, poate, o să se simtă mai bine singur.

Se trezi în mijlocul nopții, încercând să-și amintească ceva care-i trecuse prin minte în timpul somnului. Părea atât de important! Era ceva în legătură cu cadavrul lui Brandon și simțea nevoia să-l sune pe Riordan, *trebuia* să-l sune pe Riordan ca să-i povestească. Dar, oricât se căznea, nu reușea să-și amintească despre ce era vorba. Era acolo, în fundul minții, dar cu cât se gândea mai mult la lucrul acela, cu atât el se îndepărta, până când, în cele din urmă, dispăru și sentimentul care-l generase. Acum se întreba dacă fusese, într-adevăr, o intuiție sau doar un vis. Simțindu-se frustrat, se răsuci și nu-și găsi locul până dimineța.

A doua zi apăru o relatare în *Washington Post*. Nu voia s-o citească, nu voia nici măcar să-și arunce ochii pe ea, dar, fără să vrea, observă titlul:

MORMÂNTUL VICTIMEI UNUI OMOR – VANDALIZAT

După-amiază, primi un telefon ciudat de la Evans Funeral Home, care se ocupase de toate pregătirile înmormântărilor.

— Mi s-a spus de către departamentul de poliție să vă contactez, spuse o voce de bărbat pe un ton care era, și de data asta, coborât și plin de înțelegere. Îndată ce, îmm... examinarea rămășițelor pământești de către medicul legist e încheiată și... îmm... cadavrul poate fi ridicat, doriți să ne ocupăm noi de reînhumare?

El răspunse afirmativ.

— Ați prefera să alegeți un nou sicriu? Poliția a, îmm... distrus originalul, dar, știți, nu mai era în stare bună.

El ceru un nou sicriu.

— Și încă ceva, domnule Lassiter. Îmm... În acel moment, până și directorul casei mortuare avu un moment de ezitare, de parc-ar fi pășit pe un teren nesigur. Doriți...

doriți să participați, când îmm... așezăm trupul pentru odihna veșnică? Tuși. Când îl reînhumăm? Vreau să spun... doriți o nouă *ceremonie*?

Lassiter simți din nou în piept acea senzație de parcă inima i se desprindea de trup.

— Fără ceremonie, reuși el să spună. Dar vreau să fiu de față.

— Foarte bine, răspunse bărbatul. Vă vom anunța.

Cu două zile mai târziu era iar o vreme însorită și el se afla din nou la cimitir. Era ceva ce depășea realitatea: privea un coșciug mic, identic, coborând într-o groapă identică în pământ. Dar, de data asta, fără preot, fără cuvinte înălțătoare, fără participanți, în afară de el și de Riordan, care apăru la mijlocul operațiunii. El și Riordan aruncară singuri pământul cu lopata. Munca fizică îi făcu bine lui Lassiter, dar era un mormânt mic și nu dură îndeajuns. Cei doi rămaseră acolo un minut, apoi Lassiter întoarse spatele să plece.

— Ce treabă afurisită! zise Riordan, clătinând din cap.

Își scoase o țigară, dar așteptă până se îndepărtară destul de mult de mormânt și abia atunci și-o aprinse.

La două zile după cea de-a doua „înmormântare” a lui Brandon, Riordan îl sună din nou.

— Trebuie să-ți spun, Joe... că nu ne-am ales *cu nimic*. Vreau să spun că avem o urmă clară a lamei lopeții, avem niște amprente de pantofi mari – marca Nikes, model Chieftain... pantofi noi mărimea 45. Și doar un singur fel de amprente de pantofi, ceea ce înseamnă c-a fost un singur individ. Dar altceva? Absolut nimic! Nici un fel de amprente digitale pe coșciug, nimic pe piatra funerară. Tipul, cine o fi fost el, purta mănuși. Se opri puțin, apoi continuă: Ceea ce, în sine, e interesant.

În afară de îngrozitoarea exhumare a lui Brandon, ancheta secției omucideri merse înainte cu unele întreruperi și fără un progres semnificativ. Riordan avu grijă

să-l țină, încontinuu la curent, sperând, în felul ăsta, că Lassiter nu se va mai amesteca. În timpul acestor convorbiri telefonice își creară obiceiul de a trece în revistă probele.

Amprente digitale:

— Ghici ale cui?

— N-am nevoie să ghicesc.

Nu era de mirare că amprentele lui John Doe se găseau peste tot: pe cuțit, pe mașină și pe portofelul de la Comfort Inn. Erau niște probe utile, dar nu spuneau nimic despre identitatea lui: el continua să fie John Doe.

— Tipul nu se află în sistem, spuse Riordan, referindu-se la computerul de la FBI care conținea peste o sută de milioane de perechi de amprente digitale, inclusiv pe ale oricărei persoane care fusese vreodată arestată, indiferent pentru ce; ale oricărui om care ceruse vreodată o garanție de securitate sau un permis de port armă; ale oricărui militar, șofer de taxi sau de autobuz; ale *oricărui* funcționar guvernamental.

— Toată lumea se află în sistem, spuse Lassiter.

— Aproape toată lumea.

— Știu. Au înregistrat o mulțime de oameni. Pe mine, pe tine. Dar e cineva care nu-i înregistrat: John Doe.

Sânge, păr, țesut:

— Se potrivesc perfect. Ampretele de pe cuțit sunt ale lui. Sângele de pe cuțit este al lor. În privința părului ai avut dreptate: este al lui Brandon. Iar pielea...

— Care piele?

— De sub unghiile surorii tale... era pielea lui John Doe, fără nici o îndoială. Chiar și fără testele ADN, doctorul spune că omul nostru a fost *zgâriat*... cu patru degete pe obraz, de la dreapta la stânga. N-am putut vedea din cauza bandajelor.

Cuțitul:

— Am aranjat să stea un desenator cu el în salonul de arși. A făcut câteva schițe, iar ultima... e grozavă! E el în

persoană: John Doe, fără arsuri, fără bandaje. De data asta, cu păr și sprâncene... care, deocamdată, îi lipsesc. În orice caz, dacă tipul nu purta, cumva, o perucă, știm cum arată.

— Ei, și?

— Și ne-am dus cu schița la douăzeci de magazine de arme și la vreo șase de piese militare și... ghici ce s-a întâmplat? Un angajat din Springfield ne-a spus că a vândut individului un cuțit K-Bar acum vreo trei, patru săptămâni.

— Își *amintește* de asta?

— Ca și cum s-ar fi întâmplat ieri.

— Și cum se explică treaba?

— Simplu! Zicea că tipul îți sărea în ochi. Zicea că purta un costum dintr-alea străine, atârănătoare...

— Armani.

— Așa i-o fi zicând... nu prea se văd multe de-astea la Sunny's Surplus. Acolo se văd doar tipi cu compleuri de parașutiști și bluzoane, băieți cu capetele rase și ginși negri... Tipul era, citez: „Ca scos din cutie”. Am încheiat citatul. Crede-mă pe mine, Joe. Cazul ăsta e o încuietore.

Lucrurile continuă pe aceeași linie. La spital, un polițist plictisit, apoi un altul stătea de pază la ușa camerei prizonierului, controlând identitatea oricărei persoane care intra și ieșea. Dar asta nu prea avea rost: toți vizitatorii erau angajați ai spitalului și, în afară de Joe Lassiter și de presă, nimeni nu telefona ca să întrebe despre starea bărbatului.

În luna dinaintea de *Thanksgiving*⁷, Riordan telefonă ca să-i spună că doctorii tocmai îndepărtau tubul respirator din gâtul lui John Doe. Pacientul se simțea destul de bine ca să răspundă la câteva întrebări și interviul a fost fixat pentru miercuri.

— Și pe urmă ce mai urmează?

⁷ Sărbătoare oficială americană în amintirea primilor coloniști din Massachusetts (în ultima joi din noiembrie) (n. red.).

— O să-l mutăm la Fairfax. Apoi o să-l trimitem în judecată, într-un scaun pe roțile, dac-o să fie nevoie.

După părerea doctorilor, starea pacientului se îmbunătățise simțitor, deși n-avea să mai fie niciodată „cum fusese cândva”. Avea niște cicatrice adânci pe gât și pe partea stângă a feței, iar țesuturile plămânilor și laringelui îi fuseseră afectate.

— N-o să-i placă cum arată, spuse Riordan.

— Cui i-ar plăcea?

— Vreau să spun că, după câte am aflat de la doctori, tipul era DJ. Sau *ca* un DJ. În orice caz, ei spun că e, sau a fost, într-o condiție fizică grozavă.

— Era alergător?

— Nu... de fapt, s-ar putea. Dar e un tip voinic. Solid. Poate-a fost boxer. Sau bodygard. Sau o gorilă. Nu știu ce să zic. Unul cu pumnul tare. Mă gândesc c-o fi fost... militar.

— De ce spui asta?

— Fiindcă era un tip tăbăcit. Doctorii mi-au arătat radiografiile lui și se poate vedea că individul a cam încasat-o. De parc-ar fi fost *torturat*, sau cam așa ceva.

— Ce vrei să spui?

— Are câte va fracturi vechi... și câteva cicatrice adânci. O groază de cicatrice pe spate... de parc-ar fi fost biciuit.

— Zău?

— Nu glumesc deloc. Ar merita să vezi. Și, în plus, are o urmă de împușcătură. Ceva care arată ca o rană veche; un glonț primit din față, în umărul drept. A fost scos la un centimetru de șira spinării. Și mai e ceva.

— Ce?

— Vrei să știi părerea *mea*? Cred că tipul ăsta... e, de profesie... instalator de gresie.

— *Ce zici?*

Riordan chicoti; se vedea că era încântat de sine însuși.

— Asta-i ce aveam să-ți spun. Doctorul zice că tipul are bătăături pe genunchi. Mari și groase. Așa că mă gândesc la... gresie. Vreau să spun... cum altfel te poți alege cu așa

ceva?

Lassiter căzu pe gânduri. În cele din urmă, spuse:

— Nu știu.

— Așa, răspunse Riordan. Mi-am încheiat pledoaria.

12.

În dimineața de miercuri, când Riordan urma să-i ia un interviu lui John Doe, Joe Lassiter porni cu mașina spre biroul său din Bottom, unde se așeză pe scaun și se prefăcu că lucrează, în timp ce aștepta telefonul detectivului.

Biroul era mare și luxos, cu un cămin funcțional în stil Georgian, covoare gri ca pana de porumbel și cu ferestre care dădeau spre Capitol Hill, la extremitatea Mallului. Pereții cu lambriuri din lemn de castan erau luminați discret și decorați cu litografii de Hockney. La un capăt al încăperii se vedea un birou bogat sculptat; o pereche de scaune cu brațele curbate și o canapea de piele se aflau la celălalt capăt. Totul degaja un aer de sobrietate și discreție, menit să-i liniștească pe bogați, pe cei prudenți și pe cei neliniștiți.

Lassiter Associates ocupa întregul etaj nouă al clădirii, ceea ce însemna că existau trei birouri pe colț, în afară de acela ocupat de patronul firmei. Unul dintre aceste birouri era o cameră de conferințe. Celelalte două erau destinate directorilor administrativi ai companiei, Judy Rifkin și Leo Bolton. Mai existau alte opt birouri cu ferestre, fiecare fiind atribuit unui anchetator cu experiență sau celui care conducea un caz. Cercetătorii de teren și personalul bazei de date, secretarii și cadrele administrative ocupau un șir de boxe din interiorul etajului. În afară de Joe Lassiter, se aflau treizeci și șase de persoane în sediul firmei și alți vreo

patruzeci la New York, Chicago, Londra și Los Angeles.

Paza era severă și ostentativă – așa cum trebuie să fie orice pază. Începea în spațiul de primire, unde un sistem de supraveghere video de ultimă generație înregistra intrările și ieșirile angajaților, precum și pe cele ale vizitatorilor. Dincolo de spațiul de primire, accesul la birourile cu ferestre era controlat de un sistem de blocaj biometric, care scana amprentele digitale. Odată ajuns în interior, vizitatorul descoperea că toate ferestrele aveau perdele cauciucate care absorbau vibrațiile, în eventualitatea improbabilă că cineva ar fi putut încerca să folosească un aparat laser ca să citească conversațiile de la geamul ferestrei. Clasoarele cu documente erau înzestrate cu lacăte cu combinații complicate și lângă fiecare masă de lucru se afla un malaxor de hârtie. Alte aspecte ale pazei erau mai puțin evidente. Din cauză că Lassiter Associates trimitea deseori rapoarte numeroșilor CEO⁸, procurorilor districtuali, rapoartele sale nu trebuiau să fie copiate. Prin urmare, dacă nu se dădeau directive în sens contrar, compania își tipărea rapoartele pe hârtie impregnată cu fosfor, așa încât orice încercare de a se copia un document – altfel decât de mână – nu avea alt rezultat decât obținerea unei pagini negre.

Computerele din birou erau dotate cu încuietori, dar, din punct de vedere al securității, mai important era ceea ce le lipsea: unitatea de disc. Practic, asta însemna că nici una dintre datele firmei nu putea fi copiată pe dischetă. Existau aparate în interior care controlau comunicațiile prin e-mail. Și dacă sistemul de procesare a datelor avea să fie atacat vreodată – și cei de la Securitatea Operativă jurau că asta era imposibil – un algoritm cu 128 de variante informative garanta că tot conținutul lui nu putea fi decodat timp de cel puțin un milion de ani, la nivelul tehnologiei contemporane.

Toate astea erau costisitoare și, după unii, excesive – dar Lassiter știa care era adevărul. Securitatea își scotea

⁸ *Chief Executive Officer* (engl.) - director general (n. red.).

cheltuielile. Și asta din cauză că o parte din venitul firmei provenea din două surse: litigii în care erau implicate corporații mari și persoane foarte bogate, și Mergers & Acquisitions, cunoscut de toată lumea drept M & A. Fie că problema o privea pe soția unui comerciant de produse de primă necesitate care dorea să divorțeze (și să obțină jumătate din bunurile soțului ei), fie că era vorba de o preluare abuzivă a controlului (cu posibilitatea de cumpărare la preț ridicat a acțiunilor), miza putea fi foarte mare. De multe ori, erau în joc sute de milioane de dolari, așa că secretul, secretul absolut, era indispensabil. Ideal era, după părerea lui Lassiter, ca opoziția (și exista întotdeauna o opoziție) nici măcar să nu știe că firma lui era implicată într-o afacere – dacă nu cumva, așa cum se întâmpla uneori, se considera că vestea implicării firmei va avea un impact favorabil asupra intereselor sale. În acest caz, ancheta trebuia să fie „zgomotoasă”, cu scurgeri de informații spre presă, o supraveghere agresivă și interviuri concurente.

Și, la drept vorbind, gândea Lassiter, *clienților lui le plăcea* asta. Juriștilor le plăcea, vânzătorilor de creanțe le plăcea, numeroșilor CEO le plăcea. Camerele de luat vederi, codurile și sistemele de pază sub cheie le dădeau un sentiment de încredere și, de asemenea, de bani bine cheltuiți. Și, nu în ultimul rând – Lassiter știa asta – aveau impresia că erau niște *jucători*. Sau, cum spunea Leo: „Ce dracu’? Pentru două sute de dolari pe oră, ar trebui să punem lavaboul bărbaților pe arcuri!”

Dar chiar și așa, cu cea mai înaltă tehnică din lume la dispoziția sa, Joe Lassiter nu reușea să-l facă pe Jimmy Riordan să-i dea un telefon. În dimineața aceea îi spusese secretarei lui să nu-i dea pe nimeni la telefon, cu excepția lui Riordan, și, drept urmare, se lăsase o liniște neobișnuită în capătul de sud-vest al etajului nouă. Soarele dimineții coborâse, pe tăcute, în după-amiază și telefonul continua să fie mut. Lassiter comandă sandvișuri de la o prăvălie cu

mâncare pentru acasă numită „*Le Bon Appetit*” sau, cum o numeau copiii „*Bone*”⁹, și mănca singur în fața căminului, răsfoind un număr din *Information Warfare*. Încet, încet, după-amiaza se prefăcu în seară și Lassiter se gândi că ar fi bine să plece acasă.

Probabil se întâmplase ceva, își spuse el. Poate că Doe dorea să fie prezent și un avocat și că fusese greu să se găsească unul. Poate că limba era un obstacol, deși nu credea că asta putea fi o problemă. Riordan spusese că va aduce cu el un traducător, „cineva care vorbește italiana și spaniola”. Poate că starea sănătății lui Doe se înrăutățise. Poate că...

Telefonul sună la cinci și un sfert, tocmai când soarele asfințea deasupra Cimitirului Arlington.

— În clipa asta m-am întors.

— Și?

Urmă o pauză.

— Ce-am aflat? N-am aflat absolut nimic, răspunse Riordan.

— Ce spui?

— Rămâi la telefon, spuse Riordan și urlă, după ce îndepărtase puțin receptorul: Da, da, da, lasă-mă cinci minute, se poate? Apoi reveni.

— S-a blocat; a refuzat să răspundă. N-am scos nimic de la el. *Nada*¹⁰.

— Dar de ce n-a venit și un avocat? I-ai spus că...

— Nu m-ai înțeles. Ți-am spus clar: n-a zis nici „du-te-n mă-ta”. Nimic. I-am citit drepturile de care beneficia în trei limbi și...

— Ești sigur c-a-nțeles?

— Cum să nu, a înțeles! Se vedea după ochii lui. A înțeles fiecare cuvânt pe care i l-am spus.

— Trebuia să-i aduceți un avocat.

— Sigur că da! După câteva ceasuri am aranjat să i se

9 *Bone* = os (engl.).

10 Nimic (span.).

trimită unul. M-am gândit, ce mama mă-sii! o să scoată ăla ceva de la el. Un nume. Ceva. Așa că am așteptat câteva ore să vină avocatul. După aia am tot stat și-am așteptat timp de... cât să zic?... *o jumătate* de oră cu el acolo, în cameră, vorbindu-i lui Doe. Și, închipuie-ți, avocatul a vorbit de unul singur. Doe n-a răspuns nici cu un „lua-te-ar dracu’”. Așa că am intrat din nou în cameră și-am început *să-l lămuresc*. I-am spus ce mare-i țara asta, cum toți suntem egali și că nu contează cine ești, contează ce-ai făcut. Fapte bune sau fapte rele. I-am spus că nu avem nevoie să-i știm numele ca să-i trimitem în judecată sau să-l executăm, chiar. Mie unul, nu-mi pasă, poate să se ducă la judecată sub numele de John Doe... și când toată treaba s-a terminat, sentința va fi aceeași. Dacă nu vrea să coopereze, e un om mort! Mort în principiu, totuși mort!

— Așa i-ai spus?

— Da, și i-am mai spus și că este acuzat de omor deosebit de grav, și de cauzare de incendiu, și că suntem în posesia probelor pentru a-l condamna. Am enumerat probele și i-am arătat cuțitul...

— Ai luat cuțitul la spital?

— Am luat mai multe lucruri la spital. Nu te teme, le-am scos sub semnătură.

— El cum a reacționat?

— N-a reacționat deloc. Ai văzut vreodată Sfinxul?

Riordan scoase câteva hohote puternice.

— Singurul moment când tipul a tresărit a fost când a văzut sticluța.

— Ce sticluță?

— Sticluța de parfum, sau ce mama mă-sii e! Sticluța din buzunarul lui!

— La ce-i trebuia?

— Habar n-am, dar... cum să zic... era clar... că însemna ceva pentru el. Parcă i s-au holbat ochii... așa mi s-a părut.

— I s-au holbat *ochii*?

— Da.

— Aha!

Riordan nu băgă în seamă sarcasmul.

— Vorbesc serios. Sticluța l-a surprins. Așa că am de gând să cer laboratorului să facă o nouă analiză a lichidului. Poate că e ceva acolo care nu s-a observat. Droguri sau mai știu eu ce.

— Ei, și pe urmă ce-a mai fost?

— Ce să fie, am stat acolo cu el și cu avocatul și am spus că am posibilitatea să fac o recomandare avocatului Commonwealthului. Dacă preferă pedeapsa cu moartea sau închisoarea pe viață... asta-i o idee bună, pricepi? I-am spus că avem probe de premeditare, avem un șir de probe tari ca stânca și că-i vorba de o crimă odioasă. I-am spus cum văd eu lucrurile; se află pe o spirală care-l trage-n jos; după câteva zile o să-l mutăm în camera specială de la Fairfax General. Și pe urmă...

— Ce-i aia cameră specială? Întrebă Lassiter.

— Exact ce se aude: o cameră de spital în care, însă, ferestrele sunt antiglonț. Știi câți suspecți sunt atacați după ce au comis o crimă? N-ai să mă crezi. Așa că fiecare unitate judiciară are o cameră specială. La Washington, se află la D.C. General. Aici, la noi, este la Fairfax. Costă o groază de bani, știi, să ții în post un paznic timp de douăzeci și patru de ore. Drept care, de îndată ce omul e, cât de cât, într-o stare acceptabilă, e mutat în camera specială. Acolo sunt bare și o ușă de oțel care se închide *pe dinafară*...

În orice caz... vreau să-ți spun că, dacă se simte destul de bine ca să plece și din spital, și din camera specială, treaba începe să meargă mai prost, fiindcă atunci îl dăm în judecată și e trimis la închisoarea districtuală. Poate la infirmerie, dacă nu e încă sigur de puterile lui, dar precis la închisoare. E o adevărată coborâre pe spirală, așa cum am mai zis. Între timp, pot să-ți spun un lucru; doctorii i-au redus medicația – doar pentru ziua de azi – așa că noi am putut vorbi cu el și nu era prea amețit. Și mi-am dat seama

că se cam chinuia, avea nevoie de o mică înțepătură. De data asta, bineînțeles, avocatul lui fiind de față, n-am putut chiar să-l ameninț, dar l-am informat că personalul medical de la închisoarea districtuală este cam tot atât de ocupat ca un câine cu două puțe...

— Sfinte Dumnezeule, Riordan!

— Ce vrei, nu i-am spus decât adevărul. Oamenii ăia sunt ocupați și poate că acolo n-o să aibă același nivel de confort ca aici. Și nu mințeam deloc. I-am spus: acum un an - poți să verifici în ziarul *Post* - s-a petrecut un scandal. Ceva groaznic! A ieșit la iveală că nici un deținut de la infirmerie nu primea *nimic* ca să-și potolească durerile, fiindcă sora le dădea un fel de apă chioară și vindea medicamentele celor din alte celule.

— Jim...

— Așa că i-am spus că *poate*, dacă e un pic mai cooperant, *poate* c-o să rămână la spital, în camera specială, ceva mai mult timp. Probabil o săptămână, două. O să-i mai dăm ceva timp să se pună pe picioare.

— Și...?

— Nimic.

— Ești sigur că te-a înțeles?

— Da.

— Dacă n-a spus nimic, cum poți fi sigur?

— Fiindcă știe *engleza*... vorbește cu infirmierele. Îi e sete. Îi e foame. Îl doare ceva. A vorbit cu ele, foarte bine. În plus... asta-i ceva la care mă pricep. Pot să spun c-am interogat vreo câteva mii de oameni. Cât despre tipul ăsta... vrei să știi părerea *mea*? Tipul ăsta e un caz foarte complicat. Pot să jur că n-a fost prima oară când era chestionat de un copoi.

Lassiter îl crezu. ăsta era, într-adevăr, genul de lucru la care Riordan se pricepea.

— Deci, asta a fost?

— Mai mult sau mai puțin. Doctorul ne-a dat afară.

Riordan continuă pe un ton miorlăit, enervant:

— „Pacientul are nevoie de o-dih-nă”... Așa că a trimis-o pe soră să aducă o fiolă de Demerol, iar noi ne-am ridicat, în timp ce John Doe... John Doe arăta rău. Vreau să spun că suferea destul de tare. Se vedea pe fața lui. Era asudat și, din când în când, poate atunci când se mișca... scotea un fel de sunet. Încet, cam așa: *uhuhuh*. De parcă nu reușea să se stăpânească. Așa că m-am uitat urât la el și i-am spus c-o să mai vin eu pe acolo... iar el s-a uitat la mine cu rânjetul ăla de mâncător de rahat și știi ce mi-a spus?

— Nu. Ce?

— A spus: *Ciao*.

— *Ciao?*

— De parc-am fi fost într-un episod din *Baywatch* sau mai știu eu ce. Mă jur pe viața mea că, dacă n-ar fi fost în spital, îl băgam eu acolo.

Lassiter rămase tăcut o clipă, apoi întrebă:

— Deci, ce ai de gând să faci?

— O să fac tot ce i-am spus că fac, răspunse Riordan mohorât. Începând cu mutarea în camera specială. Doctorul zice că dacă evoluează așa cum cred ei, putem să-l mutăm săptămâna viitoare.

De Thanksgiving dimineața și constată că vremea începuse să se schimbe... parcă pregătise o răzbunare. Fulgi de zăpadă zburau de-a lungul ferestrelor atriumului, groși și perfect conturați. Era genul de zăpadă care cădea fulg cu fulg, genul de zăpadă care apare la începutul unui film de Crăciun.

Se îmbracă în grabă, luă câteva conserve de ton din bucătărie, ieși din casă și porni spre mașină. Alimentele reprezentau taxa lui de intrare la Turkey Trot din Alexandria, o cursă de opt mii de metri pe teren plat care atrăgea cam două mii de alergători în fiecare an. În timp ce mașina străbătea un vârtej de fulgi rotitori, el se aplecă peste volan. Vizibilitatea era atât de slabă, încât mașinile din fața lui nu erau decât niște licăriri roșii care se

aprindeau și se stingeau printr-un zid de ninsoare. Era genul de zăpadă despre care zici: „n-o să dureze” sau „n-o să se depună”, dar până ajunse el la Alexandria și găsi un loc de parcare, lumea era învăluită în alb.

Mulți pretind că pot gândi cu folos în timp ce aleargă, descoperind că mișcarea repetată a corpului îngăduie minții să zboare liber. Lassiter nu era unul dintre aceștia. El nu gândea niciodată în timp ce alerga, poate doar în termenii foarte direcți și legați de mici amănunte: unde să-și plaseze piciorul, dacă să-și scoată mânușile, când să pornească înapoi și dacă durerea din genunchi era ceva serios sau doar o închipuire a imaginației lui.

În cursa de astăzi, gândurile i se învârteau în jurul acelorași probleme. Se gândea la pasul lui și la cât de departe putea să fie următoarea bornă de marcaj. Calculă vectorii care l-ar ajuta să depășească alergătorii din fața lui. Clipea ca să-și scuture zăpada de pe gene, asculta respirația gâfâită a celor din apropierea lui și se miră că se încălzise atât de tare, în timp ce aerul era atât de rece. Mintea lui zbura asemeni fulgilor de zăpadă, purtându-l spre linia de sosire. Lui îi plăcea să alerge tocmai fiindcă asta îl împiedica să gândească. Atunci când alerga, era ca și cum și-ar fi părăsit trupul și tot ce mai rămânea era mișcarea.

Apropiindu-se de linia de sosire, observă mulțimea care-i întâmpina, aliniată de ambele părți ale drumului în ultimii patru sute de metri ai cursei. Striga cuvinte de încurajare, îndemnându-i pe alergători cu țipete ca: „Bravo!” și – „Mai e un pas!” Când trecu linia de sosire, afișajul digital era încrustat în zăpadă, totuși reuși să-și vadă timpul realizat: 31,02. „Nu-i rău”, gândi el. Îl auzi pe coordonatorul alergării urlând: „Bărbații la stânga, femeile la dreapta”, și țâșni pe pantă în urma unui tip bondoc într-un tricou roșu. Era conștient de oamenii din jurul lui care respirau gâfâit, erau roșii la față și le ieșeau aburi din umeri și din creștetele capetelor. Zăpada continua să cadă în grămezi mari, lipsite

de greutate.

Ar fi putut să jure că nu se gândise la nimic în timpul cursei. Minteia lui fusese complet goală. Drept care, în timp ce-și scotea tricoul din Tyvek care avea scris pe el numărul lui și îl întindea unui oficial, fu surprins când își dădu seama că, la un anume moment în timpul alergării, luase o hotărâre. În timp ce pășea printre mesele cu suc de portocale și tablete energizante, liniștindu-se puțin, își cântări în minte hotărârea. Își va lua un concediu. Va fi absent atâta timp cât va fi nevoie: o săptămâna, o lună, oricât. Atât cât va fi nevoie ca să afle de ce fuseseră uciși Kathy și Brandon și cine se afla în spatele acestei afaceri. Asta era hotărârea și era o treabă ca și făcută. Era deja plecat, doar că cei de la compania lui nu fuseseră încă înștiințați.

Intră în clădirea școlii și-și găsi treningul pe pervazul ferestrei unde îl aruncase. Din momentul când îl îmbracă și începu să-și întindă picioarele, i se declanșă în minte întrebarea: cât îi trebuise ca să ajungă la această hotărâre... chiar dacă nu-și amintea că se gândise la ea. Ce rost avea să fie proprietarul unei agenții de investigații, dacă nu se folosea de ea? Dacă cei din Wall Street voiau să descopere ceva, i se adresau lui. Și tot așa făcea și jumătate din avocații din K Street. Atunci de ce să lase Joe Lassiter ceva atât de important cum erau Kathy și Brandon pe mâna *polițiștilor*?

Când ajunse la mașină, o găsi acoperită de zăpadă. Își folosi brațul ca să șteargă, cât de cât, parbrizul, apoi intră înăuntru. Își simțea trupul fierbinte după cursă și până să-și găsească cheile și să dea drumul la motor, geamurile se făcuseră cenușii din pricina aburilor. Dădu drumul la căldură și, după un minut, geamurile fură curate, iar el porni.

Acum vântul începuse să șuiere. Semafoarele se bălăngăneau pe cabluri, iar semnele de circulație zăngăneau cumplit. Zăpada zbura spre faruri într-un șuvoi

orizontal continuu. Dincolo de râul cenușiu ca ardezia, orașul devenise invizibil. Doar lumina roșie din vârful Monumentului lui Washington clipea și se stingea, ca și cum ar fi vrut să-l deoache.

Conduse direct spre biroul lui din Foggy Bottom, luând-o pe podul străzii paisprezece spre Bulevardul Independence, îndreptându-se apoi spre vest. Intensitatea scăzută a luminii electrice făcea ca puținele vehicule care mai circulau să se târască șovăielnic de la o intersecție întunecată la alta.

Din fericire, exista un generator în clădirea lui și totul funcționa. Își parcă mașina în spațiul cavernos al garajului subteran și porni repede spre lifturi. Chiar și acolo, sub pământ, se auzea vântul urlând și simți cum îl trece un fior. Transpirația de pe spate începea să-i înghețe, în timp ce liftul îl ducea spre etajul nouă.

În spațiul ocupat de biroul lui există un duș pe care-l folosi din plin. Deși mușchii îi erau încordați după cursă, se relaxă sub bătaia apei fierbinți și, după o vreme, simți cum acidul lactic i se scurgea din trup. Fiindcă făcea alergări la Mall de patru, cinci ori pe săptămână, își ținea câteva haine în dulapul de la birou. După ce-și frecă părul cu un prosop, trase pe el o pereche de ginși și un pulover și se duse la masa lui de lucru.

Pentru prima oară de când lucra aici, biroul lui îl plictisi. Rafturile de cărți, lambriurile, litografiile... pe cine încerca el să impresioneze cu ele? Se vedeau în încăpere câteva fotografii înrămate artistic, dar nici una nu era cu Kathy și Brandon. Toate pozele îl reprezentau pe el, alături de persoane celebre: Lassiter discutând cu Prințul Bandar; Lassiter dând mâna cu Consilierul pentru Securitate Națională al Președintelui; Lassiter în elicopter cu un grup de generali de stat-major; Lassiter la *Forbes* - de parc-ar fi fost cronicar culinar.

Locul de frunte îl ocupa o glumă: o fotografie în care Lassiter pozase alături de șeful minorităților din Senat,

scoțând mingea de golf din gaură la Army-Navy Country Club. Senatorul – cu bărbia ridicată, cu crosa în sus, cu piciorul înclinat – era un arhetip: tipul care apare pe afișe, cu bani moșteniți și purtător de valori tradiționale americane. La rândul lui, Lassiter arăta ca un nebun. Stătea cu câțiva pași mai încolo, cu buzele strânse și o privire sălbatică, învârtind un nouar din fier, de parc-ar fi fost un jucător de baseball din Louisville.

Alături de caraghiosul instantaneu GPA se afla un dar din partea lui Judy: un extras din *Washingtonian* în legătură cu celibatarii cei mai recomandabili ai orașului, încadrat într-o ramă în formă de inimă. (Lassiter se afla la numărul 26 – ceea ce era măgulitor, dacă stăteai să te gândești. Sau poate că nu era.)

Toate astea fuseseră importante pentru el cândva, sau măcar amuzante, dar acum... ce rost mai aveau? Să deschidă noi birouri, să câștige mai mulți bani, să construiască o casă mai mare? Pentru ce? Adevărul era că Bandar nici măcar nu-i plăcea – așa că ce căuta poza lui la el pe perete?

Dădu jos fotografiile și le depozită într-un colț. Apoi se întoarse la masa lui de lucru și luă o foaie de hârtie. Desenând o linie verticală pe mijlocul paginii, scrisese *Compania* pe partea stângă și *Investigații*, pe dreapta.

Stătu o clipă, gândindu-se ce să facă. Partea grea cu înlocuirea lui, chiar și temporar, era că responsabilitățile sale erau extinse, serioase și nu prea bine definite. De fapt, el făcea tot ce trebuia să facă pentru ca lucrurile să funcționeze, ceea ce însemna că era omul care aduce ploaia, pompierul, supraveghetorul și administratorul proceselor. Se putea spune că făcea câte puțin din toate sau puteai s-o iei invers și să spui că făcea ce voia. Și cum, se întreba el, poți mandata pe cineva *cu așa ceva*?

Sub *Compania* scrisese Bolton – toate M & A, iar dedesubt scrisese: Rifkin – Toate Celelalte Procese. Leo și Judy erau oameni ambițioși, cu poziții egale în firmă. Dacă-i dădea

unuia dintre ei prioritate față de celălalt, unul dintre ei va demisiona. Chiar și așa, nu va fi de ajuns să împartă procesele între ei: mai erau și chestiuni administrative care implicau debitele monetare, afacerile noi și relațiile cu clienții. Lassiter hotărî să atribuie aceste responsabilități lui Bill Bohacker. El lucra la sucursala din New York, dar putea să-și facă treaba de acolo. Aproape jumătate din facturile companiei erau, oricum, trimise în Wall Street.

Bohacker – Admin.

Se gândi o clipă la asta și-și notă să-l cheme pe Bill la Washington luni. Putea să ia o cursă și să fie aici la nouă. Se vor întâlni toți patru în camera de conferințe și vor pune la punct toate detaliile.

Ducându-se la computer, formă parola zilei și trecu în revistă procesele care se aflau pe rol la birourile din Washington. El personal era implicat direct și substanțial doar în două dintre ele – dar fiecare era pentru un client important. Va trebui să le telefoneze și să le explice de ce își lua concediu. Nu credea că vor exista probleme, dar, dacă vor exista, o să-i trimită la Kroll – fără supărare.

Lassiter mai făcu o însemnare pe partea stângă a foii de hârtie – AFL-CIO¹¹ (să-l sun pe Uehlein) și AmEx¹² (să-l sun pe Reynolds). Mai stătu puțin pe gânduri și-și mai notă ceva. Apoi se ridică și se duse la fereastră: ninsoarea se transformase în lapoviță. Urmări cu privirea Lincolnul Municipality aruncând zăpada de ambele părți ale Bulevardului Pennsylvania și ascultă zgomotul măzărachii lovindu-se de geam.

Se întoarce la masa de lucru, se așează pe scaun și se uită la jumătatea dreaptă a paginii, cea care purta titlul *Investigații*. Dedesubt nu se afla nimic. Închise ochii, se lăsă pe spătarul scaunului și medita. Ce se afla acolo? Era ceva ce Riordan nu descoperise, ceva ce putea el să facă și pe

11 AFL-CIO = Federația americană a muncii (Uniune sindicală din S.U.A.).

12 AmEx = American Express.

care poliția nu-l făcuse deja? Rămase pe scaun o jumătate de oră, după care scrisese un cuvânt, și cuvântul acela era: „sticluța”.

Numai două lucruri fuseseră găsite asupra persoanei lui John Doe – un cuțit mare și o sticluță. Poliția știa tot ce era de știut despre cuțit, dar sticluța nu-i spunea nimic. Riordan reanaliza conținutul, așa că el nu avea nimic de făcut în legătură cu asta... dar poate că sticluța în sine merita să fie urmărită. Părea ceva costisitor, sau, cel puțin, neobișnuit. Poate că i va face câteva fotografii și va pune pe unul dintre băieții de teren să vadă de unde provenea.

Următoarele cuvinte pe care le scrisese fură: „Comfort Inn.” Își amintea că-l întrebase pe Riordan dacă John Doe dăduse vreun telefon din camera lui de motel, dar nu-și amintea să fi primit vreun răspuns. După toate probabilitățile, asta însemna că nu fuseseră nici un fel de telefoane, dar trebuia să controleze. De fapt, își zise el, uitându-se la listă, nu părea că are prea multe de făcut.

13.

Lassiter fu trezit de un zbârnâit și un val orbitor de lumină solară, un zid de strălucire atât de puternică, încât simți că ametește și își strânse pleoapele, în timp ce se dădea jos din pat. Telefonul suna și, asemeni unui vampir prins în capcana soarelui, traversă încăperea cu pași nesiguri și cu ochii închiși. Ajungând la telefon, bâjbâi după receptor, își dresă glasul și mormăi:

— Da?

Persoana de la celălalt capăt al firului nu spuse nimic un moment, după care vorbi:

— Dormeai?

Era Riordan.

— Nu, minți el.

Era o reacție automată. Nu știa de ce, dar, ori de câte ori era trezit de un apel telefonic, invariabil nega faptul că ar dormi. Chiar dacă era trei dimineața, se simțea vinovat, de parcă lumea se aștepta ca el să fie tot timpul treaz. Dacă cel care suna era treaz, de ce să nu fie și el?

— Ești sigur? Întrebă Riordan.

— Da... foarte sigur... cât e ceasul?

— A, șapte fix.

— Stai o clipă. Nu închide.

Electricitatea se întrerupsese în ajun și Lassiter uitase să reprogrameze dispozitivul care regla intensitatea luminii și acționa obloanele din partea de sus a ferestrelor, ca și lucarnele. Prin ferestre se vedeau copacii, cu trunchiurile și ramurile, cu rămurilele și frunzele lor acoperite de gheață. Sclipeau, cu picuri atârând de ele, lumina ricoșând de pe suprafața lor cu o strălucire orbitoare. De la un cap la altul, un val de lumină solară inunda încăperea. Lassiter întinse mâna spre butonul de pe perete, apăsă și auzi un zumzet slab deasupra capului. Încet, încet lumina scăzu și el se întoarse la telefon.

— Ce mai e?

— Nu mă mai ocup de cazul tău.

— *Cum? De ce?*

— Ei, bine, din două motive. Mai întâi... Ești sigur că nu te-am trezit din somn? Uneori îl sun pe câte unul...

— Sunt perfect sigur.

— Cred că și tu te trezești devreme. Ca și mine.

— De cum se crapă de ziuă.

— În orice caz, după părerea celor de la etajul de jos, problema-i rezolvată. Dacă era după mine...

— *Nu-i rezolvată.*

— Știu ce vrei să spui, dar cealaltă chestiune era: avem un caz de dublă omucidere la Annandale, și una dintre victime e un sticlete.

— Îmi pare rău.

— Un băiat de douăzeci și patru de ani, un băiat *de treabă*... nou în poliție, care s-a oprit la un magazin alimentar ca să bea o ceașcă de cafea. Riordan făcu o pauză. Omul avea o fetiță de două luni, era în drum spre casă, nevastă-sa îi păstrase mâncarea caldă și... bum!... e pus la pământ, în timp ce-și cumpăra o ceașcă de cafea.

— Asta-i groaznic.

— N-ai auzit nici jumătate. Cealaltă victimă e un thailandez. Promise cetățenia cu două zile mai înainte. Făcea încasări de Thanksgiving – când se câștiga 5,87 dolari pe oră și, de-odată... bim! bam! bum! – încasează trei drept în figură, Bine-ai venit în America! Felicitări de Thanksgiving! Odihnește-te în pace.

— Uite ce e, Jim... Înțeleg ce spui, dar...

— Și mai e ceva: am fost invitat la o conferință... așa că trebuie să mă pregătesc.

— O conferință?

— Da. E una din chestiile alea: să dăm mâna peste frontiere. Organizată de Interpol. La Praga. Ai fost vreodată la Praga?

— Nu în ultima vreme. Ce fel de conferință?

— M-au pus pe o listă cu câțiva franțuji și un rusnac. Eu sunt detectivul american tipic, sau cam așa ceva. O să vorbesc despre „Activitatea poliției într-o societate democratică.” Asta fiindcă cehii n-au prea avut așa ceva, pricepi? De multă vreme.

— Nu mai spune!

— Oricum, Andy Pisarcik o să preia cazul surorii tale și al nepotului tău pentru o vreme. E un băiat isteț. O să știe el ce concluzie să tragă... uite, îți dau numărul lui.

Lassiter voia să protesteze. Riordan era unul dintre cei mai buni detectivi de la omucideri din Virginia de Nord, dar nu avea nici un rost să se tocmească cu el în chestiunea asta. În primul rând, hotărârile privind împărțirea sarcinilor nu erau de competența lui Riordan.

— Pot să te-ntreb câteva lucruri?... Cât se mai poate încă...

— Okey, răspunse Riordan pe un ton indiferent.

— Despre băiatul nostru... ai verificat să vezi dacă a dat vreun telefon de la motelul unde stătea?

Riordan șovăi.

— Nu știu... stai să văd. Comfort Inn. Știu că *am solicitat* asta. Tocmai pregăteam dosarul pentru Pisarcik. Rămâi la aparat.

Lassiter auzi foșnet de hârtie.

— Da! Uite! Un telefon. A dat un telefon la Chicago. A durat mai puțin de un minut. Era un fleac.

— Deci, cui i-a telefonat?

Riordan șovăi...

— Ei... Detectivul se simțea, clar, jenat. Ce naiba!... A sunat la un hotel: Embassy Suites.

— Și?

— Ce-ți închipui? A cerut centrala. Dacă i-au făcut legături cu altcineva nu s-a înregistrat... nici nu se putea să se înregistreze.

Vocea lui Riordan suna ca și cum se dezvinovățea.

— N-am mers cu cercetările mai departe. Vreau să zic... câte camere pot fi într-un hotel? Două sute de camere? Și doar un minut? Eu cred că i s-a dat un număr greșit.

— Dar sticluța?

— Am luat câteva amprente parțiale de pe ea. Toate sunt ale lui Doe. Laboratorul a mai făcut o analiză a conținutului și s-a dovedit și de data asta că e apă. S-au găsit unele impurități. Așa că și despre sticluță nu poți să pui decât o mare întrebare: „Ei, și?”

— Ai făcut câteva fotografii cu ea, nu-i așa? N-ai putea să-mi dai câteva copii?

Urmă un oftat adânc, exploziv.

— Să văd ce pot să fac. Dar asta e, Joe: nu mă mai ocup de caz. De-acum încolo vorbește cu Pisarcik.

— Bineînțeles! Dar ce ai de spus despre casa cu odăi de

închiriat din Florida? Acolo unde „Gutierrez” își primea corespondența. Ai vreo adresă?

Riordan izbucni în râs.

— la mai slăbește-mă! spuse el și închise telefonul.

Întâmplător, se aflau patru Embassy Suites la Chicago și Lassiter nu se simți în stare să-l bată la cap pe Riordan ca să i-l găsească pe cel care trebuia. Deci, sună la birou și însărcina pe unul dintre anchetatorii lui, un fost agent FBI, pe nume Tony Harper, să se ducă la Comfort Inn. Lassiter era aproape sigur că Tony va obține o copie a notei de plată a motelului de la funcționarul de la recepție – deși asta, probabil, va costa ceva bani. Se dovedi că avusese dreptate. Două ore mai târziu, Tony îi oferă o copie a notei de plată și o chitanță pentru o sută de dolari. Chitanța era pentru „Servicii prestate”.

În afară de acel unic apel telefonic pentru codul zonal 312, chitanța mai cuprindea numărul cardului Visa pe care-l folosisese „Juan Gutierrez” ca garanție pentru cameră. În schimbul a douăzeci și cinci de dolari, Lassiter știa că putea să cumpere o evidență a creditelor lui Gutierrez, iar cu câteva sute de dolari putea să obțină ceva și mai util: o listă numerotată a tuturor extragerilor de pe card făcute de Gutierrez. Și de pe celălalt card, dacă-și aducea el bine aminte. Riordan îi spusese că Gutierrez avea două carduri și că pe fiecare îl avusese doar câteva luni. Cu Agenția nu va fi nici o problemă: va găsi cel de al doilea card prin intermediul primului.

Nu era o procedură sută la sută legală, dar nici graba nu era legală. În Era Informației, violarea intimității era echivalentul moral al traversării străzii prin loc nepermis: dacă erai prins, plăteai amenda și-ți vedeai de drum. Lassiter căută pe Rolodex până găsi numărul unei firme din Florida care se ocupa cu recuperarea datelor, un magazin de mașini vechi care purta numele de Servicii Generale Mutuale.

Magazinul era deservit de un agent de informații specializat în date obținute la negru. Dacă te interesa un cont în bancă, numere de telefon neînregistrate, copii ale operațiunilor de pe cărți de credit sau recipise ale taxelor de telefon, acest Serviciu putea obține totul pentru tine, rapid și ieftin. După cum spunea Leo, ei făceau asta „după metoda veche: dădeau mită”. În orice caz, aveau câte un om pe statul de plată al fiecărei companii importante de cărți de credit și de curierat din S.U.A.

— E un bârlog bun, spusese Leo. Nu fac decât un lucru, dar îl fac bine.

Lassiter formă numărul de la Serviciile Generale Mutuale, își dădu, din proprie inițiativă, numărul de cont și-i spuse femeii de la celălalt capăt al firului ce dorea: câteva copii ale chitanțelor cărților de credit ale lui Gutierrez pe fiecare din ultimele trei luni. Îi dădu numărul de card și plăti ceva în plus pentru expediere.

Terminând cu asta, își îndreptă atenția spre apelul telefonic de pe chitanța de la Comfort Inn. Taxa fusese de 1,25 de dolari, un apel simplu pe distanță lungă, ce fusese înregistrat la un minut – ceea ce însemna că discuția durase ceva mai puțin decât atât.

Cântări probabilitățile. Un minut, poate mai puțin. Era nevoie de mai mult timp pentru a rezerva o cameră. Iar dacă îl sunase pe un oaspete al hotelului, probabil că nu reușise să obțină legătura; operatorul hotelului ar fi avut nevoie de mai mult decât atât pentru a-l conecta, telefonul ar fi trebuit să sune în cameră... Deci, se părea că persoana pe care o sunase, fusese plecată. Dar, poate că John Doe venise la Washington de altundeva. În cazul ăsta, poate că suna „acasă”. Majoritatea hotelurilor cu apartamente folosesc poșta vocală așa că... poate că Doe își verifica telefoanele.

Lassiter avea și el un sistem de poștă vocală la biroul lui. Își formă propriul număr, apăsă pe diferitele coduri ca să acționeze sistemul și cronometră de pe ceasul lui ca să

vadă cât durează. Transmise două mesaje scurte care durară nouăzeci și două de secunde. Notă mesajele, apăsă pe „D” ca să le șteargă de pe poșta vocală și mai sună o dată. Cincizeci și una de secunde.

Apoi sună la hotel.

— Aici Embassy Suites. Cu cine vreți să vorbiți?,

— Încerc să dau de un oaspete, Juan Gutierrez.

Dictă literă cu literă.

— Un moment, vă rog. Urmă o așteptare lungă, în care se auzi o muzică proastă. Apoi: Regret. Mă tem că nu avem pe nimeni cu acest nume.

Unul dintre lucrurile care făceau din el un bun anchetator era conștiinciozitatea. Când ceva părea să fi ajuns la un blocaj, el încerca întotdeauna să se convingă dacă nu cumva, pe undeva, era o ieșire. Așa că, în loc să închidă telefonul, insistă.

— Asta e ultimul număr pe care-l avem de la el. Vreți să mai verificați o dată? Știu că a fost acolo acum câteva săptămâni și, după câte am înțeles, se va afla la Chicago pentru o vreme. Poate că a lăsat un număr la care poate fi găsit. Vreți să verificați?

— Îi sunteți prieten, sau...

— Nu. Sunt avocatul doamnei Gutierrez. Doamna e foarte îngrijorată.

Din nou muzică proastă. Nu-și dădea seama ce aștepta să afle, chiar dacă descoperirea că Doe stătuse acolo. Dar poate că mai exista o altă chitanță, alte apeluri telefonice.

Muzica se opri și funcționarul de la recepție apărură iar pe fir.

— Aveți dreptate. Am avut, într-adevăr, un oaspete cu acest nume... dar și-a anunțat plecarea. Vreau să spun, încă nu-i clar.

Lassiter se prefăcu că nu înțelege.

— Îmi pare rău, eu nu...

— Ei, bine, a plecat fără să anunțe.

— Vreți să spuneți că n-a *plătit*? Asta nu se potrivește

cu...

— Nu, nu... nu asta am vrut să spun. Am primit o copie după cardul de credit când a venit. Problema este... vă deranjează dacă vă cer numele?

— Bineînțeles că nu. Mă numesc Michael Armitage, de la Hillman, Armitage și McLean, New York.

— Și sunteți avocatul doamnei Gutierrez?

— Da, sunt împuternicitul ei.

— Știți, problema este că domnul Gutierrez are un card Visa cu limita depășită. Am vrut să discutăm asta cu domnia sa, dar... nu l-am mai văzut.

— Înțeleg.

— Deci, e vorba de un sold expirat.

— Cred că putem rezolva noi asta. Dar altceva voiam să vă întreb: cât timp a stat domnul Gutierrez la dumneavoastră?

Lunga tăcere de la celălalt capăt al firului însemna că el depășise limita, că exagerase cu întrebările.

— Cred c-ar fi mai bine să vorbiți cu directorul. Pot să-i spun să vă sune...

— Perfect! răspuse Lassiter. În orice caz, acum mă grăbesc. Mulțumesc foarte mult. Și puse receptorul jos.

Nu-i trebuiră mai mult de cinci minute să-și facă o valiză pentru o noapte cu cele necesare și un schimb de haine. Părăsind casa, porni prin zăpada care-i scârțâia sub picioare către mașină, cu valiza într-o mână și o ceașcă de cafea în cealaltă.

În Georgetown, exact dincolo de Key Bridge, se afla un centru de copiat Kinko, și se îndreptă într-acolo. Porni pe drumul împrejmuit de copaci spre Rosslyn, făcu un viraj și traversă râul Potomac către M Street. Își lăasă mașina în parcare de la Eagle Liquors și străbătu aleea către Kinko. Zece minute mai târziu ieși cu o foaie de carduri de afaceri microperforate, tipărite pe un material gri, destul de gros, stropit cu cărbune. Pe carduri se putea citi:

Victor Oliver, V.P.
Muebles Gutierrez
2113 52nd, Pl., SW
Miami Fl 33134
305-234-2421

Habar n-avea dacă exista adresa: 2113 52nd Place, dar codul poștal era exact, iar numărul de telefon era operabil. Era un telefon de apel de la centrul DEA, ceea ce însemna că la celălalt capăt al firului cineva va prelua mesaje *pentru* oricine *de la* oricine. Bineînțeles că, dacă cineva va întreba de Victor Oliver, cel care va răspunde la DEA o să-și piardă o mulțime de timp, încercând să descopere cine era acesta.

Era un sfârșit de săptămână prost ales pentru călătorii fără rezervări. Una din piste de la Aeroportul Național era închisă, și până și zborurile de la Dulles erau făcute să aștepte pentru dezăpezire. Cu toate astea, pe la ora trei Lassiter stătea instalat pe locul 2B la clasa întâi, a zborului companiei Northwest către O'Hare. Pentru el, clasa întâi însemna bani risipiți, cu excepția zborurilor foarte lungi, dar nu reușise să obțină altceva. Scaunul de lângă el era ocupat de o blondă cu ochi căprui care-și etala un decolteu mult mai adânc decât ar fi fost confortabil într-o zi atât de geroasă. Avea un parfum pătrunzător, și, ori de câte ori voia să-i spună ceva, se apleca spre el și-i atingea mâneca. Unghiile de la degete erau lungi de doi centimetri și de un roșu aprins.

Numele ei era Amanda și soțul ei era un agent imobiliar care călătorea mult. („De fapt, și acum e într-o călătorie.”) Creștea câini de rasă și acum se întorcea acasă la Chicago de la o expoziție din Maryland. Lassiter ascultă toate astea, dând politicos din cap, în timp ce răsfoia o revistă oferită de compania aeriană. În ciuda acestei lipse de încurajare, ea trăncăni tot drumul spre O'Hare, perorând asupra politicii interne a expozițiilor de câini competitivi și a „trucurilor

meseriei”, care, întâmplător, erau strâns legate de sprayul de păr, oja de unghii transparentă și vitamina E. („O tamponare ușoară cu ulei, direct pe nas, ca să strălucească! Sigur, e un lucru mărunț, dar la expozițiile la care mă duc eu, lucrurile mărunte contează.”)

Atinseră solul și inversarea motoarelor îi acoperi vocea, dar nu pentru mult timp. În vreme ce rulau către terminal, se aplecă spre el, își apăsă sânul pe umărul lui și-i apucă mâna.

— Dacă simți nevoia de companie, spuse ea, dându-i cartea ei de vizită, mă găsești în partea de nord a orașului.

Cartea de vizită era trandafirie, iar caligrafia de tipar era complicată și cu multe întortocheri. Într-un colț se vedea un desen micuț reprezentând un câine. Femeia avea ceva vulnerabil și-și dădu seama că n-ar fi vrut să-i jignească sentimentele. Deci, strecură cartea de vizită în buzunarul de la piept al sacoului.

— O să fiu groaznic de ocupat, spuse el, dar să vedem ce se mai întâmplă. Nu se știe niciodată.

Telefonă la hotel de la Clubul Ambasadorilor TWA.

— Embassy Suites. Cu cine doriți să vorbiți? De data asta, era o voce de bărbat.

— Știți, nu sunt sigur, spuse Lassiter.

Era un imitator înnăscut și acum se prefăcea că are un ușor accent spaniol, amintindu-și să evite formele scurte ale verbelor - lucru care făcea întotdeauna ca o voce să pară „străină”, chiar dacă ascultătorul nu-și dădea seama de unde venea accentul.

— Am stat la hotelul dumneavoastră acum câteva săptămâni și am plecat pe nepregătite. Un caz în familie.

— Regret.

— Da, știți, era o femeie foarte bătrână.

— Ah, da...

— Ei, așa-i viața! Iar acum aș vrea să-mi achit nota.

— Da! Înțeleg... deci nu v-ați anunțat plecarea.

— Exact!

— Ei, sigur că da. Se mai întâmplă și cazuri de urgență. Vreți să-mi spuneți numele dumneavoastră? Scot imediat dosarul cu înregistrări...

— Juan Gutiérrez. Dictă literă cu literă.

— Un moment, vă rog. Lassiter auzi clămpănitul sec al unei claviaturi și fu recunoscător că fusese scutit de muzica de fond. L-am găsit. V-ați rezervat camera până pe doisprezece, nu-i așa?

— Da, așa cred.

— Știți, pare-se că am păstrat-o cât am putut de mult, dar... ah, înțeleg ce s-a întâmplat: ați depășit scadența cardului Visa.

— N-am avut ce face!

Funcționarul râse cu înțelegere.

— Mă tem că aveți un sold expirat de 637,18 dolari. Dacă doriți să vorbiți cu directorul... Nu știu, s-ar putea să vă acorde o reducere de câteva zile...

— Nu, nu. Sunt în criză de timp. În orice caz, nu e vina hotelului.

— Am putea să vă expediem nota de plată...

— De fapt... unul dintre asistenții mei, señor... mă scuzați, domnul Victor Oliver va fi la Chicago mâine. Pot să-i spun să vină până la hotelul dumneavoastră să achite nota. Vă convine așa?

— Da, bineînțeles, domnule Gutiérrez. Nota de plată îl va aștepta la recepția centrală.

Lassiter trase aer în piept.

— Mai e ceva. Mi-au rămas câteva lucruri în cameră. Credeți că... credeți că au fost puse pe undeva, la păstrare?

Reuși să-și ia un ton de om care speră.

— De obicei, trimitem lucrurile care au fost uitate la hotel la adresa de pe cardul de credit, dar când nota rămâne neachitată... sunt convins că lucrurile dumneavoastră sunt în magazie. O să am eu grijă să ajungă în posesia asistentului dumneavoastră.

— Mulțumesc. Ați fost foarte drăguț. Am să-i spun lui

Victor să vă caute personal.

— Știți, eu nu vin înainte de cinci, așa că...

— Perfect! El are întâlniri toată ziua. Nu prea cred c-o să reușească s-ajungă acolo înainte de șase, cel mai devreme...

— Oricine de la recepție îl poate servi.

— Aș prefera să vă găsească pe dumneavoastră. Ați fost foarte înțeleptor.

— Mulțumesc, răspunse bărbatul. Spuneți-i să întrebe de Willis... Willis Whitestone.

Lui Lassiter îi plăcea orașul Chicago. Terenurile înalte de lângă lac, strălucirea și diversitatea lui îl surprindeau de fiecare dată. Luă un taxi de la O'Hare la Near North Side, unde alege o cameră la unul din hotelurile sale preferate, Nikko. Era un loc deosebit de eficient, elegant și foarte japonez. Aranjamentele ikebana¹³ erau pe atât de frumoase pe cât erau de simple, iar la parter se afla un restaurant excelent. Profită de el în aceeași seară, ajutând porția de sushi¹⁴ să-i alunece pe gât cu două sticle mari de Kirin. Când se întoarse în cameră se aștepta să vadă o ciocolată pe pernă – dar, bineînțeles, aici se afla la Nikko și ceea ce găsi fu, în schimb, un origami¹⁵. Un lup urlând sau, poate, era câine. Indiferent ce era, îi amintea de *Blade Runner*.

Își petrecu cea mai mare parte a dimineții următoare rătăcind prin sălile Institutului de Artă, apoi făcu o scurtă vizită la birourile companiei sale ca să dea mâna cu personalul, filiala din Chicago era mai mică decât cea din Washington cu mai puțin de jumătate, dar angajații erau la fel de buni, iar încasările lor erau ridicate. Îi felicită. După care luă un prânz greu, dar delicios, la Berghoff și, pentru o digestie mai bună, merse pe jos până la hotel. Străzile erau

13 Ikebana - aranjament floral japonez.

14 Sushi - fel de mâncare japonez din pește crud servit cu orez.

15 Origami - în arta japoneză - figură decorativă din hârtie împăturită reprezentând păsări, animale etc.

animate, datorită clopoștelor zornăiți de cei de la Armata Salvării, luminilor de Crăciun și cumpărătorilor.

Ajuns la hotel, se schimbă într-un trening, își puse o pereche de pantofi sport și plecă spre malul lacului. Dinspre lac bătea un vânt aspru, dar își puse capul în piept și-i dădu înainte, alergând vreo cinci kilometri până la Yacht Club, după care făcu cale întoarsă. Când ajunse înapoi la hotel, se înserase și era obosit.

Dușul îl învioră și se îmbrăcă repede. O cămașă de pânză Oxford de culoarea ardeziei, care-i plăcea Monicăi („Are exact culoarea ochilor tăi”); un costum albastru-închis cu dungi subțiri, aproape invizibile; cravată de rips vișiniu-închis cu negru; guler tare și mănuși de piele. Totul era cumpărat de la Burberry, în afară de pantofi, care erau marca Johnston & Murphy, și de paltonul din cașmir negru încheiat la un rând, pe care îl luase de la Zürich cam cu vreo opt ani în urmă. De obicei, se îmbrăca simplu, dar acum, nu. Se străduise pentru Willis Whitestone.

Hotelul se afla în blocul 600 din State Street. Plecă pe jos, bău ceva într-un bar din apropiere și-și programă sosirea la ora șase. Era un pic cam neliniștit fiindcă, de fapt, lucra cu ochii legați. Ce se întâmpla dacă John Doe lăsase în urma lui o armă sau un kilogram de cocaină? Trase adânc aer în piept și păși în vestibul cu un aer de încredere în sine.

Willis Whitestone fu cât se poate de amabil. Lassiter îi dădu unul dintre cardurile de afaceri ale lui Victor Oliver, aruncă o privire facturii și numără șapte sute de dolari. Refuză mărunțișul, spunând: „Domnul Gutierrez m-a informat că ați fost foarte amabil”. Willis îi mulțumi de o mie de ori, puse o ștampilă pe nota de plată achitată și-i înmână o geantă de piele. Lassiter își aruncă cureaua genții pe umăr, salută cu o fluturare a mâinii și păși din nou în noaptea rece care se lăsase peste Chicago.

Când se întoarse la Nikko, își scoase paltonul, dar nu și mănușile. Geanta era o tașcă zgâriată și uzată, dar foarte bine făcută, dintr-o piele moale și costisitoare. Era un obiect

elegant, dar fără pretenții, cu fundul tare, cu laturile moi și cu o curea de umăr groasă. Marca interioară purta inscripția: Trussardi. Avea un compartiment central care se desfăcea printr-un fermoar și buzunare mari cu fermoare de fiecare parte. Deschise toate fermoarele și răsturnă întreg conținutul pe pat.

Erau câteva cămăși stil retro, care păreau fie foarte scumpe, fie foarte ieftine, o curea, șosete, lenjerie de corp și o pereche de pantaloni de trening cu modele tropicale. Mai promițătoare era o cutie din piele de vițel cu dimensiunile de aproximativ 12 pe 22 cm. Se uită înăuntru și găsi un bilet de avion expirat pe distanța Miami-Chicago, o broșură de la închirieri de mașini din Alamo și trei cecuri de călătorie de douăzeci de dolari fiecare, contrasemnate de Juan Gutierrez.

Dezamăgirea lui fu viscerală.

Trebuie să mai fie ceva, își spuse el. Ridică geanta și o cântări în mâini. Scotoci în toate buzunarele și pipăi laturile. Băgă mâna și în interiorul genții. Examină fundul, pe dinafară și pe dinăuntru. Se mai uită o dată. Și înc-o dată. Se gândi că poate mai exista un fund fals, dar partea de jos a fundului nu se mișcă.

A treia oară, descoperi ce căuta: un buzunar plat care străbătea întreaga lungime a fundului genții. Vipușca de piele care unea fundul cu laturile se desprindea dacă trăgeai de ea. Lui Lassiter i se păru că, de fapt, el rupsesse o cusătură, dar vipușca stătea lipită datorită adezivului magic Velcro. De acolo scoase o bucată groasă, dreptunghiulară, de carton fibros – care nu era altceva decât, fundul genții. Se deschidea ca o carte care dădea la iveală compartimente înguste căptușite cu cauciuc. Într-unul dintre compartimente se găsea un teanc de bancnote, în celălalt, un pașaport. Totul era atât de bine construit, încât nici un compartiment nu era umflat.

Lassiter scoase pașaportul și-l învârti în mâini. Era italian și simți cum inima începe să-i bată tare, în timp ce deschise

coperta țeapănă, roșie și pestriță. Înăuntru era o fotografie a omului care-i ucisese pe Kathy și pe Brandon. *Franco Grimaldi*. Poza era o versiune mai tânără a imaginii de pe computer făcută de poliție. Simți un zvâcnut de încântare și agitație, ca acela al unui vânător a cărui pradă tocmai intrase în bătaia puștii sale. Ceea ce era ciudat, de vreme ce omul se afla deja pe un pat de spital sub pază armată. Totuși, Lassiter nu-și putea potoli agitația.

John Doe avea acum un nume, o identitate – și Lassiter avea certitudinea că, fie că omul mai scotea sau nu vreo vorbă de-acum încolo, el va reuși să descopere misterul: de ce fuseseră uciși Kathy și Brandon.

Niciodată mai înainte n-ar fi putut să înțeleagă această nevoie presantă de a ști cum și de ce murise o ființă iubită. Citise despre familiile celor din MIA, despre prietenii și iubiții victimelor de la Lockerbie și fusese uimit de dorința lor fierbinte de a ști, de a căuta dreptate, răzbunare și... *amănunte*. De ce nu lăsau totul așa cum era? De ce nu puteau să-și vadă de viața lor și să considere că ce-a fost a fost?

Acum înțelegea.

Luă o sticlută din minibar, îi desfăcu capacul și turnă vreo șaizeci de grame de whisky într-un pahar de apă. Se așeză la masă cu pașaportul în fața lui și rămase cu ochii ținți la el. Pe pagina opusă fotografiei se aflau semnalmentele: Grimaldi, Franco. Data nașterii: 16-3-55. Se vedea un pătrat de hârtie albă, lipită, care purta o ștampilă ce părea oficială și ceva ce arăta ca o schimbare de adresă: Via Genova 114, *Roma*. Lassiter ridică bucățica de hârtie și văzu că, într-adevăr, mai era o adresă sub ea, Via Barberini și nu mai știu ce. Era imprimat un număr de pașaport și detalii personale. Înălțimea în centimetri, greutatea în kilograme. Lassiter transformă cifrele în cap. Șase-unu, 220. Părul: *nero*¹⁶. Ochii: *marrone*¹⁷. Răsfoi paginile de la urmă, unde

16 Negru (ital.).

17 Căprui (ital.).

se puteau vedea vizele și ștampilele de frontieră, și o bucată de hârtie zbură până la podea. Lassiter o luă de jos.

Era un tichet de transfer prin telegraf, înregistrând un depozit de 50 000 dolari americani în contul lui Grimaldi la sucursala din Bahnhofstrasse a băncii Crédit Suisse din Zürich. Transferul avusese loc cu vreo patru luni în urmă.

Lassiter puse tichetul deoparte și își îndreptă iar atenția spre pașaport. Se gândea că va reuși să urmărească locurile pe unde călătorise Grimaldi, cercetând ștampilele de pe ultimele pagini, dar aceste pagini erau atât de aglomerate, încât fu nevoit să facă o listă. Întorcând paginile una câte una, descifră cât putu de multe ștampile și scrise fiecare intrare și ieșire pe o foaie galbenă de carnet. După ce făcu asta, rupse pagina și făcu a doua listă, copiind-o pe prima, de data asta în ordine cronologică.

Pașaportul acoperea o perioadă de zece ani, cele mai vechi ștampile datând din 1986. Asta arăta că Grimaldi călătorea dus și întors între Beirut și Roma. Lassiter stătu puțin pe gânduri: în '86, Beirutul era cel mai apropiat loc din lume de cel de-al șaptelea cerc al Infernului. Singurii europeni care trăiau în acel oraș erau legați cu lanțuri de radiatoare, bombele plasate în mașini explodau în plină stradă, iar asasinatele erau ceva obișnuit de ambele părți ale Liniei Verzi. Ce mama mă-sii făcea Grimaldi la Beirut?

După Beirut, se mișcase între Italia și Spania, intrând în cea de a doua prin San Sebastian și Bilbao, în Țara Bascilor. Făcuse o vizită în Mozambic în 1989, intrând prin Maputo... după care *nimic* aproape trei ani. În sfârșit, în iunie '92, Grimaldi începuse din nou să călătorească, de data asta în Balcani. Avură loc o serie de călătorii în capitala sârbă, Belgrad, urmate, un an după aceea, de vizite în orașul croat omolog, Zagreb. Apoi, nimic până în 1995, când Grimaldi se dusesse la Praga, Sao Paulo și New York. Ultima intrare, la Aeroportul Internațional John F. Kennedy, era datată 18 septembrie, 1995.

Lassiter dădu din cap, neînțelegând ceea ce însemna

asta. Era posibil ca Grimaldi să aibă un al doilea, chiar un al treilea pașaport, poate pe un alt nume – și mai era ceva: Italia făcea parte din Uniunea Europeană, ceea ce însemna că pașaportul lui nu trebuia să fie ștampilat când trecea pe la vamă în majoritatea țărilor europene. Fără îndoială că Grimaldi făcuse oricâte călătorii dorise în Europa, pe care nici un funcționar nu se deranjase să le înregistreze.

Dar chiar și așa... absența călătoriilor pe o perioadă de noi ani, între 1990 și 1992 însemna ceva. O detenție într-o închisoare? Poate. Sau poate călătorise sub alt nume. Timpul petrecut la Belgrad, Zagreb și Beirut era, de asemenea, semnificativ: astea nu erau destinații de turist. Dar vizitele lui Grimaldi în Spania și Mozambic? Erau vacanțe și, dacă da, ce muncise ca să ia vacanță? Ce făcea, de fapt, Grimaldi când nu omora oameni? Din ce trăia?

Cu un sentiment de frustrare, Lassiter puse pașaportul deoparte și răsfiră banii pe masă. Erau mai multe feluri de bancnote și, deși nu le număra, Lassiter își dădu seama că erau destul de mulți bani – douăzeci de mii sau mai mult. Poate treizeci.

După ce puse la loc fundul valizei de călătorie, vârî banii și pașaportul într-unul dintre compartimente și îndesă hainele în celălalt. Apoi trase fermoarul. Avea de gând să trimită geanta lui Riordan, a doua zi dimineață, – anonim.

Între timp, cu cât se întorcea mai repede la Washington, cu atât mai bine. Ridică receptorul telefonului și, în cele din urmă, găsi un loc într-un zbor de noapte spre BWI. Zborul era departe de a fi ideal: nu ajungea mai devreme de unu noaptea, și Baltimore se afla la o sută douăzeci și opt de kilometri de Dulles, unde-și parcase mașina. Dar asta nu conta. Exista cineva la Washington cu care dorea să vorbească cât mai curând posibil, un prieten foarte vechi, într-un colț foarte întunecat al guvernului. Nick Woodbum. Woody.

14.

Stătea pe locul din spate al unui taxi, în drumul de la BWI către biroul lui și se gândea la Nick Woodbum. Ca băieți de școală, Joe și „Woody” fuseseră cei mai buni prieteni. Crescând la Georgetown, nu departe de Dumbarton Oaks, fuseseră în aceleași tabere de copii și învățaseră la aceleași școli particulare. Ca studenți în anul întâi, apoi în anul doi, pe urmă în anul trei, participaseră la alergări pe pistă pentru colegiul St. Albans, și dacă Woody nu s-ar fi conformat poreclei lui, ar fi continuat să facă asta și în ultimul an. Incidentul (cum i se spusese mai târziu) se petrecuse cam cu vreo două săptămâni înainte de Cursa de Ștafete din Pennsylvania, când un grup de părinți în excursie fură cât pe ce să-i calce în picioare (în cazul unuia dintre tați, chiar la propriu) pe Woody și pe-o fată de la Național Cathedral School care se regulau în grădina de zarzavaturi a catedralei însăși. Totul se lăsase cu suspine adânci, chicoteli și răcnete de furie – o izbucnire generală care, în cele din urmă, îl trimise pe Nick Woodbum spre nord, ca să-și petreacă ultimul an de facultate la Hyde School din Bath, Maine.

Toată lumea era de părere că Woody nu va sfârși bine; sau, cum spunea un amic: „N-o să se-aleagă nimic de el – avea urme de ciocăneală pe toată foaia lui matricolă”. De altfel, cererile lui de a intra la Harvard sau Yale fură respinse, la fel ca și cele pentru Princeton, Dartmouth, Columbia și Cornell. (Poate că Brown l-ar fi primit, dar nu făcuse cerere pentru Brown, pe motiv că „Howard Hunt a studiat acolo”.)

În cele din urmă, Woody se înscrie la Universitatea Wisconsin, unde învață alergatul pe pistă, absolvi studiile în arabă și obține patru puncte în eforturile lui pentru câștigarea unei burse la Rhodes.

După Oxford, se îndreaptă spre Departamentul de Stat.

Timp de doi ani, lucră ca asistent special în Biroul pentru Probleme Politice și Militare, o muncă de legătură pentru care făcea naveta între Foggy Bottom și Pentagon. După opt ani în străinătate – Damasc, Karachi și Khartoum – fusese rechemat la Washington ca să lucreze la Intelligence Research Bureau (din motive inexplicabile, Biroul era cunoscut drept INR nu IRB). Lucra acolo de patru ani și acum era șeful biroului.

Cu mai puțin de o sută de angajați cu program întreg, IRB este cel mai mic și, totodată, cel mai discret component al serviciilor de informații din SUA. De aceea nu poate comite păcatele care au făcut faima agențiilor mai mari. De pildă, acest birou nu organizează operațiuni paramilitare, nu sparge coduri și nu se angajează în ascultări electronice secrete, deși cercetează descoperirile celor care fac acest lucru. Nu pune droguri în băuturile angajaților și nici nu trimite asasini în junglă. Face, în schimb, altceva, și treaba asta o face foarte bine, analizează HUMINT – informațiile procurate de diplomați și atașați din 157 de ambasade americane din întreaga lume.

Fu deci de la sine înțeles că, atunci când Joe Lassiter avu nevoie de ceva imposibil, și anume informații din Italia privitoare la o vacanță de sfârșit de săptămână, să-și sune prietenul.

— Woody! Ghici cine-i la telefon?

Vocea de la celălalt capăt al firului explodă de încântare:

— Heeey Joe! Unde... După care urmă o schimbare de ton. Ah, Dumnezeule, îmi pare atât de rău în legătură cu Kath. Când s-a întâmplat asta eram la Lisabona. Ai primit florile?

— Da, le-am primit. Mulțumesc.

— Ziarele spuneau că l-au găsit pe individul... tipul care a făcut asta.

— Da. De fapt, ăsta ar fi motivul pentru care te-am sunat.

— Zi despre ce-i vorba.

— Individul e italian. Mă gândeam că tu ai putea să aduni

ceva informații. Eu fac tot ce pot, folosind oamenii mei, iar poliția o să-și facă și ea treaba. Dar mă gândeam...

— Nici o problemă. Trimite-mi prin fax detaliile pe care le ai și eu am să te sun luni.

Mai vorbiră câțva timp, apoi închise fiecare telefonul, după ce-și făgăduiră să ia masa împreună curând. Lassiter își puse o pereche de mănuși și se duse în biroul lui să copieze paginile pașaportului lui Grimaldi.

Fu o treabă chinuitoare. Când termină, trimise prima pagină prin fax la biroul lui Woody de la Departamentul de Stat. Apoi aruncă pașaportul în geanta lui Grimaldi și luă un taxi spre Dulles, ca să-și ia mașina de acolo.

La întoarcere, se opri la Parcels Plus din Tyson's Corner, cumpără o cutie mare, puse geanta lui Grimaldi înăuntru și scris pe cutie adresa: Detectiv James Riordan, Centrul de Poliție, Districtul Fairfax. Născoci adresa expeditorului, Juan Gutierrez, plăti în bani gheață și rămase cu mănușile pe mâini. Se gândi o clipă să trimită cutia tipului ăluia... cum îi zice?... Pisarcik, dar se răzgândi. Numele lui Pisarcik nu apăruse în ziare; nu aflase toată lumea că respectivul caz i se pasase altcuiva.

Riordan va ghici, probabil, cine trimisese cutia, dar își va ține gura – doar dacă nu cumva va avea dovezi, și atunci va face urât. În situația de față, Lassiter credea că Riordan îi va pune lui Pisarcik în brațe geanta lui Grimaldi, fără nici un fel de comentarii.

Când ajunse la birou, se duse la ușa lui Judy și bătu. Era o zi de sâmbătă, dar își închipuia că o va găsi acolo. În privința muncii exagerate, Judy îl întrecea chiar și pe el.

— Intră! strigă ea, apoi, văzând că era el, făcu o mutră caraghioasă, ca în comicsuri, exprimând mirare și regret prefăcut.

Tocmai vorbea la telefon, cu receptorul proptit între umăr și ureche, în timp ce bătea cu furie pe tastele computerului.

Lassiter o plăcea foarte mult. Avea o față îngustă, cu trăsături delicate, nas acvilin și o claie de păr negru-corb.

Era cârlionțat și îi cam cădea, fiindcă avea obiceiul să tragă de câte un cârlionț, răsucind nervos șuvițele pe deget. Era din Brooklyn și asta se vedea după accent.

— Bună, Joe! spuse ea, trântind receptorul. Îmi pare rău. Ce mai faci? Apoi își schimbă vocea, amintindu-și brusc. Vreau să zic... te simți bine?

— Da. Merge. Ascultă, am trecut pe la tine fiindcă sunt câteva probleme... am de gând să-mi iau, pentru o vreme, un concediu...

Judy deschise gura să spună ceva, dar el îi făcu semn să nu-l întrerupă.

— Putem vorbi despre asta luni. Bill Bohacker o să vină aici și ideea de bază este că el va conduce Departamentul Administrativ cât sunt eu plecat. Leo o să se ocupe de Mergers & Aquisitions - toate, în afară de una, și așa vrea ca tu să iei în primire restul. Toate cercetările.

— Grozav! Eu... îți mulțumesc!

— Mai e ceva.

— Dă-i drumul!

— E o achiziție American Express de care-aș vrea să te ocupi tu.

Judy îl privi uimită.

— American Express? Nici măcar n-am auzit despre asta.

— N-a auzit nimeni. E secret absolut.

— Okey, spuse ea, luând un pix și un carnet de note. Deci ce urmărește AmEx?

— Lassiter Associates.

Judy se uită țintă la el, apoi chicoti. Nervos.

— Glumești, nu-i așa?

Lassiter scutură din cap.

— Nu. Vor să ne transforme în departamentul lor intern de informații.

Judy căzu o clipă pe gânduri. În cele din urmă, întrebă:

— Și asta te atrage?

Lassiter ridică din umeri.

— Nu cine știe ce. Eu nu fac parte din afacere. Ei iau

compania, nu pe mine.

— Deci, ai de gând să vinzi...

— Eu nu m-aș exprima chiar așa. Dar, da, pe masă există o ofertă.

— Și vrei să mi-o pasezi mie?

— Nu, vreau ca tu să negociezi afacerea asta cât mai profitabil pentru noi. Dacă scoți un preț ca cel pe care l-ai obținut în septembrie, o să dăm o lovitură de bandiți.

Judy zâmbi.

— Aia a fost o treabă bună, nu?

Lassiter făcu o grimasă.

— Pentru tine, da.

Judy îl privi mai atent.

— Acum să vorbim serios, Joe, nu crezi că un avocat ar fi mai potrivit?

— Nu!

— Okey.

— Înainte de plecare, am să-ți dau un studiu privitor la punctele cheie. Nu vreau să se amestece avocații până nu ajungem la o înțelegere - și atunci, numai după ce am discutat noi doi.

Judy dădu din cap. Pe urmă se încruntă.

— De ce faci asta? Din cauza lui Kathy? Poate c-ar fi mai bine să stai deoparte o vreme.

Lassiter făcu un semn de negație.

— Nu, e un lucru pe care vreau să-l fac. Presupun că un rol în asta îl are și Kathy, dar... adevărul e că nu mă mai distrează chiar așa de mult. Am impresia că-mi petrec tot timpul strângând mâinile clienților, certându-mă cu avocații și... știi și tu cum e. Totul este strădanie necesară și cântărirea opoziției. Și când privești toate astea obiectiv... de cele mai multe ori... poziția noastră este greșită.

Judy râse.

— Deci ai observat și tu asta, nu-i așa? De ce se întâmplă așa?

— Ei, bine, lucrul ăsta nu-i chiar un mister, nu crezi?

Problema este că noi luăm prețuri foarte mari și singurele persoane care pot plăti tarifele noastre sunt băieții răi.

— Deci, vorbești serios?

— Da. Sunt ceea ce se cheamă un vânzător motivat.

— Okey... o să-ți aștept studiul... și o să mă ocup de el.

— Sau poate-i mai bine să te invit la prânz. Atunci o să-ți dau informațiile necesare.

— Să aleg eu restaurantul?

— Da. Cu condiția să fie etiopian sau vietnamez. La ora unu e bine?

— Grozav.

Mâzgăli ceva pe un carnețel de pe biroul ei, apoi își ridică iar privirile spre el.

— Ziceai că-i vorba de mai multe probleme. Ce altceva mai ai să-mi spui?

Lui Judy îi plăcea să dea impresia că-i o persoană aiurită, dar adevărul era că afacerile însemnau totul pentru ea. Lassiter scoase copia paginii din pașaportul lui Grimaldi și o împinse spre ea.

— Asta-i o treabă care mă privește pe mine, spuse el. Aș vrea să iei legătura cu oamenii noștri din Roma, care-or fi ăia, ca să vedem ce pot să descopere în legătură cu individul ăsta.

— Ah... Dum... nezeule! spuse ea, pe un ton dramatic. ăsta e individul?

— Da.

— Mă ocup imediat de asta... dar... pe fața ei se așternu o expresie îngrijorată.

— Știu: suntem în weekend.

— Mai rău... E vorba de Italia. Omul nostru lucrează, dar birocrăția? Pentru nimic în lume!

Lassiter ridică din umeri.

— Ei, bine... cât de repede posibil. Făcu o pauză. Și spune-i persoanei să nu calce-n străchini.

Duminica veni și trecu, și tot așa și luna. În sala de

conferințe avu loc o întâlnire de o oră, în timpul căreia directorii administrativi ai firmei își acceptară responsabilitățile sporite cu expresia anume consacrată unor astfel de ocazii un aer de „entuziasm grav”.

După încheierea întâlnirii, Lassiter se întoarse în biroul lui, cu aerul că „mătură puntea”, dar, de fapt, ca să aștepte un telefon de la Nick Woodbum.

Dar telefonul nu sosi și dimineața se scurse încet spre după-amiază. La două și jumătate, un curier în vârstă îmbrăcat sport și cu bascheți în picioare predă un plic din partea lui Riordan. Înăuntru se afla un teanc de fotografii de opt pe zece din hârtie lucioasă, reprezentând sticluța ciudată pe care poliția o găsisese în buzunarul lui Franco Grimaldi. Sticluța părea lipsită de orice semnificație acum când identitatea ucigașului era cunoscută, dar Lassiter apăsă pe intercom și-i spuse secretarei să vadă dacă Freddy Dexter era pe acolo.

Existau anchetatori folosiți de firmă care erau foarte pricepuți în a lua interviuri, în timp ce alții excelau în urmărirea hârtiilor; aceștia nu numai că acceptau, dar erau chiar încântați să caute documente dubioase printre teancurile de pladoarii, depoziții și materiale de arhivă. Freddy, un băiat foarte tânăr – care terminase Universitatea din Boston abia de trei ani – era bun la amândouă.

Când Freddy intră, Lassiter îi dădu fotografiile și câteva sugestii.

— Fă niște copii și pe urmă acordă-i tot timpul de care ai nevoie. Vreau să știi cine a făcut chestia asta, la ce servește... tot ce poți afla despre ea. Probabil că există un muzeu al sticlei pe undeva... la Corning, Steuben sau Waterford. Trebuie să știe ceva.

— O să iau legătura cu Biblioteca Congresului, răspuse Freddy, – și cu Muzeul Smithsonian. Dacă ei nu știu nimic, or să știe să mă îndrume spre unii care știu.

— Încă ceva: ai putea să întrebi la una din casele de licitații – la Sotheby’s – trebuie să aibă ei un specialist în

sticlă sau, să-ți spună unde poți găsi unul.

— De ce fel de buget dispun?

— Poți să te duci la New York. Nu poți să te duci la Paris. La ora cinci, Judy intră la el, agitând un fax.

— Tocmai l-am primit. E din Roma.

Lassiter îi făcu semn să se așeze pe un scaun și întinse mâna după fax.

— N-o să fii prea încântat, spuse ea, înmânându-i pagina și așezându-se jos.

— De ce nu?

— Fiindcă ne cer o groază de bani și ce-au găsit este...

— Un rahat, răspunse Lassiter, aruncându-și ochii pe fax.

— Exact! După cum spune omul nostru, Franco Grimaldi n-a fost niciodată arestat. Este alegător înscris pe listele de vot. A votat pentru *Motors*...

— Asta ce mai e?

— Vor să ridice limita de viteză.

Lassiter îi aruncă o privire.

— Da? Întrebă el. Asta-i o *platformă* politică?

— Bepi zice că la ei, acolo, există o sută de partide. În orice caz, Grimaldi nu e însurat... mai corect spus: *n-a fost* niciodată însurat. N-are datorii mari, n-are procese, n-are nimic!

— Ce credit bancar are?

— Are un cont de trei sute de dolari la Rinascente.

— Ce-i asta?

— Un magazin universal.

— Colosal! Lassiter se uită din nou la fax. Ce poți spune despre serviciul militar?

— Nu și-a făcut armata. (Halal de bănuiala lui Riordan că Grimaldi era militar!)

— Ce slujbă avea?

— Nici una.

— Era șomer?

Judy dădu să spună ceva, dar se opri.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise ea.

— Judecând după hârtia asta, n-are nici o sursă de venit. Nici ajutor social... nimic! Atunci din ce trăiește?

— Nu știu.

— Ei, bine, e tocmai ceea ce vreau să aflu.

Lassiter se gândi o clipă, apoi spuse:

— Încă ceva - aici spune că nu are mașină.

— Corect!

— Și vota pentru tipii ăia de la motoare?

— *Motore.*

— Exact! Asta-nseamnă că-i primul om din istorie care umblă pe jos și care vrea să se ridice limita de viteză.

Judy râse și întinse mâna după fax.

— Mă întorc, spuse și porni spre ușă.

— Așteaptă o clipă, zise Lassiter. Mai am o întrebare.

— Iar răspunsul este, îi replică ea, întorcându-se, - nouă sute de lovele. A zis că a lucrat șaisprezece ore.

— Și-l crezi?

— Da. E un anchetator bun și știe că treaba se face pentru tine. N-a tras de timp. N-a găsit mare lucru și știe că o să fii dezamăgit. Probabil că a muncit mai mult decât a spus.

Lassiter luă hârtia.

— Deci, ce părere ai?

Judy își pungi gura și stătu o clipă să se gândească.

— Sincer? Cred că omul tău e urmărit de cineva.

Lassiter aprobă din cap.

— Da, răspunse el. Și eu tot așa cred.

Marți după-amiază, Lassiter stătea la biroul lui și se simțea ca un caraghios. Pusese totul în brațele lui Leo, Judy și Bill, așa că, de fapt, compania se conducea singură - sau, cel puțin, așa spera. Îl pusese pe Freddy Dexter pe singura pistă pe care o avea și acum stătea și aștepta cu mâinile încrucișate.

Se duse la fereastră și privi afară. Făcu focul și se uită la el cum arde. Citi *Wall Street Journal* și se gândi să se ducă

să alerge – pe urmă cântări motivele pentru a rămâne pe loc. Îi trecu prin minte că ar trebui s-o sune pe Claire să vadă dacă era liberă pentru cină, sau așa ceva. Apoi sună telefonul și vocea de la celălalt capăt al firului era plată și sobră:

— Joe?

— Woody?

— M-am ocupat de tipul tău, spuse el.

Erau exact cuvintele pe care Lassiter dorea să le audă, dar ceva nu era în regulă cu vocea lui Woody.

— Mulțumesc, zise el. Apreciez ce-ai făcut.

— Nu te grăbi să-mi mulțumești. Am să-ți spun despre ce-i vorba, Joe. Urmă o pauză. Tipul ăsta nenorocit mă sperie de moarte.

Lassiter rămase uimit de intensitatea vocii prietenului său.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mă sperie destul ca să regret că mi-am dat numele când am telegrafiat.

Lassiter nu mai știa ce să spună.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva.

— Ce?

— Ai mai făcut și alte cercetări în legătură cu el?

— Da. Avem un om la Roma care ne ajută la treburile noastre. Asta-i o problemă?

— Pentru mine, nu. Dar poate-ar fi bine să-ți trimiți ajutorul într-o călătorie.

— Glumești.

— Nu glumesc deloc.

Lui Lassiter nu-i venea să creadă.

— N-a făcut nici o scofală. N-a descoperit nimic.

— Bineînțeles că nu. Fii atent la ce-ți spun: ăsta-i un individ foarte serios. Probabil că i-ați găsit registrul de alegător, sau cam așa ceva, nu?

Tăcerea lui Lassiter răspunse întrebării la fel de clar ca orice vorbe pe care le-ar fi putut spune. Și rămaseră la

telefon, gândind fiecare în sinea lui, cum numai niște buni prieteni o pot face.

În cele din urmă, Woody spuse:

— Dă-mi voie să te mai întreb ceva.

— Ce?

— În ce era băgată sora ta?

— Cum adică? Nu era băgată în nimic, Woody! Avea un copil. Avea un serviciu. Urmărea serialul *Prietenii tăi*. Îi plăcea înghețata. Doar ai cunoscut-o!

Woody stătu puțin pe gânduri, apoi oftă:

— Ei, poate din greșeală omul tău a omorât o altă doamnă.

— Poate. Dar n-a omorât doar o doamnă, nu? Din câte am văzut eu, i-a cam tăiat gâtul și nepotului meu.

Se așternu iar tăcerea, apoi Lassiter se întoarse din nou la subiect.

— Deci, ce ai de spus despre el? Ce ai descoperit?

— Franco Grimaldi este ceea ce se cheamă un om care lovește fără scrupule. De fapt, lucrează și nu lasă urme. Omoară oameni, lucru pe care, dacă stau să mă gândesc, îl știi deja. Ai auzit vreodată de SISMI?

— Nu. Ce e Sismi?

Woody oftă.

— Am să-ți trimit un pachet.

— Ai nevoie de un număr FedEx?

— Nu. Un funcționar de la serviciul extern o să vină la tine mâine după-amiază cu o servietă legată cu cătușe de încheietura mâinii. O să scoată un plic cu un raport înăuntru. O să-ți dea plicul, pe urmă pleacă. Deschide-l. Citește-l. Rupe-l în bucățele. Arde-l. Și când ai terminat, împrăștie cenușa.

Lassiter stătea la fereastră, gândindu-se la vocea crispată a lui Woody, când secretara băgă capul pe ușă și-i spuse:

— Un ofițer, Pisarcik, te caută la telefon.

- Fă-mi legătura, spuse el, pe urmă adăugă: Alo!
- Domnul Lassiter?
- Da.
- La aparat ofițerul Pisarcik de la Poliția Fairfax... cum vă simțiți în după-amiaza asta?
- Bine.
- V-am sunat fiindcă avem niște vești bune.
- Zău?
- Da, domnule! L-am identificat pe suspectul din cazul surorii dumneavoastră. John Doe? E cetățean italian: un domn pe nume Frank Grimaldi. Detectivul Riordan a spus că trebuie să fiți primul care să aflați.
- Minunat!
- Celălalt motiv pentru care v-am sunat... cred c-ați auzit deja: detectivul Riordan nu se mai ocupă de acest caz.
- Așa am înțeles.
- O să mă ocup eu de el de acum încolo, așa că... în sfârșit, m-am gândit c-ar fi o idee bună ca noi doi să ne ntâlnim.
- OK! De ce nu treci dumneata pe aici? Știi unde e biroul meu?
- Sigur că da! Dar, mă tem că... hmm... azi nu se poate. Pot să vă spun ceva confidențial?
- Da. Ce anume?
- Îl mutăm pe prizonier la patru și jumătate...
- Da?
- Da, domnule. Îl ducem la camera specială de la Fairfax General. Pe urmă, o să fie o ședință la secție: „Sex, Rasă și Lege”.
- Atunci, poate pe la sfârșitul săptămânii.
- Da, domnule.

Lassiter puse receptorul jos, apoi se uită la ceas. Era ora patru și începuseră să cadă fulgi rari de zăpadă. Chiar și așa, își zise că putea să reușească.

De obicei, conducea mașina relaxat, dar, de data asta, trase tare. Acura lui se strecură prin circulație cu

ștergătoarele de parbriz luptându-se cu lapovița, în timp ce el se îndrepta spre vest pe ruta 66 în direcția spitalului.

Ceea ce făcea el acum nu avea nici un sens. Era conștient de asta, dar nu-i păsa. Ținea să-l vadă pe ucigașul surorii lui de aproape... și nu numai să-l vadă. Ținea să se confrunte cu el. Mai mult, chiar: ținea să-l smulgă pe nenorocitul ăla din scaunul lui cu roțile și să-i zdrobească mutra de podea.

Asta era *dorința* lui. Dar se va mulțumi cu mai puțin. Se va mulțumi cu o reacție oarecare. Nu știa precis ce avea de gând să-i spună. Poate doar: „Bună, Franco”, ca să vadă ce mutră face individul când își aude numele rostit de un străin. „Franco Grimaldi”.

În timp ce Lassiter se lupta cu circulația, ofițerul Dwayne Tompkins se pregătea să asiste la transferarea suspectului „John Doe” de la Fair Oaks Hospital. Ofițerul Tompkins era cunoscut în poliție după un singur nume: „Dublu V”, fiindcă, ori de câte ori era întrebat cum se numește, spunea „Dwayne... cu dublu V”.

Se uită la ceas. Aștepta ca un infirmier să aducă scaunul cu roțile. Asta nu însemna că prizonierul nu putea merge pe propriile-i picioare. Medicii terapeuți îl pusese ră să meargă pe coridor de zece zile încoace, iar Dwayne îl urmărise la fiecare pas. Dar, chiar și așa, regulamentul spitalului cerea ca pacienții să plece într-un scaun pe roțile chiar și atunci când puteau să meargă foarte bine.

Când scaunul sosi, trebuia totuși să aștepte telefonul lui Pisarcik, ca să le spună că ambulanța era acolo.

Rolul lui Dwayne în acest transfer era să-l escorteze pe prizonier până la etajul principal, unde urma să fie întâmpinați de Pisarcik. Acolo se vor semna hârtiile de ieșire din spital, iar departamentul de poliție al districtului Fairfax îl va lua oficial sub paza sa pe prizonier.

Dwayne îl va însoți pe prizonier în ambulanță, el fiind doar o prezență armată; Pisarcik îi va urma într-o mașină de

la brigada mobilă. Asta era procedura. La Fairfax îl vor muta pe Doe într-un alt scaun pe rotile, după care Dwayne și Pisarcik îl vor escorta la camera specială. Atunci, și numai atunci, i se va îngădui prizonierului să se ridice în picioare. Îl vor instala în camera specială și asta va fi tot: nu va mai da niciodată ochii cu ticălosul de John Doe.

Dwayne se bucura foarte mult că prizonierul ăsta era, în sfârșit, mutat. Asta însemna că se punea punct obligației lui de a îndeplini cea mai plicticoasă sarcină pe care o avusese vreodată în scurta lui carieră. De mai mult de trei săptămâni stătuse – pur și simplu stătuse! – opt ore pe zi în dreptul ușii individului. Cea mai mare distracție a lui fusese să controleze identitatea fiecărei infirmiere și a fiecărui doctor care intra. Îi controla la intrare. Îi controla la ieșire. Dacă avea nevoie să se ușureze, trebuia s-o sune pe infirmiera etajului – ceea ce era jenant. Se trezi că începuse să-și reducă lichidele. Și, culmea! nici măcar nu se ducea să-și mănânce prânzul. I-l puneau sub nas. Mâncare de spital pe care trebuia s-o înghită stând chiar acolo, pe scaunul lui. Bălăngănindu-și tava pe genunchi.

Sigur că se afla acolo și infirmiera aia mică, Juliette. O să-i fie dor de ea.

Doctorul mai făcu un fel de examen final, Dwayne trebui să semneze un formular de ieșire de pe acel etaj, și uite-o și pe micuța Juliette ajutându-l pe John Doe să se așeze în scaunul pe rotile.

— Deci, cum faceți treaba asta, exact? îl întrebă doctorul, îl duceți cu o dubă „irlandeză”?

— De fapt, domnule doctor, nu i se mai spune „dubă irlandeză”, răspunse Dwayne. Asta sună cam... rasist pentru irlandezi.

Doctorul râse.

— Atunci cum îi spuneți? Care e termenul corect din punct de vedere politic?

Dwayne ridică din umeri.

— Îi spunem simplu... dubă.

Doctorul râse din nou.

— Ei bine, în cazul ăsta, îl duceți cu duba?

— Depinde. Pe tipul ăsta? Da. Dar, uneori... merg cu ambulanța.

— Pare-se că-i gata.

— Hai, dă-i bătaie, spuse Dwayne și, scoțându-și aparatul walkie-talkie din buzunar, îl chemă pe Pisarcik să-i spună că se aflau pe drum. Apoi porni în urma Juliettei, care împingea scaunul pe roțile către lift. Privită din spate, arată foarte sexi, gândi Dwayne, dar o altă infirmieră îi spusese că era un fel de maniacă religioasă – așa că mai bine nu se mai gândea la ea.

Și totuși când ajunseră la lift, apăsă pe butonul pentru coborâre, se întoarse spre ea și îi făcu discret cu ochiul. Nu se știe niciodată. S-ar putea să aibă baftă.

Circulația era mai intensă decât se așteptase Lassiter, și când Acura lui intră în spațiul de parcare al spitalului se făcuse deja cinci fără un sfert. Lăsă mașina într-un loc rezervat pentru administratorul spitalului și porni spre latura clădirii. La intrarea camerei de urgență, un polițist înalt stătea lângă o dubă mare, cu ferestre zăbrelete, trăgând dintr-o țigară.

— Mă scuzați, i se adresă Lassiter, cunoașteți un ofițer Pisarcik?

— E înăuntru, răspunse copoiul.

Se năpusti prin ușile automate. În camera de urgență era agitație și îmbulzeală, așa cum e întotdeauna seara, și Lassiter nu reuși imediat să atragă atenția infirmierei.

— Caut un ofițer de poliție. Pisarcik.

Infirmiera își roti capul spre coridorul dinspre est.

— Pe-aici, până la capăt, răspunse ea.

Porni în direcția arătată de ea și-l găsi pe Pisarcik – care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani – stând lângă lift cu un walkie-talkie în mână.

— N-aveți voie aici, îi spuse Pisarcik, tocmai mutăm un

prizonier.

— Știu.

— Mai e un lift pe latura de sud.

— Eu sunt Joe Lassiter.

— Ah, răspunse Pisarcik. Vă salut! Șovăi o clipă, apoi adăugă: n-aveți de gând să...

— Să fac vreo nebunie? Nu. Nu vreau decât să-i arunc individului o privire.

— Zău că nu știu ce să zic, domnule Lassiter. Zona asta ar trebui evacuată.

— Bine dar, ce dacă eu...

Din walkie-talkie răzbătură niște zgomote și Pisarcik își îndreptă atenția spre aparat.

— Pisarcik, zise el.

— Subiectul e cu mine, gata de plecare. Ai curățat zona?

Pisarcik aruncă o privire circumspectă spre Lassiter și spuse:

— Da, e-n ordine.

— OK, suntem în drum spre tine.

Pisarcik se întoarse spre Lassiter.

— Vă supărați dacă stați mai încolo?

— Nu, răspunse el, îndepărtându-se puțin de lift. Nu mă supăr.

Câtva timp, care li se păru foarte lung, liftul rămase la 9. Lassiter se rezemă de perete, în timp ce Pisarcik făcea pași în sus și-n jos cu walkie-talkie în mână.

— Am o ședință, spuse polițistul.

— Mi-ai mai spus.

— Cred că o să-ntârzii.

— Nu e vina dumitale. Ești la lucru...

Pisarcik începu să vorbească în walkie-talkie:

— Hei, Dublu V... ce se-ntâmplă acolo?

— Au avut o urgență. Un tip s-a dus jos la radiologie.

— Avem o ședință.

— Acum vine îndărăt. Coborâm.

Pisarcik se întoarse spre Lassiter.

— Au pornit în jos, spuse el.

Lassiter dădu din cap, fără să piardă din ochi luminile liftului care indicau etajele. 8...

— Dublu V zice că asta a fost treaba cea mai plicticoasă pe care a avut-o vreodată de făcut, remarcă Pisarcik. 6...

— Chiar așa? 5...

— Da, a stat la intrarea camerei ăleia aproape o lună. Când avea nevoie să-și golească bășica, trebuia s-o sune pe infirmiera de pe etaj. 4...

— Așa! spuse Lassiter. 3...

— Sper să nu mi se dea și mie o sarcină ca asta. M-aș simți prost, chiar dacă-i vorba doar de o infirmieră. 3...

Lassiter aprobă din cap, simțea cum i se ridică părul măciucă pe ceafă.

— De ce s-a oprit liftul?

Pisarcik se uită la luminile indicatoare.

— Nu știu, spuse el. N-ar fi trebuit, dar...

Lumina se stinse, liftul porni cu o zguduitură și așteptară să se aprindă 2. 4... 5...

— Ce mama mă-sii, spuse Lassiter, desprinzându-se de perete.

Pisarcik făcuse ochii mari și aproape că urlă în walkie-talkie:

— Hei! Dublu V! Ce se-ntâmplă acolo? Dwayne! Unde ești, omule?

O izbucnire de zgomote fu singurul răspuns, apoi liftul, schimbă direcția pentru a doua oară.

4... 3... 2... 1... Cei doi bărbați scoaseră un oftat de ușurare în clipa când liftul se opri în fața lor cu un zgâlțâit. Apoi ușile se deschiseră.

Un polițist zăcea pe podea cu spatele la perete. Gura îi era deschisă a uimire și picături de sânge i se prelingeau pe obrazul drept. Peretele era împrăștiat cu sânge. Arma îi dispăruse. Și un pix îi era înfipt în ochiul drept până aproape de capăt.

Pisarcik făcu un pas spre cadavru, șovăi o clipă și, cu o

mişcare cât se poate de înceată, se lăsă în jos pe podea într-un leșin adânc de care Lassiter nu-și dădu seama decât mult mai târziu. Cu coada ochiului văzu fruntea polițistului izbindu-se de dale, dar nici măcar atunci nu-și putu desprinde privirea de la omul mort și de la pix. Cu un *pix!* Ușile liftului începură să se apropie una de cealaltă și Lassiter se repezi înainte, automat, să le blocheze. De-a lungul coridorului și de undeva, dintr-un loc ce părea foarte îndepărtat, oamenii începură să țipe. Ușile liftului se zguduiau dramatic, se retraseră în interiorul pereților, pe urmă se smuciră înainte pentru a doua oară; și, pentru a doua oară, Lassiter le împinse îndărăt. Încă o dată. Și încă o dată.

Undeva, se auzi un urlet de femeie. Pisarcik gemu și oamenii începură să alerge.

15.

Muzică.

Lassiter se plimba în sus și-n jos prin fața ferestrei biroului său, încercând să nu bage în seamă melodia siropoasă ce ajungea până la el prin celularul pe care-l ținea la ureche. Riordan îi spusese să aștepte și...

Muzica dispăru brusc.

— Am găsit-o! zise Riordan.

— Pe cine?

— Pe infirmieră. Juliette și nu mai știu cum.

— E moartă?

— Nu, nu e moartă. E șocată. Tremură ca frunza...

— Ce s-a întâmplat?

— Fata spune că el a șoptit ceva... de parcă n-ar fi putut să vorbească. Și polițistul de pază s-a apropiat, fiindcă nu

auzea. De fapt, nici nu trebuia s-audă, nu-i așa? Pe urmă, Grimaldi l-a apucat de cravată. L-a smucit spre el și... deodată, a țâșnit o grămadă de sânge. Dwayne era căzut pe jos cu un pix înfipt în cap și Grimaldi i-a smuls arma din mână. Așa spune Juliette.

— De unde a luat pixul?

— Cine știe. Aici e un spital. Pixurile se găsesc peste tot.

— Și pe urmă?

— L-a scos de acolo în scaunul pe rotile.

— De ce mama mă-sii?

— El avea acum în mână un Glock! Avea un pled pe picioare și un pistol semiautomat în poală! Ce, ai fi vrut să se ia la ceartă cu el? Nu prea cred că se putea. Fata a făcut ce i-a spus el. Pe urmă, i-a împins scaunul cu rotile pe coridor, până la celălalt lift. Nu era nimic deosebit: arătau... cum era normal s-arate... o infirmieră cu un pacient. Așa că au intrat în lift și s-au dus la subsol. Cam în același moment primul lift s-a deschis la primul etaj și Pisarcik a căzut cu capul pe jos. Scena următoare: Grimaldi e în spațiul de parcare.

— Pur și simplu!

— Da. Am găsit chiar și scaunul pe rotile.

Lassiter se lăsă să cadă pe canapeaua din fața căminului.

— Și pe urmă? Întrebă el.

— Pe urmă! Pe urmă fata l-a dus unde i-a cerut el. Ceea ce face ca treaba să devină federală. Jaf armat de mașină. Așa că acum e amestecat și FBI.

— Cu cât suntem mai mulți, cu atât e mai vesel. Unde-au plecat?

— Spre Baltimore. Pe drumuri lăaturalnice. Numai că n-au ajuns niciodată acolo. S-a descotorosit de fată pe un drum de țară, la opt kilometri de Olney. A găsit-o șeriful, mergând pe marginea drumului. Încă mai căutăm mașina.

— Știe să conducă?

— Cred că da. După câte spune ea, poate să și meargă destul de bine.

— Atunci, de ce i-a trebuit scaun pe rotile?

— Astea-s uzanțele spitalului. Intri în cărucior, ieși în cărucior.

Lassiter tăcu.

— Cred c-ai observat, zise Riordan – că nici măcar nu te-am *întrebat* ce căutai acolo.

Lassiter oftă.

— Ce s-a întâmplat cu partenerul tău. Pizarro?

— Pisarcik. Ei! Se simte jenat! A făcut o comoție... toată lumea îl crede un neisprăvit. Dar știi care-i părerea mea? E un băiat bun. O să-i treacă.

Riordan făcu o pauză și, chiar prin telefon, Lassiter avu impresia că aude cum i se învârt roțițele în cap.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, spuse Riordan.

— Ce?

— Ești sigur că n-ai nimic să-mi spui? Vreau să zic, poate că ai spus ceva... cuiva... *fără să vrei...* despre mutarea prizonierului?

— ...

— Alo!

— Refuz să răspund la așa ceva.

— Uite ce e: nu se poate spune că mutarea lui era un secret de stat, zise Riordan. Au fost oameni din forțele de poliție, oameni din spital, oameni de la Fairfax. O mulțime de lume știa. Poate că cineva a trăncănit. Poate că tu ai spus ceva.

— Nu, zău! spuse Lassiter, cu vocea îngroșată de sarcasm.

— În orice caz... doctorii spun că tipul are nevoie de îngrijiri.

— Ce fel de îngrijiri?

— Are nevoie de tratament. Și de antibiotice. De un fel de unsoare specială care se folosește la arsuri... kile de unsoare. O să răspândim informația. Poate avem noroc.

— Până acum ar fi putut să ajungă oriunde. Putea să ajungă și la New York...

— Nu contează unde e. După ce-a fost omorât un ofițer de poliție, se va da ajutor la cu totul alt nivel. În plus, poliția federală e și ea implicată. Și nu se poate ca ticălosul ăsta să se infiltreze și acolo.

— De ce nu?

— Fiindcă-i italian... italian *sadea*... și fața i-a fost distrusă cu totul. Când te uiți la el, îți întorci privirile în altă parte. Dar *te uiți*. Pricepi?

— Da. Arată ca după un accident.

Între cei doi interlocutori se așternu o clipă de tăcere. Era ceva în mintea lui Lassiter care-l sâcâia și care, în cele din urmă, se transformă într-un gând.

— *Cum se explică faptul că fata avea cheile la ea?*

— Ce? *Cine?* Despre ce vorbești?

— Despre infirmieră. Cum de avea la ea cheile de la mașină? Femeile pe care le cunosc eu nu-și țin cheile în buzunare. Vreau să zic... era de serviciu, nu? Femeile își țin cheile în geantă, într-un birou, în ce au la spital... într-un dulap.

— Poate că ieșise din tură, poate că era în drum spre mașină ca să ia ceva de acolo. Poate că, pur și simplu, *le avea* la ea.

— O s-o întrebi?

— Da, sigur că da.

— Mie nu-mi vine să cred că o infirmieră care e în tură cară cu ea o legătură de chei o zi întreagă.

Riordan nu spuse nimic o clipă, apoi:

— Nu știu. E o întrebare interesantă. Deci, o s-o întrebăm, dar... poate că *le avea* cu ea, pur și simplu, înțelegi?

— Da, știu. Sunt sigur că e doar... o ciudățenie, ca oricare alta. Dar nu uita s-o întrebi. Fiindcă, uite ce s-a întâmplat: cazul tău... pur și simplu s-a încurcat de la sine.

Lassiter rămase la birou până târziu în seara aceea, mâncând direct din pachet, la masa lui de lucru, mâncarea thailandeză pe care și-o comandase. Un buton de lângă

genunchiul lui punea în funcțiune un panou de pe perete care masca un set de trei monitoare TV – o transformare arhitectonică datorată locatarilor precedenți, care făcuseră reclame pentru campania lui Dan Quayle. Lassiter atinse butonul cu genunchiul și panoul se dădu la o parte.

Știrile de la unsprezece începură cu o transmisie zgomotoasă de muzică îndrăcită. Poza lui Grimaldi din față și profil apăru brusc pe ecran și prezentatorul declară că „o evadare îndrăzneată a adus doliu în familia unui ofițer de poliție – și un ucigaș printre noi”. Această afirmație fu urmată de o reclamă pentru *Washington Post* („Dacă nu l-ai prins, n-o să te prinzi!”) și, în cele din urmă, de „știrea zilei”.

Aceasta constă dintr-o serie de prim-planuri. O blondă vioaie (pe nume Ripsy) își făcu numărul într-un loc fotogenic al spațiului de parcare al spitalului, arătând irezistibilă alături de un scaun cu roțile răsturnat. Apoi se auzi: „Te invit să preiei microfonul, Bill” și aparatul de filmat se mută pe figura unui tip alb, de vârstă mijlocie, cu ochii injectați de sânge și o claie de păr; se afla pe un drum întunecat „nu departe de Olney”. Vorbi despre „încercarea sfâșietoare” prin care trecuse infirmiera, după care obiectivul se fixă pe Michelle, o femeie de culoare cu voce blândă care stătea în orașul Reston, în aceeași casă cu mama lui Dwayne Tompkins – o femeie încă năucită, care se uita la aparatul de filmat cu o privire goală, cumplită, și care părea incapabilă să vorbească.

Lassiter se uită la aceste imagini cu bețișoarele de mâncat într-o mână și cu o bere în cealaltă. Îi era greu să se concentreze la ceea ce se spunea. Televiziunea avea felul ei de a goli o catastrofă de îndeajuns de multă realitate ca să devină suficient de agreabilă când stăteai la masă. Moartea surorii sale, dubla ardere a nepotului său, fuga lui Grimaldi – televiziunea procesa, cumva, aceste calamități și le transforma într-un fel de distracție. Sau, dacă nu distracție, atunci „grâu de măcinat la moară”, *zgomot de*

fond, altceva decât ceea ce erau în realitate, adică... ceva personal.

Se gândea la asta într-un mod distrat când băgă de seamă că toți reporterii purtau aceeași cravată, sau același gen de cravată – un ecuson negru cu maro, care avea un ciudat efect de omogenizare a deosebirilor. Își dădu seama că, oricât de diferiți ar fi arătat reporterii, făceau cu toții parte din același trib: Burberry. Cei din Wa-Burberry.

Gândul ăsta îl făcu să zâmbească, dar zâmbetul i se stinse repede când își dădu seama că era exact genul de observație isteată pe care obișnuia s-o facă sora lui, Kathy. Enervat, închise televizorul, stinse luminile și porni cu mașina spre casă, gândind: „Măcar Riordan s-a întors iar la cazul meu”. Și asta îl deprimă și mai mult: „Sfinte Iisuse”, își spuse el, asta apropo de zicala: „în fiecare rău se ascunde ceva bun...”

Se chinui mult până s-adoarmă. Nu putea să-și alunge din minte bubuitul capului lui Pisarcik când se lovise de paviment, sau imaginea pixului din ochiul polițistului.

Ceea ce-l făcu să se sucească și să se răsucească și mai mult fu gândul că Grimaldi putea să nu fie prins a doua oară – asta însemnând nu numai că ucigașul va scăpa nepedepsit, dar și că el nu va afla niciodată de ce fuseseră înjunghiați sora și nepotul lui.

Ciao.

În cele din urmă, căzu într-un somn agitat și o visă pe Kathy și, mai cu seamă, ceva ce se întâmplase pe vremea când erau copii.

Kathy avea în jur de doisprezece ani, iar el șapte. Se aflau în Kentucky, pe lac, în barca cu vâsle, mai mult ca să stea departe de Josie, decât pentru alt motiv. Kathy era cufundată în lectura unei reviste, la proră. Avea niște ochelari de soare noi, făcuți după rețetă, cu rame albe, alese cu două săptămâni înainte de ziua ei de naștere, produsul finit fiind livrat la data respectivă. Ochelarii aceia

de soare îi plăcuseră mult – îi purta tot timpul, chiar și în casă, chiar și noaptea.

În barcă, ochelarii erau cocoțați în vârful capului, în timp ce citea; fata se ridică și, nu se știe cum făcu, dar îi aruncă peste bord. Țipătul ei îi răsuna și acum în urechi; parcă vedea ochelarii alunecând prin apă. Părea că a-i scoate afară va fi lucrul cel mai simplu din lume. Dar, în ciuda faptului că sora lui sări imediat după ei, că se întoarseră iar amândoi cu sifoane și măști – și că petrecură ore întregi căutându-i, ochelarii dispăruseră.

În vis, el înota sub apă și zărea ochelarii pe fundul lacului, cu hulubele încrucișate, ca și cum Kathy i-ar fi pus jos, pe o masă. Se scufunda și se tot scufunda, dar strălucirea se dovedea, mereu, că vine de la o bucată de cuarț, de la o cutie de bere Bud, că e o iluzie optică. Până la urmă, ieșea întotdeauna la suprafață cu mâna goală. Și, când se deșteptă, avu sentimentul și acum, ca și atunci, că o dezamăgise pe sora lui.

Când veni la lucru a doua zi de dimineață, Freddy Dexter tocmai atârna podoabe într-un pom de Crăciun în vestibul. Văzându-l pe Lassiter, puse în mâinile recepționarului o cutie de ornamente și alergă după el.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Lassiter.

— Sticluța, spuse Freddy, cu aerul omului satisfăcut de sine însuși.

— Ce spui? întrebă Lassiter, cercetându-l cu privirea.

— Sticluța aia mică, răspunse Freddy, readucându-i-o în memorie.

— Ah, da! Putem sta de vorbă în biroul meu.

Intrară pe ușă, unul după celălalt, și Lassiter îi făcu semn spre un scaun. Se așeză la masa lui de lucru și ridică receptorul telefonului.

— Vrei niște cafea?

Freddy scutură din cap. Lassiter puse receptorul jos, se rezemă de spătarul scaunului și așteptă. În cele din urmă,

Freddy își drese glasul.

— După cum s-a dovedit, spuse el, - sticla e mai interesantă decât s-ar crede.

— Serios?

— Da! Vreau să zic că te uiți prin ea, bei din ea - dar ăsta-i doar începutul. Mai e și altceva.

— Perfect! Așa speram și eu.

— Dacă vreți, vă pot spune tot felul de lucruri: calitățile ductile, țeava de suflat...

— Ce anume?

— Țeava de suflat. Care s-a inventat în Mesopotamia. Vorbesc serios: n-aveți idee ce greu a fost să se producă sticlă transparentă.

— Ai dreptate. N-am idee.

Freddy râse.

— De fapt, nimeni n-a reușit asta până-n anul 1400 sau 1450. Când a devenit ceva obișnuit. Și putem fi recunoscători acestui fapt, continuă el, fiindcă așa am ajuns să avem ferestre cu vitralii. În loc de sticlă obișnuită. Sticluța dumneavoastră...

— Așa! spuse Lassiter.

Freddy se făcu că nu bagă de seamă ironia.

— Sticluța dumneavoastră trebuie să fi fost un obiect de artă. Făcu o pauză și adăugă: La vremea ei.

Lassiter păstră tăcerea pentru o clipă. Apoi zise:

— Vrei să spui că e chiar *atât* de veche?

Freddy se frământa pe scaun.

— Poate. Cercetăm pe bază de picturi. Și, dacă n-avem în față sticluța, nu putem să spunem dacă e un fals - un fals *reușit*, sau dacă e autentică. Sau, exact, ce e. Fiindcă s-a întâmplat ca spre sfârșitul secolului, italienii să falsifice toate obiectele pe care puneau mâna - statui, relicve, îmbrăcăminte, sticlărie - tot ce vrei. Și, pe urmă, a mai fost și explozia asta uriașă de turiști. Lume din Statele Unite și de peste tot. Atunci, deodată, a apărut și această piață de antichități.

— Deci, sticluța...

— E o antichitate, sau poate că-i o copie după cele folosite de preoți în Evul Mediu...

— Ce tot spui?

— Pentru agheasmă. Am stat de vorbă cu vreo șase persoane - o femeie de la Christie's, alta de la Muzeul Smithsonian. Toată lumea a fost de aceeași părere. Genul de sticluță de care vorbim noi, genul de sticluță găsită asupra omului dumneavoastră - se făcea la fabricile de sticlă din Murano. În Veneția. Din cauza semnelor de pe ea și a coroniței de metal din vârf, tipul ăsta special de sticluță se atribuie epocii Cavalerilor Templieri. Care o luau cu ei în cruciade.

Spunând asta, Freddy se aplecă pe spătarul scaunului, vădit încântat de sine însuși.

Lassiter se holbă la el.

— Cruciadele! zise el.

— Da. Împotriva Islamului.

— Și puneau agheasmă în ele.

— Îhî! Când vorbim de sticluțele vechi - zise Freddy - agheasma era o substanță foarte importantă. Pentru substanțe inferioare se folosea ceramică. Pot să vă spun mai multe despre sticluțele cu apă sfințită decât ați vrea vreodată să știți. De pildă, Marco Polo a luat cu el câteva până-n China. Dacă, bineînțeles, a fost vreodată în China - care e cu totul altă problemă. În orice caz, mi s-a spus...

— Ai notat ceva din toate astea?

Freddy bătu cu mâna un carnet de reporter din buzunarul cămășii.

— Bineînțeles. O să vă dau un raport. Dar m-am gândit că vreți să știți imediat. Esența problemei: este o sticluță veche pentru agheasmă.

— Mulțumesc, zise Lassiter, simțindu-se mai nedumerit ca oricând. Ai făcut o treabă bună. Cred.

— Da, bine... n-aveți pentru ce. Cred.

În după-amiaza aceea sosi un curier de la Departamentul de Stat cu o servietă fixată cu o cătușă de încheietura mâinii, exact așa cum spusese Woody. Îl rugă pe Lassiter să-i dea o fotografie de legitimație și, după ce compară poza de pe permisul de conducere cu chipul din fața lui, luă o cheie din buzunar și descuie servieta.

Scoase un plic de hârtie groasă, maronie și-l rugă pe Lassiter să semneze într-un carnet mic, negru. După aceea, curierul îi înmână plicul de hârtie maronie, închise încuietoarea servietei cu un țcănit și părăsi încăperea, fără un cuvânt în plus. Când ușa se închise în urma lui, Lassiter rupse plicul și scoase afară un dosar subțire pe care fusese lipit un Post-it galben pe care scria:

Vino la o alergare cu mine
La Great Falls... la 6 fix la Overlook...
Eu voi completa spațiile goale.
Woody

Dosarul era intitulat GRIMALDI, FRANCO. Era datat 1-29-89 și conținea diferite timbre de clasificare și transport, precum și indicația NOFORN – care, după cum își amintea Lassiter din vremea armatei, însemna „No Foreign Dissemination” („A nu se distribui în străinătate”). Prima pagină a dosarului era o listă de nume și date.

Franco Grigio, alias Frank Guttman;
PN Gutierrez

O să-i ajute el cu descifrarea prescurtată PN, își zise Lassiter. Acronimul însemna: Prenumele Necunoscut. Își notă în minte să-i spună lui Woody:

Juan Gutierrez

Data nașterii: 17-3-55-Rosarno, Calabria

Mama: Vittorina Patuzzi

Tatăl: Giovanni Grimaldi (decedat)

Frați și surori:

Giovanni 12-2-53 (decedat)

Ernesto 27-1-54 (decedat)

Giampolo 31-3-57

Luca 10-2-6

Angela (Buccio) 7-2-62

Dante 17-5-64

Adrese:

Via Genova 114, Roma

Via Barberini 237, Roma

Heilestrasse 49, Zuoz (Elveția)

Serviciu militar:

Carabinieri 20-1-73

SISMI: 15-11-73 (convocat 12-4-86)

Referințe:

L'Onda

89MAPUTO 008041 - TELEGRAMA

Raportul adăugat era mai puțin criptic. Dădea explicații cum Grimaldi atrăsese atenția Departamentului de Stat pe 5 ianuarie 1989, când s-a primit o telegramă de la centrul CIA din Maputo, capitala Mozambicului. Telegrama anunța asasinarea unei persoane importante „unilateral verificate din Secretariatul Congresului Național African”. Poliția locală căuta un cetățean italian, „un mercenar”, care sosise la Maputo din Johannesburg cu o seară înainte. Din cauza importanței agentului decedat pentru „interesele americane” din regiune, CIA se preocupă de această problemă.

Acestea fiind spuse, autorul dosarului începea cu începutul. Spunea că Rosarno este un mic port „din vârful Cizmei”. Grimaldi, fiu de pescar, era unul dintre cei șapte copii ai familiei, care se înstrăinase de ai lui. Singura rudă cu care se știa că păstrase legătura era Angela, stabilită la Roma.

Potrivit dosarului, subiectul și-a început cele nouă luni de serviciu militar obligatoriu în 1973, după care a fost imediat preluat de serviciul militar de informații italian, SISMI. În afară de contraspionaj și de operațiunile antiterorism, raportul nota că până la reorganizarea din 1993, programul SISMI includea toate activitățile de contraspionaj, operațiunile anti-Mafia și urmărirea electronică.

Grimaldi fusese transferat la L'Onda - „Valul”. Aceasta era o unitate paramilitară de elită, organizată după modelul unităților britanice SAS și avea sediul la Milano. Răspunderile sale principale priveau terorismul intern, dar, după cum sublinia raportul, reputația sa în zonă era „amestecată”. Potrivit dosarului, reputația Ondei ca unitate antiteroristă urbană fusese grav întinată în 1986 de unele dezvăluiri în legătură cu propriul său rol într-un lanț de asasinate și explozii cu bombe. Aceste incidente, care au inclus atacuri asupra unor gări și supermarketuri, au omorât 102 civili într-o perioadă de opt ani. Exploziile cu bombe, atribuite mai întâi extremei stângi, se dovediră mai târziu a fi fost instigate de agenți provocatori din cadrul Ondei. Se considera că incidentele făcuseră parte din „strategia tensiunii” întreținute de SISMI care, dacă reușea, ar fi adus un guvern militar la putere. Acest plan fu dat la iveală în 1986 și, curând după aceea, Onda a fost dezmembrată (sau botezată cu un nume nou, asta depinzând de punctul de vedere al fiecăruia). Dezvăluiri ulterioare, implicând o corupție masivă și alianțe secrete cu anumite grupuri, precum Mafia siciliană, au dus la reorganizarea SISMI. Dar, între timp, Grimaldi dispăruse.

La raport fuseseră adăugate mai multe fotografii ale subiectului. Una dintre ele fusese făcută pentru un carnet de identitate militar și înfățișa un tânăr chipeș cu ochi negri, scăpărători. Cea de-a doua și cea de-a treia fotografie erau făcute cu scopul urmăririi subiectului, și erau foarte granulate. Fuseseră făcute cu niște lentile puternice și îl arătau pe Grimaldi ieșind dintr-un Land Rover

la un aeroport neidentificat dintr-o țară ce părea a fi tropicală. În fundal se vedeau palmieri, și Grimaldi – care nu mai era tânăr, avea expresia tensionată pe care Lassiter o văzuse la spital și în fotografiile din față și profil, pentru uzul poliției.

Ciao.

Lassiter își aminti de ceea ce spusese Jimmy Riordan despre condiția fizică a lui Grimaldi, cum primise el o mulțime de lovituri, continuând totuși să fie într-o formă grozavă. „Un soldat”, ghicise Riordan. Și avusese dreptate, într-un fel.

La dosar fusese atașată o foaie de hârtie cu ceva notat de mână în partea de sus: *Valori*. Sub titlu se afla o listă de proprietăți:

- Un apartament la ultimul etaj pe Via Barberini, în cartierul șic Parioli.
- Un al doilea apartament la aceeași adresă (o notă de subsol menționa că apartamentul fusese închiriat surorii lui Grimaldi, Angela).
- O cabană la Zuoz, în Elveția (despre care raportul spunea că este un sat lângă St. Moritz).

În afară de proprietăți imobiliare, Grimaldi mai dispunea de un cont la Banco Lavoro, cu un sold mediu de 26 000 de dolari. Raportul menționa că i se atribuiau și alte conturi în Elveția, mai exact la Crédit Suisse – dar detaliile nu erau „disponibile”.

Sub *Automobile* erau înregistrate două: un Jeep Cherokee (la Roma); și un Range Rover (la Zuoz). În afară de un cont la un magazin universal, Grimaldi nu avea nici un credit înregistrat nicăieri. Evident că în ceea ce privea mesele și distracția, îmbrăcămintea și cheltuielile neprevăzute, „subiectul” prefera să plătească în bani gheață.

Lassiter stătu puțin să se gândească la asta fiindcă, evident, ca „Juan Gutierrez”, Grimaldi se străduise să obțină un card Visa. Ceea ce era o socoteală comercială bună. Deși banii peșin continuă să fie la înălțime în Europa, în SUA

deveniseră de mult suspecti: să numeri o mie de dolari ca să cumperi un bilet de avion sau să-ți plătești nota la hotel ar fi destul de neobișnuit încât să facă din această tranzacție ceva, cel puțin, memorabil.

Lassiter se lăsă pe spătarul scaunului și căzu pe gânduri. Dosarul îi dăduse lui Grimaldi o personalitate, o identitate, dar era identitatea unui om misterios și, ceea ce era și mai rău, era depășită. În afară de referirea la Mozambic, nu exista nimic în dosar care să se fi întâmplat mai recent de 1986. Unde fusese Grimaldi în ultimii zece ani, în afară de Maputo? Cu ce se ocupase? Adresele din dosar erau actuale sau se mai și mutase?

Lassiter se jucă puțin cu acel Post-it. N-avusese de gând să se ducă să alerge a doua zi dimineață. În orice caz, nu la șase dimineața. Dar se va duce.

Great Falls.

Deși era încă întuneric, când Lassiter trecu pe lângă ghereta încuiată de la intrarea în parc, umbrele nopții începură să se ridice. De la casa lui din McLean și până aici erau trei kilometri și se ducea acolo de două, trei ori pe săptămână, dar niciodată atât de devreme dimineața. Woody, la rândul lui, era un maratonist căruia-i plăcea să fie la lucru la opt, ceea ce însemna că la el ziua începea, aproape, întotdeauna, înainte de răsăritul soarelui. De cele mai multe ori, alerga de-a lungul Canalului C & O, care începea la câteva străzi de casa lui din Georgetown. Totuși, din când în când, se ducea cu mașina până la Great Falls, care oferea o suprafață de alergare mai netedă, o priveliște spectaculoasă și niște dealuri care-ți tăiau răsuflarea.

Chiar și din parcare, Lassiter auzea apa huruind în depărtare. Era puțin peste punctul de îngheț, dar el se îmbrăcase pentru vreme rece, într-un trening vechi, cu gulerul și mânecile tocite de atâta purtat. În timp ce mergea spre Overlook, cerul, începu să strălucească la răsărit, într-un trandafiriu delicat ce lumina din spate

copacii și stâncile de pe coasta Maryland-ului. Trecu de un stâlp care purta semnele nivelurilor înalte ale inundațiilor secolului, semne care îl uimira, deoarece stâlpul se afla pe o faleză, la mai mult de optsprezece metri de albia râului. Se vedea o placă indicatoare și o poză a inundațiilor din '32, care atinseseră un nivel de mai mulți metri deasupra capului său. Își dădu seama că, în fundul sufletului, asta făcea parte din sacul plin de mărunțișuri pe care se gândise să i le arate lui Brandon, cândva. Când băiatul avea să fie mai mare. Lucru care... nu se va mai întâmpla... niciodată.

Sosi la Overlook, se aplecă peste grilajul de metal și se uită în jos, la apa care clocotea. Zgomotul era asurzitor, priveliștea, spectaculoasă. Stâncile, izbite și lustruite de milenii, arătau de parcă deveniseră mai moi, atingând punctul de topire. Apoi, văzu o lumină venind săltat spre el din mijlocul copacilor. Woody, alergând cu o lanternă legată în jurul capului. Ca un miner plecat să facă jogging.

— Salut, spuse Woody, - uite-l pe omul meu!

Își strânseseră mâinile, în timp ce spionul de la Departamentul de Stat se aplecase înainte, flexându-și mușchii piciorului.

— Mulțumesc pentru dosar.

— L-ai ars?

— Da. Așa cum mi-ai spus.

— Bravo, spuse el, îndreptându-se de spinare. Hai să mergem.

Cei doi își începură joggingul de-a lungul zonei unde se făceau picnicuri, îndreptându-se spre o potecă pentru alergări de cai ce șerpuia prin pădure.

— Singura problemă, începu Lassiter...

— Știu. Este depășit.

Alergară fără efort, unul lângă altul, ocolind stâncile care se iveau din când în când de-a lungul potecii. La un moment dat, Woody începu să vorbească.

— Omu' tău e un bandit.

— Vorbești serios, nu?

— După ce a părăsit SISMI, a început să lucreze pe cont propriu.

— Adică ce făcea?

— Când una, când alta. Mai ales îi hăituia pe basci, conform unui contract cu Madridul.

— Ce vrei să spui?

— Separatiștii basci. Pe ăștia-i hăituia. În Spania. În Franța. Peste tot. Era plătit cu bucata.

— Cum dracu' mergea treaba asta?

— Lucra ca un vânător de premii. Numai că... unii dintre acești oameni erau ceea ce numim „ținte delicate”... oameni cu azil politic în locuri ca Stockholm. Avocați, academicieni... și, pe urmă... asta a fost în '89 nu? S-a dus în Mozambic... cu un contract nou. Același gen de muncă. A pus la pământ un tip pe care-l chema Mtetwa. Un vechi funcționar al Congresului Național African. Tipul avea vreo sută de ani, sau cam așa ceva. Ceea ce era o provocare. Numai că Grimaldi nu știa un lucru: Mtetwa era unul de-ai noștri. Și Agenția s-a șucărit.

— Nu merge atât de repede.

— Fac *jogging*.

— Nu. *Alergări*.

— Așa că, acum, ai un mic dosar.

Lassiter respira greu, în timp ce traversau un podeț din apropierea unui deal care se ridica, abrupt, pe o distanță ce părea foarte lungă. Avură nevoie de două minute bune ca să ajungă în vârf și, când fură acolo, tricoul cu mâneci scurte purtat de Lassiter era negru de nădușeală, cu toată temperatura scăzută. Se opri, își propti mâinile în șolduri, puse capul în piept și respiră adânc. De pe spinare i se ridicau aburi,

— De ce a părăsit SISMI?

— Cine știe? Mulți au părăsit SISMI.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Chestia cu corabia care se scufundă... SISMI era compromisă fără speranță, total coruptă... nu puteai ști cine

fuseseră jucătorii fără să ai o listă cu rezultatele fiecăruia. Haide! zise Woody. Mi s-a făcut frig. Continuară să alerge și, în acest timp, Woody începu să intre în amănunte. S-au infiltrat în Mafie, între masoni, între comuniști, în Brigăzile Roșii... dar, poate că n-a fost așa. Poate c-a fost exact invers. De fapt, cine știe? Noi nu știm și cred că nici ei nu știu exact. Toți aveau o agendă secretă... politică, bani, religie... și mai știu eu ce.

Pentru a doua oară se așternu tăcerea, în timp ce dimineața devenea din ce în ce mai luminoasă. Ajungând la un mal abrupt cu vedere spre râu, alergară pe loc, în timp ce se uitau la un conducător de caiac care-și făcea drum printre stânci, ambarcația sa de un galben strălucitor apărând și dispărând cu viteză din fața ochilor lor.

Woody întoarse capul spre Lassiter.

— Problema este că nimic din toate astea n-are nici o legătură cu sora ta.

Lassiter aprobă din cap.

— Știu, răspunse el.

— Atunci, poate că e vorba de tine.

— Ce vrei să spui?

Woody își întinse mâinile, întorcându-și palmele către cer:

— Toți anii ăia petrecuți la Bruxelles. Și chiar și aici: Compania ta. Nu crezi că ai ceva dușmani?

— Dușmani? bufni Lassiter. Poate. Dar nu chiar așa.

— Ești sigur?

— Da! Și, pe lângă asta, dacă cineva ținea, într-adevăr, să dea în mine... ar fi fost normal să vrea ca eu să-mi dau seama de asta. Altfel... ce rost ar mai fi avut?

Se uitară la conducătorul caiacului cum își lansează barca. Pe urmă, începură iar să alerge.

— Deci, asta-i tot? întrebă Lassiter.

— Mai mult sau mai puțin, gâfâi Woody. După Mozambic, tipul s-a dat la fund. Ca un vechi soldat. A stat liniștit câțiva ani și... pe urmă a ucis-o pe sora ta și pe fiul ei.

Alergară înainte, de-a lungul coamei ce domina râul Potomac. Pământul era ca o scândură pe care freci rufe, înțesat de rădăcinile copacilor, și avură nevoie de toată concentrarea de care erau în stare ca să nu se împiedice. În cele din urmă, Woody spuse:

— Ei, și-acum ce-ai să mai faci?

Înainte ca Lassiter să poată răspunde, în față-i apărură un copac căzut pe potecă și el făcu un pas mare și sări peste el, aterizând de cealaltă parte. Woody apărură imediat lângă el.

— Nu știu, spuse Lassiter. Poate c-ar fi bine să stau de vorbă cu un agent turistic. Să plec pe undeva. Să-mi mai distrag atenția de la toate.

— Bună idee! spuse Woody. Lasă-i pe copoi să se ocupe de treaba asta.

— Exact!

Mai alergic puțin și, nu peste multă vreme, țâșniră din pădure într-un loc de parcare, unul alături de celălalt.

— Deci, unde te gândești să te duci? întrebă Woody.

— Nu știu, răspunse Lassiter, ridicând din umeri. Mă gândeam că... poate în Italia.

Woody nu-și bătu capul să-l contrazică; se cunoșteau prea bine.

— Păzește-ți fundul, spuse el.

16

Roma. Aeroportul Leonardo da Vinci.

Lassiter stătea în compartimentul oamenilor de afaceri, răsfoind un exemplar jumuit din *Time*, în timp ce aștepta să se golească avionul 737. Culoarul din apropierea lui era ca un fluviu de călători osteniți după zbor, cu ochii roșii și

nerăbdători să ajungă la terminal – unde, bineînțeles, trebuiau din nou să stea împreună la o coadă. La vreo cinci minute după ce se ridicaseră în picioare, și ultimul pasager ieși împleticindu-se sub greutatea unui imens rucsac, Lassiter lăsă să cadă revista pe scaunul de lângă el, își îndreptă spinarea și porni spre terminal.

Lângă caruselul de bagaje era un stand de cafea, și comandă o cafea cu lapte pentru care plăti trei hârtii de câte un dolar. Ceilalți pasageri stăteau câte patru, cinci, într-un loc, așteptând să-și vadă bagajul, clătinându-se pe rampă. Arătau ca niște animale de pradă ostenite, cercetând cu privirea fiecare valiză care aluneca pe lângă ei, gata să se repeadă. În cele din urmă, își apucară bagajele și alergară spre controlul pașapoartelor, unde se așezară iar la o coadă.

Lassiter călătorea prea mult ca să le împărtășească agitația nerăbdătoare. Când propriul lui bagaj apăru, bălângănindu-se, el rămase la căruciorul cu cafea, continuând să soarbă din ceașcă. Urmări valiza învârtindu-se pe carusel, o dată și încă o dată, până termină cafeaua. În cele din urmă, își ridică valiza și trecu prin controlul pașapoartelor.

Uita întotdeauna cât de urât era aeroportul din Roma. Ca inginer, Leonardo poate că ar fi admirat mașinile zburătoare, dar, ca artist, s-ar fi strâmbat văzând terminalul sinistru, cu pavimentul lui lipicios și polițiștii lui plictisiți. Chiar și în momentele cele mai bune era murdar, aglomerat și haotic.

Astăzi era plin de călători în vacanță din toată lumea. Antrenorul echipei finlandeze de bowling, cu jucătorii masați în spatele lui, se certau cu o italiancă cu aer sever care stătea la o tejghea de plastic, sub un semn de întrebare mare, roșu. Un cuplu de indieni mititei își făcea loc prin mulțime, trăgând după ei cea mai mare valiză pe care o văzuse Lassiter în viața lui, o ladă din plastic albastru ca cerul, legată cu sfoară. Un escadron de femei arabe,

îmbrăcate în halate tradiționale, stăteau pe dale înconjurată de copiii lor, în timp ce negustori italieni și turiști tălăzuiau ca valurile în toate direcțiile, împingându-și sau trăgând după ei bunurile ce le aparțineau, într-o gălăgie greu de imaginat. Agenți turistici alergau de colo, colo, cu reclame în mâini, punând, de o mie de ori, aceeași întrebare, în timp ce lipeau etichete mici pe bagajele de mână. Oameni de pază se plimbau peste tot, doi câte doi, sau se deplasau în diverse direcții, cu armele automate atârându-le de umeri. Lassiter nu dădea nici o atenție scenei, în timp ce ieșea din terminal și începea să-și caute un taxi.

Ziua era cenușie, rece și pătrunsă de o ceață care era gata, oricând, să se transforme în ploaie. Lassiter găsi un taxi, căzu la învoială în privința prețului și se așeză la locul lui după care își îndreptă privirea spre locuințele urbane mohorâte și spre periferiile industriale care se desfășurau ca un evantai de la aeroport în drumul spre oraș. Italia ar putea arăta mai bine, gândi el.

Și, într-adevăr, Italia arăta mai bine. Hotelul lui, Hassler Medici, se ridica deasupra Treptelor Spaniole de curând restaurate, ferestrele privind spre Via Condotti, Babington's Tea Room și McDonald's-ul local. Un băiat cu părul lung și o față stăteau în stradă la intrarea hotelului, oferind stegulețe trecătorilor. Lassiter luă un steguleț, primind, în schimb, un *grazie*.

Când își înregistrează numele la recepția din față, funcționarul în frac se scuză pentru cei doi solicitanți, explicându-le prezența. După secole de folosire excesivă, scările se degradaseră într-atât încât trebuiau reparate la prețuri uriașe sau declarate ruine. După multe amânări, se începuse munca de renovare și, când reparațiile se sfârșiră, avu loc o ceremonie de tăiere a panglicii. Dar, de îndată ce se tăie panglica și se făcură câteva poze pentru publicitate, scările fură declarate închise. Ca să nu ajungă să se degradeze iar.

Ideea îl înfuria pe funcționarul de la recepție.

— Le pun la punct și pe urmă vor să se asigure că n-o să aibă nevoie să le mai repare vreodată! Vor să transforme treptele într-un *museo*. Izbucni într-un râs cinic. Dar, desigur că uită ceva! Astea sunt trepte și se află aici cu un scop. Clătină din cap. Astăzi... sunt deschise. Măine? Ridică brusc mâinile în sus. N-aș putea promite. Zâmbi și-i întinse o cheie. Fiți bine venit în Cetatea Eternă, domnule Lassiter.

Camera lui era mare, liniștită și scump mobilată. Când ușa se închise în spatele băiatului de serviciu, se așează pe pat, amețit după un zbor atât de lung și se lăsă pe spate cu un oftat de ușurare. N-avea de gând să adoarmă, dar călătoria cu avionul îl extenuase, iar lumina cenușie a zilei ploioase făcea ca după-amiaza să se asemene serii.

Când se deșteptă era întuneric și, în clipa aceea, n-ar fi putut spune dacă era șase dimineața sau șase seara. Stând așa, întins în întuneric, se căzni să-și concentreze mintea asupra locului (și timpului) în care se afla. Ajunsese la hotel la amiază. Ceea ce însemna că trebuia să fie seară.

Se ridică de pe pat și își despachetă valiza ca să se mai trezească. Își duse periuța de dinți și mașina de ras în baia de marmură și se dezbracă. Pășind sub duș, închise ochii și lăsă apa fierbinte să-i izbească umerii, alungându-i amețeala. După cinci minute, ieși de sub duș și îmbracă un confortabil halat alb de terilin care atârna de un cârlig pe ușa odăii de baie. Pe urmă se duse la minibar să scoată o sticlă de apă Pellegrino.

Împrospătat și înviorat, desfăcu fermoarul servietei de plastic cu laptopul lui Compaq și băgă în priză adaptorul. După ce computerul porni, Lassiter cercetă directorul turistic și deschise fișierul „călătorie la Roma”. Apoi formă numărul tipului lui Judy, detectivul particular care nu reușise să afle nimic despre Grimaldi.

— *Pronto?*

— Salut... Ah... știi engleză?

— *Si-ii*. Despărți cuvântul în două silabe, a doua sfârșind într-o notă înaltă. Pe fundal, un copil râdea de se prăpădea.

— Îl caut pe domnul... Bepi...

Era un nume imposibil.

— Bepistraversi! Eu sunt. Cine-i la aparat? Joe?

— Da.

— Mi-a spus Judy că o să mă sune.

— Poți să-mi acorzi câteva clipe?

— Bineînțeles! Toată lumea-mi spune Bepi.

— Deci, Bepi, unde vrei să ne-ntâlnim? Aș putea să vin eu la tine la birou...

— *Un momento...* Bepi acoperi receptorul cu mâna și Lassiter auzi o rugă disperată la celălalt capăt al firului. *Per favore, ragazzo!*¹⁸ Tăcere. Râsete. Apoi, din nou vocea mieroasă a lui Bepi: Cred că... poate... Ar fi mai bine la La Rosetta. Putem să luăm cina împreună. Îi spuse lui Joe cum să ajungă la bodega aceea din Trastevere. Fac eu o rezervare.

Lassiter se îmbracă repede și ieși din hotel câteva minute mai târziu. Cumpără un exemplar din *Herald Tribune*. Nu departe de chioșcul de ziare, se opri la o cofetărie să bea o ceașcă de cafea. Știrile erau proaste, dar cafeaua era atât de bună, încât mai comandă una. Lângă el, o fântână își împrășca propria ploaie, iar un casetofon bubuia alături de un vânzător stradal african care se specializase în scrierea numelor de persoane pe boabe de orez.

La Rosetta era un birt într-un fost cartier muncitoresc care devenise, de mult, un loc de întâlnire la modă atât pentru turiști, cât și pentru localnici. Lassiter mai fusese acolo vara trecută, când orașul se sufoca de căldură, iar adierile de vânt erau o adevărată binecuvântare. El și Monica mâncaseră la o cârciumă, așezați la o măsuță scoasă în strada îngustă, bâzâiți de șiruri de motoare și scutere Vespa huruitoare. Așa cum își amintea, experiența fusese dulce-amară, un amestec romantic de lumină de lumânări și aburi diesel.

Dar acum se făcuse iarnă. Mesele și scaunele fuseseră

18 Te rog, băiete (ital.).

mutate înăuntru, fiind urmate de turiști, oameni de afaceri și îndrăgostiți. La Rosetta se dovedi o cramă prietenoasă, cu frânghii de usturoi atârând de bârne și cu foc în cămin. De îndată ce Lassiter păși înăuntru din frigul de afară, un tânăr cu haine stilate apăru lângă el. Avea păr negru, lung până la umeri, ochi verzi și un zâmbet plin de speranțe. Cu excepția zâmbetului arăta de parc-ar fi ieșit dintr-o reclamă Armani.

— Ești Joe, nu-i așa?

— Da.

— Tony Bepi.

Își strânseseră mâinile și găsiră o masă în fundul încăperii, aproape de ușile spre bucătărie. Conversația se porni greu în jurul unor subiecte banale, precum poluarea Romei și rata de schimb liră-dolar. În cele din urmă, chelnerul puse pe masă o carafă cu vin de casă și o sticlă de San Gimignano și le luă comanda.

Când acesta se îndepărtă, Bepi se aplecă spre Lassiter și, pe un ton coborât, întrebă:

— Ești supărat?

— De ce?

— O notă atât de mare, pentru atât de puține informații.

— Ce notă?

— Grimaldi.

Se rezemă iar de spătarul scaunului și dădu din cap, plin de înțelegere.

Lassiter scutură capul.

— Nu, nu sunt supărat. Nu te învinuiesc.

Lassiter râse.

— Vorbesc serios.

— Atunci...?

Bepi se încruntă. Era clar că se mira ce căutau ei doi acolo.

— Am vorbit cu cineva, spuse Lassiter – cineva din guvern. El zice că prietenul nostru e un tip foarte serios.

Bepi repetă cuvântul ca pentru sine, rumegându-i

înțeleșul.

— Serios? întrebă el.

— Periculos. Omul cu care am vorbit mi-a spus că, dacă te interesezi de Grimaldi, ți-ai putea crea probleme. Deci, ăsta-i primul punct al afacerii. Dacă nu ești atent...

Bepi alungă acest gând, scuturând din cap. Îi oferă lui Lassiter un pachet de Marlboro și, când Lassiter refuză, îl întrebă dacă americanii considerau fumatul „insultător”. Lassiter făcu un semn negativ din cap și Bepi oftă de ușurare. Aprinse o țigară, trase fumul în piept și suflă o coloană lungă de aer cenușiu spre masa de alături.

— Eu am fost - începu el, am fost... cum se spune asta? *Vigile*. Vigilent. Judy mi-a spus să fiu atent. Eu folosesc un serviciu, știi... și când se face o... Avea un aer încurcat, căznindu-se să găsească cuvântul potrivit. Când se face o... cercetare largă și nu se găsește nimic, eu știu deja că omul ăsta e... cum spuneai? Serios.

— Cum se explică asta?

Un gest expansiv, un nou val de fum.

— Noi suntem italieni! Noi avem birocrăția cea mai vestită din lume! Există o jumătate de milion de oameni în Italia al căror unic scop în viață este să ștampileze ceva! Pe urmă, îți scriu numele într-o mică listă. Mii de liste mici! Așa că atunci când faci o cercetare și nu iese nimic?! Ridică din umeri și se aplecă iar în față. Ia spune-mi: îl știi pe Sherlock Holmes?

— Ce-i cu el?

— Ei, bine, răspunse Bepi cu un zâmbet mulțumit, de om care știe ce spune, ăsta-i câinele... *care nu latră!*

Lassiter râse, apoi vorbiră de una și de alta, până când chelnerul sosi cu o jumătate de duzină de farfurii înșirate pe braț. Le împărți, una câte una, ca pe niște cărți de joc. Când acesta dispăru, Bepi îl privi drept în ochi pe Lassiter și zise:

— Mai spune-mi ceva.

— Ce?

— E vorba de SISMI? Sau de Mafia? Sau de amândouă?

Lassiter se uită la el o clipă, zicându-și că nu-i acordase lui Bepi suficient credit. În cele din urmă, spuse:

— SISMI.

Bepi aprobă din cap.

— Așa c-ai făcut bine c-ai fost prudent.

Italianul ridică din umeri.

— Și acum ai venit aici pentru omul ăsta? Grimaldi? Clătină din cap. Dacă nu-i ceva foarte important, poate că nu-i o idee așa de bună. S-ar putea să nu merite cheltuiala.

— Nu-ți face griji cu cheltuiala.

Bepi stătu o clipă să se gândească. Făcu o mică strâmbătură.

— Pot să te-ntreb ceva? Cine e clientul?

— Eu sunt clientul. Judy nu ți-a spus?

— Știi cum e Judy. Mi-a spus că o să mă suni dumneata. Să stau să aștept lângă telefon. Altceva nu mi-a mai spus.

— Ei, bine... chestia cu Grimaldi este că... mi-a înjunghiat sora în inimă. Pe urmă i-a tăiat gâtul fiului ei. Au murit amândoi.

— Aaah! Bepi tresări și-și abătu privirea în altă parte pentru o clipă. Regret... regret foarte mult. După tăcerea cuvenită își ridică iar privirea și spuse: Deci? Apoi degetul lui arătător se mișcă într-o parte și-n alta, ca o poartă care se deschidea și se închidea între ei.

— Am nevoie de ajutor.

— *Sî-iî?*

Ca și la telefon, vocea italianului se ridică cu o octavă, exprimând prudență și o disponibilitate circumspectă.

Lassiter turnă fiecăruia un pahar de vin, gustă și se scutură.

— Am de gând să mă duc la câteva dintre adresele lui Grimaldi, să văd ce pot afla pe-acolo. Poate c-o s-o caut și pe soră-sa. Am nevoie de un interpret... și de un ghid.

Bepi sorbi din vin, stătu să se gândească o clipă și se aplecă în față.

— Te ajut eu.

— Ești sigur?

Bepi făcu un gest, de parc-ar fi alungat pericolele.

— Dacă-i așa cum spui, zise el, e ceva personal, între dumneata și Grimaldi... nu-mi fac griji. Asta-i o țară civilizată. Nici măcar Mafia... nu e sociopată. Dacă traduc pentru dumneata... sunt ca tapetul de pe perete, înțelegi?

Lassiter dădu din cap, cam nesigur, după care începură amândoi să-și înfigă furculițele în farfuriile cu rondele de calamari și legume coapte.

A doua zi dimineață, porniră devreme în mașina lui Bepi, un Volkswagen Golf. Deși mașina era veche, era perfect curată și întreținută ca de un profesionist. În schimb, un Lenin din plastic putea fi văzut la bord, acolo unde ar fi trebuit să se afle un lisus din plastic, iar o minge mică de fotbal se bălăngănea în fața ferestrei din spate. Bepi vârî o casetă în cutia casetofonului și muzica lui Verdi le inundă auzul.

O serie de întâlniri vecine cu moartea urmară aproape imediat, în timp ce italianul se strecura printre mașini, urlând înjurături la adresa altor automobiliști și apăsând tot timpul pe claxon, care suna fără rost prin zarva orei de vârf a circulației din Roma. Lassiter îi arătă cele trei adrese pe care le avea: cea din pașaportul lui Grimaldi și celelalte două, pe care i le dăduse Woody. Văzând adresele, Bepi se încruntă.

— Astea sunt două lumi diferite, spuse el. Unde vrei să mergem mai întâi?

— La cea actuală, care-i scrisă-n pașaport.

Apartamentul se afla în Testaccio, o zonă muncitorească, chiar la poalele colinei Aventino. Era o clădire cu șase etaje, cu apartamente de închiriat, care intrase într-un proces intens de degradare și ai cărei pereți cenușii, scorojiți, erau înviorați un pic de rufele puse la uscat, ce păreau să atârne la toate ferestrele. O bătrână slăbănoagă mătura trotuarul cu un târn de nuiele în timp ce vorbea de una singură.

— Nu se poate să fie aici, spuse Lassiter.
— De ce nu? Întrebă Bepi, verificând încă o dată adresa.
— Fiindcă tipul conduce un Range Rover. Fiindcă are o casă în Elveția.

— Asta-i! 114!

Lui Lassiter nu-i venea să creadă.

— E o greșeală.

— Hai să vorbesc cu bătrâna. Bepi se dădu jos din mașină și se duse spre ea cu mâinile împreunate și capul plecat, luând un ton rugător. *Scuzi, bella*¹⁹...

Nu trecu mai mult de un minut, și Bepi fu îndărăt.

— N-a mai fost pe aici de câteva luni, dar chiria e plătită. Hai să mergem sus. Poate reușim să aruncăm o privire.

Se dovedi că locuința lui Grimaldi era la ultimul etaj, lângă o scară întunecoasă care mirosea a supă de varză. Se opriră o clipă în fața ușii, cu neliniște crescândă.

— Asta nu-mi place, spuse Lassiter.

— Ce? Întrebă Bepi.

Lassiter făcu un gest.

— O treabă de genul ăsta. Am mai făcut eu așa ceva la Bruxelles și n-a ieșit prea bine.

— Serios?

— Da. Mi-ar plăcea să am o armă la mine.

— Nici o problemă! spuse Bepi, făcând să apară o Beretta pe care o scoase din tocul ei de la spate. Uite. Ia-o pe a mea.

Lassiter rămase cu gura căscată.

— Iisuse Hristoase! exclamă el. Bag-o la loc! Ce ești? Sam Spade?

Bepi ridică din umeri, arma se făcu nevăzută și Lassiter bătu la ușă... de încercare, nefiind sigur cine sau ce putea să fie înăuntru. Nu răspunse nimeni, așa că mai bătu o dată, ceva mai tare, pe urmă a treia oară. În cele din urmă, se dădu la o parte să-l lase pe Bepi să deschidă ușa cu ajutorul cardului Visa, care putea să desfacă încuietoarea

19 Scuză-mă, frumoaso (ital.).

ieftină.

— Eu continuu să cred că n-am nimerit unde trebuie, spuse Lassiter, în timp ce broasca se deschise și ușa se dădu de perete.

Odaia în care intrară era meticolos de curată și tot atât de goală ca o chilie de călugăr. Podelele din lemn de brad vechi erau netede și lucioase, de parc-ar fi fost lustruite cu buretele de sârmă. Pereții erau goi, cu excepția unui crucifix vechi de lemn, cu mâinile înfășurate cu o frunză de palmier uscată. Nu se vedeau alte ornamente sau tablouri, iar mobile erau foarte puține. Un pat de metal îngust; un dulap învechit; o masă grosolană și un scaun cu spătarul drept; o chiuvetă cu o oglindă spartă deasupra ei. O singură fereastră dădea spre o curte în care lumea aruncase vechituri, și singura lumină din încăpere venea de la o instalație din tavan cu un bec de patruzeci de wați.

— Uită-te, spuse Bepi, arătând spre masă. Omul citește. Ridică una dintre cărți și se uită la alta. Sau poate că doar se roagă.

Erau trei cărți. Prima era o Biblie, cu pagini atât de soioase de cât fusese citită, încât nu mai stătea închisă, ci se deschidea ca un evantai la o pagină a Apocalipsei. Sub Biblie se afla un manual de latină, iar dedesubt, o broșură religioasă. Broșura era intitulată *Crociata Diecima*.

— Ce-i asta? întrebă Lassiter.

Bepi îi întinse broșura. Sub titlu se vedea un oval mare și, în interiorul ovalului, o linie care închipuia un deal cu o cruce înțepenită în vârf. Crucea arunca o umbră lungă. Pe umbră erau scrise, cu litere aurii, strălucitoare, cuvintele: *Umbra Domini*. Lassiter arătă cu mâna titlul: *Crociata Decima*.

— Ce-nseamnă asta?

— *A Zecea Cruciadă*.

— Și asta ce-i?

— Nu știu. Nu sunt superstițios.

— Vrei să spui credincios.

— Eiii!

Sunetul explodează din ușa care se afla în spatele lor și ei se întoarseră pe călcâie, așteptându-se să vadă poliția sau ceva și mai rău. În loc de asta, un bătrân dădu buzna în cameră, bătând un deget la ei ca la niște copii și urlând: *Vietato! Vietato*²⁰! *Vergogna!*²¹ Smulse broșura din mâinile lui Lassiter, o zvârli din nou pe masă și-i împinse pe ușă afară, continuând să-și bătăie degetul dintr-o parte în alta, ca pe un metronom.

— Ce tot spune? întrebă Lassiter, luând-o în jos pe scări.

— Spune că suntem răi. Spune că ar trebui să ne fie rușine.

Întâmplarea îi dezumflase de tot, dar când ajunseră în stradă zâmbeau amândoi.

— Ne-a dat picioare-n fund! spuse Lassiter, în timp ce se urca în mașină. Și ce vrea să spună cu degetul ăla?

— *Vergogna!* răspunse Bepi, pornind Golful și ieșind de pe bordura trotuarului. Ia uite-l, n-a plecat de acolo! Cred că ne notează numărul mașinii.

Lassiter întoarse capul și-l văzu pe bătrân pe bordură, urmărindu-i cu privirea.

— Deci, ce-nseamnă *vergogna*? întrebă el.

— Înseamnă „Să vă fie rușine!” Bepi ridică din umeri. Scoase mâna pe fereastră și-o flutură spre bătrân. Deci, unde mergem?

Lassiter scoase o foaie de hârtie din buzunar și i-o arătă lui Bepi. Via Barberini.

Blocul cu apartamente de lux era situat la nord de Villa Borghese, într-una din zonele cele mai șic ale Romei. Fațada clădirii era placată cu marmură crem, tot restul părând a fi din sticlă sau alamă. Îl găsiră pe supraveghetor în vestibul, udând un șir de ferigi de pe marginea unei mici fântâni. Chiar fără să se uite, Lassiter fu convins că fântâna era plină de crapi japonezi.

20 Interzis (ital.).

21 Rușine (ital.).

La început, supraveghetorul nu-și aminti de Grimaldi, dar o mână de lire schimbă repede situația. Băgându-și banii în buzunar, bătrânul zâmbi. Vorbind cu Bepi în italiană, spuse că asta se petrecuse demult, dar își amintea foarte bine de Signor Grimaldi și de sora lui. Clipind din ochi și dând din cap, îi făcu să înțeleagă că Grimaldi era om de afaceri.

— Ce fel de afaceri? întrebă Lassiter.

Bepi puse întrebarea supraveghetorului, apoi traduse.

— De ambele feluri. Bani și femei. Se descurca.

Supraveghetorul râse.

— *Si, si! Giacomo Bondi!*

Bepi începu să traducă.

— Spune că era ca...

— James Bond. Am înțeles.

Supraveghetorul se apucă să descrie un om cu o viață grozavă, până când – *pooc!* Făcu un gest exploziv, cu brațele ridicate în aer, ca niște paranteze. Dintr-o dată, Signor Grimaldi este „*assolutamente di verso*”²². Gata cu femeile, cu petrecerile și cu bacșișurile! Și-a vândut mașina, și-a vândut apartamentul! Și-a răspândit mobila, picturile – *tutto, tutto, tutto*. Totul s-a dus, până n-a mai rămas cu nimic. Și, de fapt, spuse supraveghetorul, și el a profitat de filantropia acestui om. Grimaldi i-a dat o jachetă de piele fină – *si, si, si – fino, suave*. Bătrânul își mângâie o clipă mâneca. În cele din urmă, suflă o gură de aer printre buze și se uită spre cer, cu o expresie uimită.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Lassiter, iar Bepi traduse.

— Acum cinci ani.

— Și pe urmă?

Supraveghetorul ridică din umeri.

— *Niente*²³.

— Întreabă-l dacă știe unde a plecat soră-sa.

Bepi se conformă, iar supraveghetorul murmură un șir de

22 Diferit (ital.).

23 Nimic (ital.).

si-si-si. Făcându-le un gest să-l urmeze, îi conduse spre biroul său. Luă un registru din bibliotecă, îl răsfoi până când găsi numele pe care le căuta, și îl întinse să-l vadă Lassiter și Bepi:

Grimaldi, Ap. 601-114 Via Genova, Roma.

Buccio Ap. 314-1062 Ave. Cristoforo Colombo, Roma.

Bătând peste adrese cu arătătorul, supraveghetorul dădu din cap dezaprobat și făcu o strâmbătură.

— Nu-i bine, spuse el în engleză.

Mașina lor era parcată în stil italian, acolo unde o lăsase Bepi – pe trotuar, puțin mai sus de blocul cu pricina. Le-o păzea o fată drăguță, care stătea în ușa unui magazin, gata să discute cu poliția rutieră.

— Ei, Cinzia, spuse Bepi, dezvelindu-și dinții cu strungăreață într-un zâmbet. *Grazie*.

O femeie mai în vârstă, cu un aer sever, proprietara florăriei de alături, dădu buzna pe trotuar și începu să le facă scandal. Bepi spuse ceva cu voce ridicată și alergă pe lângă ea, cu fundul tras înapoi, de parcă femeia l-ar fi biciuit. Fata râse și până și femeia în vârstă zâmbi. Bepi ridică un deget, intră în prăvălie și ieși cu o mică plantă tropicală într-un ghiveci învelit în poleială roșie.

— M-am gândit... pentru soră-sa, spuse el. Eu îmi fac, aproape întotdeauna, intrarea cu o floare.

Bepi aranjă cu răbdare planta în fața scaunului din spate, desfășurând ziare și pungi de plastic scoase din portbagaj ca să fie sigur că n-o să se murdărească mașina.

Drumul dură cel puțin patruzeci și cinci de minute și, când Bepi opri mașina, se treziră în fața unei clădiri înalte, sărăcăcioase, de la periferia Romei. Construcția era un monstru cenușiu, lipsit de orice ornamentație. Peste tot se vedeau mângălituri pe zidurile exterioare, gunoaie și nici un fel de preocupare pentru amenajarea spațiului natural. În

jurul clădirii nici măcar nu creștea iarbă; nu vedeai decât noroi întărit de soare și asfalt.

Bepi apăsă pe un buton și spuse precipitat ceva în dreptul unui grătar vechi. O clipă mai târziu, ușa scoase un bâzâit aspru și Bepi trase de ea ca să se deschidă.

— Ce i-ai spus?

Bepi ridică din umeri.

— Adevărul. Avem de pus câteva întrebări despre fratele ei, Franco. De fapt, era chiar interesată. Avem știri despre el?

Eu i-am spus că da, într-un fel. Ridică din sprâncene și potrivește planta în fața lui. Liftul mirosea a urină.

Sora lui Grimaldi, Angela, avea vreo treizeci de ani. Purta un trening roz și un lanț gros de aur, și avea un aer hăituit. Bepi îi oferi planta, care fu acceptată cu multe fițe. Se porni un iureș de vorbe între cei doi, care păru că se potolesc în clipa când Bepi acceptă oferta ei insistentă de a-i servi cu câte un pahar de *limonata*.

Ceea ce dură destul de mult și, în timp ce așteptau, privirile lui Bepi făcură înconjurul camerei, apoi se întoarseră la Lassiter. Peste tot, mizerie lucie, dezordinea fiind atât de mare, încât trăda disperarea. Într-un colț, se vedea un brăduț de Crăciun din plastic, iar pe pereți, fotografii de copii uriașe, cu rame complicate. Unde te uital, dădeai cu ochii de jucării și grămezi de haine, ziare, farfurii murdare. Dintr-o cameră nevăzută se auzea melodia unui joc Nintendo.

Când, în sfârșit, apărură paharele pe o tavă de lemn aurit și se așezară cu toții în nișa prăpădită care servea de sufragerie, Angela își înclină capul, își găsi poziția care o avantaja cel mai mult și-și pipăi cu degetele lanțul de aur de la gât.

Bepi spuse ceva în chip de introducere și ea îi aruncă un zâmbet slab. Își răsucea o șuviță de păr în jurul degetului. Bepi gesticula și vorbea foarte însuflețit. Lassiter prinse cuvântul *fratello*.

Angela se învioră și începu să vorbească cu patimă, mâinile însoțindu-i cuvintele cu gesturi largi, tăioase. Părea supărată, dar tot ce traduse Bepi fu:

— Vrea să știe, acum ce mai e, ce-a făcut fratele ei mai mare, de data asta. I-a luat apartamentul ei minunat. Acum îl mai vrea și pe ăsta?

— Nu pricep, spuse Lassiter. Despre ce vorbește?

Femeia scuipe o frază. Apoi oftă și chipul ei căpătă o expresie revoltată. Își înfipse un deget în dreptul inimii.

— Frate-său i-a distrus viața, zise Bepi.

Un nou tir de vorbe.

— Franco a fost foarte generos, zise Bepi. I-a cumpărat apartamentul din Parioli – unde-am fost înainte. Și, pe urmă, acum cinci ani, a avut o... Cum să-i zic? O experiență religioasă.

— O ce?

— A devenit foarte credincios. I-a luat Angelei apartamentul îndărăt. L-a vândut și a dat banii la cutia milei. A făcut același lucru cu mașina ei. Și cu mașina lui. Și cu apartamentul lui. A dat totul unuia dintre grupurile alea religioase... zicea că toți trebuie să trăiască precum călugării. Pe urmă... nimic. A închiriat o odaie la mahala. S-a certat cu bărbatul ei. Bărbatul a părăsit-o. A rămas fără adăpost. Apoi a venit aici. Cu *bambini*. Spune... aici vocea Angelei se făcu mai ascutită... spune că tâmpitul ăla bigot i-a nenorocit viața. Mai bine o împușca. Bepi respiră adânc și-i oferi Angelei o batistă.

Lassiter clătină din cap. Era limpede că sora lui Grimaldi spunea adevărul, sau adevărul pe care-l știa ea, dar tot atât de limpede era că se înșela. Călugării nu măcelăresc copii în patul lor și, o dată ce fac jurământ de sărăcie, poți să pui mâna-n foc că nu umblă de colo, colo, cu 20 000 de dolari bani gheață ascunși în fundul dublu al unei genți de voiaj. Așa gândea Lassiter. Dar ceea ce spuse fu:

— Informează-o că încerc să descopăr dacă fratele ei a avut vreo legătură cu sora mea. Spune-i că numele surorii

mele este... a fost... Kathy Lassiter.

Discuția se porni iar. Lassiter prinse cuvintele *Stati Uniti*, dar femeia arăta nedumerită și dădea hotărât din cap.

Bepi ridică din umeri.

— Nu.

— Spune-i că „tâmpitul bigot” mi-a ucis sora și pe băiețelul ei, zise Lassiter. Spune-i că-i urmărit pentru omor.

Conversația care urmă fu punctată de un șir de explozii de scepticism. Ochii Angelei se ridicau tot timpul în tavan, în timp ce clătina din cap dezaprobat. „*Non è possibile. Fantastico.*” Femeia sfârși cu un mic gest de rugă al mâinilor, rostogolindu-și ochii ca într-un tablou de Goya.

— Spune că-i adevărat, Franco a fost un om foarte aspru în trecut... foarte aspru... dar ce spui dumneata... e imposibil.

— De ce?

— Fiindcă... de fapt el e preot, spuse ea. A făcut jurământ de castitate și de sărăcie. El... hmm, Bepi desenă niște ghilimele în aer... „își purifică sufletul”. El trăiește într-o altă lume. Nu-i mai pasă de sărmana soră-sa. Nu-i mai pasă de nepoții și nepoatele lui. El spune: Dumnezeu o să aibă grijă de ei. Bepi ridică din umeri cu un aer expresiv. Ea nu vrea să vorbească de rău Biserica, bineînțeles. Apoi, încheie cu o altă ridicare din umeri. Ea spune că-i vorba despre o altă persoană.

Femeia mai avea multe de spus, cu aceeași tărie și patimă.

— Nu se poate ca el să fi omorât pe cineva, traduse Bepi când ea sfârși de vorbit. Asta nu-i posibil, fiindcă ar ajunge în Infern. Ea spune că frate-său e un nenorocit de sfânt... am citat... și că... (ăsta-i un cuvânt pe care nu-l cunosc)... se bate singur pentru gânduri necurate.

— Se biciuiește.

— Da! Se biciuiește pentru cele mai mici păcate... așa că un păcat mare... un păcat de moarte... e normal, așa ceva nu-i posibil.

Nu mai rămânea nimic de spus. Angela se uită la ceas și se ridică în picioare, dând de înțeles că interviul luase sfârșit. Se făcu schimb de mulțumiri călduroase... pentru planta tropicală și pentru *limonata*... apoi Lassiter și Bepi se întoarseră în strada sordidă.

— Deci, ce părere ai? întrebă Bepi, în timp ce mergeau spre mașină.

De fapt, Lassiter se gândea la hârtia cu transferul prin poștă care căzuse din pașaportul lui Grimaldi.

— Mă întrebam, răspunse el, de ce un om ca Grimaldi, care a făcut jurământ de sărăcie, are un cont într-o bancă din Elveția.

17.

El și Bepi își strânsesă mâna în fața hotelului Hassler. În mașină căzuseră de acord că Bepi, continuând să fie *discreto*, va urmări câteva chestiuni neelucidate în interesul lui Lassiter. De exemplu, italianul îi va căuta la telefon pe membrii „înstrăinați” ai familiei lui Grimaldi ale căror nume erau menționate în dosarul de la Departamentul de Stat. Poate că reușea să ia legătura cu ei.

Cât despre Lassiter, el avea de gând să ia un avion spre Elveția a doua zi dis-de-diminează, dacă putea să-și rezerve un loc.

— Nu cumva ca să verifici contul din bancă elvețiană al lui Grimaldi? întrebă Bepi, șocat. Fiindcă, știi... este... Clătină din cap a pagubă.

Lassiter spuse:

— Bineînțeles că nu, deși nu era cu totul sincer. Grimaldi mai avea și o casă acolo.

— Da, așa-i! răspunse Bepi, distras de fata drăguță care

aduna semnături pe petiția privind Scările Spaniole. Mi-amintesc, aproape de St. Moritz. Și pe urmă?

Lassiter răspunse că nu știa.

Fata îl trăgea pe Bepi de mânecă, lingușindu-se pe lângă el, flirtând cu el, iar Bepi se lăsă dus spre tânărul care ținea un clipboard în mână. Întoarse capul și se uită la Lassiter cu un zâmbet și o ridicare din umeri.

Zborul spre Zürich nu dură mai mult de o oră și Lassiter avu nevoie de aproape tot atâta timp ca să găsească un hotel. Hotelurile importante erau ocupate. În cele din urmă, luă o cameră la Florida, un hotel mai vechi, plăcut, deși ușor degradat, ceva mai sus de Limmat Quai. Mai stătuse acolo o dată, când Lassiter Associates lucrase la un caz ce implica Sindicatul Oțelarilor și o fabrică de aluminiu din West Virginia care aparținea unui miliardar elvețian retras din activitate.

Camera era destul de asemănătoare cu cea pe care și-o amintea din acea călătorie: neașteptat de mare, cu o singură fereastră, asemeni unei vitrine cu vedere spre Zürichsee, la câteva străzi mai încolo. Ar fi putut să ofere o frumoasă panoramă a lacului, dar sticla era aburită de umezeală, iar aerul încărcat de ninsoare.

Zürich era unul dintre orașele preferate ale lui Lassiter, deși n-ar fi putut să spună exact de ce. Cenușiu și stâncos, vechi și rece, se ghemuia la marginea unui lac întunecat, ale cărui ape înghețate erau hrănite de Alpi. Era un oraș iubitor de cultură, mai mult german decât elvețian și creat pentru plimbări. Lassiter își aruncă geanta de călătorie în dulap și părăsi hotelul să hoinărească un pic pe chei. O ninsoare ușoară se cernea din cerul lipsit de culoare, așternându-i-se pe umeri. Mergând în direcția orașului vechi, urmări o pereche de lebede alunecând pe râul negru, rece. Poate că faptul se datora zonei în care se afla, dar se părea că cele mai importante industrii ale Zürichului le constituiau litografiile, cărțile și instrumentele muzicale

vechi, în spatele cărora erau expuse plante medicinale.

Nu după mult timp, trecu peste Podul Münster și ajunse la străzile înguste, pietruite, ale orașului vechi, cu magazinele lui incredibil de scumpe. Spera că plimbarea să-i ridice moralul, ceea ce se și întâmplă, pentru o vreme, dar până la urmă nu reuși decât să se simtă mai înfrigurat. Magazinele erau minunate, dar, în condițiile de față, nu-și aveau rostul: nu avea nevoie de nimic și n-avea cui să-i cumpere ceva.

O coti spre Bahnhofstrasse, merse câteva străzi pe lângă vitrine luminate fastuos pentru Crăciun și se trezi în fața unei clădiri pe care, fără să-și dea seama, o căutase: sucursala Crédit Suisse unde, cu patru luni mai înainte, Franco Grimaldi primise un transfer prin poștă.

N-ar fi putut să spună de ce ținuse s-o vadă: nu era altceva decât o bancă. Dar faptul că sta acolo, pe acea stradă întunecoasă din Zürich, știind că a făcut parte din lumea lui Grimaldi, că acesta intrase și ieșise pe aceleași uși, îi dădea speranță lui Lassiter. Asemeni odăii goale din Via Genova, locul acesta era legat de ucigaș și, aici, Lassiter se simțea aproape de el.

Luă o cină neinspirată în sufrageria hotelului și îl întrebă pe portar care era cel mai bun drum spre Zuoz. Portarul fu de părere că un drum cu mașina până acolo nu era recomandabil.

— Ajungeți mai repede cu trenul, măcar până la Chur, și poate-ar fi bine să mergeți cu mașina de acolo. Va aranja el călătoria, ca și întoarcerea mașinii închiriate de Lassiter. Elvețienii sunt vestiți pentru lipsa lor de curiozitate, dar portarul, încurajat probabil de bacșiful generos dat de Lassiter, făcu o scurtă conversație cu acesta.

— Zuoz e minunat. Vă duceți acolo la schi, nu-i așa?

— Da. Ce altceva putea să spună?

— Anul ăsta n-a fost atât de bun... în privința zăpezii - dar mai aveți și ghețarul de la Pontresina.

Stătură așa de vorbă câteva minute, după care Lassiter

se întoarce în camera lui. Băgă mâna în minibar și scoase o sticlută de whisky, turnând conținutul într-un pahar cu apă. Pe urmă, se așază jos și formă numărul lui Max Lang.

Max era președintele Asociației Internaționale a Personalului Bancar și a Angajaților Serviciului Financiar – un secretariat de afaceri cu sediul la Geneva, ce număra peste 2,3 milioane de lucrători în țări aflate la mari distanțe unele de altele, precum Norvegia, India și Statele Unite, ceea ce însemna că Max își petrecea cea mai mare parte a timpului, după cum spunea el, „zburând în noapte de la un discurs la altul și de la un aeroport la altul”.

Cazul oțelarilor fusese altfel. Lui Max nu i se ceruse să țină un discurs, ci să pună capăt războiului concedierii a o mie cinci sute de muncitori din Emporia, Virginia de Vest. Lassiter Associates fusese angajată de sindicat să facă cercetări privind conducerea. Din Virginia de Vest unde se afla întreprinderea, calea hârtiilor ducea spre Elveția. Acest lucru, în sine, era surprinzător; continuarea cercetărilor dovedind că fabrica era, fără să se știe, proprietatea unui industriaș olandez – un playboy de dreapta, a cărui principală pasiune era spargerea sindicatelor.

Secretariatul lui Lang care, de fapt, reprezenta, printre alții, casieri bancari, funcționari, contabili, consilieri și personal de asigurări n-avea nimic de-a face cu oțelarii. Dar, ca „un gest de fraternitate”, președintele său încercase de unul singur să intervină pe lângă bancherii miliardari. Trebuie spus că Max se bucura de o influență considerabilă. Acești bancheri fură convinși că spargerea sindicatelor nu era, de fapt, în interesul lor pe termen lung.

Bancherii îl ascultaseră și, până la urmă, căzuseră de acord. Impasul fusese depășit. Muncitorii își primiseră slujbele înapoi. Iar Max Lang deveni un erou.

— Max! Aici Joe Lassiter.

— Salut, Joe!

— Ce mai faci?

— Excelent. Ai un caz nou? Ca Pădurea Corbilor?

- Nu.
- Păcat! L-am aranjat bine, nu-i așa?
- Da.
- Știu că i-am dres-o!
- Ai dreptate, Max, chiar așa am făcut.
- Fiindc-a meritat-o!
- Așa-i.
- Okey. Deci, să-l dăm naibii!

Lassiter râse; uitase de obiceiul lui Max de a-l imita pe Al Pacino în *Cicatrice*.

— Ah, Joe, spuse Max, bufnind în râs la amintirea celor întâmplare. Ce vremuri! Vremuri de aur! Totul se sfârșea bine!

- Așa-i.
- Deci...
- Am nevoie de un serviciu, Max.
- Orice...
- Un serviciu cam mare. Poți să mă refuzi.

Max mormăi:

- Spune ce-i.
- Nu-i ceva ce poate fi discutat la telefon.
- OK.

— Dă-mi voie să te întreb ceva: mai folosești și acum PGP-ul?

- Până găsesc ceva mai bun, răspunse Max.
- Cu cheia dinainte?
- Exact.
- Am să-ți trimit un e-mail. Ți-ai păstrat aceeași adresă?
- Da, bineînțeles.
- Minunat! Pe urmă... poate reușim să ne întâlnim la

Geneva.

— *Wunderbar!*

- Poate peste câteva zile. Te sun din timp.
- Perfect!

— Și, așa cum ți-am spus, dacă asta-i ceva care nu-ți convine... vreau să spun că este important, dar...

- Ai de gând să-mi trimiți nenorocitul ăla de raport?
- Ți-l trimit!
- Atunci, trimite-l!

După ce sfârșiră conversația, Lassiter își scoase laptopul, începu un fișier – *grimaldi* – și scrisese o scrisoare scurtă:

max,

e o treabă grea, dar... am nevoie de un extras de cont de la sucursala bahnhofstrasse de la credit suisse din zürich, m-am gândit că unul dintre oamenii tăi va putea să-l scoată. (!) în orice caz... contul e al unui italian, numele lui e franco grimaldi. numărul de cont e Q6784-319. și mă interesează mai ales un transfer prin poștă făcut în iulie. suma era 50 000 dolari și vreau să știu cine a trimis-o.

joe

Lassiter stocă *grimaldi* pe hard disc și schimbă directorul, trecând la *încifrat. ppgp*. Acesta era o versiune privată de Pretty Good Privacy, un program de codificare intensă, în cheie publică, care era aproape imposibil de spart. Și așa și trebuia să fie. Ceea ce-l ruga el pe Max Lang să facă nu era doar o infracțiune. Era un adevărat act de război – un atac la însăși rațiunea de a fi a Elveției: secretul bancar. Pe Max, simpla discutare a acestei posibilități îl putea costa slujba, așa că Lassiter își criptă mesajul pe hard discul său. Era o chestiune simplă: apăsă la Main Window, apăsă pe Encrypt și selectă *grimaldi* ca fișier de codificat. Pe ecran apărură o casetă de dialog și el parcurse o listă lungă, până când ajunse la mmlang@ibbcfs.org.ch. Cu adresa de e-mail a lui Lang marcată, apăsă pe tasta Return și, în centrul ecranului, apărură scris working cu litere care se aprindeau și se stingeau. Când cuvântul dispărură și fișierul fu codificat, se întoarse la primul subiect și apăsă pe setări. Ceea ce voia să facă era mai mult pentru protejarea lui Max, decât a sa: pentru a fi sigur că Max nu va decripta fișierul înregistrând copia textului brut pe hard discul său, Lassiter selectă

Advanced Options și marcă opțiunea „Eyes only”. Asta însemna că, odată decriptat, textul brut putea fi afișat și citit pe monitorul computerului, dar nu putea fi păstrat ca fișier.

După ce-și luă aceste măsuri de precauție, expedie raportul. Când va ajunge la Geneva, răspunsul îl va aștepta acolo. Sau, poate că nu-l va aștepta. Era, într-adevăr, o treabă grea.

A doua zi de dimineață, Lassiter își luă micul dejun în cameră și îi dădu un telefon lui Riordan.

— Nu trebuia să te deranjezi, răspunse Riordan. *Ultimele noutăți?* Ce mai *facem?* Pufni pe nas. N-am mai aflat nimic! Zero! Tot ce-ți pot spune e că au găsit mașina infirmierei într-un șanț, pe undeva pe la nord de Hagerstown.

— Și Grimaldi?

— A dispărut. Ăsta-i cuvântul folosit de ziare, așa că-l folosesc și eu. Tipul a dispărut, înțelegi? Și-i un dezastru absolut. Avem un ofițer mort la datorie... al doilea în decurs de o săptămână. Acum, de Crăciun, au loc două înmormântări. Două! Gândește-te puțin: mama bravă Nr. 1 e pe-aici, mama bravă Nr. 2 e pe-acolo, o tânără văduvă în lacrimi, un copilăș rămas fără tată într-un loc și într-altul, și noi ce căutăm? Un ticălos cu o mutră ca șoricul de porc! Pufni pe nas. Nimeni nu l-a văzut... fiindcă nu era de văzut! Riordan făcu o pauză ca să tragă aer în piept. Dar tu ce faci? Ai de gând să mă ferecești indicându-mi o pistă? Unde naiba ești, de fapt?

— În Elveția.

— Ha!

— Tocmai am venit aici... de la Roma.

— Nu mă lua la mișto! Și ce-ai descoperit la Roma?

— Am descoperit că... Grimaldi a trecut printr-un fel de convertire religioasă. Și-a lichidat averea. Și-a pus banii în cutia milelor.

— Iar faci mișto de mine?

— Deloc!

La celălalt capăt al firului nu se mai auzi nimic, apoi Riordan spuse:

— Convertire religioasă, pe dracu'!

Zuez era încântător, un oraș splendid, pitulat la poalele unui munte. Case solide, din secolul al șaisprezecelea, se aliniau de-a lungul unor străzi înguste. Casele erau zugrăvite în crem, cărămiziu sau cenușiu și aveau uși de lemn frumoase, masive. Trotuarele erau pline de oameni extrem de bine îmbrăcați, mergând în grabă sub o ploaie ușoară.

Chiar și cu o hartă amănunțită, îi trebui o vreme ca să găsească adresa dorită, deși asta ar fi trebuit să însemne doar o plimbare de zece minute din centrul orașului. Dar, cu toată harta și distanțele mici ale orașului, se rătăci și trebui să ceară de două ori să fie îndrumat, chinându-se cu germana lui.

— *Isch das der richtig was to Ramistrasse?*

— Da.

Trecu de o piață micuță cu o fântână austeră și perfect pătrată, cât se poate de diferită de fântânile Romei. Singurul ornament era o statuie de urs în două picioare, cu o labă tăiată, emblema cine știe cărei vechi familii elvețiene.

În cele din urmă găsi casa - o cabană de trei etaje cu o placă de alamă alături de o ușă din lemn, ce n-ar fi fost de mirare să fie mai veche decât America. Pe placă se putea citi:

Gunther Egloff, Direktor
Salve Caelo
Services des Catholiques Nord
Gemeinde Pius VI

Lassiter bătu la ușă și așteptă. Într-un târziu, se auzi o

voce printr-un interfon de lângă placă.

— *Was ist?*

Lassiter își declină identitatea și câteva clipe mai târziu un bărbat de vârstă mijlocie, care arăta prosper până la cel mai mic detaliu, deschise ușa. Avea burtică, purta un pulover de cașmir, iar în picioare, papuci de blană. Într-o mână ținea o pereche de ochelari de citit, iar în cealaltă, un pahar cu picior, de vin roșu. Dinăuntru se auzea muzică de operă și se simțea miros de foc de lemne.

— *Bitte?*

Lassiter șovăi. Povestea lui părea bizară și greu de crezut în cadrul acestui confort burghez. Crimă. Incendiere. Teroare în noapte.

— Vorbiți engleza?

— Puțin.

— Știți, germana mea...

— Da, da... cum vă pot fi de folos?

— E vorba de proprietarul acestei case, domnul Grimaldi.

O expresie de surpriză trecu peste chipul bărbatului, după care acesta zâmbi, deschizând larg ușa.

— Poftiți înăuntru, vă rog. Trebuie să vă fie frig.

Lassiter mulțumi și se prezentă, în timp ce intră pe ușă.

— Iar eu sunt Egloff, răspunse bărbatul, poftindu-l într-o încăpere enormă, dominată de un cămin masiv, din piatră naturală. Doriți să beți un pahar de vin cu mine?

— Sunteți foarte amabil, spuse Lassiter, în timp ce gazda lui dădu mai încet muzica lui Puccini și luă în mână un vâtrai cu care scormoni buștenii care ardeau în cămin.

— Dar mă tem că vă înșelați în privința casei. Domnul Grimaldi nu mai e stăpânul ei de câțiva ani.

— Serios?

— Da. Permiteți să vă întreb? Sunteți american? Canadian?

— American.

— Și, spuneți-mi: vă interesează casa... sau domnul Grimaldi?

— Domnul Grimaldi.

— Înțeleg.

Egloff turnă vin într-un pahar și i-l oferă.

— Sunt anchetator, spuse Lassiter.

Egloff făcu ochii mari și păru amuzat.

— Anchetator?

Privirea lui Lassiter fu atrasă de zidul opus, unde o hartă topografică înfățișa o regiune muntoasă dintr-o țară fără frontiere. Egloff îi urmări privirea.

— Puteți ghici unde se află asta? întrebă el.

Lassiter ridică din umeri.

— Undeva prin Rusia... poate Georgia...

— Bosnia. Am fost destul de activi acolo. Ne-am ocupat de refugiați.

— La cine vă referiți?

— La Salve Caelo.

Lassiter scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar...

— Este o instituție caritabilă. Avem mult de lucru în Balcani.

— Da, da, răspunse Lassiter, amintindu-și de pașaportul lui Grimaldi și de multiplele vize pentru Zagreb și Belgrad.

— Știți mai multe despre Bosnia, domnule Lassiter?

Lassiter făcu un gest de neputință cu mâinile.

— Suficient ca să știu că are o situație complicată.

— Dar nu-i deloc complicată. E foarte simplă. Și v-o pot explica în două cuvinte.

Lassiter zâmbi.

— Serious?

Egloff dădu din cap:

— *Imperialism islamic*. Ceea ce găsim în Bosnia este un melanom politic, începutul a ceva cumplit. Ei? Ce credeți?

— Cred că e nevoie de mai mult de două cuvinte, răspunse el.

Egloff râse.

— Chiar așa e! Nu vă contrazic. Dar acum, vă rog să-mi

spuneți: Ce anume anchetați... tocmai la Zuoz?

— O crimă. Două crime.

— Ah, zău, domnule Lassiter, îmi faceți o surpriză după alta!

— Au fost uciși o femeie și fiul ei, răspunse Lassiter.

— Înțeleg. Și *Herr* Grimaldi?

— El e ucigașul.

— Ah. Egloff se așează jos, puse picior peste picior și luă o sorbitură de vin. Nu cred.

Lassiter ridică din umeri.

— În cazul ăsta, vă înșelați.

— Ei bine... dacă sunteți sigur... Dar ce sperați să aflați?

— Sper să aflu *de ce...* de ce a făcut asta.

Egloff scoase un sunet, lovindu-și limba de cerul gurii și oftă.

— Și ați bătit atâta drum, din America, doar ca să vă uitați la casa lui veche?

— Eram la Roma. Și știam că are și aici o casă, așa că...

— Da. Înțeleg. Casa. După cum v-am spus, era a lui într-o vreme. Dar asta se întâmpla acum câțiva ani.

— Deci, îl cunoașteți?

— Da, sigur că da.

Încă o sorbitură de vin.

— Și ce impresie v-a făcut?

Se auzi un hârâit slab dintr-un difuzor, un obiect care se afla pe masă, lângă ei, și pe care Lassiter nu-l observase. Era un soi de intercom, genul de monitor pe care Kathy îl căra cu ea prin toată casa, punându-l alături când dormea Brandon – ca să-l audă dacă plângea.

— Soția mea, spuse Egloff. E cam bolnavă.

— Îmi pare rău.

— Lipsesc doar o clipă. Dacă vreți să vă serviți...

Făcu un semn spre carafă și se ridică.

După ce Egloff părăsi camera, Lassiter începu să studieze acuarelele care acopereau pereții. Erau reprezentări destul de interesante ale unor teme religioase, realizate prin

mijloace moderne. O Bună-Vestire înfățișa o fată într-o cămașă de noapte dintr-un material cu un desen reprezentând un ren, îngenunchind în fața patului ei, în timp ce un înger plin de mușchi țâșnea dintr-un televizor. Mai era și Cina cea de taină în jurul unei mese ce părea că se află într-un restaurant cu autoservire. Saul în drum spre Damasc era un bărbat cu un rucsac în spate, pe o șosea plină de mașini, cu o lumină strălucitoare răspândită deasupra capului, ca o cascadă. După câteva minute, Egloff se întoarse, târșându-și papucii de blană.

— Tablourile astea sunt uimitoare, remarcă Lassiter.

— Mulțumesc. Le-a făcut nevastă-mea, răspunse el, așezându-se pe un scaun și schimbând subiectul. Dar, în ceea ce-l privește de domnul Grimaldi al dumitale... Când am văzut casa, m-am gândit: bogătașii ăștia europeni! Peste tot, numai piele și crom. Piele neagră! Vă puteți închipui – într-o cabană ca asta? Dar, pe urmă, am cunoscut și omul... și nu era cum mă așteptasem. Era îmbrăcat modest. Era discret. Era un gentleman.

— Și... ați obținut un preț bun?

Egloff șovăi o clipă, apoi răspunse:

— Da. Un preț bun... dar corect.

— V-a spus de ce dorea să vândă?

Egloff ridică din umeri.

— Am avut impresia că avea necazuri financiare.

— Serios? întrebă Lassiter. Mie mi s-a spus că și-a pus toți banii în cutia milelor.

— Da? Și cine v-a spus asta?

— Sora lui,

— Înțeleg, spuse Egloff, părând, pentru prima oară, puțin descumpănit.

— Poate că organizația dumneavoastră... parc-ați spus că e o organizație de caritate...?

Brusc, Egloff bătu din palme și se ridică în picioare. Schiță un zâmbet de regret.

— Ei, bine, deși a fost foarte interesant, mă tem că...

trebuie să mă apuc iar de treabă.

Luându-l pe Lassiter de braț, își conduse oaspetele spre ușa de la intrare, unde își strânsesă mâna.

— Poate că, spuse Egloff, dacă-mi dați cartea dumneavoastră de vizită... mă pot gândi la ceva...

— Perfect! răspunse Lassiter, scoțând una din jachetă.

Egloff se uită la ea.

— Și, cât timp sunteți în Elveția, domnule Lassiter?

— Stau la Beau Rivage din Geneva.

— Minunat! Și pe urmă?

— Mă întorc la Washington, spuse Lassiter, dându-și seama, în timp ce vorbea, că înșira gogoși.

Egloff se luminează la față. Ușa se deschise larg și își strânsesă mâna pentru a doua oară. Lassiter păși în frigul de afară și-și ridică gulerul hainei strâns în jurul gâtului.

Egloff îi făcu cu mâna.

— *Ciao!*

Pe urmă ușa se închise și Lassiter rămase singur pe treptele din față. Stătu acolo o clipă, cu ochii la plăcuța de alamă, încercând să-și întipărească în minte cuvintele nefamiliare. *Salve Caelo, Services des Catholiques Nord. Gemeinde Pius VI.* Când dădu să plece, privirile îi alunecară prin dreptul ușii și, în momentul acela, vizorul păru să clipească. Ca membrana ce acoperă ochii șoimului. Sau ai bufniței.

Dar își dădea seama că nu fusese decât un produs al imaginației lui. Ușa era doar o ușă și dacă există o pasăre de pradă care-l urmărea, aceea era Egloff.

De fapt, plănuise să plece la Geneva în seara aceea, întocmai așa cum spusese. Avea chiar și biletul – cumpărat de portarul din Zürich – la un tren care pleca din Chur.

În timp ce stătea pe peronul înghețat, controlând orarul ca să verifice mersul trenurilor, își aruncă ochii pe câteva dintre hărțile clare, ușor de descifrat, pe care elvețienii le ofereau călătorilor. Și se răzgândi. N-avea nici o grabă să ajungă la Geneva, în schimb avea de făcut o treabă chiar

aici, la Chur. Luă o cameră pentru o noapte într-un hotel mic, peste drum de stația de tren.

Convorbirea cu Egloff îl neliniștise. În afară de vorbele acelea ciudate despre „imperialismul islamic”, omul nu-i pusese nici măcar o întrebare despre asasinarea surorii lui. Ceea ce era straniu. După cum știa el, rar se întâmpla ca oamenii să fie atât de lipsiți de curiozitate când era vorba de un omor. În schimb, Egloff îl chestionase despre planurile lui de călătorie și hotelul unde va sta.

Dar nu era numai asta, își zise Lassiter, uitându-se prin fereastra camerei lui de hotel la stația de cale ferată de peste drum. Întâlnirea cu Egloff fusese împănată de coincidențe, și coincidențele îl enervau.

Totuși, trebuia să recunoască, aceste coincidențe nu erau foarte importante. Egloff era implicat în opere caritabile religioase - exact ca Grimaldi - deși acesta doar ca binefăcător. Una dintre organizațiile lui Egloff activa în Balcani, și asta făcuse și Grimaldi, judecând după ceea ce se vedea în pașaportul lui. Dar nu erau niște coincidențe care să conteze. Multă lume dona bani pentru opere caritabile și multe acțiuni de binefacere aveau loc în Bosnia. Faptul că Egloff și Grimaldi aveau atât de multe în comun nu era prea ciudat. Mai interesantă, gândea Lassiter, era nepotrivirea privitoare la transferul casei. Casa fusese vândută, așa cum spunea Egloff, ori fusese donată, cum pretindea Angela? Cu alte cuvinte: Egloff mințise? Problema părea importantă și, deși îndoiala plana și-asupra altor lucruri, asta era o chestiune care stătea în puterea lui să o rezolve... și nicăieri mai ușor decât în capitala de canton Chur.

Dimineața, îl rugă pe funcționarul de la recepție să-i spună unde se afla *Handelsregister*, adică dosarele funciare. Biroul se afla doar la o distanță de câteva străzi și, odată ajuns acolo, îi spuse funcționarului că îl interesa o proprietate din Zuoz. După ce dădu din cap cu un aer eficient, funcționarul se duse într-o altă cameră și se

Întoarse după un minut cu un registru vechi, un tom cu aspect de atlas, legat în piele de marochin. În el, Lassiter găsi o listă cronologică a tuturor tranzacțiilor imobiliare care avuseseră loc la Zuoz din 1917. Lista era scrisă de mână de mai multe persoane, cu o caligrafie lizibilă, îngrijită, folosind aceeași culoare de cerneală: albastru. Întoarse paginile, una după alta, până când găsi o însemnare privind Heilestrasse 49.

Registrul consemna vânzarea casei cumpărătorului Salve Caelo în 1991. Prețul de vânzare era un franc elvețian sau ceva mai puțin decât un dolar. Imediat, dedesubt, se vedeau semnăturile lui Franco Grimaldi (ital.) și Gunther Egloff. Stând în biroul de la *Handelsregister*, cu cartea funciară în fața lui, Lassiter trasă semnătura lui Grimaldi cu arătătorul și se întrebă de ce mințise Egloff.

Glacier Express trecu pe lângă un șir de pancarte cu afișe, până când, cu un puternic scrâșnet al frânelor, se opri la Geneva. Lassiter avea o jumătate de oră la dispoziție pe care o folosi ca să-și caute un hotel, orice alt hotel în afară de Beau Rivage. Pe urmă, porni spre La Perle, unde-l găsi pe Max stând singur la o masă cu vedere spre lac.

Soarta făcuse ca Max să semene cu unul dintre acei spiriduși mici de jucărie pe care Kathy obișnuia să-i colecteze când era copil. Avea aceeași față cu obraji rotunzi, cu gropițe, același corp dolofan, până și același păr portocaliu, cânepos, pe care-l au păpușile. Arăta ca un personaj de poveste sau, poate, ca unul dintre ajutoarele lui Moș Crăciun. Sărind în picioare cu un zâmbet până la urechi, îi strânse mâna lui Lassiter cu amândouă mâinile. Când se așezară jos, americanul nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă picioarele lui Max ajungeau, într-adevăr, până la podea. Probabil că nu.

Pentru un om atât de mic, avea o poftă de mâncare uriașă și, curând, Lassiter începu să-și privească prietenul

luptându-se cu o porție dublă de *carpaccio*.²⁴

— Lumea spune că am un metabolism de colibri, spuse Max.

— Ai petrecut mult timp hoinărind?

Max clipi din ochi în timp ce mesteca.

— De fapt, asta-i ce fac eu. Hoinăresc. Chicoti, foarte amuzat. Sunt vremuri de aur pentru capitalism, după cum știi. Afacerile prosperă. Ar trebui să fie din ce în ce mai mulți funcționari, din ce în ce mai mulți casieri... dar uite că nu sunt! Sunt niște nenorocite de bancomate în locuri unde, cu doi ani în urmă, nu exista nici măcar un telefon. Sunt bancomate până și în *Celebes*... și la *Phnom Penh*!... unde cu doi ani în urmă nu găseai nici măcar o bancă! Așa-zise bănci taxau pentru tranzacții ATM; acum vor să taxeze ceva în plus ca să facă afaceri cu o ființă omenească! În curând, toți casierii or să fie șomeri. Și eu o să fiu șomer! Și-atunci, te întreb, cine va mai avea bani să facă depozite bancare? Deci, băncile vor șoma și ele. Asta va aduce sfârșitul lumii. Crede-mă pe mine, Joe, nu cei blânzi vor moșteni pământul. Ci cei ce numără bănuții! Nimic nu poate fi mai tragic.

Chelnerul strânse farfuriile de pe masă și, în timp ce executa un balet complicat flambând cotletul pentru Max, acesta din urmă dădu și el, la rândul lui, un spectacol, acela al scotocirii prin servietă. Apoi împinse pe masă un plic comercial subțire. Era de un roșu aprins, cu litere albe închipuind forma simplificată a unei cruci menite să imite steagul elvețian. Textul era următorul:

Siguranță
DISCREȚIE
Și încredere cu contul
Vostru
Elvețian

În fața lui, chipul lui Max, amuzat de propria-i glumă, se

24 Fel de mâncare preparat din felii foarte subțiri din carne de vită

făcu roșu precum cărămida.

Extrasul de cont era tipărit pe o foaie lungă de hârtie de computer în stil vechi, și Lassiter o desfășură în taina camerei lui de hotel. Ici, colo, Max făcuse câte un asterisc cu mâna și adăugase o observație.

Grimaldi fusese posesorul aceluși cont timp de doisprezece ani și, în acest timp, retragerile fuseseră relativ puține și ne semnificative. Uitându-se la înregistrări, Lassiter putea ghici când își cumpărase Grimaldi apartamentul din Roma, casa de la Zuoz și automobilele. În primăvara anului 1991 lucrurile se schimbaseră. În câteva zile succesive din aprilie, se făcuseră transferuri prin poștă în contul lui Grimaldi de la Banco di Lazio din Roma. Un asterisc făcut de Max arăta că acestea se refereau la tranzacții imobiliare – privind, evident, vânzarea locuințelor lui Grimaldi. În acel moment, contul lui Grimaldi se ridica la aproape două milioane de franci elvețieni. Două zile mai târziu, contul fu totuși aproape golit de o serie de cecuri bancare ce reduceră depozitul la exact o mie de franci elvețieni. Trei dintre aceste cecuri priveau sume mici: 10 000 de franci elvețieni în beneficiul Fondului Pentru acoperișul Capelei Cecilia, 5 000 de franci pentru Congresul Național African și 5 000 de franci pentru Fondul Educativ Euzkadi.

Dar cel de al patrulea cec, făcut în favoarea Umbrei Domini, S. A. (Napoli) privea tot restul: 1 842 300 franci elvețieni.

Lassiter rămase cu ochii la extrasul de cont, încercând să-l descifreze. Două dintre cecurile mai mici te duceau cu gândul la niște crime plătite, precum cele în detrimentul Congresului Național African și Frontului de Eliberare Basc, ai căror lideri fuseseră hăituiți de Grimaldi. Fondul pentru acoperiș era, probabil, nimic altceva decât un fond pentru acoperiș, după ideea că „Uneori, o țigară e doar o țigară”. Apoi: gorila de patru sute de kilograme. Un cec de aproape două milioane.

Lassiter se încruntă. Studiile sale de latină se rezumau la

un singur an de conferințe profund plicticoase la St. Albans. În clasa a noua. Dar, chiar și așa, știa ce înseamnă *umbra domini*: Umbră. Dumnezeu. Umbra lui Dumnezeu. Și mai știa și unde mai văzuse aceste cuvinte: în broșura din chilia de mahala de pe Via Genova.

18.

Lassiter sări în picioare, se întinse și se uită pe fereastră la Lacul Léman. Toate luminile erau aureolate de ceață; undeva, departe, o barcă aluneca pe apă, mișcându-se cât se poate de încet într-un înveliș de lumină. O sirenă pentru ceață mugea pe malul francez al lacului și el își dădu seama că *asta era frumos*. Dar adevărul era că în sufletul lui nu simțea nimic.

Ceea ce i se părea lui interesant și frumos era extrasul de cont al lui Grimaldi. Urmărirea banilor dădea la iveală ceva, aproape întotdeauna, și, ca anchetator, își petrecuse mult timp cu mărunțișurile din listele de cifre văzute pe computer, încercând să scoată secrete din numere.

Întorcându-se iar la extrasul de cont, observă că în '92 și '93 fuseseră făcute depozite lunare de aproximativ o mie de dolari în contul lui Grimaldi de către Salve Caelo – „organizația de caritate” a lui Egloff. Depozitele continuaseră cam un an, după care încetaseră. Pe la sfârșitul anului 1993, contul scăzuse din nou la exact o mie de franci elvețieni. Lângă cifră se vedea o observație făcută de mâna lui Max: „sumă minimă pentru menținere”.

După aceea, contul rămăsese pasiv până la 4 august 1995 – data de pe hârtia cu transferul poștal care zburase până la Chicago. După cum observă Lassiter, în ziua aceea 50 000 de dolari fuseseră depuși pe numele lui Grimaldi

dintr-un cont de la sucursala din Napoli a Băncii din Parma. Din nou, apăru un asterisc și scrisul îngrijit al lui Max:

„Cont al Umbrei Domini”.

O săptămână mai târziu, pe 11 august, Grimaldi își retrase toată suma sub formă de bani gheață.

Deci, ceea ce găsisese Lassiter la Chicago, cei douăzeci-treizeci de mii ascunși în fundul dublu al genții de voiaj a lui Grimaldi erau, aproape sigur, ceea ce rămăsese din banii de la Umbra Domini. Stătu o vreme să se gândească la asta. Singura concluzie era că Grimaldi fusese angajat să facă o treabă. Dar ce treabă?

Și ce însemnau plățile din 1992-1993? Lassiter privi paginile pașaportului care confirmau ceea ce-și amintea și el: plățile lunare coincideau cu perioada petrecută de Grimaldi în Serbia și Bosnia. Ca și cum el ar fi lucrat pentru Salve Caelo și poate că așa și era... dar, de fapt, ce făcuse? Mediul lui Grimaldi era departe de a fi omenos, deși acum când Lassiter se gândi la asta, nici părerea lui Egloff despre acea regiune nu era chiar plină de înțelegere. Cum îi spusese el? „Un melanom politic.”

Întinse mâna după telefon și formă numărul lui Bepi de la Roma, cu ochii pe luminile blânde care înconjurau lacul. Telefonul sună prelung și tocmai când se pregătea să pună receptorul jos, auzi o bubuitură îndepărtată, un zgomot fâsâit și cuvântul:

— *Pronto?* în fundal, se auzi o chicoteală de femeie.

— Bepi? Aici, Joe Lassiter.

— Joe! Își drese glasul. Ce mai faci?

Lassiter se scuză în legătură cu ora, dar spuse că avea nevoie de ceva imediat. Putea Bepi să afle ceva despre o organizație religioasă numită Umbra Domini și despre o instituție de caritate, Salve Caelo?

— Nici o problemă.

— Dar, *discret*, înțelegi? Nu vreau să fac multe valuri.

— *Si, si - discreto*, răspunse Bepi.

— Minunat! Poți să faci asta imediat?

— Ah... ai nevoie de un raport scris?

— Nu.

— Okey. O să aranjăm un prânz cu Gianni. El știe tot despre religie! Tot! Orice vrei să știi. Nici o problemă.

— Grozav! O să fiu la Roma mâine. Ne putem întâlni la prânz.

— Beton! răspunse Bepi. Asta-i o expresie din jazzul american. Șovăi o clipă, apoi întrebă. Nu-i așa?

— Așa-i!

Se întâlni cu Bepi la o cafenea în aer liber de pe Via Veneto, nu departe de Ambasada americană. Aerul era proaspăt și rece, dar mesele erau confortabile, încălzite de lămpi speciale ale căror fire portocalii pulsau de energie termică. Un ziarist, pe nume Gianni Massina, care se ocupa de probleme religioase în ziarul *Attenzione*, stătea alături de Bepi când sosi Lassiter.

În timp ce-i strângea mâna ziaristului, Lassiter fu surprins de asemănarea dintre Massina și Johnny Carson. Dar în locul gesturilor discrete ale gazdei talk-show-lui, felul de a se exprima al italianului era expansiv. Izbucni într-un râs sănătos când Lassiter îi explică surpriza lui.

— Ah, da, spuse Massina „celălalt Gianni”. Mi s-a spus asta de nu știu câte ori. Eu nu mi-aș dori decât o părticică din averea tipului.

— Cine nu și-ar dori?

— Deși se pare că e micșorată de obsesia lui privind căsătoria. Dădu din cap cu tristețe. Problema Americii, oftă el, întreaga problemă este că n-ați reușit niciodată să vă însușiți arta amorului. Nu dumneavoastră personal, bineînțeles. Despre dumneata nu știu – vreau să spun că abia ne-am cunoscut – dar *America!* Totul se trage de la moștenirea puritană. Voi aveți legi și divorț. Noi avem păcate și amoruri.

Massina pufni în râs la propria lui descoperire, pe urmă deveni serios.

— Scuză-mă. Eu stau aici și glumesc și... aici e vorba de o

treabă serioasă.

Chelnerul sosi și ei comandară câte un *espresso*.

— Deci, spuse Massina, după ce discutaseră câteva minute, amicul meu spune că te interesează Umbra Domini.

— Foarte mult.

Massina se aplecă spre el cu un aer confidențial.

— Atunci, trebuie să fii atent. Massina se încruntă, încercând să-și adune gândurile. Asta-i una dintre religiile care predică renașterea. Cred că sunt din ăștia și în Statele Unite.

Lassiter părea năucit și, văzând asta, Massina i se adresă lui Bepi. Cei doi bărbați schimbă câteva vorbe în italiană și Bepi zâmbi.

— Vrea să spună „născut din nou”.

— Exact! încuviință Massina. Sunt născuți din nou, din cap până-n picioare. Asta e la fel cu ce se întâmplă și la voi, în America. La fel cu ce spune Pat Robertson. După părerea lor, singura credință care contează este credința veche. Dar, bineînțeles, în America, grupurile astea sunt, în majoritate, protestante. Și, aproape întotdeauna, ridică biserici noi. Aici, ei stau în biserică și formează... cum se zice la asta? *Associazioni*. Apoi găsi cuvântul:

— Ordine *laice*.

— Vrei să spui, ca dominicanii.

— Nu. Nu ca dominicanii. În grupuri ca Umbra, preoții reprezintă doar o mică parte. Astea seamănă mai mult cu... cum se zice...

Pentru a doua oară, Massina și Bepi schimbă câteva cuvinte rapid în italiană.

— Cu Hamasul! spuse Massina, ridicând privirea. Este exact așa! Trebuie să-i privești ca pe un front de respingere – dar catolic! Foarte strict. Puternic motivat. Dar, bineînțeles, vorbim de religie – nu de politică.

— Deci, în ce cred ei?

— În tradiție. În liturghia Tridentină.

— Liturghia în latină, explică Bepi.

— Cu preotul stând cu spatele la credincioși, adăugă Massina. Începând cu Vatican Doi, preotul stă cu fața la credincioși și vorbește în limba curentă.

— Asta-i ceva important? întrebă Lassiter.

— E o problemă de viață și de moarte, răspunse Massina.

— De fapt, sări Bepi, e o problemă de viață după moarte. Massina primi gluma cu un aer încruntat.

— Deci, dacă sunt un „front de respingere” – ce resping? întrebă Lassiter.

Italianii răspunseră la unison:

— Conciliul Vatican Doi.

Lassiter dădu cafeaua pe gât și se aplecă înainte.

— Uite, spuse el, e bine să considerăm că nici o întrebare nu poate fi stupidă: Ce *a fost*, de fapt, Vatican Doi? Vreau să spun că asta e ca „relativitatea generală”. Toată lumea a auzit de ea, dar nimeni...

— A fost o cotitură, spuse Bepi.

— Un obuz, corectă Massina. Aproape că a sfâșiat Biserica. Dar văd că devin melodramatic. De fapt, a fost un conciliu, o întrunire a conducătorilor catolici din întreaga lume pentru modernizarea – unii ar spune liberalizarea – Bisericii. Susținătorii tradiției au fost împotriva multor reforme, așa că și-au creat propriile lor asociații, grupuri ca Umbra Domini și Legiunea lui Hristos. În Franța a existat Arhiepiscopul Lefebvre.

Bepi se uită la Lassiter.

— Pari nedumerit.

— Poate că e nevoie să fii catolic ca să înțelegi.

— Poate, răspunse Massina. Dar poate că nu. Unii dintre oamenii ăștia sunt... dezechilibrați. Ei spun că Papa este Anticristul. Spun că diavolul șade pe Tronul Sfântului Petru. Ei numesc liturghia în limba locală... Liturghia Neagră.

Lassiter zâmbi.

— Dar sunt serioși! Și, dacă gândești așa... totul e posibil.

— Dar Umbra?

— Umbra e cea mai rea. La început, a făcut gălăgie și

lumea credea că va avea loc o schismă. Ne gândeam că o să fie excomunicați, dar... nu, s-au potolit. S-au făcut unele modificări. Unele compromisuri. Acum se permite chiar și slujirea liturghiei în latină. Bărbații și femeile se roagă separat; au școlile lor speciale.

— Vaticanul nu vrea o schismă, spuse Bepi.

— Și e mai bine ca ei să rămână în sânul Bisericii. Dar, chiar și așa, presa îi numește „Hezbollahul catolic”.

Bepi râse cu toată gura.

— Presa?

Massina își luă un aer bosumflat, apoi zâmbi.

— Okey! Adică eu! Care-i deosebirea? Eu sunt presa. Și ei ce sunt? „Hezbollah” înseamnă „partidul lui Dumnezeu”. Iar Umbra Domini ce e? Același lucru: un grup religios radical, cu scopuri politice. Deci, eu îi numesc „Hezbollahul catolic”. Ia uitați-vă!

Massina băgă mâna în servieta lui de școlar și scoase o broșură.

— Ia uitați-vă la asta! Am adus-o pentru voi. *Crociata Diecima!*

Lassiter își aruncă ochii pe broșură. Era la fel cu cea pe care o văzuse în camera lui Grimaldi de pe Via Genova.

— Umbra a distribuit din astea cu miile, acum patru, cinci ani, spuse Massina. Este o recrutare... pentru a Zecea Cruciadă.

— A câta e, de fapt, asta?

— Prima cruciadă din ultimii cinci sute de ani, răspunse Massina, făcând un gest către broșură. Împotriva Islamului, bineînțeles. Ei spun că Bosnia e „un avanpost islamic”. Deci, asta-i o chemare la arme. Exact aici intervin și celelalte grupuri. Salve Caelo, care e condus de Umbra.

— Organizația de caritate, spuse Lassiter.

Cu un pufăit de dezaprobare, Massina respinse această caracterizare.

— Ceea ce fac ei nu e foarte caritabil. Au condus un „lagăr de refugiați” lângă Bihac. Numai că asta-i o glumă

sinistră, ca și cum Auschwitzul ar fi fost „un lagăr de refugiați”. Acest lagăr era un lagăr de concentrare și o scenă a raidurilor de comando împotriva musulmanilor, bineînțeles. Înțelege ironia? Ei i-au creat pe refugiați și, pe urmă, i-au băgat în lagăre de refugiați! Și au făcut asta mai întâi cu sârbii și apoi cu croații. Întotdeauna împotriva musulmanilor.

— Deci acum știm ce făcea Grimaldi în Bosnia, spuse Lassiter. „Muncă de caritate.”

Acum își dădea seama care era legătura dintre Egloff și Grimaldi.

— Ei numesc asta „un catolicism mai viguros”, spuse Bepi.

— E semnificativ, continuă Massina, bățând broșura cu mâna – fiindcă Vatican Doi a declarat că toate credințele „stau în lumina Domnului”. Nu ești catolic, deci nu înțelege asta, dar... Mai înainte de Vatican Doi, dacă puneai piciorul într-o biserică necatolică sau într-un templu... era un păcat de moarte. Deci, ideea asta, că musulmanii, protestanții și mai știu eu cine – *pot să stea în lumina Domnului* – se pot împărtăși din harul Lui – ei bine, asta a fost o schimbare uriașă pentru o religie care nu cu mult timp în urmă îi ardea pe eretici pe rug.

Lassiter dădu din cap.

— Altceva ce mai fac?

— Publică. Cărți, broșuri, casete video, benzi. Despre contracepție, despre masoni, despre avort, despre homosexualitate – ei spun că homosexualii ar trebui arși cu fierul roșu.

— Tatuati, corectă Bepi.

Lassiter căzu pe gânduri.

— Despre câți oameni poate fi vorba?

Massina ridică din umeri.

— Cred că acum or fi ajuns la cincizeci de mii. Poate că numărul e mai mare. Sunt mulți în Italia, Spania, Argentina – dar unii și în SUA. Chiar și în Japonia – Albaștrii și Albii.

Lassiter părea buimăcit.

— Astea sunt două grupări din Umbra Domini, explică Massina. „Albii” sunt foarte severi. Fiecare zi începe cu o vizită la biserică. În fiecare zi donează bani. Femeile își acoperă părul și-și ascund trupul. E lege! Pe când „Albaștrii”! Țștia sunt altfel. „Albaștrii” „părăsesc lumea”.

— Adică ce fac?

— Ei sunt asemenea călugărilor. Doar bărbații pot fi „Albaștri”. Fac jurăminte de sărăcie, de castitate...

— Eu, unul, nu sunt credincios, spuse Bepi.

— ... și se flagelează.

— Vrei să spui *că folosesc biciul*?

Massina ridică din umeri.

— E o tradiție veche.

— Povestește-i despre felul cum merg, spuse Bepi.

— Cum anume merg? Întrebă Lassiter.

— E același lucru, răspunse Massina. Un alt fel de penitență. Duminică, „Albaștrii” se duc la biserică, mergând în genunchi. Trebuie să meargă o anume distanță în felul ăsta, mersul lui Hristos, cu crucea în spate, pe drumul calvarului. Și... trebuie să fie foarte dureros. Din cauza pietrelor din piață, a treptelor de granit...

Lassiter privi în altă parte și auzi glasul lui Riordan în ureche.

— Un *faianțar*, spuse cu voce tare.

— Ce? Întrebă Bepi.

— Unul dintre polițiști credea că Grimaldi își câștigă pâinea punând faianță – fiindcă nimeni nu înțelegea de unde-i veneau bătăturile de pe genunchi.

— Ei, bine, dacă e „Albastru”...

— Cine conduce totuși treaba asta? Un episcop sau cine?

Massina se aplecă spre Lassiter și zâmbi.

— Nu ești credincios, nu-i așa?

— Nu.

— Mi-am închipuit eu. Capul organizației este ceea ce se numește îndeobște... desenă niște ghilimele în aer... „un

simplu preot". Un om al cărui nume este della Torre, spuse Massina.

— Simplu preot, pe dracu', râse Bepi. Asta-i ca și cum ai zice...

— Tocmai voiam să spun că e un om cu mult farmec.

— ... că grupul Beatles e o trupă care cântă în garaj.

— După cum spuneam, continuă Massina, - e un om cu mult farmec. Și încă tânăr. De vreo treizeci de ani și ceva, dominican, bineînțeles. Asemeni fondatorului.

— De ce bineînțeles?

— Ei, bine, dominicanii... sunt marii campioni ai fermității doctrinare. Călugării Negri. Lor le-a aparținut Inchiziția. În orice caz, acest della Torre este un orator de succes. Biserica lui e mereu plină de credincioși. Mulțimea se revarsă în stradă. Când își face drum prin mijlocul oamenilor, unii îi sărută pulpana sutanei. E ceva!

— Unde se află biserica asta?

— La Napoli. Biserica Sfântul Eufemio. E un lăcaș foarte mic, ridicat cu mulți ani în urmă, în secolul al șaptelea, cred. E ca o scenă de teatru. Au cheltuit o avere pe iluminat. Am auzit că au chemat un profesionist de la Londra - care se ocupă de lumini la spectacole teatrale și la concerte rock. Oricum, rezultatul este... gotic. Când della Torre apare la amvon, pătrunde din întuneric și, datorită unui truc de iluminare, pare, întotdeauna, că e luminat din interior. Și când vorbește - liniștit, dar cu patimă - simți că te atrage. Și vrei, din tot sufletul, să fii salvat.

— Deci, ai fost acolo?

— O dată, răspunse Massina. M-a cutremurat. Am fost cât pe ce - spuse, făcând gestul în aer - să-i sărut mâna.

— Crezi că ar vrea să mă primească?

Massina șovăi.

— Dacă te duci la el ca ziarist... da. Se află acolo ca să răspândească Cuvântul.

— Deci, dacă aș scrie un articol...

Bepi ridică o mână și spuse, cu un glas pompos:

— „Noile tendințe ale catolicismului”.

Massina ridică din umeri.

— Cine știe? S-ar putea să te primească.

— Vorbește engleza?

— Vorbește tot ce vrei. A studiat la Heidelberg, la Tokio și la Boston. Foarte bine educat pentru un simplu preot.

Bepi se aplecă în față.

— Țsta prezintă vreun pericol pentru Joe?

Massina râse.

— Nu cred. E, în definitiv, preot. Dar, fii atent, continuă el, întorcându-se iar spre Lassiter. S-ar putea să încerce să te convertească.

Napoli. Lassiter luă un taxi pentru a ajunge la o adresă la câteva străzi de sediul Umbrei și făcu restul drumului pe jos. Agale.

Odată ajuns acolo, pretextul nu i se mai păru o idee atât de bună. Deși avea câteva cărți de vizită care se prezentă drept John C. Delaney, producător la CNN cu domiciliul la Washington, exista o vagă posibilitate ca della Torre să-l aștepte. În definitiv, bătuse la ușile lui Grimaldi din Roma, se întâlnise cu sora lui, își băgase nasul în contul lui bancar și-i povestise aproape totul lui Gunther Egloff. Deși era posibil ca elvețianul să fi uitat de el din clipa în care închisese ușa cabanei, Lassiter era de altă părere. Oricât de în treacăt păruseră să fi fost puse întrebările, Egloff ceruse (și promisese) cartea lui de vizită, numele hotelului și destinația, în privința cărora mințise. Apoi, Egloff îl urmărise plecând, stând în spatele vizorului de la ușă.

Și asta cu un anume scop. Fiindcă exista un lanț. Un lanț de legături. Grimaldi și Umbra Domini. Umbra Domini și Salve Caelo. Salve Caelo și Egloff. Grimaldi și Egloff.

Acest lucru putea fi jenant, își spuse Lassiter, în timp ce o altă parte a creierului său răspunse: „Sau mai rău”.

Se afla în fața unei vile dărăpănate, în stil neoclasic, ale cărei uși din lemn, foarte înalte, erau larg deschise spre o

curte. În centrul curții, clipoea o fântână alimentată de câteva capete de balauri din piatră care scoteau apă pe gură.

Interiorul vilei era tot atât de modern, pe cât era de vechi exteriorul. Aerul pulsa de iluminare fluorescentă, bâzâia de hurelul ușor al faxurilor, de murmurul telefoanelor celulare și de zgomotul computerelor. O femeie care vorbea două limbi, îmbrăcată într-o rochie cu mâneci lungi, se uită la legitimație, fără să i-o ia, și-l îndreptă spre oficiul de relații cu publicul, unde se rezolvau întrebările presei.

Rămase acolo zece minute, înconjurat de o bogată desfășurare de cărți și broșuri purtând antetul Umbrei. Un oval auriu și, în interiorul lui, pe un fond purpuriu, o linie pictată sugerând o colină. Pe colină era înfiptă o cruce. Și o umbră lungă, purtând cuvintele UMBRA DOMINI scrise cu litere aurii, strălucitoare. Broșurile erau scrise în diferite limbi, printre care engleza, dar, înainte ca Lassiter să aibă timp să se uite la ele mai atent, un tânăr cu un aer civilizat și cu o tunsoare la modă ieși dintr-un birou interior.

— Dante Villa, spuse el, întinzând mâna.

— Jack Delaney. De la CNN.

— Aveți o legitimație?

— Bineînțeles, spuse Lassiter, și, scoțând-o din haină, i-o întinse tânărului.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Delaney?

— Știți... ne gândim să scriem ceva despre noile tendințe ale creștinătății.

Tânărul ridică din sprâncene și-și scutură părul lucios.

— Da?

— Exact. Și, din ceea ce mi s-a spus, Umbra Domini este unul dintre ordinele laice ale catolicismului cu cea mai rapidă dezvoltare. Deci, asta ar putea fi o parte importantă dintr-un reportaj mai larg... dar depinde.

— Da? De ce anume?

— Ei, bine, știți cum este televiziunea. Depinde foarte mult de cine va fi filmat. Și acesta este, cred, principalul

motiv pentru care mă aflu aici. Mi s-a spus că părintele della Torre ar fi bun... de fapt, excelent. Deci... speram că o să reușesc să discut cu el înainte de interviu... doar ca să-mi fac o idee de ce-ar putea spune, de cum vorbește. Și i-aș putea spune câte ceva despre ceea ce sperăm să facem.

Tânărul se încruntă.

— Mi s-a spus că este, într-adevăr, remarcabil, spuse Lassiter, cu entuziasm.

Încruntarea nu dispăru, totuși tânărul îl întrebă cât timp va sta la Napoli.

Lassiter tresări.

— Știu că ar fi trebuit să fac unele aranjamente din timp, dar a fost, realmente, imposibil. Am lucrat la un material pe o temă cu totul diferită și m-am gândit, ce dracu'? Mă scuzați. Vreau să spun că mă aflu la Roma... și mi-am zis ce-ar fi să vin cu mașina până aici. Să-mi încerc norocul.

— Înțeleg. Tânărul scoase un mic sunet, trăgând aerul printre dinți. Părintele della Torre este, bineînțeles, extrem de ocupat. Pe de altă parte, sunt sigur că ar vrea să comunice... El vede un mare viitor pentru ordin de - zâmbi - cealaltă parte a oceanului.

— Da?

— Sigur că da. Avem câteva centre în State.

— Serios?

Lassiter scoase un carnet de stenografiat.

— Și se dezvoltă văzând cu ochii. Am să vă arăt cifrele.

— Unde se află?

— Acolo unde se află oameni. La New York, la Los Angeles, la Dallas.

— Deci este, în mare măsură, un fenomen urban.

— Din punct de vedere practic, da. În astfel de locuri organizăm și școli. Dar avem și câteva case de reculegere la țară. Simple case, după cum vă puteți imagina.

— Și dacă ne-am gândi să facem un film...

— Nici n-ați avea nevoie să plecați din Statele Unite. Tânărul se îndreptă spre un Rolodex de pe masa lui, învârti

roata și zâmbi. De fapt, ați putea face multe la Washington. Începând cu Liceul St. Bartolomeu...

— St. Bart?

— Îl cunoașteți?

— Cândva jucam împotriva lor. Când eram la liceu. Ei erau în IAC.

— Mă scuzați, nu-nțeleg.

— Este o ligă sportivă.

— Ah, da...

— Eu nu știam că St. Bart este...

— De-al nostru? chicoti Villa. Majoritatea oamenilor cred că toate școlile catolice sunt la fel. Dar bineînțeles că nu sunt. Se întoarse iar la Rolodex. Maryland este lângă Washington, nu-i așa?

Avea un fel neobișnuit de a pronunța cuvântul *Maryland*.

— Da, răspunse Lassiter. Sunt vecine.

— Ei, bine, acolo există o casă de reculegere. Și văd că avem un program de comunicare într-un loc cu numele de „Anacostia”.

— E undeva în Washington.

— Perfect! Atunci am să vă dau o listă.

— Minunat!

— De fapt, am un pliant cu informații din presă, dacă vă interesează.

— Excelent. Formidabil! Și... în privința părintelui della Torre?

Tânărul îi întinse mâna și-i oferă un zâmbet generos.

— Ce-ar fi să vă dau niște imprimare pe care le am la îndemână și să vorbesc cu secretara lui să văd ce program are. Nu vreți să luați loc?

În timp ce aștepta, Lassiter începu să privească o hartă pliantă a lumii. Napoli era în centru, marcat cu sigla Umbrei, și din el porneau raze spre diferitele părți ale lumii unde ordinul avea centre. Observă că existau avanposturi în cel puțin douăzeci de țări: Slovenia, Canada, Chile - de fapt, se puteau vedea pe toată harta.

Pe dos, erau imprimate tabele cu membrii din fiecare țară, dar, tocmai când se pregătea să se uite la ele, tânărul se întoarse. Avea cu el un carnet cu foile prinse doar la un capăt, prima pagină purtând sigla Umbrei în purpuriu și aur și o mică etichetă din care se vedea că limba folosită era engleza.

— Aici găsiți multe informații, spuse Dante. Între altele, un articol din *New York Times* și un altul dintr-o publicație catolică, *Changing Times*. Zâmbi. În eventualitatea că nu le-ați citit.

— Excelent.

— În ceea ce-l privește pe părintele della Torre... spuse el cu un zâmbet strălucitor.

Își aruncă rapid ochii la legitimația falsă primită de la Lassiter, pe care o ținea în palmă.

— Aveți mare noroc, domnule Delaney.

— Așa zicea și taică-meu, glumi Lassiter. De obicei, mi se spune Jack.

Dante zâmbi:

— Uitați, va fi o primire de noi membri la nouă și o hirotonisire la zece. Deci are o fereastră în jur de... ia să vedem... unsprezece și jumătate cred că e bine.

— Multe mulțumiri.

— Vă întreabă dacă aduceți un fotograf.

— Nu, nu aduc.

— Nu are importanță. În pliantul cu informații pentru presă o să găsiți și câteva fotografii.

Dante își scutură părul din ochi și-i întinse mâna.

Lassiter începu să se simtă vinovat după atâta bunăvoință și deloc deranjat de riscul operațiunii.

— La ce oră spuneți? Întrebă el, scoțându-și carnețelul de note, de parc-ar fi avut zeci de angajamente.

— Unsprezece și jumătate dimineața. Dar nu aici..., ci la biserică. Îl veți găsi în birou. Uitați, o să vă fac o mică hartă.

19.

În drum spre hotel, Lassiter se simțea destul de obosit ca să adoarmă și poate că asta s-ar fi și întâmplat, dacă taxiul ar fi avut amortizoare. Dar nu avea, așa că stătu pe bancheta din spate, ținându-se de cureaua de piele jerpelită, în timp ce mașina se zgâlțâia și se hurduca în drumul ei pe lângă Teatro San Carlo, în direcția portului. Epuizarea pe care o simțea se datora, în parte, efortului de a se preface - întotdeauna când mințea simțea că-l părăsesc puterile. Dar, ceea ce-l deranja cel mai mult era imposibilitatea de a fi în două locuri în același timp. Grimaldi era în America, dar cheia problemei se afla în Europa, îngropată în murdăria medievală a politicii Umbrei Domini și a trecutului lui Grimaldi.

În afară de asta, începuse să-și dea seama că nu sora lui, Kathy, fusese ținta lui Grimaldi, ci Brandon. Kathy fusese ucisă în timp ce se lupta pentru viața fiului ei, dar Brandon fusese măcelărit. Gâtul îi fusese tăiat de la o ureche la cealaltă, aproape ca într-un ritual, iar apoi, după ce Grimaldi pierduse controlul asupra focului, Brandon fusese acela pe care-l dezgropaseră. Și care fusese ars pentru a doua oară. Brandon, nu Kathy.

Și nu de Grimaldi, care se afla în spital.

Altceineva se deranjase să dezgroape copilul și să dea foc rămășițelor lui pământeste. Ceea ce însemna că Grimaldi era, aproape sigur, un membru al unei conspirații. Asta excludea teoria lui Riordan că Grimaldi ar putea fi... care fusese cuvântul pe care-l folosise? Un „scrântit”, un individ ale cărui acțiuni nu puteau fi explicate, fiindcă rațiunea nu avea de jucat nici un rol în ele. Lassiter știa din experiență că nebunii nu conspirau între ei. Ei acționau. Și când acționau, o făceau fiecare de unul singur.

Când se gândea la asta, simțea că-l apucă durerea de cap. Dacă se gândea la ucideri ca rezultat al unei

conspirații, acestea apăreau într-o lumină și mai ciudată, iar soluționarea lor părea și mai puțin probabilă. Și ce legătură puteau avea toate astea cu Umbra Domini? Fiindcă era clar că ea îl plătea pe Grimaldi. Chiar că-l apucase durerea de cap!

Camera lui se afla într-un hotel mic, cu vedere spre Santa Lucia. Stând pe balcon cu telefonul într-o mână și receptorul în cealaltă, îl sună pe Bepi ca să vadă dacă puteau să ia masa împreună a doua zi seara. În timp ce aștepta, ascultând cum sună telefonul la Roma, se uită la soarele ce cobora în Mediterana ca o femeie intrând în baie, tulburând ușor suprafața apei și dispărând, încet, încet, în ea.

Nici un răspuns. Formă numărul de celular al lui Bepi și apoi numărul de telefon al hotelului, pentru ca Bepi să-l poată suna după ce primea mesajul – și, cu asta, termină treaba. Nu mai avea nimic de făcut. Atunci își aminti de pliantul cu informații din presă.

Conținutul era o prezentare dibace a ceea ce părea a fi o organizație bine pusă la punct și inofensivă, un soi de Club 4-H pentru suflet. Mai era și o listă a organizațiilor surori ale Umbrei, incluzându-le și pe cele de caritate, și Lassiter observă că Salve Caelo se afla printre ele. Dar părerile contrare erau minimalizate și se vorbea puțin, sau chiar deloc, despre vederile extremiste ale organizației.

În schimb, fragmentele din presă se concentrau asupra faptelor bune făcute de Umbră și a numărului ei din ce în ce mai mare de membri; erau o mulțime de fotografii înfățișând copii cu ochi mari jucându-se pe afară sau stând atenți în băncile lor din școlile parohiale sponsorizate de Umbra Domini. Poze de tineri care strângeau gunoaiile dintr-un parc plin de mizerii, ajutându-i pe cei mai în vârstă sau slujind ca băieți de altar. Fotografii arătând clădiri de biserici înainte și după renovare își împărțeau spațiul cu imagini de misionari în junglă. În cele din urmă, o fotografie înfățișa niște musulmani zâmbind, în timp ce lucrau într-o

grădină de zarzavat la o „tabără de refugiați” din Bosnia, înființată de Salve Caelo.

Omul care se afla în spatele acestor fapte bune era reprezentat de mai multe poze lucioase de opt pe zece. Și, dacă fotografiile spuneau adevărul, gândi Lassiter, Silvio della Torre ar trebui să joace în filme. Arăta ca actorul din rolul principal, cu aspect tineresc, din *Everywoman*, cu pomeți proeminenți, ochi izbitori, albaștri ca marea, și un zâmbet larg, diabolic, sub un nimf de bucle negre ca pana corbului.

Pe lângă fotografiile și fragmente din presă, pliantul mai conținea și o mână de articole de ziar despre bunele lucrări ale organizației și două materiale elogioase despre della Torre însuși. Ambele articole vorbeau despre talentul la limbi străine al preotului – știa șase sau nouă – depinde de relatarea pe care o citeai – și despre succesele lui în aplicarea directelor la box. Așa cum se scia într-unul dintre articole „Părintele della Torre se poate întrece cu cei mai buni. Deci, fii atent, Jean-Claude! Troscl”

În cele din urmă, se făcea „o declarație de misionariat” de o blândețe copleșitoare. Nu se pomenea nimic despre flagelarea rituală, despre „imperialismul islamic” sau despre homosexuali. În schimb, declarația sublinia importanța „valorilor familiale”, a „culturii creștinătății” și a „tezelor de bază ale catolicismului”.

Una peste alta, pliantul era la fel de eficace ca un somnifer și Lassiter se abandona somnului acolo unde era, pe scaun.

Când se trezi, se simți mai bine, dar își pierdu iar dispoziția când se opri să ia un *capuccino* matinal într-o cafenea de lângă intrarea hotelului. Un difuzor mic bâzâia în ritmurile plecticoase și veșnic vesele ale europopului. Nu pricepuse niciodată ce le plăcea unora la această muzică de proastă calitate. Dar, cel puțin, cafeaua era bună.

Biserica San Eufemio era mică și veche; pământul care se

tasase dedesubtul ei o făcuse să se aplece, așa că nici unul dintre unghiurile arhitectonice nu era vertical. Era strânsă între două clădiri mult mai mari și mai noi, și aspectul gârbov al bisericii îți dădea impresia că vecinele ei încercau să-i dea un ghiont și s-o arunce definitiv de acolo.

O alee scurtă ducea la o ușă enormă, arcuită, cu două canaturi, bătută în ținte de metal, o ușă atât de veche, încât suprafața lemnului era brăzdată toată, esența mai moale dintre straturile cambiale fiind, de mult, tocită. Lassiter văzuse aceste uși într-o fotografie, alături de materialul de publicitate – deschise de perete, cu o mireasă și un mire ieșind din interiorul întunecat – și-și aminti că se spunea că datau din secolul al optulea. Atinse cu degetele lemnul brăzdat; era tare ca piatra.

Dar acum ușile nu erau deschise și nu se vedea nici un inel de metal de bătut sau măcar o clanță – doar o broască mare, de modă veche. Începu să ocolească biserica, căutând o altă intrare și, în curând, o găsi pe o latură. Se opri, repetându-și repede litania: „Jack Delaney... CNN... Noile tendințe ale catolicismului.”

Bătu la ușă și fu surprins că della Torre veni chiar el să-i deschidă. Conducătorul Umbrei era îmbrăcat într-o simplă sutană neagră. Lassiter observă că Silvio della Torre arăta, dacă se poate spune așa, chiar mai bine decât promiteau fotografiile lui destinate publicității. Dar, spre deosebire de actorii pe care-i cunoscuse Lassiter și care păreau mai mici în carne și oase, della Torre era mai voinic decât și-l imaginase. Preotul era cel puțin la fel de înalt ca și el, avea umerii lați și un aspect athletic. Nu semăna cu ideea pe care și-o făcuse Lassiter despre cum trebuia să arate un preot, a cărui întrupare ideală, platonice, era un om de cel puțin șaizeci de ani, cu părul încărunțit.

— Trebuie să fiți Jack Delaney, spuse preotul, zâmbind. Dante mi-a spus să vă aștept. Vă rog, intrați. Engleza lui era fără cusur și fără accent.

— Mulțumesc.

Trecură printr-o altă ușă și intrară într-un birou mobilat simplu, dar elegant. Lassiter se așeză pe un scaun din piele roșie de Barcelona, în timp ce della Torre stătea în fața lui, de cealaltă parte a unei mese vechi, de bibliotecă. Amintindu-și ce spunea Massina despre dibăcia lui della Torre în folosirea luminii în timpul serviciului divin, Lassiter nu se putu împiedica să nu observe desfășurarea sofisticată a luminii îngropate în tavanul vechi de ghips sau felul în care cădea lumina pe trăsăturile cizelate ale preotului.

— Înțeleg că faceți un material pentru CNN.

— Da, așa avem intenția.

— Ei... foarte bine! Uneori mă gândesc că cele mai importante mijloace de informare se străduiesc să ne ignore.

Lassiter râse, așa cum era de așteptat de la el.

— Sunt sigur că lucrurile nu stau chiar așa, spuse el.

Della Torre ridică din umeri.

— Eu așa cred. Dar, continuă el, aplecându-se înainte - nu contează. Acum sunteți aici.

Della Torre își împreună degetele, își sprijini coatele de masă, odihnindu-și bărbia de dosul palmelor.

— Cum să începem?

— Ei bine, spuse Lassiter, - ideea este să vedem cum ați arăta în imaginea TV și, în același timp, să vorbim puțin despre trecut. Dacă-ți vrea să-mi spuneți câte ceva despre originile Umbrei Domini...

— Bineînțeles, răspuse della Torre, sprijinindu-se de spătarul scaunului. După cum sunt sigur că știți, noi suntem un *produs*, unii ar spune un produs secundar, al Conciliului Vatican Doi.

În următoarele zece minute, șeful Umbrei Domini făcu față mingilor lui Lassiter cu zâmbetul pe față.

— Cum a evoluat organizația în ultimii ani?

— Ei, bine, Jack, nu e un secret că ne-am dezvoltat foarte mult...

— Dacă ar fi să menționați un program cu care vă mândriți

foarte mult, care-ar fi acela?

— Comunicarea cu comunitatea, fără nici o îndoială. Sunt foarte mândru de asta...

— După părerea dumneavoastră, care-i cea mai mare provocare pe care o are în față Biserica în prezent?

— Există atâtea provocări! Vremurile sunt atât de grele! Dar mie mi se pare că *cea mai mare* provocare pe care o au în față catolicii este ceea ce-mi place mie să numesc „tentația modernității”...

Lassiter dădea din cap, gânditor, la fiecare răspuns și mâzgălea sânguincios în carnetul său de note. Adversarul lui îi producea o anume senzație, ceva care-i amintea de teflon, dar cântărind mai mult. Teflon și oțel. Se hotărî să schimbe tactica.

— Se spune că Umbra are ambiții politice.

— Da?

Della Torre își dădu seama de schimbare și-și înclină capul într-o parte.

— Și cine spune asta?

Lassiter ridică din umeri.

— La hotel am un dosar plin cu tăieturi din ziare. Relatări pe care le-am preluat de la Nexis. Unele dintre ele sunt destul de critice. Spun că Umbra Domini este asociată cu grupuri de dreapta ca Frontul Național...

— Asta-i ridicol! Este adevărat că unii dintre membrii noștri se preocupă de problemele imigrării - dar asta e o chestiune politică, nu teologică. Suntem o organizație variată; membrii noștri au multe păreri care diferă între ele.

— Se spune că Umbra este împotriva homosexualității.

— Ei, bine...

— Și că ați cerut ca homosexualii să fie arși cu fierul roșu.

— Perfect! Mă bucur că ai ridicat această problemă, dându-mi astfel prilejul să clarific chestiunea. Este adevărat că noi considerăm homosexualitatea un păcat - și am spus asta, să recunoaștem, în termeni fără echivoc. În acest sens, presupun că unii consideră... della Torre desenă niște

ghilimele în aer – „că suferim de homofobie”. Dar este, de asemenea, adevărat că Umbra Domini îndeplinește o funcție pedagogică. Noi suntem învățători și, ca învățători, folosim uneori hiperbola ca să ne facem înțeleși. Așa se explică lucrurile. Indiferent de ce-ar spune unii, nimeni din Umbra Domini nu crede că homosexualii ar trebui să fie însemnați cu fierul roșu. Deși, cred c-ar fi normal să fie înscrși la poliție.

— Interesant, spuse Lassiter, notându-și în carnet. Și mai aveam să vă întreb ceva: una dintre tăieturile din ziar pomenește de o organizație de caritate... Salve... Se prefăcu că-i lipsește cuvântul.

— Caelo.

— Exact! Salve Caelo! Și de acțiunea ei din Bosnia. Se spune că...

— Știu ce se spune. Se spune că am organizat un lagăr de concentrare. Și că am făcut asta sub pretextul unui efort de ajutorare.

— Hmmm.

— Cunosc învinuirea. S-au făcut cercetări serioase. N-a fost dovedit nimic.

— E adevărat?

Della Torre privi în tavan, de parc-ar fi apelat la o autoritate superioară. Pe urmă își întoarse ochii spre Lassiter.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Jack.

— Ascult.

— Nu e uimitor că devoțiunea și credința inspiră atacuri aproape tot atât de des ca și admirația? Aceste povești la care te referi nu sunt altceva decât invidie mascată sub vesmântul bârfei.

— *Invidie*? Ce vreți să spuneți?

Della Torre oftă și, când vorbi din nou, vocea lui profundă și pătimașă domina încăperea. Cuvintele îi erau perfect modulate, sincronizarea magistrală, timbrul vocii adânc și bogat.

— Gândește-te la Umbra Domini ca la o fecioară frumoasă, începu el, aplecându-se în față și fixându-l pe Lassiter cu ochii lui albaștri, uimitori.

Ceea ce urmă fu un discurs ce nu semăna cu nici unul pe care-l auzise Lassiter vreodată, o probă de înregistrare a vocii sau un val de cuvinte al căror înțeles era, oarecum, independent de ceea ce se spunea, de fapt. Ascultând, Lassiter se simți de parcă ar fi căzut în transă, într-adevăr, părea că ascultă o melodie. Apoi se întâmplă ceva neobișnuit, într-un fel foarte obișnuit: soarele alunecă în spatele unui nor; o lumină plană, ciudată se așternu pe chipul preotului o clipă și Lassiter reuși să pătrundă prin deșertăciunea omului. I se vedea în ochi. Erau genul de ochi care te sorbeau; de fapt, nu erau albaștri, ci o nuanță de apă adâncă, un acvamarin ce părea să fi fost împrumutat din Marea barieră de corali. Erau ochi frumoși, dar ireali. În acea lumină ciudată, Lassiter putu să vadă strălucirea adânc lichidă a lentilelor de contact. Nu erau doar lentile de contact, ci lentile colorate. Recunosc nuanța.

Erau ochii Monicăi.

Se întreba dacă della Torre se chinuise să facă alegerea, așa cum se întâmplase cu Monica, șovăind între acvamarinul de cer senin și albastrul ca safirul. Indiferent dacă făcuse așa sau nu, era clar că se hotărâseră la aceeași culoare, și, probabil, pentru același motiv. Era un albastru foarte seducător.

Della Torre zâmbi și scutură din cap. Era limpede că nu observase că Lassiter îl asculta acum cu un alt fel de atenție.

— Așa că, atunci când aud atacuri la adresa Umbrei Domini, când aud zvonuri, șoapte de îndoială despre intențiile ordinului, nu mă enervez. Mă cuprinde tristețea. Și mila. Oamenii care vorbesc în felul ăsta, care scornesc poveștile astea sunt pierduți în întunericul propriilor lor suflete.

Della Torre își sfârși discursul în felul în care-l începuse -

cu coatele pe masă și bărbia odihnindu-i-se pe dosul mâinilor cu degetele împreunate.

Lassiter rămase tăcut o clipă. Apoi, soarele ieși din nori și încăperea începu să pulseze în lumină. Își dresе glasul și, fără să stea să se mai gândească, dădu drumul întrebării:

— Și Franco Grimaldi?

Della Torre se sprijini de spătarul scaunului și-l privi pe Lassiter cu un aer profund mirat.

— Grimaldi?

— Unul dintre oamenii voștri...

— Da...?

— E căutat pentru omor.

Della Torre dădu din cap, dus pe gânduri.

— Înțeleg.

— În State.

— Hmmm.

Della Torre începu să se legene pe scaun, în față și în spate. În cele din urmă, spuse:

— Asta este întrebarea pe care ai venit să mi-o pui, nu-i așa?

Lassiter aprobă din cap.

— Da.

— Ei, bine... spuse preotul, ridicând din umeri.

— Vreau să știu de ce a făcut ceea ce a făcut, spuse Lassiter.

— Și crezi că eu aș putea să știu?

— M-am gândit că da.

— Înțeleg. Și de ce crezi asta?

„Dă-i un ghiont”, își zise Lassiter.

— Fiindcă i-ați dat o mulțime de bani.

— Eu? Și când am făcut asta?

— În august.

— Înțeleg.

Della Torre își răsuci scaunul și se uită pe fereastră. Se gândea încruntându-se:

— Când spui că eu l-am plătit...

— Umbra Domini l-a plătit. A existat un cec plătit de banca voastră către banca lui. Crédit Suisse.

Della Torre oftă, cu spatele la Lassiter și cu ochii fixați pe fereastră. În cele din urmă, își învârti scaunul ca să stea cu fața la Lassiter.

— Am să cercetez, spuse el.

Apoi, pe un ton aproape drăgăstos, întrebă:

— Nu ești reporter, nu-i așa... *Jack*?

— Nu.

— Și persoanele pe care le-a omorât omul ăsta... îți erau apropiate?

— Da. Îmi erau apropiate.

În timp ce răspundea, continua să se mire de felul cum își alesese della Torre cuvintele.

— De unde știa că n-a fost ucisă doar o persoană?

Della Torre rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

— Știi, Joe...

Făcu iar o pauză și-l lăsă pe Lassiter să se convingă de faptul că povestea cu „Jack Delaney” fusese uitată.

— Știi, spuse din nou della Torre, nu poți face nimic ca să-i readuci la viață.

— Îmi dau seama de asta, spuse Lassiter, dar...

— Hai să nu ne mai mințim unul pe celălalt. Am auzit despre vizita ta la Zuoz... m-a sunat Gunther. Și, înainte de asta, călătoriile tale la Roma. Știu ce-i în inima ta și bineînțeles că nu-ți fac nici o vină.

Deodată, sângele lui Lassiter începu să înoate în adrenalină.

— Deci? Întrebă el.

— Deci, dă-mi voie să-ți pun o întrebare.

Lassiter aprobă din cap.

— Crezi în Dumnezeu?

Stătu o clipă pe gânduri.

— Cred că da. Da, îmi închipui că da.

— Și crezi că binele din lume izvorăște de la Dumnezeu?

Lassiter stătu și se gândi.

— Cred că da.
— Iar diavolul?
— Ce-i cu el?
— Crezi în diavol?
— Nu, răspunse Lassiter.
— Atunci în rău. Crezi în rău?
— Sigur că da. L-am văzut.
— Ei, bine... de unde vine răul, dacă nu de la diavol?
— Nu știu, răspunse Lassiter, pierzându-și, brusc, răbdarea. Nu m-am gândit la asta. Dar când îl văd, îl recunosc. Și eu *l-am văzut*.

— Toți l-am văzut. Dar asta nu-i de ajuns. Trebuie să te gândești la el.

— De ce?

— Fiindcă asta este motivul pentru care au fost uciși sora și nepotul tău.

Încăperea păru că se dilată de tăcere, în timp ce Lassiter încerca să priceapă ce spusese preotul. Într-un târziu, zise:

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Exact ce am spus. Trebuie să te gândești la originea răului.

Lassiter scutură din cap de parc-ar fi vrut să-și limpezească ideile.

— Dacă vreți să spuneți că... Grimaldi e rău... asta o știu. Am văzut ce-a făcut.

— *Nu* asta am vrut să spun.

— Atunci, ce? Că sora mea, Kathy, era rea? Sau că Brandon era rău?

Della Torre îl privi în tăcere un timp care păru foarte lung, apoi schimbă subiectul:

— Hai să-ți arăt biserica, spuse el, ridicându-se în picioare.

Lassiter îl urmă pe preot de-a lungul unui coridor îngust și într-o încăpere întunecoasă, Della Torre se opri să apese pe câteva butoane și, luminându-se, camera deveni mai încăpătoare, deși dimensiunile ei erau încă neclare. Un șir

de ferestre foarte mici, plasate sus, în zid, lăsau să pătrundă o lumină ciudată, albăstruie, care îl învăluia pe della Torre. Pentru o clipă acesta păru o fantasmă alcătuită mai mult din fum decât din carne.

— Roagă-te cu mine, Joe.

Preotul traversă încăperea spre amvon, un podium străvechi, bogat sculptat care, luminat de jos, părea aproape că plutea în aer. Lassiter se așează într-una dintre strane, simțindu-se jenat. Nu se mai rugase de mult și nu prea simțea nevoia să facă asta acum – și, mai ales, nu în fața lui della Torre. Într-un fel, știa că ar fi fost riscant să se plece în genunchi în fața acestui om.

Și totuși... se simțea atât de singur și, stând așa în biserișușta asta, îi veniră în minte timpuri mai bune, când el și Kathy stătuseră alături, pe când erau copii, în Catedrala națională – „a șaptea, ca mărime, din lume”. De câte ori nu li se spusese asta? De sute de ori, poate chiar mai des. Le plăcea foarte mult locul acela, cu vitraliile lui și cu muzica lui înălțătoare, cu criptele înspăimântătoare de dedesubt, cu spațiile gotice impunătoare și cu balaurii din piatră, înfricoșători, dar caraghioși. Toate astea pieriseră.

N-o să se mai ducă niciodată acolo.

Della Torre plutea în fața lui la amvon, strălucind în lumină și totuși într-un fel, robust – ca o statuie cu mâinile împreunate, într-o atitudine de rugă și cu capul plecat. Lumina ricoșă de pe pomeții obrazilor lui și-i învăluia ca un nimb părul des, buclat. Era perfect!

— Să piară durerea, șopti della Torre cu o voce tânguitoare, un cântec de jale care răsuna atât de fantastic, încât lui Lassiter i se părea că preotul vorbea din propriul lui creier. Să piară durerea. Își apăsă palmele pe piept și-și înălță fruntea spre tavan. Lassiter era ca paralizat. Am venit în fața Ta, în propria Ta casă, ca să poți vedea că unul dintre fiii Tăi, Doamne, este îndurerat. Alungă-i răzbunarea din inimă, Doamne, și ia-o iar în stăpânirea Ta – căci a Ta este răzbunarea. Înfrășoară-l în inima Ta, Doamne.

Eliberează-l de ură. Eliberează-l de cel rău.

Cuvintele răsunau astfel încât păreau să vină de peste tot, din jur și de deasupra capului său.

— Am venit în casa Ta, O, Doamne...

— *Scusi!*

Della Torre îngheță în amvon, cu gura căscată, ca un pește scos din apă.

— *Scusi, Papa...*

Un bătrân bețiv stătea în spațiul dintre scaune, înfipt pe picioare și bălăbănindu-se. O clipă, păru că se va prăbuși, dar nu se întâmplă așa. Cu un zâmbet de beatitudine, căzu în genunchi. Ridică ochii la amvon – și alunecă în față leșinat, pocnindu-și fruntea de pavimentul de piatră.

Della Torre păru paralizat, iar apoi... apucat de furii. Își agita brațele și țipa la omul prăbușit – „*Vaffanculo! Vaffanculo!*” și, deși Lassiter nu știa italiană, își dădu seama, din ton, exact ce spunea preotul. Era mai mult decât „Pleacă!” era „Du-te-n mă-ta de-aici!” Chipul lui della Torre devenise altul, lustrul de frumusețe și de milă dinainte dispăruse, dând la iveală violența de dedesubt. Dar apoi, la fel de repede cum pierise, masca reapăru. Încă o dată, della Torre părea plin de milă în clipa când pași de la amvon să-l ajute pe om.

Lassiter i se alătură și el.

— Hai să încercăm să-l ducem în birou, spuse della Torre. Știu cine este. Pot s-o chem pe nevastă-sa.

Împreună, îl luară pe om între ei doi și-l făcură să pășească țeapăn de-a lungul coridorului și apoi să intre în birou. Dar, odată intrat în cameră, bețivul plin de vânătaie începu să dea din mâini. „*Papa!*” strigă el, și-l lovi pe preot cu brațul. Della Torre făcu un pas nesigur în spate și din buzunar îi căzu ceva pe podea.

O sticluță. Lassiter se uită la ea cum se rostogolește pe dale, întâi pe o față, apoi pe alta. În cele din urmă, se opri; ca prin miracol, nu se spărsese. Lassiter se aplecă și o luă în mână. O privi atent.

Era aceeași sticlă, sau una la fel, ca cea pe care poliția i-o luase lui Grimaldi. Își amintea când o văzuse prima oară: când stătuse cu Riordan în biroul doctorului de la Spitalul Fairfax. Pe tava de spital se vedea sticlă. Alături de cuțit. Cuțitul cu sângele închegat pe lamă și un fir de păr blond, delicat, lipit de sânge. Părul lui Brandon. O fotografie a poliției trecu prin mintea lui ca un fulger: sticlă neprelucrată, fasonată, cu o cruce întipărită pe fiecare parte și o capsulă de metal în formă de coroană.

— Mulțumesc, spuse della Torre, întinzând o mână. E surprinzător că nu s-a spart.

Lassiter plecă fruntea.

— Cred că-i mai bine să mă duc, spuse el. Trebuie să iau un avion.

Și înainte ca preotul să aibă timp să răspundă, el ieșise pe ușă. Della Torre veni după el, pășind în urma lui pe potecă.

— Joe, spuse el. Ce s-a întâmplat? Te rog... vino îndărăt! Mi se pare că nu ne-am terminat treburile.

Lassiter nu se întoarse, merse drept înainte. Dar buzele i se mișcau. Ce spunea, spunea către sine.

— Numai dracu' știe câtă dreptate ai! Nu le-am terminat!

20.

Lassiter nu-și amintea nimic din drumul de la biserică la hotel. Era cu gândul doar la della Torre și mai ales la bunăvoința ciudată a preotului de a-i cânta în strună în privința preinsei lui calități de ziarist. De ce făcuse della Torre asta? Ar fi putut să discute învârtindu-se pe loc o oră, două, își zise Lassiter, dacă el nu arunca întrebarea privitoare la Grimaldi. Și, de fapt, misterul era și mai adânc.

Della Torre știa cine era el și ce urmărea, așa că de ce fusese de acord să-l cunoască? Întreaga șaradă era de neînțeles.

Până la urmă, Lassiter ajunsese la concluzia că della Torre dorise să-l cunoască măcar pentru a-l cântări. Și, manevrându-l în așa fel încât el să-și dea seama că e manevrat, preotul transmisese un mesaj și făcuse paradă de puterea lui. De fapt, se folosisese de ceea ce știa precum un asasin, desfăcându-și haina ca să dea la iveală echivalentul psihologic al unui pistol de calibrul 45 înfipt la brâu.

Ori era vorba despre asta, ori urmărise să-l țină pe Lassiter ocupat câtva timp, și nici nu-i păsa ce știa sau nu știa americanul.

Cea de-a doua posibilitate apărură în mintea lui Lassiter atunci când taxiul trase în fața hotelului său. Băgă un pumn de lire în mâna șoferului, întoarse spatele și intră în vestibul. Funcționarul de la recepție ridică privirea de la masa mică unde stătea.

— *Signore!* strigă el.

Lassiter întoarse capul, dar nu se opri din mers; continuă să pășească spre lift.

— Ce-i?

Funcționarul deschise gura, o închise iar și din nou o deschise. În cele din urmă, aruncă brațele în aer, spunând:

— *B-B-Benvenuti!*

— *Grazie*, răspunse Lassiter. Vrei să-mi pregătești nota de plată? Cobor imediat.

— Dar, *signore...*

Lassiter apăsă pe buton ca să cheme liftul.

— Da? Întrebă el.

— Poate, spuse funcționarul, ieșind dindărătul mesei - dacă vreți să-mi faceți onoarea...

Făcu un gest către el și-și schimonosi fața într-un zâmbet conspirativ.

Lassiter scutură din cap.

— E prea devreme pentru mine, spuse el.

— Ah. dar...

— Îmi pare rău. Mă grăbesc.

Camera lui Lassiter se afla la al treilea etaj, la capătul coridorului. În timp ce mergea pe coridor, auzi zbârnâind un telefon și-și dădu seama că sunetul venea chiar din camera lui. Bepi, se gândi el, și se grăbi spre ușă, scotocindu-se în buzunare ca să dea de cardul de plastic alb care servea drept cheie. Îl băgă în broască și așteptă să se aprindă mica lumină verde. Tocmai la țanc! Lumina licări, sunetul telefonului se opri, ușa se deschise de perete și cineva dinăuntru spuse:

— *Pronto?*

„Ce-i asta?”

Un individ uriaș, pătrășos, stătea la birou în fața computerului lui Lassiter, cu telefonul în mână. Părea mult prea solid pentru scaunul pe care stătea. Văzându-l pe Lassiter, puse telefonul la loc, în furcă, trase adânc aer în piept, îl aruncă afară și se ridică în picioare. Porni spre ușă cu un aer aproape indiferent.

Lassiter nu știa ce să spună. Profesoara de maniere elegante nu-i predase lecția asta. Tot ce putu să spună fu:

— Cine mă-ta ești?

În timp ce-i ieșeau vorbele astea din gură își dădu seama că omul era clădit ca o saltea. O saltea care nu se mai răsesse de mult.

— *Scusi*, spuse omul încet, cu un mic zâmbet diabolic, în timp ce se trase într-o parte ca să treacă pe lângă Lassiter prin ușa deschisă.

Tipul era foarte liniștit și lent. Aproape politicos. Lassiter atinse mâneca individului.

— Așteaptă o clipă, spuse el.

Și atunci totul se accelerează brusc. O bilă de popice, sau cam așa ceva îl lovi în față, în toată fața, deodată, aruncând un pumn de scântei care-i explodară în cap ca un roi de licurici. Simți gust de sânge în gură, în timp ce picioarele îl

aruncară în spate, până-n perete, izbindu-l de zid. Respirația îi țâșni din plămâni, în timp ce-și ridica mâinile ca să se ferească, să oprească ce venea spre el – un gest optimist care nu reuși să împiedice ceea ce părea a fi un berbec ce se izbea de pieptul lui. O dată, de două ori, iar și iar!

Acum, simți cum corpul începe să-i ardă în toate părțile sensibile. Capetele nervilor se izbeau unele de altele, iar lumina din cameră pâlpâia ca un bec uzat, gata să se stingă – sau poate că această pâlpâire nu era decât în capul lui, nu-și dădea bine seama. Ceva greu îi izbi gâtul, iute și cu putere, și se trezi în genunchi, sprijinit în mâini și atunci văzu un pantof luxos trăgându-se îndărăt, de parcă era gata să șuteze o minge în poartă. Văzu pantoful cu o claritate uimitoare, șireturile, încrețiturile pielii, cusăturile...

Apoi auzi un țipăt. O clipă, crezu că țipătul venea din gura lui, dar, ridicându-și privirea, văzu o cameristă stând în canatul ușii, cu ochii holbați și cu gura căscată. Dădu să spună ceva când, brusc, pantoful își schimbă direcția, năpustindu-se spre el ca ceva nedeslușit și oprindu-i-se undeva adânc, în coaste. Simți oasele spărgându-i-se ca niște vreascuri pentru foc sau ca bețele de bambus uscat. Camerista mai trase un țipăt, sau poate că nu ea... poate că de data asta el țipase. Dar, nu. Trebuie să fi fost ea, fiindcă lui nu-i mai rămăsese destul aer în plămâni ca să-i iasă țipătul din gât. Într-adevăr, nu putea să vorbească și, când se gândi mai bine, nu putea nici să respire. Întreaga lume se golise de aer și simțea că-și dă duhul.

Apoi totul se sfârși, la fel de brusc cum începuse. Salteaua dispăruse și camerista alerga de colo, colo prin hol, atingând cele mai înalte note. Poate că ea-i salvase viața și-și dădea seama că trebuia să-i mulțumească, dar suferea prea rău ca să mai poată fi politicos. Așa că se ridică cu greu în picioare, închise ușa fără o vorbă și porni, împleticit, spre baie.

Fiecare respirație era ca un cuțit în coșul pieptului, așa că

Începu să inspire mărunț, ținându-se cu mâinile de ceea ce i se părea a fi o grămadă de așchii de coaste. Se duse la chiuveță. N-ar fi putut spune de ce, dar primul lucru pe care-l făcu fu să dea drumul la apă. Și asta parcă-l ajută. Sunetul îl ajută.

Aplecându-se înainte spre dulăpiorul din baie, se uită în oglindă. Și ceea ce văzu nu fu chiar atât de rău. Era o jale, dar n-arăta chiar ca un om călcat de tren. Mai degrabă ca victima unui accident minor de circulație. Avea nasul plin de sânge și o buză crăpată; unul dintre canini pătrunsese prin carnea moale. Atinse dintele cu limba și suspină de mirare când simți cum îi cade în gură. Îl scuipea afară – era un dinte mic și apa îl înghiți.

Cu un calm glacial, își desfăcu cămașa și dădu la iveală o pată purpurie, umflată, deasupra coastelor, pe partea dreaptă. Atinse ușor hematomul cu vârful degetelor și simți că leșină. Durerea se ridică în el ca un val și, tot ca un val, se sparse, răspândind fascicule de durere în toate direcțiile. Culoarea îi pieri din obraji și scoase un sunet care semăna cu toate vocalele spuse deodată, un suspin strangulat care se sfârși doar când strânse tare din dinți. „Ai nevoie de o radiografie”, își zise Lassiter. „Și de un dentist. Și de Demerol. Dar nu în această ordine.”

Și nu la Napoli.

Era cam târziu, dar acum își dădea seama de ce della Torre găsisese un pretext ca să-l manipuleze. Preotul nu urmărisese decât să-l țină ocupat în timp ce i se percheziționa camera.

Se-auzi o bătaie precipitată în ușă și o voce de bărbat îl rugă să deschidă.

— Domnule Lassiter – *per favore* – vă simțiți bine?

— Foarte bine, strigă Lassiter, tresărind de durere. Las-o baltă.

— Sunteți sigur, signore? Poliția...

— Nu-ți face probleme!

Omul, cine-o fi fost el, plecă bombănind în italiană.

Un minut mai târziu, sună telefonul și, pentru prima oară în viața lui, Lassiter fu recunoscător că se afla într-un hotel unde exista o derivație și în baie. Ridică receptorul și îl șocă pe director spunându-i că nu dorea să discute cu poliția și nici să facă o plângere.

— Dar, domnule Lassiter, e dreptul dumneavoastră. Ați fost atacat!

— Tot ce te rog e să-mi scoți o mașină din garaj și să-mi încasezi nota de plată de pe cardul meu Visa.

— Sunteți sigur, *signore*?

— Cobor imediat.

Îi trebui aproape o jumătate de oră să-și schimbe cămașa și să-și facă bagajul și, când fu gata, se folosi de toată puterea pe care o mai avea ca să meargă drept pe coridor. Directorul era în curtea din fața hotelului, arătând îngrozit, și, în același timp, demn și plin de scuze. Mașina închiriată aștepta la câțiva metri depărtare, și directorul, văzându-l pe Lassiter, alergă spre ea. Cu o mică plecăciune, deschise ușa și se uită cum oaspetele său se prăbușește pe locul șoferului. Odată treaba asta făcută, directorul trânti bine ușa cu un gest de expert, înclină capul într-o parte și zâmbi.

— Unde-i funcționarul de la recepție? întrebă Lassiter, uitându-se în jurul lui.

Directorul se încruntă.

— Cine, Roberto?

— Da. Nu l-am văzut înăuntru.

— A plecat ceva mai devreme. Suferă de astm.

— Spune-i că sper să se facă bine, zise Lassiter.

— *Grazie. Il signore e molto gentile.* Mai ales după toate câte s-au întâmplat.

— Prima oară când dau din nou de javra asta, am de gând să-i dau cep la cur.

Urmă o lungă tăcere. În cele din urmă, directorul zise:

— *Scusi?*

— Am promis!

Lassiter porni spre Roma în aceeași noapte, ținând o pungă de gheață lângă coaste și vorbind de unul singur, în timp ce înainta spre nord pe autostradă.

„Ce mama mă-sii te gândeai tu? se înfierbântă el. De fapt, nu te gândeai că, dacă te-ai fi gândit, n-ai fi fost atacat mișelește în nenorocita aia de cameră de hotel. Și acum, după câte știi, ai câteva coaste gata să-ți străpungă plămânul, și, dacă nu știi, poți să fii sigur că n-o să reușești să dormi pe o parte câtăva vreme... ah, lisuse! Al dracului mai doare!”

De fapt, nu-l durea numai trupul. Mândria îi fusese la fel de tare lovită ca și coastele. Della Torre îl ținuse în biserică cât putuse de mult... întâi cu discursul lui fantezist, apoi rugându-se... rugându-se!... în timp ce colegul lui... Salteaua... îi percheziționa camera. Și ar fi putut să întârzie în biserică și mai mult („*Înfășoară-l în inima Ta, Doamne!*”), dacă bețivul ăla n-ar fi nimerit înăuntru și n-ar fi risipit vraja. Pe urmă, funcționarul de la recepție care încercase să-l țină în loc... „*dacă vreți să-mi faceți onoarea...*” Câte semne îi trebuiau ca să înțeleagă că se urmărea ceva – și că acel ceva îl privea chiar pe el?

Și, în cele din urmă, camera... „Pronto?” „Cine mă-ta ești?” „*Scusi.*” Bang!

Asta-l durea cel mai mult... fiindcă, de la umeri în sus, era bine. Pe vremea studenției practicasese boxul și se descurcase destul de bine. Nu era obișnuit să piardă într-o luptă și, de fapt, nici nu conta cât de solid era adversarul. El știa cum să lovească. Și cum să fenteze loviturile. Sau cel puțin așa crezuse, până în seara aceea.

Totuși, faptul că fusese burdușit avea un efect stimulator care nu era cu totul negativ. Te trezea la realitate, îți regla simțurile și te ajuta să gândești serios cum să faci să eviți o repetare. Din cauza asta, Lassiter se hotărî să nu se ducă din nou la Hassler. În schimb, își rezervă un loc la Mozart, un hotel obscur pe o stradă pietruită, dincolo de Via del Corso.

Hotelul ocupa aripa de vest a unui palat cam dărăpănat, cu pereți de peste patru metri înălțime, cu o grădină părăsită și un bar pustiu. Deși se făcuse aproape miezul nopții când ajunse el, ceru și i se dădu un apartament la etajul doi, cu vedere la stradă. Un om de serviciu bătrân porni înaintea lui și Lassiter se strădui cât putu să se țină după el, strângând din dinți de durere.

Când omul de serviciu dispăru, își încuie ușa de două ori, scoase din barul frigorific și goli două sticlute miniaturale de whisky într-un pahar de apă din plastic. Apoi se așeză la biroul din dreptul ferestrei și-și scoase „carnetul de cazuri”.

Cu câțiva ani mai înainte, când se afla la Bruxelles, își făcuse obiceiul să înceapă un nou carnet ori de câte ori pornea o nouă investigație. Această metodă era utilă din diferite motive, dar, mai ales, dintr-un motiv secundar – prin felul în care-l ajuta să reînvie nume care, dac-ar fi fost înșirate alfabetic, probabil că nu i-ar mai fi fost de folos. I se întâmpla să nu-și amintească numele unui anume anchetator, patolog sau examinator de documente, dar nu uita niciodată un caz și-și aducea aminte că persoana pe care o căuta contribuise cu ceva la rezolvarea lui. De îndată ce făcea asociația necesară, era simplu să aleagă carnetul nimerit și să găsească numele.

După primul an, începuse să folosească același fel de blocnotes – un carnet de reporter ieftin, de trei pe opt, cu cotorul format dintr-o spirală, pe care-l putea ține într-o mână și care încăpea în buzunarul interior al hainei de la costum. Dacă producția lor se oprea, își zicea el, Lassiter Associates va da, probabil, faliment.

Când începea un carnet, nota numele și numerele de telefon la sfârșit, pe ultima pagină. În acest fel, toate adresele puteau fi găsite într-un singur loc și nu i se întâmpla, aproape niciodată, să nu mai aibă spațiu liber.

Folosise aceeași metodă și în cazul lui Kathy și al lui Brandon, și acum nu erau decât câteva numere. Primul notat era Riordan, pe urmă câțiva doctori, Tom Truong,

hotelul din Chicago, Bepi, Angela, Egloff. Și Umbra Domini.

Începu să-și soarbă whiskyul, în timp ce se uita pe fereastră. Era o priveliște frumoasă, cu un șir de tei de-a lungul străzii aproape pustii. Ridică telefonul, se uită în carnet și formă numărul lui Bepi de acasă și de la serviciu. După ce-i răspunse robotul, formă numărul lui Bepi de pe celular, dar apelul nu fu transmis. În cele din urmă, formă numărul de pager pe care i-l dăduse Bepi și apăsă pe numerele hotelului Mozart. Îl neliniștea faptul că, și cu douăzeci și patru de ore mai înainte făcuse același lucru la Napoli, și totuși băiatul nu-l sunase. Nu se potrivea cu Bepi și Lassiter își dădu seama că ceva nu era în regulă. În primul rând, el era un client prea profitabil ca să fie ignorat. Și, mai ales, Bepi era nebun după tehnologie și-i plăcea să se laude că el nu stă niciodată neconectat mai mult de zece minute – „chiar dacă urmăresc Lazio sau zbor cu avionul spre Tokio sau Los Angeles.” Lassiter zâmbise auzind asta; după toate probabilitățile, băiatul nu pusese niciodată piciorul în Geneva, și cu atât mai puțin în Los Angeles.

Sună la birou cu speranța că Judy lucra la ore târzii. Când prinse centrala și auzi hărmălaia din fundal, își dădu seama că era noaptea obișnuitei petreceri de Crăciun. Femeia care răspunse era o angajată temporară al cărei nume nu-l recunosc și era clar că nu prea-l auzea bine.

— Alooo?

— Aici, Joe Lassiter.

— Cine?

— Joe Lassiter.

— Regret, dar domnul Lassiter nu e aici pentru moment.

— Nu, nu asta...

— Și, în orice caz, biroul este închis.

Enervat, puse receptorul jos și formă numărul poștei sale vocale de la McLean. Erau vreo șase mesaje, dar singurul interesant era cel din partea lui Jimmy Riordan – numai că mesajul era atât de bruiat încât devenise neinteligibil. Ceva despre *cecuri*. „Pesemne că-ți plac cecurile!” Ce vrea să

spună cu asta?

Lassiter se uită la ceas. În State era șapte seara. Încercă la numărul de acasă al lui Riordan, dar nu-i răspunse nimeni, încercă la serviciu.

— Regret. Detectivul Riordan e plecat din oraș.

Lassiter pocni biroul cu palma. Whiskyul sări în sus în pahar. Era ca și cum s-ar fi aflat într-un clopot scufundat: nu putea să dea de nimeni.

Întrebă când se va întoarce Riordan.

— Nu știu. Probabil că pe douăzeci și patru - în noaptea din ajunul Crăciunului sau cam așa ceva.

— Există vreo modalitate de a-l contacta?

— Depinde.

— Sunt un prieten de-al lui.

— În cazul ăsta, probabil că v-a spus: e la o conferință. La Praga. Pronunțase numele cu „a”-ul de la mijloc sunând ca „ei”.

— *Praga?*

— Praga... Proga... e într-o călătorie de serviciu.

— Ai un număr la care să-l pot găsi?

— Rămâneți pe fir.

În timp ce aștepta, Lassiter își aminti că Riordan îi vorbise despre o conferință - ceva privitor la Europa de Est și democratizarea poliției. Riordan îi arătase chiar o publicație în care era menționat și numele lui.

— Mai sunteți pe fir?

— Da.

— Jimmy este la faimosul Hotel Intercontinental din exotica Pragă, răspunse polițistul. Are o groază de numere. Întâi trebuie să formați 011. Aveți cu ce scrie? Altfel n-o să reușiți să țineți minte.

— Dă-i drumul!

La sfârșitul carnetului, Lassiter adăugă noul număr la celelalte de sub numele lui Riordan, puse receptorul jos și formă numărul de la Intercontinental. Era aproape două dimineața, dar detectivul nu răspunse la telefon, așa că

Lassiter mai lăsa un mesaj.

Pe urmă se întinse pe pat, își azvârli pantofii din picioare și, cu un geamăt, se prăbuși într-un somn agitat.

Se făcuse aproape ora prânzului când se trezi, în cele din urmă, și atunci observă că rămăsese în aceeași poziție în care se culcase în ajun, întins pe spate, cu fața spre tavan. Proptindu-se în brațe și în coate, se căzni să se ridice în picioare și porni cu pași nesiguri spre camera de baie, ținându-se de coaste. Se așază în fața oglinzii și, cu mare grijă, își ridică bluza de bumbac. Culoarele de pe coaste îl făcură să tresară: galbenul era amestecat cu mov, cu purpuriu, cu negru și cu o nuanță bolnăvicioasă de roz.

Îi trebuia aproape cinci minute să potrivească temperatura apei și, după ce făcu un duș, avu nevoie de două ori mai mult timp să se usuce. Erau locuri unde nici un îndrăzneț să atingă pielea umedă cu prosopul. Își pierduse mobilitatea mai sus de talie aproape cu totul: era un chin să se aplece, iar unele mișcări bruște erau și mai dureroase. Așa că se îmbracă cu o răbdare infinită, făcând pauze ca să comande să i se aducă în cameră cafea și cornuri. Când, zece minute mai târziu, sosi tava, el tocmai se căznea să-și lege șireturile de la pantofi. Se gândi că ar fi mai bine să-și pună încălțăminte sport.

Când băiatul de serviciu dispăru, Lassiter deschise televizorul, folosind telecomanda. Căutând postul CNN, trecu de la un canal la altul, până ce văzu chipul lui Bepi apărând pe ecran. Mutase deja canalul, așa că trebui să se întoarcă.

Fotografia era veche, de pe vremea absolvirii școlii sau cam așa ceva. Bepi zâmbea cu un aer studiat și Lassiter observă că avea părul mai scurt și o tunsoare îngrijită. Arăta ca o corcitură dintre un cântăreț de salon și un corist, și imaginea l-ar fi putut face să zâmbească, dac-ar fi existat vreun motiv serios ca Bepi să fie arătat la televizor.

Lassiter încercă să înțeleagă ce spunea vocea crainicului, dar nu pricepu nici un cuvânt.

O clipă mai târziu, fotografia lui Bepi fu înlocuită de o scenă filmată. Un reporter stătea pe aleea din fața unei biserici mari, vorbind grav, în timp ce un grup de copii căscau gura și se holbau la aparatul de filmat. În apropiere, două mașini de poliție și o ambulanță întârziu pe alee.

Vocea prezentatorului TV continua să transmită, în timp ce imaginea se fixase pe chipul a trei bărbați severi în uniformă, împingând un cărucior. Aleea era accidentată, probabil pietruită, căci oamenii păreau a face un efort cu împinsul căruciorului. Acesta se clătina și se hurducăia și, din când în când, oamenii trebuiau să-l ridice ca să treacă de vreo piedică.

Transmisia continuă în studio și, ciulindu-și bine urechile, Lassiter izbuti să priceapă câteva dintre cuvintele prezentatorului: *Santa Maria... Polizia... Bepistraversi... Molto strano*. Apoi prezentatorul zâmbi, își făcu treabă cu hârtiile din fața lui și trecu la o altă știre.

Lassiter schimbă un canal cu altul, apăsând pe telecomandă, dar nu se lămuri prea bine ce fel de program era acela. O femeie în lacrimi, înfășurată într-un șal negru, dădea un interviu în legătură cu ceva, dar n-avea de unde să știe dacă era soția lui Bepi sau o refugiată.

Simțindu-se frustrat, Lassiter închise televizorul și-o sună pe Judy Rifkin. La numărul de acasă. Era șapte și jumătate dimineața la Washington și nu-i păsa dacă se trezise sau nu.

— Joe! Unde ești?

— La Roma.

— Aveam de gând să te sun azi după-amiază. Chestiunea cu American Express se cam încinge...

— Cred c-a murit Bepi.

Urmă o tăcere la celălalt capăt al firului. Judy nu scotea o vorbă.

— Lucrurile au început, brusc, să se complice... Tocmai i-am văzut chipul la televizor. N-am înțeles ce spuneau, dar se vedea o ambulanță, mașini de poliție, o targă.

— Ești sigur?

— Nu, nu sunt. Poate că... poate că a fost prins cu ceva. Nu știu cu ce dracu' se ocupă, dar nu reușesc să-l găsesc la telefon și...

Simți o durere în coaste și oftă fără să vrea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic... Am fost atacat aseară.

— *Tu?*

— Eu. Dar fii atentă: important acum e Bepi. Uită-te la telegrame – *Reuters, Associated Press*, orice. Caută la numele lui Bepi și trimite-mi un fax cu tot ce găsești.

— Unde stai?

Îi dădu numărul și închise telefonul. În timp ce aștepta, scoase carnetul de telefon, se uită la *Associated Press* și-i formă numărul. Nu-l ajutară cu absolut nimic. La fel, nici postul BBC, nici Westinghouse Radio, și nici oamenii amabili de la *Roma Daily American*.

Două ore mai târziu, auzi o bătaie în ușă și văzu cum i se strecoară un plic în cameră. Înăuntru erau două pagini: O pagină introductivă cu antetul *Lassiter Associates* și încă o pagină. Pe prima pagină scria:

„Am inclus informația de la Reuters. Ești okey? Rifkin.”

Copyright 1995 Reuters, Limited

Raport al Bibliotecii Reuters

23 decembrie, 1995, ciclu BC

lungime: 152 cuvinte

TITLU: VICTIMĂ GĂSITĂ ÎN BISERICĂ

LOCUL: ROMA

CONȚINUT: „Un anchetator particular a fost găsit înjunghiat în primele ore ale dimineții la intrarea în biserica Santa Maria Maggiore, la câteva străzi de Colosseum. După părerea poliției, victima, Antonio Bepistraversi, 26 ani, a fost torturat înainte de a fi ucis.

Cadavrul a fost descoperit de Lucilla Conti, șaiszeci de ani.

Ea a observat victima pe treptele care duc spre colina

Esquilino la intrarea din spate a bazilicii. Într-un interviu dat reporterilor, doamna Conti a spus că la început crezuse că omul era unul dintre vagabonzii care se stabiliseră de mult în piața din apropiere – Piazza Vittorio Emanuele II. Ea îl ocolise pe om, de teamă că-i va cere bani. Văzând că rămâne nemișcat, s-a apropiat de el și a văzut că omul avea capul înfășurat într-o pungă de plastic.

Detectivii de la omucideri au precizat că incidentul avusese loc într-o zonă dubioasă și și-au exprimat convingerea că această crimă va fi soluționată.”

Lassiter citi știrea de trei ori, sperând că s-a înșelat el, dar de fiecare dată se dovedea a fi aceeași. Bepi era mort și nu numai atât: avusese parte de o moarte urâtă. Sau grea. Sau și una, și alta...

Dintr-o dată, își dădu seama că persoana cu care ar fi trebuit să vorbească era Gianni Massina. Dacă există cineva care putea să-i spună ce se întâmplase, acela era Massina. Răsfoind ultimele pagini ale carnetului său, Lassiter găsi numărul reporterului și-l sună.

— *Pronto?*

— Aici Joe Lassiter.

— Da?

— Ne-am întâlnit acum câteva zile.,

— Sigur că da! Vocea i se prăbuși. Ai auzit? Despre Bepi?

— Da. Am văzut la televizor.

Massina oftă.

— Încă nu-mi vine să cred. Mai oftă o dată.

— Motivul pentru care am sunat... Nu știu cum să zic. Bepi continua să lucreze pentru mine când s-a întâmplat asta, și m-am gândit, poate că... Umbra... de vreme ce a fost găsit la intrarea unei biserici...

Massina scoase un sunet care-i exprima scepticismul.

— Circulă tot timpul zvonuri în legătură cu Umbra. Dar așa ceva? Nu cred. Este o biserică interesantă, dar... asta n-are nici o legătură cu Umbra Domini.

— Dar de ce spui că e „interesantă”?

— Fiindcă... este! E veche de șase sute de ani și a fost închinată Sfintei Fecioare. Se spune că a fost construită după o cădere de zăpadă, o cădere de zăpadă miraculoasă care a venit din cer... ca un *proiect arhitectonic*. Chiar acolo, pe pământ! Drept care, în fiecare an, la aniversarea bisericii, se aruncă petale de flori... petale de flori albe... din *duomo*. Și există și niște relicve... bucăți de lemn din ieslea Domnului! Cinci relicve! Ce zici de asta?

— Sunt autentice?

— De unde să știu? Așa stau lucrurile cu cele religioase. Totul e autentic! Sau *nimic* nu-i autentic. Vrei să știi ce-i autentic? Cartierul bisericii e ceva autentic.

— Reuters spune că e dubios.

Massina pufni pe nas.

— Noi îi spunem *Piața de rahat!* Nici măcar curvele nu vor să se ducă acolo. Nu vezi decât drogați și smintiți...

— Și ce dacă?

— Ce vrei să spui?

— Ce dacă-i o zonă dubioasă? Știrea de la Reuters spune că a fost torturat. Așa că trebuie să se fi întâmplat în altă parte. Nu se torturează oamenii pe trepte de biserică.

— Ai dreptate. L-au aruncat acolo. Am stat de vorbă cu polițistii... în particular, înțelegi? Ei spun că a fost adus acolo pe la cinci dimineața. Nu pot să spună unde a fost înainte, dar, după felul în care s-a coagulat sângele, treaba nu s-a petrecut pe scări. În orice caz, nu în acea poziție. Poate că băiatul era mort cu o zi înainte de a fi aruncat.

Atât Lassiter, cât și Massina tăcură. După o clipă, Massina spuse:

— Știi, are un copil.

— Da. Mi-a spus chiar el.

Încă o dată, nu se mai auzi nimic pe fir.

În cele din urmă, Massina rupse tăcerea.

— Știi cum a murit?

— Nu. Nu exact. Dar, într-un fel, știa că Massina o să-i

spună.

Massina trase aer în piept.

— Poliția nu face publică treaba asta, dar... I-au legat brațele și picioarele pe la spate, i-au înfășurat frânghia în jurul gâtului și au făcut... nu sunt sigur dacă știi cuvântul exact... un lanț.

— Un lanț.

— Da, un lanț. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât frânghia se strângea mai tare, înțelegi? Poliția zice că asta poate dura ore întregi. Când cel legat începe să se zbată, anchetatorul îl eliberează. Și tot așa, de mai multe ori. Avea multe rosături în jurul gâtului. Și în jurul încheieturilor de la mâini. La fel, în jurul gleznelor. Ceea ce înseamnă că trebuie să-l fi amenințat în timp ce era legat în felul ăsta... așa că nu se putea *împiedica* să se zbată.

— Ce vrei să spui?

Massina mai trase ceva aer în piept.

— I-au găsit o pungă de plastic în jurul gâtului. Când ai așa ceva pe cap, înțelegi, probabil că-ți ții răsuflarea cât poți, dar, pe urmă, instinctul intră în acțiune și începi să te zbați! Dacă ești legat cum a fost legat Bepi, frânghia se strânge, ți se face negru înaintea ochilor și atunci ei scot punga. Slăbesc frânghia. Repetă treaba asta de mai multe ori. Pe urmă, pentru ultima oară, i-au tras punga de plastic pe cap... numai că, de data asta, nu i-au mai scos-o. Așa că totul s-a sfârșit. A murit.

Lassiter nu spuse nimic. Ce putea să spună?

Massina își dresе vocea.

— Ce căutau, după părerea ta?

— Informații.

— Dar ce fel de informații?

— Nu știu. Poate că era doar... *o tatonare*. Poate că nici nu știau ce caută. Poate că încercau să vadă ce știa el... sau ce știam eu. Sau, poate că era o distracție de nebuni.

— Eu nu cred că există nebuni.

— Nici eu.

Între ei, aerul încremeni până când, în sfârșit, Lassiter rupse tăcerea.

- Ei, bine... spuse el.
- Ei, *Felice Natale*²⁵!
- Da.
- Ai grijă de tine.
- Și tu la fel. Sărbători fericite!

21.

În momentul când puse receptorul jos, telefonul sună tare, ca o alarmă de incendiu, apoi mai sună încă o dată. Ridică receptorul de parc-ar fi fost ceva necurat.

— Lassiter, spuse el cu vocea neutră pe care o folosea când secretara lui era în pauza de cafea.

— Ghici cine-i?

— Jimmy, zise el. Am să-ți spun câteva lucruri...

Era cât pe ce să pomenească de Bepi și de propriile lui necazuri de la Napoli, dar Riordan trecu ca un buldozer pe lângă el cu vocea lui tunătoare.

— Nici n-o să-ți vină să crezi. Cazul este blocat, tu pleci în locuri unde n-ai mai pus piciorul niciodată, dar știi ce? Cred c-am dat de un fir.

Lassiter se ridică în picioare.

Riordan își pocni limba de cerul gurii.

— Ți-am atras atenția, nu-i așa?

— Da, așa-i.

— Peste cât timp poți să ajungi aici?

— Unde?

— La Praga! De unde-ți închipui că te sun?

25 Crăciun fericit (ital.).

— Jimmy! S-au întâmplat o mulțime de lucruri. Nu pot să...

— E un drum de o oră. Exact ca o cursă oarecare.

Lassiter își dădu seama că Riordan nu observase tonul vocii lui, de fapt nici nu-l asculta, fiindcă Riordan era cu adevărat agitat în legătură cu ceva.

— De ce nu-mi spui despre ce-i vorba?

— Fiindcă e cineva cu care trebuie să te întâlnești! Așa că suie-te într-un avion și *vino* aici.

— Ești sigur...

— *Ai încredere* în mine. E important.

Lassiter puse receptorul jos și încercă să se gândească. Simțea că trebuie să stea la Roma și să facă *ceva* în legătură cu Bepi, dar degeaba se gândea, nu reușea să găsească nimic eficace. Pe lângă asta, putea să se întoarcă iar la Roma într-o zi. Poate chiar mai devreme.

Cinci ore mai târziu, Lassiter se afla în spațiul de parcare al Hotelului Intercontinental din capitala Republicii Cehe, uitându-se la ideea despre progres a cine știe cărui comisar – o cutie de sticlă și beton, un surogat de modernitate ce promitea tablouri abstracte insipide, covoare pătate și europop. Construit pe vremea când războiul rece era în toi, hotelul era conceput ca o reclamă pentru partidul comunist, o expresie arhitectonică ce proclama în fața tuturor: „Noi pășim spre viitor, muncind mână în mână!” Dar, așa cum se întâmplă adesea cu expresiile arhitectonice, aceasta suna puțin mai altfel, așa că astăzi hotelul părea a spune: „N-avem nevoie de nici o am-bi-an-ță nenorocită!”

Înăuntru, Lassiter îl găsi pe Riordan stând într-un separeu cu un ceh suspect care avea pe el un pardesiu de piele. Riordan, îmbrăcat cu costumul și cravata reglementare, părea exact ceea ce era, un detectiv, în timp ce tovarășul său dădea impresia unui cântăreț rock fără slujbă, un geniu tuberculos cu păr lung și soios atârându-i până la umeri. Pe masă se vedea un pachet de țigări Triumf, înconjurat de

sticle goale de Pilsner Urquell. Lassiter lăsă să-i cadă geanta de voiaj pe podea și se strecură în separeu.

— Să fie cu noroc!

Riordan luă o înghițitură dublă.

— Heiiiii, Joe! Salută-l pe Franz...

— Salut, Franz.

— Joe Lassiter, Franz Janacek.

Își strânseseră mâna. Cehul avea o strânsoare puternică, ochi cu pleoape grele, piele urâtă și o voce joasă, care parcă venea din fundul pământului și sclipea în timp ce el vorbea, de la dintele de aur de pe o latură a gurii.

— Îmi face plăcere, spuse Janacek.

— Franz este... de fapt, ce ești, Franz? Ministru de interne?

Janacek zâmbi.

— Nu încă.

Scoase o legitimație de serviciu din haină și-i dădu drumul într-o baltă de lichid. Lassiter se uită la ea surprins. Janacek era șeful detectivilor din poliția pragheză.

Riordan zâmbi.

— Nu-i așa că asta-i o țară grozavă? Mie-mi place foarte mult! Dați-mi voie să mai comand un rând, spuse el, și făcu semn chelnerului de parcă scaunul lui era un vas de croazieră ce ieșea din port, în timp ce familia stătea pe punte, în lacrimi.

Barul era ticsit de bărbați de vârstă mijlocie în costume de culoare închisă. Stăteau în grupuri de trei, patru, vorbind animat în ceva ce sună ca o amestecătură de vreo șase limbi.

Toți păreau să fumeze și aerul era îmbâcsit de iz de tutun prost și de băuturi scumpe.

Riordan le făcu un semn cu capul.

— Toată lumea e aici! FBI-ul, Serviciul Secret, KGB-ul – până și blestemații de la Poliția Călare canadiană. Așa-i că nu-ți vine să crezi? Poliția Călare! Scotland Yard. Jandarmii – n-am cunoscut în viața mea un jandarm.

— Tot comisariatul de poliție, zise Janacek, aprinzându-și o țigară.

Riordan râse.

— Franz e un hippy.

Sosiră berile și Lassiter luă o gură. Era delicioasă, dar simți o pișcătură în buza tăiată și tresări. Janacek zâmbi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am căzut.

Riordan făcu o grimasă.

— Ai căzut zdravăn.

— Mi-a năvălit un individ în cameră.

— Și ce s-a întâmplat?

— N-a putut fi arestat.

— Și a dispărut? întrebă Janacek.

— Pentru moment, da.

— Foarte prost, răspuse Riordan. Dar am vorbit destul despre tine. Cred că te întrebi de ce te-am chemat aici.

Lassiter izbucni în râs.

— Ești beat, nu-i așa?

— Din punct de vedere tehnic, sunt un pic ciupit. Ei, și? Problema este că Franz și cu mine lucrăm împreună.

— La ce? întrebă Lassiter.

— La cazuri neelucidate.

Lassiter făcu un semn din cap.

— Ce mai sunt și astea?

— Crime nerezolvate. O omucidere sau altă crimă nesoluționată, răspuse Janacek.

— Din lipsă de probe, adăugă Riordan.

— Sau chiar mai rău, interveni Janacek, din lipsă de motivație.

— E o mare problemă, zise Riordan. Ce se poate face cu un caz neelucidat? Vreau să spun, doar să speri că într-o zi o să se rezolve, cumva, de la sine? Ce-i de făcut?

— Nu știu, răspuse Lassiter. Voi ce faceți?

Riordan ridică din umeri.

— De asta am creat un grup de lucru. Esențial e să te

întorci la sursă. De mai multe ori. Stai de vorbă cu oameni și speri să-ți mărturisească cineva, ceva. Sau te rogi la Dumnezeu să apară o nouă tehnologie, ca testul ADN. Dar, în general, un caz neelucidat e un caz neelucidat. E deprimant.

Lassiter clătină din cap, de parc-ar fi vrut să-și limpezească gândurile, iar Janacek desfăcu gura într-un rânjel de lup.

— Deci, spuse Lassiter – ați vorbit despre cazul surorii mele și...

— De fapt, răspunse Riordan, n-am vorbit. Fiindcă acest caz este închis. Nu ne-a rămas decât să-l prindem pe individ.

Riordan își plecă bărbia și râgâi ușor.

— Să încercăm din nou, adăugă el.

— Deci, de ce mă aflu eu aici? întrebă Lassiter.

Riordan începuse să-l scoată din sărite.

— Ajung și la asta, dar... ei bine, s-a întâmplat că... în grupul nostru cineva a pus o întrebare despre ucigașii în serie.

— De fapt, asta-i o întrebare bună, interveni Janacek, pentru că în asemenea cazuri avem deseori un cadavru... dar nici un motiv clar.

— Exact! Fiindcă ucigașul face ce face... doar de amorul artei, explică Riordan.

— Se poartă ca un adevărat om de știință, adăugă Janacek. Cred că multe cazuri neelucidate sunt așa.

— Deci, tipul din public – cel care a pus întrebarea, dorea un exemplu. Și Janacek... hai, spune-i tu!

Cehul se aplecă înainte.

— Exemplul pe care l-am folosit s-a întâmplat cu trei, patru luni în urmă. În august. Într-o familie de lângă Parcul Stromovka. O zonă plăcută. Crimă prin incendiere și omucidere. Doi morți.

— Acum, fii atent, zise Riordan, victimele sunt un băiețel de doi ani, doi ani și jumătate, și mama lui. E noapte, ei

dorm. Izbucnește un incendiu. Casa e arsă de se alege praful de ea.

— Au folosit substanțe care stimulează arderea, așa încât n-a mai rămas nimic, zise Janacek. Doar câteva oase. Niște dinți. L-am bănuț pe soț... dar... n-a fost el.

— Nu există altă femeie sau alt bărbat, nu există contract de asigurare.

Janacek aprobă din cap.

— Nici datorii. Nimic.

— O familie fericită, adăugă Riordan.

— Dar soțul unde era? Întrebă Lassiter.

Janacek își flutură mâna, de parc-ar fi încercat să șteargă o pată din aer.

— Pe niște jocuri spartane... din afara orașului.

Riordan se lăsa pe spătarul scaunului.

— Nu-ți sună a ceva cunoscut?

— Da, răspunse Lassiter, sigur că da. Când s-a întâmplat asta?

— Pe întâi septembrie.

Lassiter se încruntă. Încercă să-și amintească ce scria pe pașaportul lui Grimaldi.

— Am verificat, spuse Riordan. A intrat în Republica Cehă cu câteva zile înainte.

Cei trei bărbați tăcură, sorbind din bere. În cele din urmă, Lassiter își ridică privirea.

— S-ar putea să fie o coincidență.

Riordan aprobă din cap.

— Absolut!

— Ar putea fi una dintre acele situații...

— Așa credeți? îl întrebă Janacek cu o voce neutră.

— Nu, răspunse Lassiter.

Janacek dădu din cap, atât pentru sine, cât și pentru tovarășii lui.

Rămaseră o clipă tăcuți, după care Lassiter spuse:

— Aș putea sta de vorbă cu soțul? Ar fi posibil?

Janacek se încruntă.

- Cu Jiri Reiner? Nu vorbește englezește.
- Ei, bine, cu ajutorul dumitale, bineînțeles.

Janacek stătu un pic să se gândească.

- Și la ce-ar servi asta?

— Ei, bine, mai întâi... Aș vrea să știu dacă soția lui a avut de-a face cu sora mea. Sau copiii? Orice legătură posibilă.

- Cam ce?

- Nu știu.

Janacek ridică din umeri.

— Jiri... e încă... foarte șocat. Doctorul îl ține sub tratament. Îi dă sedative. Încă se mai tem că ar putea să se omoare. Și de ce n-ar face-o? Ochii lui deschiși la culoare se rotiră spre Lassiter. Oricine ar putea face asta. Într-o singură noapte a pierdut – Janacek își lovi palmele una de cealaltă – totul. Soția, fiul, căminul. Aruncă o privire tristă spre podea.

- Ei, bine, spuse Lassiter, a fost o simplă idee.

Janacek trase aer printre dinți și clătină din cap.

— În plus, Jiri... este... nu prea comunică, înțelege? Cea mai mare parte a timpului, nu vrea să scoată o vorbă.

Lassiter dădu din cap.

— Totuși... zise Janacek, scoțând cu greu cuvintele, de vreme ce cazurile sunt atât de asemănătoare... ne-am putea ajuta reciproc. Crezi că e posibil să fac rost de o copie a pașaportului italianului?

Lassiter și Riordan schimbă o privire.

— Sunt sigur că detectivul poate să aranjeze asta, zise Lassiter.

- Și de o fotografie?

Riordan aprobă din cap,

- Sigur. Nici o problemă.

Janacek își turnă pe gât ultimele picături de bere și se ridică.

— Okey, așa o să fac. Am să-l întreb pe Jiri și pe doctorul lui. Ridică din umeri. Poate că... întinse mâna și Lassiter și

Riordan i-o strânsură. Vorbim mâine dimineață.

— Mulțumesc, spuse Lassiter.

Cehul clătină solemn din cap, dădu să plece, apoi se întoarse iar spre ei.

— Știți, să ai un caz care trece de granițele țării... asta-i ceva foarte neobișnuit. Iar cazul ăsta... de la un continent la altul... Nu cunosc vreun caz asemănător, în afară de terorism. Și știm că aici nu-i vorba de terorism.

— Chiar știm? îl întrebă Riordan.

— Bineînțeles.

— Și de unde știm asta?

— Fiindcă, replică Lassiter, aici nu-i vorba de publicitate și nici de politică.

Janacek aprobă din cap și se întoarse către Riordan.

— Trebuie să plec. Se lovi cu palma peste frunte. Când ajungi îndărăt în State, poate că reușești să contactezi FBI-ul și să vezi dacă au avut și ei cazuri asemănătoare cu crimele astea.

— Bineînțeles! răspunse Riordan. Am să-l sun pe omul meu de la FBI. Să văd ce știi ei.

A doua zi, la ultima întrunire a conferinței, atât Janacek, cât și Riordan fuseseră ocupați până târziu după-amiază. Avuseseră o întâlnire la micul dejun, urmată de discuții, întruniri pe grupuri, work-shops și o adunare finală. Seara urma să aibă loc un banchet.

Janacek sună să spună că încerca să aranjeze întâlnirea cu Reiner. O s-o strecoare printre alte treburi; vor păstra legătura.

Deci, rămase ca Lassiter să-și umple singur ziua. Dorea să facă diverse lucruri, dar cel mai important dintre toate era o alergare pe malul râului și de-a lungul unor străzi din vechiul oraș. Deși era puțin spus că îl dureau coastele când le atinge, putea să facă vreo câțiva kilometri – cu condiția să alerge mai încet și fără efort. Ideea era să nu se lovească de nimeni și să nu ajungă să gâfâie. Ultimul lucru

de care avea nevoie era o respirație convulsivă.

Când porni la un jogging moderat la ieșirea din Intercon, începu să simtă poluarea aerului. Era frig, și izul de fum și de metal îi displăcea profund. Moștenirea Pragăi de pe urma importanței date industriei grele – combinată cu faptul că era plasată într-o vale de râu – crease o serioasă problemă de poluare, mai ales iarna.

Și totuși inima orașului era veche și frumoasă și fusese scutită atât de distrugerea bombardamentelor, cât și de modernizarea urbană care pocise majoritatea capitalelor europene. Tocmai traversa faimosul Pod Carol, când începu să ningă. Galopă pe lângă un șir de statui înnegrite de trecerea anilor, pe lângă o falangă de sfinți ruginiți, uitându-se din când în când în jos, de pe parapet, la trecătorii grăbiți. Câțiva vânzători de ilustrate, fotografii, podoabe de Crăciun și obiecte de artă stăteau îngrămădiți în jurul unor mici focuri de cărbuni. Dinspre râu bătea un vânt înghețat. La colțuri de stradă, femeii înfocolite stăteau lângă căzi de plastic pline cu crapi vii. Fusese avertizat despre acest obicei de Crăciun de către Riordan care stătuse prea aproape în timp ce un client își alesese un crap. Peștele fusese agățat de o branhie, trântit pe o scândură și decapitat cu un satâr care stropise cei mai buni pantaloni ai lui Riordan cu mațe de crap. După ce Lassiter făcuse câțiva kilometri și se întorcea să pornească îndărăt peste pod, vânzătorii dispăruseră. Vântul se potolise și o zăpadă lăptoasă începuse să se aștearnă pe mâinile întinse, pe picioarele goale și pe ochii fără vedere ai sfinților. În scurt timp, trotuarul fu plin de zloată. Temându-se să nu alunece, merse cu pas normal ultimele două străzi până la hotel. Trăgea aerul în respirații scurte, dar coastele continuau să-l doară.

La recepție îl aștepta un mesaj de la Janacek: întâlnirea cu Jiri Reiner fusese stabilită pentru seara aceea, la ora opt.

După ce făcu un duș, Lassiter scoase adaptorul din

geantă. Îl introduse în laptopul său, conectându-l apoi la linia telefonică. Voia să lanseze un proces de căutare de tip Nexis, pentru a găsi noi relatări privind incendii/omucideri, asemănătoare cu acelea legate de uciderea lui Kathy și a lui Brandon, ca și a soției și fiului lui Jiri Reiner. Introduse numărul internațional de acces al AT & T și lăsă computerul să se conecteze la serviciul Nexis-lexis. Ar fi putut să pună pe cineva de la birou să facă asta în locul lui, dar el considera că aceste cercetări on-line erau un proces intuitiv, în special când căutai ceva care nu avea, de fapt, un nume.

Nexis era o bază de date costisitoare care conținea articole de ziar și de reviste din, practic, sute de publicații, corespondențe de presă și servicii de telegrame din întreaga lume. Nu era atotcuprinzătoare, dar era întinsă și profundă. Sistemul de căutare era rapid, și, din clipa în care defineai termenii, era o treabă simplă să localizezi știrea sau știrile pe care le urmăreai – fie că era un buletin al agenției Reuters din Sofia, datând din 1980, un articol despre cercetările privind serotoninul din *Jurnalul de Endocrinologie*, sau o coloană privitoare la *wadlopen* din numărul de săptămâna trecută al revistei *Het Parool*.

Baza de date funcționa prin folosirea operatorilor logici – incluzând termeni ca *și/sau* ori cuvinte restrictive ca *nu* – în legătură cu cuvintele cheie care defineau informația. Lassiter formă, apăsând pe taste: incendiu *și* omucidere *și* copil.

Ecranul computerului se luminează fără să transmită nimic câteva secunde, apoi apăru un mesaj ce anunța că au fost găsite peste o mie de orașe, și că, prin urmare, căutarea fusese întreruptă. Lassiter se gândi o clipă, apoi limită cercetarea, adăugând *și* 1995.

După câteva secunde, serviciul raportă 214 orașe – dintre care, aproape toate, erau irelevante. Majoritatea erau compilații ale unor relatări privind crime, unde incendiul în chestiune nu avea nici o legătură cu copilul său cu

omuciderea care se petrecuse mai târziu. Reformulându-și cercetarea, Lassiter bătu pe taste: Kathleen Lassiter și incendiu și 1995.

Existau nouăsprezece reportaje în diferite ediții ale publicațiilor *Washington Post*, *Washington Times*, *Fairfax Journal* și *Associated Press*. Reportajele se împărțeau în două categorii: opt articole în primele trei zile după asasinat, câteva informații privitoare la violarea mormântului și o mulțime de știri despre „evadarea lui John Doe” și uciderea polițistului. De atunci, nimic.

Parcurgerea articolelor era un lucru care-l deprima, mai întâi pentru că reînvia oroarea uciderii surorii lui, și, în al doilea rând, fiindcă îl făcea să-și dea seama cât de ineficace era plasa pe care o aruncă. Deși putea conduce cercetarea astfel încât să obțină tot ce putea fi găsit pe Nexis privitor la moartea surorii sale, termenii căutării erau prea extinși pentru a localiza cazuri similare în mod eficient. Existau zeci de sinonime pentru *copil*, *incendiu* și *omucidere*. Dacă le folosea pe toate, trebuia să înoate prin mii și mii de informații.

Era, de asemenea, descurajat că informațiile erau atât de trecătoare și de superficiale. Moartea lui Kathy și a lui Brandon era „un eveniment de presă” în secția Metro, și relatarea nu insista îndeajuns de mult pentru ca vreuna dintre știri să clarifice faptul că acea crimă era tot atât de deliberată și de monstruoasă pe cât fusese în realitate. De asemenea, nimeni din mediile de informare nu se ostenise să studieze implicațiile dezgropării lui Brandon sau posibilitatea ca John Doe să fi avut un complice. Evenimentele erau transmise, dar nu analizate.

Lassiter își imagina că același lucru se întâmpla în aproape toate zonele metropolitane unde omuciderea petrecută într-o sâmbătă dădea loc unei relatări scurte transmise a doua zi. Cazul lui Kathy fusese cumplit și, cu toate astea, consemnarea lui fusese sumară și trecătoare.

Formulă: Reiner și incendiu și Praga. Și nu obținu nimic.

Simțindu-se frustrat, reluă cercetarea inițială și făcu o trecere în revistă a cuvintelor-cheie din fiecare dintre informațiile relevante. Până la urmă, s-ar putea ca o singură informație să fie relevantă. Era o știre scurtă dintr-un mic cotidian care apărea la Bressingham, în Columbia Britanică, la o sută șaizeci de kilometri nord de Vancouver. Știrea relata cum Brian și Marion Kerr, împreună cu fiul lor de trei ani, Barry, pieriseră într-un foc pe care poliția locală îl atribuia „unor cauze suspecte”.

Deși nu era vorba doar de o femeie și un copil, ca în cazul surorii lui și cel al familiei Reiner, mai făcu un sondaj: Kerr și Bressingham și foc *sau* incendiu.

Tragedia petrecându-se într-un oraș mic, știrea fusese, probabil, o bombă. Și chiar fusese. Găsi opt articole ulterioare despre același incident și le citi pe toate. La două zile după anunțarea focului, poliția confirmase că fusese vorba de o incendiere. Focul se dezlănțuise în trei locuri diferite și analizele de laborator indicau folosirea substanțelor stimulatoare. Martorii spuneau că văzuseră un om fugind din casă, la scurt timp după izbucnirea focului.

Primul lucru care-i veni în minte lui Lassiter fu faptul că toți copiii erau băieți – cel puțin până în acel moment: Brandon. Fiul familiei Reiner. Și acum, băiatul soților Kerr.

Pe de altă parte, era o nepotrivire în privința familiei Kerr. Lassiter și-ar fi amintit dacă pe pașaportul lui Grimaldi ar fi fost inclusă și o viză canadiană – era convins că nu. Mai revelator era aliniatul privind dată: 14 noiembrie. La acea dată, Grimaldi se afla încă în spital. De fapt, asta se petrecuse la doar câteva zile de la înmormântarea lui Kathy și a lui Brandon. Cu un mormăit, închise computerul și o sună pe Judy la biroul lui din Washington.

— Bună! Unde ești?

— La Praga.

— Dă-mi numărul tău, e normal să păstrăm legătura.

El se conformă.

Ea tresări.

— Mai știi ceva despre Bepi?

Lassiter păstră o clipă de tăcere. În cele din urmă, spuse:

— Nu.

— Deci... era ceva în legătură cu tine, răspunse Judy. Sau poate că nu.

— Totul era legat de... cazul ăsta. Nu există nici o îndoială. Totul!

— Atunci pot să spun că a ieșit tărăboi. Fugi de acolo!

— Nu sunt „acolo”. Sunt la Praga. În orice caz... nu încă.

— De ce *nu*?

— Fiindcă am treburi de făcut – și vreau să faci și tu câte ceva. Pentru început, vreau să aibă cineva grijă de familia lui Bepi. Să li se fixeze un fel de venit. Suficient pentru copilul lui și pentru persoana care-i răspunzătoare de el. Știi ce vreau să spun... suficient ca să meargă lucrurile bine.

— Pentru cât timp?

— Pentru cât trebuie.

— Asta ar însemna o groază de bani.

— Judy: eu am o groază de bani!

— S-a făcut! Altceva?

— AmEx.

— Ce-i cu AmEx?

— Tu trebuie să-mi spui.

— Vor să știe ce rol ai de gând să joci... după vânzare.

— Nici unul.

— Nu asta vor ei.

— Nu-mi pasă ce vor.

— În cazul ăsta, au pus pe masă o ofertă de douăsprezece milioane cinci sute de mii, plus opțiuni care se ridică la încă trei milioane. Problema e că nu poți să-ți exerciți opțiunile timp de cinci ani. În plus, vor un acord necompetitiv.

— E-n regulă.

Ei nu doreau ca Lassiter să intre în afaceri pe cont propriu.

— Tipul de la achiziții spune: dacă rămâi în calitate de

consultant, o să ridice mult prețul.

— O să-l ridice oricum. Și spune-le că nu mă interesează nici un fel de opțiuni. Eu vreau banii.

— Am înțeles.

— Întreaga problemă este să iau banii și să plec. Și dacă fac așa, vreau să fiu...

— Leșit din afacere. OK... *aranjez eu totul.*

Apoi Lassiter îl chemă la telefon pe Roy Dunwold, șeful oficiului din Londra al companiei sale, deservit de patru persoane. Roy era un băiat provenit din clasa muncitoare, care crescuse în Derry, sau Londonderry, depinde cum vezi lucrurile – dar, în orice caz avusese o viață dură. Petrecuse doi ani la Borstal pentru câteva furturi de mașini urmate de o serie de plimbări de plăcere care se sfârșiseră, în cele din urmă, când automobilul Porsche pe care-l conducea nimerise într-un car funerar din capul unui cortegiu de înmormântare al organizației IRA.

După trei luni de spital și un sejur cu mult mai lung la închisoarea tinerilor infractori, fusese eliberat pe cauțiune, intrând în custodia mătușii sale de la Londra. Aceasta, o femeie lucidă, care ținea o pensiune la Kilburn, l-a făcut să înțeleagă un lucru evident: furtul de mașini era, în cel mai bun caz, o pasiune. El avea nevoie de o profesie.

Așa că Roy se apucă să-și facă o profesie, înscriindu-se la cursurile serale și, mai apoi, la una dintre politehnicele mai bune. Fusese un student bun care, după absolvire, găsise de lucru ca specialist în sisteme de management informatizat. Patronul lui era GCHQ – Cheltenham, echivalentul britanic al Agenției de Securitate Națională. După un an petrecut la centrală, Dunwold fusese trimis la o bază satelită din Munții Troodos din Cipru. După cinci ani prin coclaurile de lângă Marea Egee băuse destulă retzină și lucrase destule nopți ca să-i ajungă o viață întreagă și se întorsese în Anglia, în sectorul privat. Obişnuia să le spună prietenilor: „Mi-a fost dor de ploaie, pe bune?” După un timp, Lassiter l-a convins să părăsească Asociația Kroll,

oferindu-i același salariu, dar și o mașină a companiei, la propria alegere.

El alesese un Porsche.

Lassiter își pierdu mult timp până să dea de Roy, dar, când reuși, trecură imediat la afaceri.

— Nu știu cât de mult ai auzit tu, dar... lucrez la un caz privat.

— În legătură cu sora ta.

— Și cu nepotul meu.

— Exact!

— Și unul dintre lucrurile pe care le cercetez, spuse Lassiter – sunt crimele asemănătoare... incendieri și omucideri în care sunt implicați copii. Am găsit un al doilea caz la Praga și altul în Canada.

— Și sunteți sigur că există o legătură între ele?

— Nu. (Pauză.) Dar s-ar putea să existe. Și m-am gândit că poate reușești să mă ajuți... să găsesc alte cazuri.

— Unde?

— Oriunde. Poți să începi cu Europa.

— Aș prefera cu Anglia.

— OK, Anglia.

Dunwold rămase tăcut o clipă, apoi spuse.

— E o problemă.

— Care?

— Ei, bine, multe incendieri rămân cazuri neelucidate, nu-i așa? Vreau să spun că sunt socotite drept incendii provocate de electricitate... un încălzitor răsturnat, chestii de astea. Ceea ce înseamnă că trebuie să cercetăm toate incendiile în care a murit un copil.

— OK!

— Grea treabă!

— Știu.

— În ce perioadă se încadrează?

— După 1 august.

— Foarte bine!

— Mă gândeam că poate ai vrea să recurgi la Interpol.

— Dă-l naibii de Interpol! Niște nenorociți! Nu-s buni de nimic! Putem găsi soluții mai bune. Avem o bază de date interesantă pe care-o putem cerceta... și cred că serviciile de asigurare ne-ar putea fi utile. Ne-au ajutat și în trecut. O să sun la Lloyd's.

— Dar poliția?

— Asta-i de la sine înțeleș. Sigur că am să verific la poliție, la Europol, la Scotland Yard... să ne dea toți suspecții obișnuiți.

— Stai o clipă. Tocmai mi-a venit o idee.

Lassiter scoase copiile paginilor de pe pașaportul lui Grimaldi și le parcurse cu privirea în căutarea unor ștampile de intrare în perioada respectivă. Găsi imediat ceea ce dorea.

Verifică São Paolo, te rog.

— Brazilia?

— Da. Din treisprezece până în optsprezece septembrie, anul trecut. Spune-mi ce-ai găsit.

— Am înțeleș. Vrei un raport scris?

— Nu. Doar informația. Judy o să-ți spună unde sunt.

— Ce buget avem?

— Nu-ți face griji cu bugetul. Fă doar ce ți-am cerut.

— Perfect!

Erau gata să închidă telefonul, când Dunwold spuse:

— Stai puțin... Joe! Ești încă pe fir?

— Da.

— Tocmai mi-a venit o mică idee.

— Ce idee?

— S-ar putea ca treaba asta să mai dureze. Vreau să zic... suntem în sărbătorile Crăciunului, nu? Poimâine. *Mă apuc* de lucru, dar...

— Fă tot ce poți.

— Bine! La revedere. Un Crăciun fericit și toate cele! Păstrăm legătura.

Se întâlnește cu Janacek și cu Riordan în holul hotelului, la

șapte și jumătate, și pe la opt și un sfert, după o călătorie de groază cu mașina prin zăpadă, se aflau în liftul clinicii Pankow, undeva într-o suburbie a orașului. Un doctor îmbrăcat cu un halat alb de laborator îi conduse în salonul lui Jiri Reiner.

În încăpere era o căldură sufocantă, dar Reiner, care părea a fi singurul ocupant, sta înfofolit în pleduri. Omul era foarte slăbit. Ochii îi păreau uriași pe fața osoasă.

— Nu vrea să mănânce, spuse Janacek, trecându-și degetele prin păr.

Doctorul șopti ceva la urechea detectivului ceh și se întoarse spre Lassiter. Fără să spună nimic, ridică un deget, atrăgându-le la amândoi atenția să termine repede. Apoi plecă.

Reiner stătea în pat, uitându-se țintă la Lassiter.

Janacek se întoarse spre el.

— Foarte bine! O să traduc. Ce ai să-i spui lui pan Reiner? Mă scuzi... domnului Reiner.

— Vreau să-i spun că pe șapte noiembrie sora mea, Kathy, și băiețelul ei, Brandon, au fost uciși. Li s-a tăiat gâtul. Pe urmă, casa a fost incendiată. Trase adânc aer în piept. Ceva n-a mers cum trebuie și omul care a făcut toate astea a sărit prin geamul casei cu hainele în flăcări.

Janacek traduse și, când termină, se întoarse spre Lassiter și-și plecă bărbia.

— Omul a suferit arsuri serioase, dar a scăpat. Când l-a interogat poliția, a refuzat să răspundă – și nimeni n-a găsit nici o explicație pentru crima lui. Lassiter clătină din cap. Nimeni.

Îl urmări pe Reiner în timp ce Janacek traducea, iar Reiner îi întoarse privirea. În timp ce detectivul vorbea, ochii pacientului se umplură de lacrimi. Nu încercă să le șteargă. În cele din urmă, când Janacek sfârși ce avea de spus, Reiner începu să vorbească cu o voce copleșită de emoție, cu ochii umezi și mari ca de Labrador.

— Întreabă, traduse Janacek, dacă sora și nepotul tău au

murit... înaintea incendiului. Mai vrea să știe și dacă s-au apărat sau nu.

Lassiter își dădu seama ce urmărea Reiner.

— Așa-i, răspunse el. N-au murit în incendiu. Au fost omorâți repede, cu un cuțit. Se hotărî să nu pomenească de rănille multiple de cuțit pe care le suportase Kathy sau de tăieturile de pe mâini primite în timp ce se apăra.

Omul stătea în pat, pierdut în gândurile lui, legănându-se în față și în spate, cu mâinile încleștate și pleoapele strânse. Când deschise ochii din nou și vorbi, pe chip i se putea citi ușurarea. Pentru Lassiter era clar – îl chinuiseră imagini ale copilului și soției lui prinși în capcană, tușind, arzând de vii. Acum, în sfârșit, avea o altă imagine în față. Îi spuse ceva lui Janacek și detectivul traduse.

— Întreabă despre omul ăla... cine era el?

— E italian. Îl cheamă Grimaldi. Spune-i că-i un om cu... un trecut urât. Un mercenar. Un ucigaș plătit.

Janacek traduse și Lassiter se uită cum Jiri Reiner se crispează la față când fu pomenit numele lui Grimaldi. Își mușcă buza de jos și pe chip îi apăru o expresie uimită. Dădu din cap cu tristețe.

Lassiter își înfipse degetul mare în piept, apoi își întinse mâinile în lături și, cu o expresie nedumerită pe față, imită semnul din cap, plin de îndoială, al lui Reiner. Reiner stătea cu ochii țintă pe el.

— Pașaportul lui Grimaldi arată că el era aici, la Praga, atunci când soția și fiul tău au fost omorâți.

— I-am mai spus asta, răspunse Janacek cu o voce plictisită.

— Mai spune-i o dată.

Reiner dădu trist din cap, apoi se bătu cu palma peste frunte de trei ori, de parc-ar fi vrut să spună că în mintea lui nu găsea nici un fel de răspuns.

Mai verifică și alte lucruri, timp de vreo două minute, schimbând întrebări prin Janacek. Se cunoșteau cele două femei între ele? Fusesse vreodată Hannah Reiner în Statele

Unite sau Kathy Lassiter în Cehoslovacia? Lassiter îi ceru lui Riordan să-i arate lui Reiner o fotografie a lui Grimaldi, apoi fotografia lui Kathy și a lui Brandon, dar bietul om nu putu decât să scuture din cap și să spună în șoaptă: „*Ne, ne. Nevim. Nevim.*” Nu era nevoie de traducere. Apoi Reiner scoase de sub pernă o mică fotografie înrămată a soției sale, ținându-l în brațe pe fiul lor. Rama era de argint și avea formă de inimă. Lassiter se uită la ea și dădu negativ din cap la perechea zâmbitoare. În cele din urmă, reapăru și doctorul, supărat că cei trei se aflau încă acolo. Reiner vorbi cu o voce puternică; dorea numărul de telefon și adresa lui Joe Lassiter. Acesta din urmă îi dădu omului cartea sa de vizită. Doctorul încercă să-i scoată afară, dar Lassiter se apropie de patul de spital, luă mâna slăbănoagă a lui Jiri Reiner în mâna lui și o strânse.

— O să descopăr eu, spuse el în engleză, privindu-l pe Reiner drept în ochi.

Reiner apăsă și mai tare mâna lui Lassiter, o trase spre el și și-o lipi de piept. Închizând strâns ochii, spuse:

— *Dekuji moc. Dekuji moc.*

— Asta înseamnă „Mulțumesc foarte mult” spuse Janacek.

— Da, mi-am dat seama.

Apoi, doctorul le făcu semn că trebuie să plece. Lassiter se uită în urma lui peste umăr și ochii lui Jiri Reiner scăpărară către el. Doctorul se pregătea să-i facă omului o injecție, dar lui Lassiter îi veni o idee și-i spuse repede lui Janacek.

— Încă o întrebare.

Janacek îl refuză cu un semn din cap, dar Lassiter îl văzu pe Jiri Reiner împingând brațul doctorului, cu un gest surprinzător de ferm.

— *Prosim*, spuse el, arătând cu mâna spre Lassiter.

— Întreabă-l dacă soția lui a fost vreodată în Italia.

Kathy fusese în Italia de mai multe ori și Lassiter începuse să se întrebe dacă nu-l întâlnise cumva pe

Grimaldi acolo – sau dacă nu-l întâlnise Hannah Reiner. Janacek puse întrebarea și, atunci, se petrecu ceva ciudat.

Reiner își abătu privirea în altă parte.

Poate că Lassiter interpreta greșit, dar i se păru că Reiner era stânjenit. Plecând capul, cehul îi șopti ceva lui Janacek, apoi se uită în altă direcție.

— Spune că au fost acolo doar o dată, zise Janacek. În vacanță. Acum e timpul să plecăm.

Lassiter aprobă din cap, se întoarse și-și ridică mâna în semn de rămas-bun. Omul din patul de spital rămăsese cu ochii la fotografia înrămată de lângă el.

— *Ciao*, murmură el. *Ciao*.

22.

A doua zi de dimineață, Lassiter îl duse pe Riordan cu mașina la aeroport, strecurându-se prin circulația Pragăi, ghidată de semnale albastre care marcau drumul. Detectivul era, ca niciodată, tăcut.

— Vreau să vorbesc cu tine, spuse Lassiter, despre...

— Nu țipa așa.

— Nu țip deloc, detective, vorbesc normal.

Riordan oftă, în timp ce Lassiter intră pe sensul giratoriu și, schimbând culoarul, apăsă accelerația la maximum și mări viteza. Când se afla la jumătatea sensului giratoriu, văzu lucind o lumină albastră și traversă în goană trei culoare ca s-o ia în direcția aeroportului.

— Te rog nu face asta, spuse Riordan.

— Îți plătești păcatele, răspunse Lassiter, fără urmă de înțelegere. Ia spune, câte pahare ai băut aseară?

Riordan rămase tăcut o clipă, de parcă număra paharele, în cele din urmă, spuse:

— Ce contează un pic de băutură, acolo?

Pe măsură ce traversau orașul și intrau în suburbii, arhitectura începea să se degradeze. Încet, încet, piatra fu înlocuită de ciment, ornamentele de stilul nud, modern. Chiar și ferestrele păreau să se fi schimbat, devenind cât se poate de banale.

Riordan respiră adânc și gemu, de parcă i-ar fi dat cineva un ghiont în piept. Pe urmă, își dresе vocea și se îndreptă în scaun.

— OK, spuse el. Despre ce doreai să vorbim?

Lassiter se uită la el.

— Despre Italia, răspunse el.

— Italia înseamnă Campari... și ce-i cu asta?

Lassiter oftă. Cu ce să înceapă? Cu Bepi.

— Ei, bine, pentru început, am să-ți spun că una dintre persoanele cu care lucram... tipul care era ajutorul meu la Roma... a fost omorât. Acum câteva zile.

O clipă, Riordan rămase tăcut, apoi zise:

— Ești sigur că asta avea legătură cu tine?

— Nu pot să dovedesc, dar... da, așa cred. Și, cu o seară în urmă, când m-am întors la hotel, am dat de un individ în camera mea. O matahală.

— Atunci „ai căzut”?

— Da. Cred că m-ar fi omorât, dacă nu intra o cameristă.

— Iisuse Hristoase... ce voia de la tine?

— Asta-i, că nu știu. Când am intrat eu, el era acolo... computerul meu mergea și el se uita la ecran.

Strada lăsa locul unui drum mai lat, care făcea o curbă spre răsărit și, deodată, se treziră la țară și toți copacii dispăruseră. Prin parbriz se revărsa soarele. Riordan se schimonosi la față de parcă ar fi fost Vlad Țepeș și Lassiter îi aruncă o privire.

— Arăți ca dracu', spuse el.

Când vorbi, o făcu cu glasul serios, temeinic, al omului într-adevăr mahmur.

— N-aveam încotro. A fost un banchet. Fiecare a ridicat

paharul în sănătatea celorlalți. O țară după alta... pe urmă s-au servit lichioruri. Făcu o mică pauză, apoi adăugă: Mi-aduc aminte... era șliboviță.

— Ești cam bătrân pentru așa ceva, nu crezi?

Riordan evită răspunsul, cu un aer plictisit.

— Așadar, ce l-a făcut pe individul ăla să creadă că știi ceva?

Lassiter clătină din cap.

— Noi am cam făcut valuri.

— Care „noi”?

— Eu și tipul cu care lucram... Bepi. Cel care a fost omorât. Ne-am dus la vechile adrese ale lui Grimaldi, am stat de vorbă cu sora lui...

— Și ce-ați aflat?

— Că tipul s-a convertit la religie acum vreo cinci ani.

— Ce aiureală! Și de la ce mă-sa s-a convertit?

Lassiter făcu un semn cu capul.

— Fusesse un fel de spion. Din trupele paramilitare.

— Zău?

— Da... omora oameni.

— Asta de unde-o știi?

Lassiter se mulțumi să-l privească.

— De unde *știi* asta? repetă Riordan.

— Am un prieten care lucrează... la o agenție guvernamentală. Mi-a arătat un dosar.

— Dacă tot a venit vorba de asta, eu când pot să-l văd?

— Nu poți să-l vezi.

— De ce nu?

— Fiindcă dosarul a dispărut.

Riordan gemu de ciudă, sau de durere, sau de amândouă. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi. În cele din urmă, întrebă:

— Deci, *la ce* s-a convertit?

— La Umbra Domini. A dăruit tot ce avea unei organizații religioase numită Umbra Domini.

— Umbra lui Dumnezeu, zise Riordan.

Lassiter păru surprins.

— Știi limba latină?

— Nu. Sora Mary Margaret știa latina. Eu doar am reținut câteva cuvinte.

— Dar ce-i ciudat este că... ți-amintești de transferul telegrafic obținut de Grimaldi?

— Da, și?

— Banii veneau din partea Umbrei Domini.

Riordan râse.

— Ei, asta-i grozav! Cum de-ai aflat-o și pe asta? Elvețienii nu ne-ar fi spus o vorbă!

Lassiter ridică din umeri.

— De la un prieten pe care-l ajutasem și eu cândva.

Riordan bătu cu pantoful în podeaua mașinii... mai încet, și mai încet. Pe urmă se opri.

— Hei... stai puțin. Transferul telegrafic. Noi n-am făcut niciodată treaba asta publică.

Lassiter schimbă culoarul.

— Aeroportul e drept în față, spuse el.

Riordan oftă.

— În orice caz, știam că-i vorba de tine.

În timp ce mașina se oprea lângă clădirea terminalului, Lassiter îi povesti lui Riordan despre călătoria lui la Napoli și despre sticluta cu apă sfințită care căzuse din buzunarul lui della Torre.

— Arăta exact ca aceea a lui Grimaldi, spuse el.

— Deci, ce vrei să spui cu asta? Întrebă Riordan. Încerci să-mi spui că organizația asta religioasă – Umbra și cum îi mai zice – l-a plătit pe Grimaldi ca s-o omoare pe sora ta?

— Și pe nepotul meu.

— Treci peste asta.

— Și familia lui Jiri Reiner. Și, poate, pe încă vreo câțiva.

— Ce, ești nebun? De ce ar fi făcut asta?

Riordan se uită la ceas, apoi trase ceva aer printre dinți. Începu să-și scotocească în geantă.

— Cred că-i mai bine să-mi notez ceva din rahaturile

astea, spuse el.

— Nu-ți mai bate capul. Am un pliant pentru tine. Așteaptă-mă să parchez și mergem undeva înăuntru. Te tratez cu o cafea.

— Mă găsești la bar.

După vreo cincisprezece minute, Riordan arăta și se simțea mult mai bine.

— Ce crezi că m-a ajutat? Întreba el. Sucul de roșii? Sau vodca?

— Cred că vodca, răspunse Lassiter, împingând pe masă un plic de hârtie groasă, maro, în timp ce se așeza.

Riordan își scoase ochelarii de citit și începu să răsfoiască broșurile și informațiile Umbrei Domini. Sistemul public de transmisie anunța, foarte tare, instrucțiuni în patru limbi succesive.

— OK, spuse Riordan. Mulțumesc că m-ai condus... acum, tot ce-mi mai rămâne de făcut e să mă întorc acasă și să-i spun șefului că asta au făcut-o catolicii. Ai vreo idee de cum va fi interpretată chestiunea?

— Problema nu-i privește pe catolici, răspunse Lassiter. Ci o organizație care, în treacăt fie spus, conduce o școală din D.C., St. Barts, și un fel de casă de reculegere din Maiyland. Poate te-ar interesa să verifici.

Riordan se încruntă:

— Foarte bine, am să verific. Dar o să fac asta prin FBI. Din clipa când Grimaldi a răpit infirmiera, mi-am luat un baby-sitter de la federali.

Riordan îl privi pe Lassiter drept în ochi, cu o uitătură atât de fixă, încât părea că înnebunise. Pe urmă, luă mâna lui Lassiter și i-o strânse bărbătește.

— Derek Watson, Joe. Pot să-ți spun Joe, nu? Facem tot ce ne stă în putință - vreau să știi asta. Absolut tot ce ne stă în putință!

Riordan îi dădu drumul la mână și închise ochii.

— Derek, spuse el. O să iau legătura cu Derek când mă întorc.

— Deci, spune-i lui Derek. Implică-l și pe el.

— Fii sigur că mai are și altele de făcut.

Lassiter ridică din umeri.

— Da, spuse Riordan. Vorbesc *serios*. Poți fi sigur de asta.

— Da, în sfârșit...

Lassiter sorbi din cafea și schimba discuția spre alt subiect.

— Vreau să te rog ceva, zise el.

— Ce? îl întrebă Riordan, amestecându-și băutura, o Bloody Mary, cu o tulpină de țelină.

— Am mai vorbit despre asta și altă dată, adică despre infirmieră... Juliette... cum de s-a întâmplat să aibă cheile de la mașină în buzunar când se afla în lift cu Grimaldi. Totul pare... nu știu cum să zic... că s-a nimerit la țanc pentru el. Ai întrebat-o vreodată despre asta?

Riordan stătu să se gândească.

— Nu. De fapt, n-am întrebat-o. Știu c-am spus c-o s-o întreb, dar... era destul de prăpădită când am găsit-o și, pe urmă... Derek s-a alăturat echipei și... într-un fel, a preluat întreaga problemă din acel punct. Deci, eu n-am vorbit, de fapt, cu ea mai mult de cinci minute. Ridică din umeri. Deși am pomenit de asta față de Derek - mă refer la chei - fiindcă mi-am amintit ce mi-ai spus.

— Și?

— Nu știu ce să zic... Cred că nu mi-a dat nici o atenție. A spus că el *își* ține întotdeauna cheile *în buzunare* și că poate că și ea făcea la fel. Dar dac-a întrebat-o sau nu, nu știu.

Detectivul își mestecă gheața din pahar și făcu semn chelnerului să-i mai aducă un rând.

Lassiter se încruntă.

— Vrei să te ocupi de treaba asta?

Riordan notă ceva pe plicul de hârtie groasă pe care i-l dăduse Lassiter: „Juliette. Chei.”

— Unde locuiește, de fapt? vru să știe Lassiter. Aproape de spital, sau...

— Nu, răspunse Riordan, scuturând din cap. Undeva prin Maryland. Într-un loc la mama dracu'. Undeva pe lângă Hagerstown...

Privirile li se întâlneau.

— Mergea cu mașina până acolo?

— De fapt, mi-amintesc că spunea că-și căuta locuință mai aproape de spital, fiindcă e o mizerie să lucrezi la distanță mare. Deși nu făcea asta de multă vreme.

— Ce vrei să spui?

— Fiindcă era nouă. Abia începuse să lucreze. De câteva săptămâni.

— Stai o clipă. Vrei să spui că s-a angajat *după* internarea lui Grimaldi?

Riordan se frecă la ochi.

— S-a transferat... de undeva... nu știu de unde. În orice caz, a avut ghinion. În a doua săptămână de lucru... o înhață cineva. E încă sub tratament.

— Nu s-a întors la lucru?

Riordan clătină din cap și căscă.

— E prea speriată.

— Jimmy...

Riordan ridică o mână.

— Știu la ce te gândești, zise el. E angajată doar de două săptămâni, are în buzunar cheile mașinii...

— Și, ca din întâmplare, locuiește într-un oraș unde Umbra Domini are o casă de reculegere.

Riordan oftă și dădu din cap.

— Ai dreptate. Am să verific. OK? Dar nu-ți face speranțe. Își goli paharul. Deci, ai de gând să te întorci în State de Crăciun, sau nu?

— Nu.

— De ce nu?

Lassiter ridică din umeri.

— Nu vreau să-ți storc lacrimi, domnule detectiv, dar... ce rost ar avea? Nu mai am pe nimeni. Nu mi-a mai rămas nimeni. Toată familia a murit, în afară de mine.

— Atunci, unde-ai să te duci?

— Nu știu precis. Probabil înapoi, la Roma.

— Roma! Ce tot spui? La Roma! Abia mi-ai spus că partenerul tău a fost lichidat. Vrei să mori?

— A fost sufocat... Dar nu, n-am gânduri de moarte. La Roma nu mă caută nimeni. Sunt mai în siguranță acolo decât în orice alt loc. Dacă vrea cineva să mă urmărească, o să mă caute în State. Eu așa aș face.

Riordan dădu să spună ceva, dar, înainte de a avea timp să deschidă gura, sistemul P.A. anunță tare zborul lui. Era un aeroport mic și, până să fie tradus anunțul în germană, Lassiter plătise nota și se instalase, alături de detectiv, la o coadă în fața punctului de control.

— Povestea asta cu prietenul tău, spuse Riordan. Tipul din Roma...

— Bepi.

— Da... Riordan făcu o pauză ca să-i dea biletul și pașaportul ofițerului de la siguranță. S-au adunat o grămadă de cadavre, spuse el. Ofițerul vamal se uită peste documentele lui, îi ștampilă pașaportul și îi înapoie totul, cu un zâmbet plictisit. La vreun metru în fața lui, un bărbat chel își scotea tot ce avea prin buzunare, în timp ce o blondă aștepta să-l pipăie.

— Sora ta și nepotul, spuse Riordan - asta fac doi. Dwayne, trei, Bepi, dacă e din cauza ta, patru. Și nu i-am pus la socoteală pe doamna din Praga și pe băiețelul ei, dar așa ar face șase. Se încruntă și mai tare și-și lăsă capul într-o parte, ca un câine care ascultă un zgomot îndepărtat.

Deschise gura să mai spună ceva, dar ofițerul de la punctul de control îi făcu semn să înainteze. Bărbatul chel fusese controlat și Riordan formase un fel de blocaj în spatele căruia se adunaseră călătorii. Riordan își aruncă servieta pe banda rulantă, își ridică mâinile și făcu un pas înainte. Spre enervarea celor din spatele lui, se opri în cadrul detectorului de metale și se răsuci în spate.

— Păstrăm legătura, nu? Tipul din umbră - Grimaldi sau

cum l-o fi chemând, e băftos la joc, nu crezi?

23.

Crăciunul veni și se duse, și nimic nu se mai întâmplă.

În Italia, acesta era o sărbătoare de familie mai liniștită decât în Statele Unite. Povara enormă a cumpărăturilor care copleșea acest sezon era absentă aici și, în lipsa agitației create de achiziționarea de cadouri și de petreceri, starea de spirit din Roma era potolită, aproape pașnică. O zi era înlocuită, pe nesimțite, de următoarea și, în scurt timp, veni și ajunul Anului Nou.

Pentru Lassiter, era o perioadă ciudată și confuză. Închirie un apartament într-un obscur hotel rezidențial, la nord de grădinile Vilei Borghese. Se duse la spitalul de stomatologie din Viale Regina Elena, unde un englez expatriat extrase ceea ce rămăsese din dintele pe care-l pierduse la Napoli. După două zile, își făcu o radiografie la spitalul internațional Salvator Mundi unde află că fusese zgâlțâit, dar nu i se mișcase nimic din loc: coastele îi erau lovite, dar nu rupte.

Mânca singur într-o cârciumă izolată, citind în serie romane portocalii din colecția Penguin. Dormea până târziu și făcea lungi alergări în timpul dimineții. Ar fi putut să se ducă la poliție în legătură cu Bepi, dar, după o scurtă conversație cu Woody, renunță la această idee. Ce-ar fi putut să spună la poliție? Nu avea altceva decât bănuieli și nu părea o idee bună să le transmită autorităților italiene. Cel puțin, asta era părerea lui Woody. E adevărat că se făcuse curățenie generală la SISMI. Dar cât de temeinic? Cu siguranță că Grimaldi mai avea încă prieteni acolo. Și cine putea spune dacă SISMI și Umbra Domini nu lucrau cumva

mână în mână? Era mai bine să stea în umbră și să se ocupe de problemă mai târziu, când lucrurile se mai potoleau.

Așa că așteptă să treacă perioada Crăciunului, stând cu capul plecat. Suna în State o dată la două zile, folosind un telefon public din gară. Nu erau nici un fel de vești. Până și convorbirile de la AmEx fuseseră amânate până după Anul Nou.

— De fapt, nu lucrează nimeni, îl informă Judy. Totul este blocat.

Lassiter îi spusese că înțelegea. Și chiar așa era.

Își verifică și automatul telefonului. Erau vreo șase invitații, un număr dublu de telefoane „pentru păstrarea legăturii” și felicitări de sărbători de la persoane nu prea apropiate și nu prea dragi. Monica lăsase un mesaj vesel și drăgăstos. Claire, unul rece și ostil. Se gândea să le sune pe amândouă, dar n-avea nimic să le spună.

Erau nopți în care stătea pe un scaun vechi, îmbrăcat în brocart, cu gândul la casa lui din McLean. După cum aflase din *Herald Tribune*, fuseseră ninsori abundente în Districtul Columbia. Un Crăciun troienit. Se gândea la alee și la micul pod, la râu și la copacii troieniți de zăpadă. Și, în interiorul casei, la lumina palidă a nopții ce reflecta zăpada lucind în ferestrele atriumului.

Uneori, se gândea la Kathy și la Brandon. Începuse să-i fie greu să-și aducă aminte cum arătau. Gândul la Brandon îl deprima. Era... adică fusesese... un băiețel cu un suflet luminos. S-ar fi bucurat din plin de toată zăpada asta. După vreun an, Brandon ar fi început să joace fotbal și Lassiter așteptase cu plăcere să-l învețe jocul. Să-i arate toate chichițele. Și de ce nu? Brandon avea nevoie de un tată, chiar și de unul de împrumut, și cine era mai nimerit decât Joe Lassiter, membru fondator al Alianței?

Apoi, a apărut Grimaldi. Și, după Grimaldi, termitul. Termitul!

Lassiter își alungă această imagine din minte și-și

îndreptă gândul spre lucruri mai pașnice. Până acum sigur că se adunase multă poștă umplând coșul pe care-l folosea menajera când el era plecat. Un munte de reviste, de cataloage, de carduri Hallmark din partea firmelor de avocatură din Washington, New York, Londra și Los Angeles. Nici una dintre ele nu pomenea despre Crăciun; toate trimiteau „Felicitări de Sărbători”. Stând întins în pat cu ochii în tavan, Lassiter se gândi, pentru prima oară, că nu dorea prea mult să se ducă acasă.

Nici azi. Nici mâine. Poate niciodată.

Și nici nu ținea să viziteze locuri turistice. Încercase să facă asta o zi, două, vizitând Biblioteca Vaticanului și Capela Sixtină. Amândouă erau impresionante, dar începuse să nu-l mai intereseze nimic, în afară de Grimaldi. Dezlega cuvintele încrucișate din *Herald Tribune* și bea prea mult vin roșu la masa de seară.

Apoi veni și ajunul Anului Nou, un prilej folosit, de obicei, pentru rememorarea trecutului și luarea de hotărâri pentru viitor. Așteptă până la opt, apoi cină singur la o bodegă cu o stradă mai încolo de hotel, calamari cu sos marinat, salată cu chimen dulce, ravioli umpluți cu spanac, și o felie de miel la grătar cu mentă. Comandă un *espresso* cu o felie de coajă de lămâie în el și, după aceea, un pătrat de tiramisu și un pahar de Vin Santo din partea casei.

Bău vinul, care era foarte bun, și lăsă un bacșiș generos. Pe urmă, se întoarse pe jos la hotel lângă care, ceva mai încolo, se găsea un vechi bar subteran cu arcade din cărămidă și un televizor mare. Barul era plin de muncitori. Soțiile lor lipseau, deși se vedeau câteva femei, îmbrăcate tipător, cu ochii rimelați și unghiile date cu ojă roșu-aprins. Nu erau prostituate, ci fete de petrecere. Râdeau tot timpul, dar râsul lor părea forțat și, într-un fel, îl făcea să se simtă singur.

O echipă de jucători de fotbal umplu ecranul televizorului. Fiorentina contra Lazio. O reluare. Era clar că Lazio învinsese, căci cei prezenți anticipau fiecare moment

al gloriei acestei echipe și fiecare semn al perfidiei Fiorentinei, dându-și coate ori de câte ori ceva era pe punctul de a se întâmpla și înjurându-l pe arbitrul nepriceput.

Se făcuse aproape unsprezece când Lassiter îl chemă pe chelner și-i spuse că dorea să trateze pe toată lumea din bar cu un rând de șampanie. După ce chelnerul împărți paharele și, cu ajutorul a doi dintre clienți, turnă un rând de Moët Chandon pentru toată lumea, își ridicară toți paharele în sănătatea lui, într-o urare zgomotoasă, discordantă, cu frânturi de cântece. Câteva minute mai târziu, ceru un alt rând de șampanie și se gândea să-l mai comande și pe al treilea, când chelnerul îl privi drept în ochi și scutură din cap. Luând pixul lui Lassiter scris:

Moët & Chandon: 14.400 lire

Asti Spumante: 6.000 lire.

Apoi, ca un mim talentat, arătă că deja toți clienții barului erau beți și nu merita să irosească Moëtul pe ei. Lassiter îi dădu dreptate și se turnă în toate paharele Asti Spumante, fără nici o diferență vizibilă în dispoziția festivă. În cele din urmă, sosi și miezul nopții și, o dată cu el, o explozie de *abrazo* din partea bărbaților, și ceva mai puține din partea câtorva femei. Când, în cele din urmă, se ridică să plece, doar puțin mai treaz decât ceilalți, toată lumea din bar se sculă în picioare. Urmă un rând de aplauze, o serie de urări din partea tuturor, pe care Lassiter nu le înțelese și o explozie finală de *Buona fortuna*. Apoi plecă, după ce-i dădu chelnerului un bacșiș de aproape două sute de dolari.

Telefonul îl trezi la ora opt dimineața fix, urlându-i în ureche. Lassiter avu un moment de panică în clipa când, răsucindu-se în pat, își aduse aminte cum îl sărutase o femeie la ieșirea din bar. Spera din tot sufletul că nu o adusese cu el la hotel fiindcă... ei bine, fiindcă el nu știa să vorbească italienește.

„Iisuse, își spuse el, nici măcar nu sunt mahmur. Sunt încă beat.”

— Alooo! răzbătu prin fir vocea veselă a lui Roy Dunwold. Nu te-am trezit, nu?

— Sigur că nu. Tocmai îmi... spuneam rugăciunea. Dunwold râse.

— Ai petrecut prin târg, nu-i așa? Vrei să sun mai târziu? Nu mă deranjează.

Lassiter se ridică în picioare și totul începu să se învântească amețitor în jurul lui.

— Nu, răspunse el, nu, mă simt foarte bine.

— Nu prea pari, fir-ar să fie, dar... nu face nimic. Motivul pentru care sun... în sfârșit am ceva pentru tine. Diverse.

— Hmmm.

— Mai întâi: Brazilia.

— Aaaah.

— Mă ascuți?

— Da, da, te ascult.

— În legătură cu afacerea de la Rio. Danny - adică colaboratorul meu - el e cel care a aflat. Roy vorbea în izbucniri scurte. Era clar că încearcă să găsească ceva cât mai săritor în ochi. Ora două noaptea, incendiu, șaptesprezece septembrie... *chichi condo* la Lebron.

— Asta ce mai e?

— Foarte șic. Zonă lângă plajă. Da, da... uite cum a fost: un copil a murit în foc... abia împlinise patru ani... Mămica a fost omorâtă. La fel și bona daneză. Deci, așa... focul s-a extins și la alte apartamente... nimeni altcineva n-a fost rănit serios. Pagubele estimative suferite de imobil... șaiszeci de *gazillion cruzieros*... Asta-i: incendiu provocat de cauze dubioase.

Lassiter dădu din cap.

— Asta e ceva, zise el.

— Dar nu-i tot. Lassiter îl auzi pe Roy întorcând paginile. Părerea oficială este: incendiu provocat. Încă ceva despre familie. Să vedem... un cuplu de oameni bogați. Așa...

Numele lor este Peña. Doamna era psihiatră și domnul este... director! La Rio Tinto Zinc, la hotelurile Sheraton... și la multe altele.

— Copilul ce era? Băiat, fată...?

— Băiat. Copil unic.

— Da, da, răspunse Lassiter.

— N-am terminat încă! Mai am încă una, ce crezi!

— Încă una... ce?

— Ce-ți închipui? Încă o crimă de-asta nenorocită care se potrivește cu schema ta. Alt băiat...

— Când? întrebă Lassiter. Unde?

— Chiar în octombrie. Matilda Henderson și fiul ei, Martin. Chiar aici. Chiar aici, în Londra.

Avionul spre Londra era aproape gol. Era în ziua Anului Nou. Heathrow era și el pustiu. Totuși, aproape că-i ducea dorul lui Roy, în timp ce trecea prin vama celor care n-aveau nimic de declarat.

Roy avea un talent – util oricărui anchetator – talentul de a trece neobservat. Era genul de om imposibil de descris, care se descria pe sine ca „obișnuit în toate și cândva tânăr”. Dar nici asta nu explica totul. Era ceva în el care-l făcea aproape transparent. Lassiter remarcase cândva asta și Roy dăduse din cap într-un fel care însemna că nu era prima oară când auzea așa ceva.

— Nu se poate spune că-i un dar de la Dumnezeu, spunea el. Dar așa am supraviețuit anilor de adolescență.

Și, în timp ce Lassiter cerceta cu privirea terminalul gol, Roy apăru brusc lângă umărul lui; purta o haină grea de tweed și un șal noduros, care părea să fi fost tricotat de o mână de începător.

— Sărbători fericite, îi spuse Roy la ureche, în timp ce-l luă valiza și-l conducea spre ieșire.

Roy parca întotdeauna ilegal, dar nu părea să fie amendat niciodată și mașina lui era chiar în față, în spatele unui autobuz. Aerul era rece și umed și mirosea a motorină.

La fiecare câteva minute, un avion huruia în aer pe deasupra capetelor lor.

Lassiter porni spre ușa din dreapta, dar Roy îi făcu semn să intre pe partea cealaltă. Aceasta era cea mai recentă mașină Porsche a lui Roy, argintie, de data asta. Pe drum, Roy îi povesti despre familia Henderson.

Femeia, Matilda, fusese o femeie bogată, datorită „unei moșteniri și a unui divorț foarte profitabil. Era aproape vestită în cercurile «înalte». Scria romane. Genul artistic. Nu prea vindea mult. Câștigase câteva premii”.

— Eu n-am auzit de ea, spuse Lassiter.

— Nu contează. Ei, bine, tocmai își intrase în drepturi, cum se zice. I-am citit necrologurile și câteva interviuri. Se spunea că născuse băiatul la patruzeci și unu de ani. După cum spunea *Guardian*, faptul că avea un copil îi deschisese porțile fertilității și în viața literară.

— Despre soț ce se știe?

— N-avea soț. A avut copilul singură. S-a dus într-unul din locurile alea, știi.

— Care locuri?

— Știi, doar. Unde le lasă cu burtă mare. Într-un fel profesional.

„Stai puțin”, își zise Lassiter în sinea lui.

Dar Roy nu se putea opri.

— Nu-i ceva natural, nu-i așa? În loc să te distrezi un pic, după cum e lăsat de la Dumnezeu, treaba asta e... e ceva fără pasiune, nu? Eu nu spun că-i ceva rău, înțelegi, dar...! Unele femei se duc la banca de spermă și se uită la fotografii! La pozele bărbaților care au donat sperma. Pe urmă se interesează de ăla care le place. Ce înălțime are. Ce greutate are. Ce cotă a inteligenței, ce culoare de ochi, ce educație – îl aleg pe tăticu’ de parc-ar alege un prăpădit de tapet.

Asta-i aminti de Riordan – când Lassiter îi spusese că Brandon nu avea tată: „N-avea tată? Spune-mi cum se face treaba asta... și pe urmă poți să pleci.”

Roy trăncănea înainte, dar Lassiter se gândea la Kathy și în mintea lui începu să se nască o idee. Și ea concepuse copilul la o clinică de fertilitate. Poate că asta era legătura dintre diferitele cazuri. Poate că Grimaldi era un donator de spermă. Poate că înnebunise și acum își distrugea propriile odrasle.

— Ce-ar spune bătrânul *Darwin*? continuă Roy să trăncănească. Îți spun eu ce-ar spune. Ar numi asta selecție *nenaturală*, asta ar face!

Lassiter se sprijini de spătarul scaunului, ascultând doar cu o ureche la vorbele lui Roy, în timp ce mașina zbură prin noapte. Alungase ideea că Grimaldi era un nebun, un donator de spermă răzbunător. Asta nu explică ce se întâmplase cu Bepi. Sau Umbra Domini. Sau dezgroparea și incinerarea lui Brandon.

Era ciudat cum i se schimbase dispoziția, cum se dezumflase de dimineață până acum. Știrile lui Roy despre cazul de la Londra erau interesante și, de când primise telefonul, fusese cuprins de nerăbdare într-o asemenea măsură, încât luase primul avion de la Roma. Și clinicile de fertilitate – era ceva în asta, dar n-ar fi putut spune ce anume. Făceau parte din caz. De lucrul ăsta era sigur. Și religia – religia făcea și ea parte din caz. Simțea că nodul strâns al cazului începea să slăbească, dar agitația lui se transformase într-o oboseală iritată. Se simți, brusc, profund ostenit. Coastele îi zvâcneau și tot ce-și dorea era să facă un duș și să se culce.

Porsche-ul o luă spre St. James's Place și se opri în față la Dukes.

— Ai ajuns. Îmi pare rău că am trăncănit atât. Data viitoare o să mă vezi cocoțat pe o nenorocită de cutie în Hyde Park.

— Ai spus câteva lucruri interesante, zise Lassiter. Nici o problemă.

Un portar cu joben și frac veni la mașină.

— Stai puțin, spuse Roy, răsucindu-se în scaun și luând

un plic mare de pe bancheta din spate. Uite, zise el, asta-i tot ce am. Documente despre cazul Henderson și despre cel din Brazilia. În al doilea rând: Am aranjat niște întâlniri pentru tine. Mâine.

— Cu cine?

— Cu sora Matildei Henderson și cu cea mai bună prietenă a ei – nașa băiatului. Roy schimbă vitezele. În jur de zece?

În timp ce Lassiter aproba din cap și cobora din mașină, izbucni, deodată un fulger, urmat de un bubuit de tunet și cerul își deschise baierile. Portarul îi aruncă o privire plictisită, de parcă el era, într-un fel, vinovat de dezlănțuirea aceea.

24.

Sora Matildei Henderson era curtenitoare, dar numai atât. Honor părea a avea vreo cincizeci de ani și avea părul cărunț tuns scurt. Purta cercei grei și ochelari stilați, dar urâți. Purta pantaloni bufanți strânși cu benzi la glezne, care-i aminteau lui Lassiter de nădragii cu care erau îmbrăcate personajele filmului de desene animate *Aladin*, pe care-l văzuse cu Brandon. Locuința ei din Chelsea era decorată exclusiv în negru, alb și gri. Nu le oferi nimic de băut, dar le făcu semn să ia loc pe niște scaune asortate și neconfortabile, ce păreau a fi făcute din plasă de sârmă.

— Mă aflu aici fiindcă avem ceva în comun, începu Lassiter.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

În ciuda reacției reci, el îi dădu înainte; îi povesti cum muriseră sora și nepotul lui într-un mod izbitor de asemănător cu al surorii și nepotului ei. Roy mai intervenea

și el, din când în când, în timp ce Lassiter parcurse întreaga poveste – din ziua când auzise de moartea lui Kathy până în dimineața aceea. Când sfârși, încăperea vibra de tăcere. Apoi, ea spuse:

— Totuși, nu înțeleg prea bine de ce ați venit la mine, domnule Lassiter.

Lui Roy Dunwold îi căzu falca, în timp ce Lassiter îl privea. Se aplecă mai mult spre Honor:

— M-am gândit doar... că e posibil, începu el, – vreau să spun, dacă există ceva în ceea ce v-am povestit... aici ezită o clipă... care să vă amintească vreun amănunt privitor la sora și nepotul dumneavoastră...

— Sora și nepotul meu au fost omorâți, în timp ce dormeau, de un nebun. S-ar putea să fie chiar nebunul *dumneavoastră*, dar ce importanță are asta?

Lassiter rămase cu ochii pironiți la ea. Nu mai știa ce să spună.

— Nu... nu vreți ca făptașul să fie găsit și pedepsit?

Aruncă o gură de fum și ridică din umeri.

— Trebuie să trăiască cu povara asta, spuse ea acru. Ca O.J. Se ridică. Eu aparțin religiei budiste și cred că asemenea lucruri se rezolvă de la sine, cu timpul. Sora mea și cu mine nu eram apropiate, după cum cred că se va osteni cineva să vă spună. Dacă n-aș fi fost plecată în Bahamas, sunt sigură că aș fi fost numărată printre suspecti.

— Greu de crezut, interveni Roy. Dar era vorba și de o moștenire.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Eu n-am nevoie de bani. Cred că am să-i depun la bancă și să înființez un premiu literar pe numele Matildei. Acum, dacă nu vă supărați, spuse uitându-se la ceas – am o întâlnire.

Dar Lassiter era hotărât să obțină tot ce se putea de la Honor Henderson – cel puțin ca să nu mai fie nevoit s-o vadă și altă dată.

— De ce ați fi fost socotită suspectă?

— Sora mea m-a trădat. Am trăit aici ani de zile, într-o armonie perfectă. Eu pictam și ea scria. Eram destul de fericite... până când i-a venit ideea absurdă de a avea un copil.

— N-ați fost de acord.

— Sigur că n-am fost de acord, și până la urmă a trebuit să-i spun Matildei să-și găsească altă locuință. Și bine-am făcut! După ce Martin, băiețelul, s-a născut, Tillie *n-a mai știut* decât de el. Nu mai știa să vorbească decât despre scutece și despre durerile de sâni, despre jucării și pregătirea mâncării pentru bebeluș. Era imposibil să mai ai o conversație inteligentă cu ea. Se opri brusc și se făcu roșie la față. Acum s-a terminat. Eu i-am plâns și am terminat, și vă sfătuiesc să faceți același lucru, domnule Lassiter. Acum, dacă nu vă supărați... încep să-i conducă spre ușă.

În drum spre ieșire, Lassiter se opri și se întoarse iar spre ea.

— Știți la ce clinică de fertilitate s-a dus?

Urmă un oftat adânc.

— Ah, Dumnezeule, nu-mi amintesc. A făcut multe cercetări. S-a dus în Statele Unite, s-a dus în *Dubai*, dacă vă puteți închipui. S-a dus în multe asemenea locuri. Trăncănea tot timpul despre densitatea mucozității și despre ciclurile de ovulație.

Fața i se strâmbă de dezgust.

— Tot timpul își lua temperatura vaginului și pe urmă mi-o anunța și mie.

— A fost în Italia? Întrebă Lassiter. Fiindcă omul care mi-a omorât sora era din Italia.

Lassiter stătea acum în canatul ușii.

— Nu știu. Nu eram în termeni buni. Acum, *vă rog*, am o întâlnire.

Ușa se închise cu putere.

— Asta-i o scârbă, zise Roy. Probabil că ea i-a omorât.

Cea mai bună prietenă a Matildei Henderson, Kara Baker, locuia de cealaltă parte a Tamisei, în partea de sud a Londrei. Roy își făcu cu greu drum prin circulația intensă din centrul orașului, folosindu-se din plin de claxon și, în cele din urmă, traversară Podul Hammersmith. În clipa când ajunseră pe partea cealaltă, telefonul de mașină al lui Roy începu să sune. El îl înjură.

— Pisălog nenorocit! Pe urmă ridică receptorul, ascultă câțva timp și, pe un ton resemnat, spuse: Fir-ar să fie! Bine, sună-mă acolo peste o oră.

Unul dintre angajații lui Roy care lucra la un caz din Leeds intrase într-o încurcătură cu poliția locală. Trebuia să-l lase pe Lassiter acolo.

Barnes era o enclavă asemănătoare unui sat căreia nu-i lipsea lacul cu rațe și terenul de crichet. Locuința Karei Baker era o casă mare din cărămidă, cu tufișuri de merișor de jur împrejur și cu doi lei mici de piatră – cu panglici roșii de catifea legate la gât – servind drept paznici pe pilonii de piatră de ambele părți ale aleii.

Femeia care deschise ușa era cât se poate de diferită de Honor Henderson, după cum nici casa ei nu se putea compara cu apartamentul lipsit de culoare din Chelsea. Kara Baker era o persoană între treizeci și cinci și patruzeci de ani; era deosebit de frumoasă – o frumusețe naturală, cu o coamă de păr roșu cârlionțat, ochi albaștri strălucitori și un trup atât de unduitor, încât un adolescent s-ar fi simțit tentat să-l deseneze.

Casa era mobilată exuberant și eclectic; mobile stil își împărțeau armonios spațiul cu piese mai moderne. Covoare vechi orientale pe podelele lustruite; peste tot, obiecte de artă din toate epocile. Frânghii împletite din crengi de brad, din care cădeau acele, erau așezate deasupra căminului, se răsuceau în jurul coloanelor din salon și a balustradelor scărilor duble.

Era destul de mare dezordine: hârtii și reviste, cărți, cești și farfurii, pălării și mânuși erau răspândite peste tot. O

buiotă roșie pentru apă fierbinte era aruncată pe o parte într-un fotoliu, în timp ce o pungă de cartofi prăjiți se odihnea pe scaunul pianului.

Gazda se scuză pentru dezordine, în timp ce se oprea pe loc să-și arunce din picioare pantofii cu toc și porni înaintea lui, în ciorapi, către bucătărie.

— O ceașcă de cafea?

Lassiter o urmă în bucătărie, o cameră veche, uriașă, cu un șir de ferestre franțuzești de-a lungul unuia dintre pereți. El se așază la o veche masă țărănească, în timp ce ea pregătea cafeaua.

— Deci, i-ai făcut o vizită lui Honor? îl întrebă Kara Baker.

— Nu m-a ajutat deloc.

— Biata Honny, răspunse ea, oftând. Se poartă ca un om fără inimă, dar, de fapt, e aproape paralizată de durere. Sunt destul de îngrijorată din cauza ei.

Lassiter avu o clipă de ezitare.

— Aproape că m-am lăsat înșelat.

— Ah, *știu*; poate fi *atât* de nesuferită! Dar, ascultă-mă pe mine, Tils – Matilda – era singura persoană din lume la care ținea. Și Martin.

Capul lui se aplecă într-o parte, de parcă n-o auzise bine.

— Ea nu mi-a spus așa ceva.

Se auzi un țârâit de fierbător. Kara făcea cafea într-o presă franțuzească și apăsă pe mâner gradat și cu pricepere.

— Prostii! spuse ea, scotocind în jur să găsească niște cești. De-asta sunt îngrijorată în legătură cu ea. I-ai văzut apartamentul, ai văzut cât e de calculată, de reținută. Stai puțin – o să-ți arăt un desen de-al ei. Puse tava de cafea pe masă – două cani ciobite, un bol de zahăr din alabastru și un carton cu frișcă. Kara se duse la peretele cel mai îndepărtat și se întoarse cu un desen în tuș și peniță reprezentând Piccadilly Circus, pus într-o ramă mare. Îl propti pe un scaun și amândoi începură să-l privească.

— Vezi, zise ea. Cel mai constipat desen pe care o să-l

vezi în viața dumitale. Își aruncă mâinile spre el. Asta – asta-i Honny întreagă!

Era un desen mare, frumos; compoziția era strălucitoare, linia peniței avântată, perspectiva dintr-un unghi superior, surprinzătoare. Dar era atât de meticulos și detaliat, încât îi amintea lui Lassiter de tipul acela de lucrări pe care copiii din Lumea a Treia le completau până orbeau.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Kara amestecă în ceașca de cafea cu degetul, pe care apoi îl linse.

— Honor e acum într-un moment pe care psihiatrii îl numesc „negare” – numai că, de data asta, ea nu neagă uciderile petrecute, sau faptul că Tils și Martin sunt morți, se prefacă că nici nu-i pasă. Nu se sinchisește și, deci, moartea lor nu contează.

Luă o sorbitură de cafea și gemu de plăcere.

Cafeaua era deosebit de bună, iar Kara Baker era deosebit de atrăgătoare. Lassiter se simți ciudat de imun la acea atracție și asta îl îngrijoră fiindcă, în mod normal, ar fi dorit o femeie de genul ăsta. Dar, așa cum stăteau lucrurile, atracția ei asupra lui era mai mult intelectuală decât fizică. Ceea ce îl deranja.

— Îmmmm, exclamă ea, în timp ce-și ținea cana de cafea cu amândouă mâinile.

Se uită la el și ridică din sprâncene; era clar că dorea să-l audă spunând ceva.

— Honor a zis că a dat-o pe Matilda afară... din cauza copilului, zise Lassiter. Spunea că se înstrăinaseră de pe vremea când sora ei era însărcinată.

— *Prostii*, zise Kara. Honor era *încântată* de ideea unui copil. A petrecut ore și ore de cercetări, folosind tehnica cea mai modernă; s-a interesat de ratele de succes ale diferitelor clinici, a chestionat jumătate din institutele ginecologice de pe Strada Harley, ca să ceară sfaturi. A făcut intervenții pentru Tils, a dat toate telefoanele de rezervare, i-a monitorizat medicamentele de fertilitate și

dieta. A făcut tot ce era de făcut.

Lassiter clătină din cap.

— Asta nu se potrivește cu femeia pe care am cunoscut-o eu.

— Uite ce e, nu trebuie să mă crezi pe mine pe cuvânt, poți să controlezi. Se aplecă spre el. Tils a scris *în testament* că Honor avea să fie tutorele lui Martin, dacă i se întâmpla ei ceva. Cât privește mutatul în altă casă – asta a fost ideea lui Tilsie. Nu și-o putea imagina pe Honor reușind să lucreze cu un bebeluș în preajmă. Dar căutau o casă la țară pe care s-o împartă între ele, la sfârșit de săptămână. Și, pe urmă...

Brusc, se întrerupsese și ochii i se umplură de lacrimi. Fornăi pe nas și-și frecă ochii.

— Îmi pare rău. Încă mi-e *grozav* de dor de Tils. Eram prietene pe viață, încă de când eram copii mici și ne făcusem planuri să rămânem prietene și la bătrânețe. Știi, să purtăm niște pălării oribile și să bântuim prin Provența sau prin Toscana, sau...

Dar, în acel moment, își pierdu controlul și se puse serios pe plâns. Își acoperi fața cu mâinile, se ridică și dădu să fugă din cameră.

— Scuză-mă. Îmi pare rău. Mă întorc.

Rămas în bucătărie, Lassiter începu să se gândească la întrevederea lui cu Kara Baker. Se fixaseră la relația dintre surorile Henderson. Trebuia să îndrepte discuția spre ceea ce voia să întrebe. De ce credea ea că ar fi dorit cineva să-i ucidă prietena. Suspecți, bârfe. O să-i spună propria lui poveste... despre Kathy și Brandon. O să vadă dacă ea observa vreo asemănare.

Strânse ceștile de cafea, le clăti și le puse la scurs. Se duse la frigider să pună cartonul de frișcă înăuntru.

Frigiderul era enorm, mai ales pentru Anglia, unde se foloseau, de obicei, aparate mici. La exterior suprafața lui era complet acoperită cu hârtii, pe vreo două, trei nivele. Era un adevărat muzeu de schițe, poze, invitații, tăieturi din

ziare, rețete, ilustrate, note de expediat la poștă, vechi și îndoite la colțuri, bilete de călătorie, un desen de copil.

Când trase, ușa se înțepeni și, nu se știe cum făcu, dar lovi un magnet și o mână de hârtii căzu pe jos. Le adună și, când încercă să le lipească din nou pe ușa frigiderului – pe unde putea – dădu cu ochii de ilustrată.

Se uită fix la ea, încremenit pe loc. Primise și el aceeași ilustrată de la Kathy cu ani în urmă. Era o fotografie într-o fotografie: fondul era un oraș italian din zona de deal, văzut de la distanță, cu o îngrămădire de clădiri cocoțate pe o înălțime stâncoasă, înconjurată de un zid medieval. Fotografia din interiorul fotografiei era o imagine mărită a micului hotel drăguț care comandase ilustrata. Alături scria: „Pensione Aquila”.

Își amintea și acum de dosul ilustratei pe care o primise și sentimentele amestecate pe care le încercase la citirea ei. De fapt, nu citise, ci privise, pentru că era un desen, unul din obișnuitele jocuri de cuvinte stupide ale lui Kathy. O serie de patru planșe care înfățișau o ușă simplă și o mână care bătea la ea. De la stânga la dreapta, mâna care bătea se afla într-o poziție mereu diferită. În prima planșă, pumnul bătea în josul ușii. În planșa de la mijloc, era plasat mai sus. În cel din dreapta, pumnul bătea în partea de sus a ușii. El înțelesese: Am fost ciocănită. Kathy semnase cu vechiul A înclinat al Alianței.

Înainte de călătorie din Italia, el dorise ca sora lui, Kathy, să renunțe la goana după un bebeluș. Până atunci, cheltuisese aproape șaiszeci de mii de dolari și petrecuse trei ani în căutarea maternității. Faptul o obosise, atât fizic, cât și psihic. Părea din ce în ce mai fragilă. Gândul că ea se ducea la o clinică obscură din afara țării îl neliniștea, deși verificase instituția și descoperise că avea o reputație excelentă.

După ce primise ilustrata, se îngrijorase la gândul că fericirea lui Kathy se va sfârși cu o nouă dezamăgire. Căci se mai întâmplase o dată, când prima ei sarcină, implantată

la o clinică din Carolina de Nord, se terminase cu un avort. N-ar fi vrut ca situația să se repete.

Când Kara Baker se întoarse în bucătărie, el tocmai citea ce scria pe dosul ilustratei de pe frigider.

*„Dragă K,
Aici e minunat și-i atâta liniște! Câmpii nesfârșite
de floarea-soarelui cu capetele grele, plecate. Ține-
mi pumnii.*

Cu drag – Tils”

— Ah... începu Kara Baker, pe urmă închise gura cu o expresie ciudată, de parcă nu-i venea să creadă că e atât de prost crescut. Schiță un zâmbet vag, expresia ochilor era rece. Știi... cred c-ar fi mai bine să pleci.

— Îmi pare rău, răspunse el. Ținea ilustrata sus, ca pe o probă în fața unui complet de judecată. Știu. Ți-am citit corespondența. Eu... eu puneam frișca înăuntru și am răsturnat niște hârtii, iar ilustrata asta...

Se schimbase în niște pantaloni de trening și un jersey mișos. Plânse de-și dăduse sufletul. Ochii îi erau roșii și fața îi era pătată. Luă ilustrata din mâna lui, citi ce scria pe spate, apoi o întoarse pe partea cealaltă. Își mușcă buza de jos și respiră sacadat.

— Asta e orașul. Unde era clinica. Unde Tils a rămas însărcinată cu Martin. De asta am păstrat-o.

— Montecastello di Peglia.

Nu părea să-l fi auzit.

— De fapt, m-am dus acolo ca să-i țin pumnii, cum s-ar zice. Era minunat, un orașel desăvârșit din Umbria. Respiră iar adânc. Și ea era atât de fericită! Am cumpărat o sticlă grozavă de șampanie, dar, bineînțeles că uitasem... ea n-avea voie nici măcar o sorbitură. Așa că am luat un taxi și am vărsat-o pe toată pe pajiștea din fața clinicii.

— Cam ce ți-a spus Roy? o întrebă.

Se uită atent la el.

— Care Roy? Dar îşi aminti imediat. Ah, colegul dumitale.

— Ți-a spus de ce mă aflu aici?

Făcu o pauză ca să-şi treacă mâna prin păr şi se încruntă.

— Da, ceva în legătură cu sora dumitale, răspunse ea. Sora şi copilaşul ei. Ridică privirea spre el cu un aer încurcat. Ceva ce putea avea legătură... cu Tils.

— Ăsta-i motivul pentru care am citit ilustrata.

— Ah, n-are importanţă, zise ea. E-n regulă.

— Nu înţelegi. Sora mea mi-a trimis aceeaşi ilustrată.

— ...

— Tot acolo a rămas însărcinată şi sora mea. După ani de încercări... s-a întâmplat acolo.

— Exact ca Tils. Înghiţi greu. Clinica Baresi. Ochii i se măriră şi înclină capul. Şi... la ce te gândeşti? Nu pot să-mi dau seama.

El clătină din cap.

— Nu ştiu nici eu la ce mă gândesc. Dar e ciudat, nu-i așa? Matilda n-a pomenit niciodată de cineva cu numele de Grimaldi? Franco Grimaldi?

Kara făcu un semn negativ din cap.

— Nu.

O întrebă dacă poate să dea un telefon. Ea îl privi ciudat, apoi ridică din umeri şi arată spre fereastra-uşă.

— Cred c-am să mă duc să fac o baie, spuse.

Îi făcu un semn cu mâna şi o privi cum iese pe uşă. Îi trebuiră mai mult de zece minute, dar, în cele din urmă, obţinu legătura cu Praga. Apoi avu iar de aşteptat să vină detectivul Janacek la telefon.

— *Ne?* zise Janacek.

— Franz. Aici, Joe Lassiter... prietenul lui Jim Riordan.

— Da, ştiu, răspunse el rece. La Mulţi Ani!

Lassiter îl informă despre descoperirea lui.

— Mai am o singură întrebare pentru Jiri Reiner, zise el. Soţia lui s-a dus la o clinică de fertilitate ca să rămână însărcinată? Şi dacă da, unde? Vreau să ştiu dacă a fost Clinica Baresi din Italia. Îi explică de ce.

— Am să-l întreb pe Pan Reiner, răspunse Janacek. Suni mai târziu?

— Sigur.

— Stai puțin. Vrei să aștepti? Îl sun acum de la alt telefon.

— Sigur că aștept.

Lassiter stătu cu receptorul telefonului în mână câteva minute, învârtind în minte toate posibilitățile. Dacă soția lui Jiri Reiner concepusese un copil la Clinica Baresi, schema devenea de netăgăduit: cineva lua urma copiilor concepuți acolo și-i extermina, unul după altul. Un masacru al inocenților. Dar de ce? Tocmai își făcea o listă mentală cu explicații una mai importantă decât alta, când auzi vocea slabă, pițigăiată a lui Janacek și-și duse receptorul mai aproape de ureche.

— Alo! spuse Janacek. Pan Lassiter?

El își dădu seama că își ținea răsuflarea.

— Da.

— Jiri... la început n-a vrut să-mi răspundă la întrebarea asta... zicea: „De ce întreabă asta?”

— OK... deci...

— Eu i-am spus: „Jiri... familia ta *a fost ucisă*. Răspunde-mi la întrebarea asta”. Și el... El a început să-mi spună că... se simte prost... ca bărbat. Până la urmă mi-a spus de ce se simte prost. Fiindcă nevastă-sa n-a rămas însărcinată cu el. A lăsat-o însărcinată un doctor. Atunci a trebuit *să insist*. Ce doctor? Unde? Eu n-am încredere în el, așa că nu i-am pomenit de numele pe care mi l-ai spus. Putea să spună doar da sau nu, chiar dacă nu ăsta era adevărul. În cele din urmă mi-a spus: Clinica Baresi din Italia.

Lassiter respiră adânc.

— Ia te uită, spuse el. Parcă... parcă nu-mi vine să cred.

— Te duci acolo? îl întrebă Janacek. La clinică?

— Asta-i următoarea mea călătorie, răspunse Lassiter.

Mai schimbă câteva vorbe și Lassiter îi făgădui cehului să-l țină la curent. În clipa când punea receptorul jos, Kara Baker intră iar în bucătărie; arăta proaspătă și strălucitoare

într-un halat alb de prosop. Îi atinse brațul și îi aruncă o privire care-l convinse că, sub halat, era goală.

Se miră singur când scutură din cap – propria-i indiferență îl uimi. Era, într-adevăr, fascinantă, dar, în loc să se apropie de ea, îi spuse ce aflate de la Janacek și-i mulțumi pentru cafea și pentru ajutor. Pe urmă, se ridică să plece.

— Nu pot să-ți spun ce mult m-ai ajutat. Altfel, ar fi durat luni întregi...

— Îmi închipui, răspunse ea pe un ton șters, ca nisipul.

Lassiter o privi și oftă.

— Trebuie să plec, zise el.

Și plecă.

25.

Lassiter stătea la fereastra camerei lui de hotel, cu mâna în jurul unui pahar de Laphroaig și cu ochii la ploaia care se năpustea asupra curții de dedesubt. Vremea avea un ritm al ei, bătând în geamuri în valuri, de parcă noaptea ar fi inspirat și expirat fără încetare.

Din când în când, întunericul împrumuta strălucirea unei stele, când un fulger străbătea cerul. Dintr-o dată, curtea se lumina puternic, ca o scenă și, timp de câteva clipe lungi, putea vedea ploaia bătând pe suprafața băltoacelor, a zidurilor umede strălucind și pe contururile vagi ale clădirilor de mai încolo. Când fulgerul dispărea, se auzea un bubuit de tunet, atât de puternic, încât părea că zgâlțâie camera, huruitul baritonal prelungindu-se mult până să se stingă.

Lassiter asculta zumzetul ploii, amestecând gheața din pahar și gândindu-se la ce știa și la ce nu știa. Copiii

concepuți la o clinică de fertilitate din Italia erau uciși. De către un fanatic religios. Care părea să lucreze pentru un ciudat cult catolic pe nume Umbra Domini.

Dar cum anume era implicată Umbra Domini? Faptul că Bepi interoga grupul când a fost omorât era semnificativ, dar ce însemna asta? Poate că el nu era singurul client al lui Bepi, își spuse Lassiter. Bepi era, cu siguranță, implicat în multe. Cât despre bătaia de la Napoli, Lassiter bănuia că della Torre era responsabil, dar se întreba încă o dată ce importanță avea asta? Nu exista nici o probă a acelei responsabilități, în afară de propria lui bănuială. Pe urmă, mai erau și sticlulele cu agheasmă pe care le aveau la ei Grimaldi și della Torre. Deși era foarte ciudat, asta nu dovedea nimic. Poate că sticlulele fuseseră date celor mai devotați adepți ai Umbrei Domini. „Albaștrilor”. Poate că apa fusese sfințită... de della Torre sau de Papă. Poate că fusese adusă de la Lourdes. În orice caz, ce importanță avea asta?

Mai rămânea transferul poștal.

Scopul banilor - și erau o groază de bani - era necunoscut. Poate că avea legătură cu activitatea lui Grimaldi pentru Salve Caelo, cu achiziționarea de arme sau mituirea sârbilor. Dar asta era o exagerare. Transferul poștal avusese loc cu puțin înainte de lanțul de acțiuni infanticide. Faptul că asasinatele se petrecuseră imediat după transferul poștal nu dovedea că unul îl provocase pe celălalt. Cum suna sofismul? *Post hoc, ergo propterhoc*²⁶ - după faptă, deci din cauza acesteia. Totuși...

Lassiter își sorbi whiskyul, savurându-i aroma de fum, aproape medicinală. Știa cu mult mai mult decât știuse cu o lună în urmă; totuși, întrebarea esențială rămânea aceeași: de ce?

Încă nu știa ce să răspundă și, mai mult decât atât, nu-și

²⁶ după aceasta, deci din cauza aceasta - Sofism care constă în stabilirea legăturii cauzale între două evenimente sau fapte pe baza simplei lor succesiuni în timp.

putea imagina de ce cineva, cu atât mai puțin o persoană credincioasă, s-ar fi dedat unei furii ucigașe a cărei țintă erau copiii. N-avea nici o teorie, absolut nici una.

Cât despre Umbra Domini, de ce un ordin religios – indiferent de cât era de reacționar – să pornească un război împotriva copiilor? Broșurile acelui cult combăteau tehnologiile de reproducere modernă, și nu numai atât, dar asta era departe de a fi un îndemn la crimă. Mai era implicat ceva, ceva mai obscur. Dar ce?

Noaptea vibra. Fulgerul izbucni și, din nou, tunetul zgudui camera. Lassiter se plimba prin fața ferestrelor, sorbindu-și băutura. Oricare ar fi fost răspunsul, locul cel mai potrivit pentru a-l găsi era Clinica Baresi. Asta însemna un zbor cu avionul la Roma a doua zi dimineată, închirierea unei mașini și un drum de trei ore până la Montecastello. O să-și rezerve o cameră la Pensione Aquila și o să pornească de acolo.

Scoțându-și laptopul din dulap, Lassiter scrise câteva notițe despre asasinatele din familiile Henderson și Peña, introducând însemnările pe care le pusese pe hârtie. Stocă fișa pe hard disc, o codă, conectă telefonul hotelului cu modemul laptopului și transmise fișa computerului de la el de acasă. Pe urmă, îi trimise un e-mail lui Judy ca să-i spună unde-l va găsi în următoarele câteva zile.

Se făcuse aproape trei și jumătate când Lassiter trecu cu mașina prin porțile medievale de la Todi, un oraș drăguț și prosper, cocoțat pe un deal abrupt de deasupra câmpiei umbriene. I se spusese că putea găsi o hartă a zonei la oficiul de turism, ceva mai încolo de piața centrală, așa că porni într-acolo, conducându-se după semnele marcate *Centro*. Urmărit de un taxi nerăbdător, goni în susul și în josul mai multor străzi din ce în ce mai înguste până când, în cele din urmă, se trezi în Piazza del Popolo.

Aceasta era o vastă întindere de piatră cenușie, înconjurată de palate din secolul al treisprezecelea, clădite

din același material. Lassiter trecu pe lângă un morman de mese, către o parcare de la marginea dealului stâncos, cu vedere spre nord, către Perugia.

Un paznic în uniformă verde îi ceru taxa. Lassiter ridică din umeri și, ca un turist prost, îl puse pe om să aleagă câteva hârtii de o liră din mâna lui. Omul luă șase sute de lire, apoi apucă o hârtie de o sută de lire între două degete bătucite. Ridică din sprâncene și arată spre pieptul lui. Lassiter înțelese – asta era bacșișul – și dădu aprobator din cap. Paznicul scrisese ceva ce părea a fi o informație amplă pe o bucățică de hârtie albă și o înfipse în ștergătoarele parbrizului.

— Biroul de turism? întrebă Lassiter.

— Aha, *sì* răspunse omul. *Sì, sì.*

După care se porni pe o turuială de trei minute într-o italiană ca un tir de mitralieră care culmina cu o mișcare șerpuitoare a încheieturii mâini.

— *Su, su, su*²⁷, spuse el, ridicându-și palmele mâinii către cer, într-un gest de prezentare. *Ecco*²⁸!

Lassiter fu uimit că, după ce urmă aceste îndrumări pe care, de fapt, nu le înțeleșese, ajunse drept la poarta oficiului turistic. Femeia care lucra acolo nu vorbea engleza aproape deloc, dar înțelese ce dorea el și pe urmă începu să mai priceapă câte ceva. Mișcându-se repede de la un fișier la altul, scoase o hartă detaliată a Umbriei, alta a orașului Todi și a împrejurimilor – inclusiv Montecastello –, o listă a festivalurilor, un afiș mic cu emblema orașului și patru ilustrate ale regiunii.

Lassiter îi mulțumi și luând un creion și o hârtie de pe biroul ei, scrisese cuvintele: „Clinica Baresi – Montecastello?”

Văzând ce scrisese, femeia se încruntă și se lansă într-o pantomimă complicată; aruncă mâinile spre tavan, apoi le încrucișă și le lăsă să cadă în jos, spre șolduri. Tuși și se șterse la ochi, spunând: *Puff!*

27 *Sus* (ital.).

28 *Iată* (ital.).

Lassiter habar n-avea ce încerca ea să spună, dar zâmbi prefăcându-se că înțelege.

— *Sì, sì*, spuse el. Nici o problemă.

Femeia îi aruncă o privire sceptică, dar ridică din umeri și, cu un aer eficient, îi făcu însemnări pe hartă, arătându-i atât drumul spre clinică, cât și un al doilea drum către Pensione Aquila. Marcă fiecare loc cu un asterisc și îi întinse harta cu un *Buona sera*.

Lassiter își preluă mașina de la omul în uniformă verde, întinse harta pe locul pasagerului și porni în direcția indicată. Drumul îl duse în vale, apoi, prin poartă, în afara orașului. După mai multe suișuri și coborâșuri, se trezi pe un teren plat, alergând de-a lungul unui râu îngust.

La opt kilometri mai încolo, sosi la un marcaj principal, o stație de benzină Agip. În acel loc, râul abia dacă atingea o lățime de cincisprezece metri, dar harta lui îl identifica cu marele Tibru, în timp ce un indicator de pe pod îi dădea numele în italiană: Tevere.

Cotind la stânga, mai merse câțiva kilometri până când trecu de un grup de pubele mari, albastre, după care urmă o plantație de pomi. Era ciudat să vezi asemenea pomi, sădiți ca o cultură, în șiruri ordonate. Dincolo de copaci, drumul se bifurca. Lassiter opri la marginea drumului și se uită pe hartă. Pe dreapta era Montecastello, un sat împrejmuț de un zid, sprijinindu-se de o cupolă de sticlă, la o distanță de circa două sute cincizeci de metri deasupra nivelului văii. O recunoscu după ilustrata de pe frigiderul Karei Baker – care, de fapt, părea să fi fost fotografiată de undeva de prin apropiere.

Drumul din stânga era cel pe care femeia îl marcase pe hartă ca fiind acela ce ducea spre clinică. Porni deci pe el, urmând un urcuș blând, pe lângă lanuri de cereale, acum simple miriști iernatice, crânguri de măsline și câteva case modeste.

În sfârșit, ajunse. Pe stânga se vedea o pereche de stâlpi masivi de piatră cu interiorul plin de vegetație uscată. Un

anunț scris cu litere cursive, elegante, se clătina pe o bară de fier forjat: *Clinica Baresi*. Cedri înalți, zvelți, împrejmuiau aleea lungă, pietruită, care șerpuia în pantă. Trecu de stâlpi și, la opt sute de kilometri mai încolo, ajunse în vârful dealului.

Atunci văzu clădirea și parcă simți un junghi în inimă.

Dacă la construirea ei nu s-ar fi folosit aceeași piatră cenușie ca a stâlpilor de la capătul drumului, n-ar mai fi rămas nimic decât moloz înnegrit. Și, desigur, chiar asta încercase să-i spună femeia de la biroul turistic.

Fum. Foc. *Puff!*

În măsura în care era posibil ca o clădire de piatră să ardă, Clinica Baresi arsesse până în temelii. Acolo unde arșița crăpase mortarul, pietrele căzuseră la pământ în grămezi înnegrite, astfel încât, pe partea dreaptă a clădirii, nu mai rămăsese nimic decât un coș cenușiu, înconjurat de dărâmături pârjolite. Latura dinspre răsărit era mai mult sau mai puțin intactă, dar expusă cerului. Fără acoperiș, cu ferestrele și ușile distruse de foc, clinica arăta ca o ruină mult mai veche decât era în realitate.

leși afară din mașină și se uită cu gura căscată.

Vederea clinicii arse îi amintea de acea primă dimineată cumplită, de sosirea lui la casa lui Kathy, de mirosul plasticului și metalului ars. Își amintea exact casa, așa cum o văzuse prima oară, un morman de scrum cu lemnăria arsă și metalul afumat, răsucit.

Vederea clinicii arse îi mai amintea și de mormântul din care fusese dezgropat Brandon. Poliția făcuse tot ce putuse, dar își amintea reziduurile care erau încă acolo. Piatra de căpătâi răsturnată, florile amestecate cu noroi, câteva urme de funingine pe pământul reavăn, roșu, praf de cenușă neagră...

Simți cum i se face pielea de găină pe brațe, apoi pe umeri, până la ceafă. Parcă-l lua cu frig pe șira spinării, după care fu cuprins de o senzație de neputință. Se sprijini cu spatele de mașină, lăsându-și toată greutatea pe ea. I se

părea că oriunde căuta explicații, nu găsea decât pământ pârjolit.

Acum, când Clinica Baresi fusese transformată în ruine, putea socoti că cercetările lui s-au încheiat. În sfârșit, avusese o pistă, ceva care lega moartea surorii lui de celelalte morți. Era cel mai simplu numitor comun al cazului, dar acum și el fusese eliminat de foc.

Cu un sentiment de deprimare, Lassiter își ascultă propriul oftat. Curajul îl părăsea. Era cât se poate de limpede. Pentru prima oară de la moartea surorii lui, începu să se îndoiască de faptul că va afla vreodată de ce fuseseră uciși ea și Brandon.

Conduse mașina cu o mână nesigură până la locul unde drumul se bifurca și o luă la stânga, urcând dealul spre Montecastello și Pensione Aquila. Soarele tocmai începuse să apună și, de la distanță, orașul arăta ca o fortăreață proiectată pe cerul în flăcări.

Mai întâi blând, apoi abrupt, drumul începu să urce într-o spirală grațioasă spre cetatea întărită din vârful dealului. Trecând de la viteza a treia la a doua, apoi la întâia, urmări nivelul temperaturii care se ridica ușor. După zece minute care i se părură lungi, ajunse la un teren plat, chiar în afara zidului orașului. Mașinile care veneau din sens opus apăsau pe frâne.

Se afla într-un soi de sală de așteptare exterioară a orașului. Câteva case erau agățate pe colină, în vecinătatea unui părculeț presărat cu pini unde câteva femei stăteau la umbră, lângă o fântână frumoasă, păzindu-și țâncii. Restul tăpșanului era ocupat de un parcaj și Lassiter observă că cinci locuri erau rezervate Pensunii Aquila. Trăgându-și mașina într-una dintre despărțituri, închise motorul și ieși afară. În apropiere, pe un stâlp de iluminat din metal ruginit se vedea o cutie roșie cu cuvântul MAPA vopsit de mână cu litere mari, albe. Deschise capacul prins în balamale și scoase o bucată tare de carton.

Pe o parte a cartonului era o hartă desenată de mână,

care arăta drumul la pensiune. Pe cealaltă parte, se vedea un desen în două panouri. Primul panou reprezenta un servitor de hotel cu pantaloni în dungi, cu un zâmbet până la urechi și o pălărie pe care scria Aquila. Băiatul pleca din spațiul de parcare cu câte două valize în fiecare mână și o a cincea prinsă sub brațul stâng. Al doilea panou îl arăta pe servitor în holul pensiunii, înclinându-se până la pământ în fața unei doamne bătrâne cu un aer regal. Alături, valizele așteptau într-un șir ordonat. Lassiter socoti că era un anunț foarte convingător. Dar el nu avea nevoie de servitor.

Cu harta în mână, merse până la marginea spațiului de parcare și se uită în prăpastie. Se vedea panglica întunecată a râului, șerpuiind de-a lungul peisajului, iar în depărtare sclipeau luminile din Todi. Exact sub locul unde se afla el, auzea strigăte de copii și, uitându-se în jos, fu uimit să vadă un mic teren de fotbal. Acolo, o duzină de băieți jucau în echipe de câte șase în lumina amurgului.

Terenul se rezema de panta dealului, jumătate pe partea interioară, iar cealaltă jumătate proptită în stâlpi, atârând deasupra prăpastiei. Întregul teren era înconjurat de un perete de plasă neagră, întărit de stâlpi de metal, lucru foarte necesar ca să nu zboare mingile în vale.

În mod obișnuit, ar fi stat câteva minute să privească, dar se însera și se gândi că mai bine pornea spre pensiune cât timp mai putea vedea.

Era clar că mașinile nu aveau voie să intre în oraș și, când pași prin intrarea cu arcade, înțelese de ce. Nu era loc pentru ele nicăieri. Trecu printr-un tunel îngust de piatră, tăiat în zidul orașului. Tunelul dădea spre intrarea în Via Magiore, un șir de trepte abrupte de piatră ce duceau spre o „stradă” medievală atât de îngustă, încât aproape că atingeai clădirile de pe ambele părți. Ceva mai încolo, mica potecă pătrundea prin parterul unei construcții de piatră cenușie, ieșind de partea cealaltă, într-o piață micuță.

Era un urcuș continuu și Lassiter găfâia în momentul când dădu cu ochii de anunțul oval vopsit în culori vii, fixat

în piatră lângă o ușă din lemn masiv:

PENSIONE AQUILA

Rămase surprins. Pensiunile erau, de obicei, localuri modeste, dar Aquila era o clădire elegantă care fusese, cu siguranță, cândva un soi de mic palat.

Ușa veche, sculptată, avea pe ea un anunț care spunea „Intrați” și el asta și făcu, pășind într-o sală de intrare cu paviment de marmură și puține mobile, unde remarcă însă tapiseriile de pe pereți, un pian cu coadă negru ca abanosul și câteva covoare vechi orientale. În spatele unui birou uriaș de lemn pe care nu vedea nimic altceva decât un grătar rotund din metal pentru ilustrate și un dosar legat în piele, stătea un bărbat de vreo cincizeci de ani. Avea păr cărunt cârlionțat și purta un sacou bleumarin cu un ornament auriu. Era aproape dramatic de frumos.

— *Prego?* întrebă bărbatul.

Lassiter se apropie de birou, încă gâfâind după urcuș. Coastele îl înjunghiau.

— Joe Lassiter, răspunse el.

Scotocea în minte echivalentul italian al cuvântului „rezervare”, când omul îl surprinse, adresându-i-se în engleză.

— Ah, da. Fiți bine venit la Aquila, spuse el cu accent britanic. Mai aveți bagaje? Pot să-l chem pe Tonio.

— Vorbiți engleza, se miră Lassiter.

— Ei, bine... da, răspunse bărbatul. De fapt, *sunt* englez. La origine.

— Mă scuzați. Am fost surprins.

— Mai toată lumea e surprinsă. Oamenii nu sunt obișnuiți să-și audă limba maternă la Montecastello, deși... în timpul verii... la noi vin toți cei care n-au găsit loc la Chiantishire.

Lassiter râse.

— În Toscana?

— Da. Acolo n-auzi *decât* engleza, cel puțin în august.

Zâmbi. În general nu se văd mulți turiști, în orice caz, nu în ianuarie.

Ezită, făcând o pauză amabilă ca să-i dea lui Lassiter prilejul să explice de ce venise la Montecastello într-un moment atât de nepotrivit al anului. Lassiter zâmbi și el, dar nu dădu nici un răspuns.

— Deci, fiți drăguț și semnați-vă în registru, și dați-mi pașaportul, am nevoie de el câteva ore... Vă conduc în cameră.

Întoarse registrul spre el, îl deschise la pagina curentă și-i oferi un stilou.

Faptul că omul vorbea engleza era un noroc. Ar putea să afle câte ceva despre Clinica Baresi și despre doctorul care o condusesese. Dar, mai întâi, Lassiter avea nevoie de un duș și de un răgaz pentru gândire.

Îl urmă pe omul care insistă să-i ducă el valiza de-a lungul unui coridor lat. Pe pereți se vedeau aplice din fier forjat de forma unor șoimi cu picioarele apropiate, ținând între ele lumânări groase, albe.

Odaia era mare, cu pereți înalți și mobilată cu piese vechi. Omul făcu semn spre un scrin mâncat de carii:

— Acolo-i televizorul.

Deși camera era veche, avea calorifere noi și o baie modernă, cu marmură pe jos. Există și un suport fierbinte pentru prosoape și un halat alb de baie atârnat de un cârlig fixat pe ușă.

— Sunteți surprins, spuse omul.

— Mai bine zis: fericit, răspunse Lassiter.

Omul își înclină capul, apoi deschise ușa franceză dublă acoperită de perdele, care dădea spre un mic balcon. Făcură amândoi un pas afară. Era întuneric, cu excepția unei vagi pete violet la orizont.

— Când e senin, ca în noaptea asta, se poate vedea Perugia. Făcu un semn către o umbră transparentă în depărtare. Chiar acolo.

Intrară iar în cameră și omul porni spre ușă. Șovăi.

— Dacă aveți nevoie de un fax, de un copiator, avem și așa ceva, bineînțeles. Și dacă în valiza aceea neagră se află un laptop, există un transformator în priza de lângă birou. Și încă ceva, spuse el după o mică ezitare, – vreți să luați masa? Ca să fiu cinstit, dacă nu aveți chef să porniți cu mașina până la Todi sau la Perugia, probabil că nu veți găsi un loc mai bun decât ăsta. Masa se servește la opt.

— Perfect!

*

* *

Până să-și termine porțiile de *gnocchi*, Lassiter știa o mulțime de lucruri despre Nigel Burlingame, bărbatul arătos care-l înregistrase la recepție și despre tovarășul lui, Hugh Cockayne. Hugh avea și el tot vreo cincizeci de ani și arăta pe atât de banal, pe cât era Nigel de atrăgător. Înalt și uscățiv, era tot numai nas și urechi, și păr care se rărea.

După cum descoperi Lassiter, erau doi homosexuali școliți la Oxford care veniseră în Italia prin anii șaizeci ca să *picteze*.

— Bineînțeles, spuse Hugh cu un aer grațios – eram *grozavi* la treaba asta, nu-i așa Nige?

— Groaznici, asta eram!

— Totuși, așa ne-am cunoscut.

O vreme locuiseră la Roma, dar când tatăl lui Nigel murise („îmi închipui că de apoplexie”), au cumpărat o vie în Toscana.

— Sună minunat, spuse Lassiter.

— A fost mai rău decât pictura, remarcă Nigel.

— O groază de praf...

— Și de sudoare...

— Îți aduci aminte de musculițe?

Nigel râse:

— Cu dinții ca de sticlă spartă.

— Și *viperi*!

— Vipere? întrebă Lassiter.

— Îhm, răspunse Hugh. Știți, erau mortale, deși toată lumea avea antivenin în frigider. Și nu erau doar jos, pe pământ. Se suiau pe vița de vie. Culegătorii erau îngroziți, nu-i așa, Nigel?

— Îhm.

— Mi-amintesc când am făcut un tur... știi. Aveam struguri *sangiovese*. Vița-de-vie venea de nu știu unde. Și am plantat-o nu știu cum... și când am ridicat un ciorchine... ah, Dumnezeuule!... m-am trezit față în față cu – fiți atenți! – cu ce? Față în față cu un cap?

Hugh se întoarse spre jumătatea lui mai arătoasă.

— Șarpele *are* față?

Deodată, se lansară într-o discuție a ceea ce compunea o „față”, la sfârșitul căreia Hugh oftă:

— În orice caz, asta era via.

— Aveam necazuri cu mâna de lucru, spuse Nigel. Vreau să spun..., vă puteți imagina! Și Toscana gemea de emigranți, așa că via a ajuns...

— Asta mai cu seamă *fiindcă* era o muncă așa de blestemat de grea.

Hugh se schimonosi la față și se uită la prietenul lui.

— Noi *nu suntem* oameni în stare să muncească din greu, nu-i așa, Nige? Vreau să spun, *nu să ne spetim*.

Conversația continuă așa, în timp ce Hugh ridica farfuriile din când în când, pe când Nigel servea. Găluștile fură urmate de cotlete de miel la grătar care, la rândul lor, lăsară loc salatei verzi, apoi unui castron de fructe și, în cele din urmă, unui *digestivo*.

În tot acest timp, Lassiter se mulțumi să asculte. Nu voia să strice dispoziția acestei mese cu povestea lui tristă, dar, într-un târziu, observă că Nigel și Hugh îl priveau, așteptând.

— Ei, acum, probabil că vă mirați *ce caut eu aici*.

Nigel îi aruncă o privire lui Hugh.

— Știți, ca profesioniști, noi nu suntem curioși, dar... e-

adevărat, Ne-am mirat.

— Doar un pic, spuse Hugh, zâmbind.

Lassiter luă o sorbitură de Fernet Branca.

— Dacă urmăriți să cumpărați o proprietate, zise Nigel, vă pot spune că n-o să ieșiți în pierdere.

Lassiter clătină din cap.

— De fapt, răspuse el, eu speram să pot vizita Clinica Baresi.

Nigel tresări.

— Mă tem c-ați avut ghinion.

— Știu, răspuse Lassiter. Am văzut-o azi după-amiază.

Făcu o mică pauză, apoi întreabă:

— Când s-a întâmplat asta?

— A fost... ce zici, Hugh... În august? La sfârșitul lui iulie? În orice caz, în sezonul turistic.

— Cum s-a întâmplat? întreabă Lassiter, deși știa deja răspunsul.

— Ei, bine, a fost un incendiu, nu-i așa, Hugh?

— N-a fost doar o faptă urâtă, zise Hugh. N-a fost vorba de copii care-au aprins lumânări sau artificii, sau ceva de felul ăsta. Era o clădire din secolul al șaisprezecelea – partea ei veche, în orice caz. O mănăstire transformată în altceva.

— A supraviețuit tuturor loviturilor secolelor și, pe urmă, – Nigel pocni din degete – a ars până-n temelii.

— Treabă de profesionist, zise Hugh. N-a mai rămas nimic decât pietrele! Ei, bine, ați văzut-o. Mortarul *s-a topit*. Focul a fost atât de cumplit, încât unele pietre au crăpat pur și simplu. Pompierii nici n-au putut să se apropie.

— Era cineva înăuntru?

— Nu. ăsta a fost norocul, dacă se mai poate vorbi de noroc. Clinica era deja închisă, zise Hugh, aprinzându-și o țigară de la flacăra lumânării.

— Cum se explică asta?

— Baresi, doctorul care conducea clinica, era destul de bolnav. Și, când el n-a mai putut continua, au închis-o, pur

și simplu. Nu mai funcționa cu multe luni înainte de a arde.

— Credeți c-aș putea să mă întâlnesc cu el, cu acest doctor Baresi? întrebă Lassiter.

Nigel și Hugh clătinară din cap la unison.

— Cam târziu, zise Nigel.

— S-a prăpădit acum câteva luni, explică Hugh.

— Cancer la plămâni, spuse Nigel apăsător și, cu o mână extrem de îngrijită, alungă fumul țigării lui Hugh. Și noi ducem dorul clinicii, deși de când Todi a devenit un oraș atât de la modă, cred că o să se refacă afacerea... la un moment dat.

Lassiter se încruntă.

— Despre ce afacere e vorba?

— Ei, bine, clinica n-avea înzestrări hoteliere, explică Nigel. Așa că femeile care se duceau acolo... locuiau aici.

Lassiter se arată foarte surprins.

— De fapt, nu era chiar o coincidență, spuse Hugh izbucnind în râs. Vreau să spun că noi... *eram* singurul loc de găzduire din oraș.

— Aveam un aranjament, zise Nigel.

— Pacientele doctorului Baresi aveau un tarif special, adăugă Hugh, și noi ne ocupam de ele. Le luam de la aeroport, le transportam... chestii de-astea.

— Nu erau, de fapt, *bolnave*, remarcă Nigel. N-aveau nevoie de îngrijire spitalicească. Vreau să spun că erau femei sănătoase.

— Deci îl cunoșteați pe doctor? întrebă Lassiter.

Nigel și Hugh schimbă o privire. Nigel clătină din cap.

— Ne cunoșteam... dar n-aș putea spune că eram *prieteni*. În nici un caz.

Hugh se rezemă de spătarul scaunului.

— Ceea ce vrea să spună Nigel este că bunul doctor era cam mizantrop.

— Deci pacientele lui stăteau la pensiunea asta?

— Da, dar, de fapt... la Montecastello nu suntem *decât* noi. Cred că ar fi putut să le cazeze la Todi, dar adevărul

este că noi eram mai indicați. Cât despre Baresi însuși, rar ne întâlneam cu el.

Hugh începu să pună platourile pe o tavă, ținându-le în cumpănă într-o mână și învârtindu-se în jurul mesei, apucând fiecare farfurie și lingură cu mișcări exagerate, de balet. Se opri cu tava ridicată.

— De fapt, cred că faimosul *dottore* ar fi putut să fie unul de-ai noștri, zise el cu un zâmbet de cunoscător. Își întări spusele, aplecându-și repede bărbia întâi într-o parte, apoi în cealaltă. N-a fost niciodată însurat. În viața lui n-a existat nici o femeie. Se îmbrăca perfect. Avea un adevărat gust pentru antichități. Avea un cățeluș. *Și...* avea grijă să ne evite. Se adunau mai multe. Și genul ăsta e întotdeauna cel mai feroce mizantrop.

— Ce gen?

— Genul care fuge de lume, spuse Hugh. Se răsuca pe călcâie și porni spre bucătărie.

Nigel se uită după el cum dispăre, apoi întoarse capul spre Lassiter.

— Îmi pare rău că ați venit pentru clinică, spuse el meditativ. Trebuie să fiți dezamăgit. Era cumva... Șovăi, apoi se răzgândi și scutură din cap. Cred că n-ar trebui să întreb.

— Ce să întreb?

— Ei, bine, vreau să spun, este... soția dumneavoastră? Motivul pentru care ați venit la clinică... să faceți, mai întâi, un sondaj? Vreau să spun... ați încercat să... concepeți un copil? Își acoperi ochii cu mâna. Mă iertați... am fost îngrozitor de prost crescut, știu. Mami și tati se răsucesc în mormânt.

— Nu, răspunse Lassiter. Nu despre asta era vorba. Nu sunt însurat.

Nigel scoase un oftat de ușurare.

— Îmi pare bine. Vreau să spun... cel puțin nu v-ați făcut speranțe.

Lassiter fu curios.

— Clinica lui Baresi era... nu știu cum să spun... o ultimă șansă? Vreau să zic: pentru majoritatea oamenilor.

Nigel se lăsă pe spătarul scaunului și începu să se balanseze.

— Ei, bine, tot ce înțeleg eu despre misterele reproducerii este, oarecum, limitat de faptul că sunt străin de treaba asta. Așa cred. Dar n-aș putea spune că stabilimentul ăsta, clinica, era locul ultimei speranțe. Nu era ca Tijuana sau ceva de genul ăsta. Din contră, se spunea că omul nostru era un tip într-adevăr strălucit. Era un gen aparte, ca să spun așa. Avea pacienți din toată lumea: din Japonia, din America de Sud... din toate cele patru zări. Și... cele mai multe plecau fericite.

— Serios? Care... Care era... specialitatea doctorului?

Nigel se încruntă.

— Ah, nu știu. După cum v-am spus, pe mine nu prea m-a interesat. Dar femeile vorbeau despre asta tot timpul și se pare că Baresi avea, într-adevăr, destul de mult succes. Un fel de soluție tehnică. Cu embrioni. Nigel se încruntă iar. Dar, asta-i: eu nu mă pricep.

— *Nu pot să sufăr* cuvântul embrion, interveni Hugh care apăruse de la bucătărie. Să te gândești c-ai fost cândva un ou. Se schimonosi la față. Ca un nenorocit de pui de găină. Cu un grăunte de minte, crescut în incubator, care ciugulea la comandă. Făcu o pauză. Se strâmbă. În orice caz, Nige, nu se spune „ou”. Se spune *oocit*.

— Serios? Nigel făcu o mutră mirată.

— Între altele, *Il dottore* a inventat o metodă care permite oocitului să producă un fel de... armură... care, în mod normal se dezvoltă atunci când sperma a pătruns prin perete. E un fel de fecioară blindată, în sensul că nu permite pătrunderea restului de spermă. Fiindcă - Hugh își ridică brațele în sus ca un luptător - câștigătorul a fost deja ales.

Nigel arăta îngrozit.

— În orice caz, continuă Hugh, *armura* nu numai că ține

sperma la distanță, ea accelerează întreaga afacere, producând un soi de superfertilitate. Din momentul ăla, înțelegeți, treaba e ca și pusă pe roate.

— Nu mi-am dat seama că ești atât de bine informat în legătură cu chestiile astea, zise Nigel. Se întoarse spre Lassiter. De fapt simpatia lui și calitățile de confident erau, uneori, foarte solicitate de unele dintre femei, biete de ele.

Hugh dădu aprobator din cap și aprinse o țigară:

— Mai ales de Hannah.

— Una dintre cehoaițele noastre, explică Nigel.

— Era atât de *îngrozită*, și atât de *drăguță*. Îmi povestea tot, absolut tot.

— Hannah Reiner, spuse Lassiter ferm. Din Praga.

— O cunoașteți?

— Nu, răspunse Lassiter. N-am cunoscut-o. A murit.

26.

— Nu-mi vine să cred, spuse Hugh, după ce Lassiter termină de explicat de ce venise la pensiunea lor.

Englezul trăgea cu sete dintr-o Rothmans Silk Cut, dând din cap. Încet.

Nigel, năucit, se uita când la unul, când la celălalt, apoi își roti ochii spre tavan.

— Și de *ce naiba*...?

— Speram să găsesc ceva la clinică... ceva care să... nu știu cum să spun... care să lămurească, cumva, lucrurile, spuse Lassiter. Dar ce-i cu casa lui Baresi? Poate că are un birou acolo...

Hugh scutură din cap și-i spuse că locuința lui Baresi se aflase într-o anexă a clinicii. Și când clinica a fost înghițită

de flăcări, același lucru s-a întâmplat și cu locuința lui, la fel și cu tot ce era în ea. Mă tem că n-a mai rămas nimic. Absolut nimic.

— *Pas des cartes, pas des photos et pas des souvenirs*²⁹, adăugă Nigel.

— Cu infirmierele ce s-a întâmplat? întrebă Lassiter. Ele trebuie să știe...

— Nu existau infirmiere.

Hugh clătină din cap și-și aruncă chiștocul țigării.

— Erau câteva asistente de laborator, dar nu cred că pot fi de mare folos.

— *Asistente de laborator?* Vrei să-mi spui că individul ăsta conducea o clinică, și nu avea o infirmieră care să lucreze cu el?

— Era un tip foarte secretos. Și, în orice caz, nu era o clinică obișnuită. Nu era un loc cu un doctor pentru uzul tuturor sau cu regimente de pacienți. Nu era un spital. Era mai mult... un institut de cercetare, ce zici, Nigel?

— Îhî.

— Nu cred că omul nostru accepta mai mult de cincizeci, șaizeci de pacienți pe an, deși, din câte am aflat, ar fi putut să aibă de cinci ori mai multe, dac-ar fi vrut.

— Dar despre asistentele de laborator ce poți spune? întrebă Lassiter.

— Ei, una dintre ele era, de fapt, mai mult o femeie de serviciu; făcea curățenie... chestii de-astea. Cealaltă era puțin mai *compos mentis*³⁰, dar nu cred c-am mai văzut-o după incendiu, nu-i așa, Nigel?

— Nu, cred că focul a pus-o pe fugă. Cineva spunea c-a plecat la Milano.

Lassiter se încruntă și căzu o clipă pe gânduri.

— Mai era și altcineva? Vreun prieten? Vreo rudă? Ceva de genul ăsta?

Hugh se uită la Nigel.

29 Nici cărți, nici fotografii și nici suveniruri (fr.).

30 Întreg (întregă) la minte (lat.).

— Nu cred. Mai nimeni. Deși... puteți să stați de vorbă cu preotul.

— Sigur că da! exclamă Nigel. Cu părintele.

— Nu cred că erau chiar *prieteni*...

— Dar jucau șah, nu-i așa? În piață! spuse Nigel. Beau câte un pahar împreună... chestii de-astea.

Hugh dădu din cap.

— Da, așa putea spune că Azetti e exact persoana potrivită.

— Ce fel de om e? întrebă Lassiter.

Hugh ridică din umeri.

— Un străin. Un tip suspect. Nu prea iubit de localnici.

— Se spune că e un pic cam bolșevic, adăugă Nigel, ascunzându-și un căscat. Îmi închipui că de-asta se și află aici.

— Totuși, zise Hugh, o discuție cu părintele merită osteneala. Și vorbește englezește. Destul de bine.

— Am să-l caut mâine dimineață, spuse Lassiter. Unde pot să-l găsesc?

— La biserică. În piață. Vă îndrum eu, spuse Nigel, altfel s-ar putea să vă învârtiți prin preajmă și să vă rătăciți. Dar, până la urmă, v-ați trezi tot în piață. Toate drumurile duc acolo.

Toți trei se ridicară în aceeași clipă și Hugh spuse că termină el curățenia. Făcându-i semn lui Lassiter să-l urmeze, Nigel porni de-a lungul holului, stingând lumânările pe drum. Când intrară în sala cea mare, englezul se duse la biroul din față și întrebă dacă Lassiter dorea să fie trezit de dimineață.

— Mulțumesc, am ceas.

— Mai stați puțin, zise Nigel, vreau să vă arăt ceva.

Deschizând o carte legată în piele care se afla pe birou, dădu câteva pagini, se opri și-și ridică privirea.

— Țsta e registrul oaspeților. Acoperă toată perioada din ziua când am deschis pensiunea - pe atunci n-aveam decât trei camere de oaspeți renovate. Hughie a făcut o comandă

specială pentru registrul ăsta la Gubbio.

Îl închise ca să poată vedea Lassiter lucrătura fină a pielii, cotorul cu cutele în relief, verzi și aurii, făcute de mână și coperta cu vulturul, minunat reprezentat, ținând în gheare o firmă: L'AQUILA. Nigel își trecu degetele pe suprafața lui, apoi deschise registrul la prima pagină:

— Douăzeci și nouă iunie, citi el, 1987. Primul nostru oaspete. Domnul Vassari. A stat două zile.

— E un registru frumos, spuse Lassiter.

— Da, așa-i! Dar scopul pentru care vi l-am arătat este ca să vedeți că toți oaspeții se află aici. Numele și adresa, numărul de telefon... data vizitei. Am căutat-o pe sora dumneavoastră mai adineauri și, când am găsit înregistrarea, mi-am adus aminte de ea. Era liniștită. Citea mult. Și m-a rugat să-i dau rețeta mea de biscuiți.

Dădu trist din cap.

— Aici, spuse el, deschizând la o pagină din prima jumătate a registrului. Uitați-vă.

Lassiter se conformă și văzu un scris caligrafic care notase înregistrarea pe numele Kathleen Lassiter:

Kathleen Lassiter – C.B.

207 Keswick Lane

Burke, VA-USA

703-347-2122

Sosire: 21-4-91

Plecure: 23-5-91

Stătuse treizeci și două de zile. El nu-și amintea să fi durat atât de mult. Dar, bineînțeles că fusese ocupat; el era întotdeauna al dracului de ocupat.

— Asta ce-i? întrebă el, arătând inițialele C.B.

— Clinica Baresi. Ca să se poată urmări decontarea. Mai avem și alte mici notații. O.T. – oficiul turistic din Todi. AVM este *Agenda Viagge Mundial* – o agenție de călătorie. Asta-i.

Lassiter dădu din cap, fără prea mult interes.

Un gest elegant din umeri.

— Toți oaspeții noștri de la clinică se află aici. Dacă doriți să vă uitați, sunteți bine venit.

Brusc, Lassiter înțelese.

— Deci, Hannah Reiner...

— Hannah, sora dumneavoastră... toate.

Lassiter se gândea că ar putea găsi ceva care să facă o legătură între sora lui și celelalte victime. Poate că vizitele lor se suprapuneau.

— E o treabă plicticoasă, spuse Nigel, dar ați putea să faceți o listă a pacienților clinicii... vreau să spun... Ridică din umeri.

Lassiter se gândea ce bătaie de cap ar fi să verifice toate numele din registru, căutându-le pe cele însemnate cu C.B. și făcând o listă pe parcurs. Numai gândul la asta îl și extenua. Dar n-avea încotro.

— Ei, spuse Nigel, întorcând capul și lăsându-se pradă unui căscat adânc, din rărunchi, care reflectă și gradul de oboseală al lui Lassiter.

— Mai e ceva, zise Lassiter. Poți să-mi spui când s-a deschis clinica?

Nigel se încruntă.

— Ah, nu știu... cred că în nouăzeci... sau în nouăzeci și unu. Cam așa ceva.

Și, spunând asta, Nigel își flutură degetele în aer, se întoarse și porni de-a lungul holului.

Începând cu înregistrările din ianuarie 1990, Lassiter răsfoi registrul până dădu de primul oaspete al clinicii. Era vorba de Anna Vaccaro, o femeie din Verona, care se înregistrase pe trei mai. Stătuse la Aquila șapte zile.

La câteva minute după ce începuse treaba, Lassiter se duse în camera lui, își luă laptopul și se întoarse în hol. Cu registrul alături, începu un fișier intitulat: *oaspeți cb* și se apucă să introducă numele, adresele și datele. Nu trecu mult și găsi nu una, ci mai multe scheme. Aproape toate

femeile stăteau cinci zile sau o săptămână. Dar unele, ca, de pildă, sora lui, rămâneau la Aquila mult mai mult, treizeci de zile sau și mai multe.

Prima dintre ele fusese Lanielle Gilot, din Anvers, care venise la hotel pe la sfârșitul lui septembrie 1990 și plecase cu o lună mai târziu. Sora lui Lassiter făcuse același lucru și poate că mai erau și altele cu aceeași durată a șederii în registru.

Lassiter tocmai copia numele Gilot în computerul lui când Hugh apărură în hol, cu un pahar de coniac în mână. Părea mirat, dar Lassiter îi explică ce făcea și-l întrebă de ce unele paciente ale clinicii stăteau mai puțin de o săptămână, iar altele peste o lună.

— Proceduri diferite, răspunse Hugh, rezemându-se de o coloană.

Era ușor amețit.

— Ce vrei să spui?

Hugh se încruntă și ridică ochii în tavan, de parcă se aștepta să găsească răspunsul acolo, apoi îl privi iar pe Lassiter. Nu prea reușea să-și concentreze privirea. Chipul lui avea expresia dulce a unui copil care se străduia să gândească adânc.

— Proceduri diferite, repetă el. Fertilizarea *in vitro* era cea mai rapidă. Foarte eficientă. Se ia unul dintre ovulele femeii și... de fapt cât de multe ați vrea să știți? Vreau să spun că doamnele aveau tendința să vorbească mult despre asta.

Lassiter ridică din umeri.

— Nu știu.

— Ei, bine, după cum spuneam: fertilizarea *in vitro* cerea o ședere scurtă. Doamnele veneau și plecau după câteva zile. Își închise ochii, își încrêți fața și se mai gândi puțin. Pe urmă, mai erau și felurite... *transferuri*. Transferuri de gameți. Transferuri de zigoți. Părea amuzat. Ce lexicon ciudat pentru conceperea bebelușilor, nu credeți? Zău așa! Transfer intrafalopian de celule. Încercați să spuneți asta cu

gura plină! Se uită la Lassiter cu un zâmbet strâmb. De fapt, ce este un nenorocit de gamet? Simți nevoia să știi...

Își răsuca paharul cu coniac.

— Despre Hannah Reiner ce știi? Întrebă Lassiter, bătând cu palma pagina la care lucra. N-am ajuns încă la ea. Ea din ce categorie făcea parte?

Hugh se frecă la ochi.

— Și ea e pe aceeași listă, răspunse el. Donație de oocite. A durat o lună. La fel ca la sora dumneavoastră, nu-i așa?

— Așa cred. Da, așa a fost; a stat destul de mult. Apoi, după o pauză: Știi de ce a durat așa de mult?

Hugh ridică puțin dintr-un umăr.

— De fapt, spuse el, ca și cum s-ar fi mirat chiar el de ce aude - știu. Mi-a explicat Hannah. Mai întâi de toate, bătrânul Baresi pretindea să se stea atât de mult. La o altă clinică la care fusese Hannah, te duceai doar pentru o vizită de contact și ți se recomandau injecții și pilule.

— Injecții și pilule?

— Așa trebuia, ca să se sincronizeze corpul ei cu corpul donatorului.

— Ce donator?

— Donatorul de ovul. Asta înseamnă „donația de oocit”.

Lassiter arăta complet năucit.

Hugh oftă.

— Uneori... o femeie ca Hannah... pur și simplu nu poate să rămână însărcinată. Fiindcă ovulele ei... sunt prea bătrâne.

— Ce vrei să spui?

— Ei, bine... toate au așa ceva... vreau să spun, femeile... când se nasc. Știai asta, bineînțeles.

— Bineînțeles, minți Lassiter.

— Deci au toate ovulele pe care le e dat să le aibă de la bun început. Și când femeile îmbătrânesc, atunci îmbătrânesc și ovulele și, uneori, lucrurile încep să meargă prost. Cromozomii nu mai sunt așa de siguri, se întâmplă mult mai multe accidente genetice, sau ovulele nu se mai

fertilizează atât de ușor. Prin urmare, s-a dezvoltat tehnica asta. Atunci, o femeie ca Hannah poate să poarte în pânțe un copil. Cineva ca Baresi extrage un ovul de la o femeie mai tânără – donatoarea – și fertilizează acel ovul cu... ei, bine, cu sperma soiiului lui Hannah și introduce ovulul fertilizat în trupul femeii mai în vârstă.

Epuizat de atâta vorbă Hugh trase o dușcă zdravănă de coniac, își clăti gura cu el și-l înghiți.

— Deci, din punct de vedere biologic... nu e, de fapt, copilul femeii.

Hugh pocni cu unghia marginea paharului de coniac. Se auzi un clinchet ușor.

— Nu sunt de acord. Dacă privim lucrurile biologic, este copilul ei. Ea l-a purtat în pânțe până la soroc, ea i-a dat naștere, ea l-a alăptat. Dar, în sens genetic, nu... nu au nimic în comun la acel nivel. Tot ADN-ul vine de la soț și de la donatoare. Cred că Hannah era puțin cam necăjită din cauza asta.

— De ce spui asta?

— Ei, bine, nu prea semăna cu Jiri, nu-i așa? Mă refer la băiețel.

— Nu știu, răspunse Lassiter. Am văzut o fotografie, dar copilul era un bebeluș. Dar... ați păstrat legătura?

— Da, sigur! Câțiva ani ne-am scris o dată pe săptămână. Pe urmă, legătura s-a întrerupt. Totuși, mi-a trimis o poză a mititelului... ei, bine..., cred că semăna cu donatoarea... pentru că nu prea aducea cu Jiri... nu că Jiri ar fi cine știe ce procopseală.

— Totuși, eu încă nu înțeleg de ce a fost nevoie de o lună...

— Ei, bine, mai întâi din cauza injecțiilor cu hormoni. V-am mai spus. Femeia care primea ovulul, explică Hugh, trebuia să-și sincronizeze... știți... ciclul ei cu cel al donatoarei. Și pe urmă mai era și bătrânul Baresi.

— Exact.

— El insista să le aibă aici o lună întreagă, după cum

spuneam, ceea ce nu se întâmpla la alte clinici. Chiar și pe clientele din localitate le ținea aici. Îi plăcea să monitorizeze hormonii foarte îndeaproape. Și încă ceva, nu-i plăcea ca ele să zboare cu avionul – zicea că asta nu era bine... ceva în legătură cu presiunea aerului.

Lassiter se încruntă. Kathy trecuse prin multe. Totuși nu spusese nimic despre injecțiile cu hormoni, despre oocite sau despre donații de ovule. Dar, de fapt, Kathy fusese întotdeauna rezervată în legătură cu astfel de lucruri. N-ar fi vorbit niciodată despre ceva atât de intim. Nici măcar cu el. Și, poate, mai ales cu el.

— Pot să vă întreb ceva?

— Bineînțeles.

— O să păstrăm legătura? În privința *omorurilor* ăstora, vreau să spun. Nigel mă tachina în legătură cu Hannah, dar eu o plăceam foarte mult.

Făcu un gest de neputință, ridică ochii la Lassiter, apoi căscă din toate puterile.

— Ei, bine, sunt frânt de oboseală, spuse el. Ar fi cazul să mă culc.

Porni de-a lungul holului, puțin cam nesigur pe picioare.

Lassiter se întoarse la registrul oaspeților, răsfoind pagini după pagini de nume și adrese, urmărind cu ochii inițialele indicatoare: C.B. Era o muncă mecanică și, în timp ce-o îndeplinea, îi trecu prin minte un gând.

Era oare posibil ca omorurile să aibă vreo legătură cu donatorii de ovule sau de spermă? Găsi un nume și îl introduse în computer. Existau cazuri de oameni care-și urmăriseră odrasla genetică – bărbați cărora nu li se adusese la cunoștință paternitatea lor, care aflau mai târziu că un copil de-al lor fusese dat cuiva spre adopție. Văzuse un program despre în emisiunea *60 Minutes* sau altundeva.

„E târziu”, își spuse Lassiter. „Ești obosit.” Pornise Grimaldi într-o misiune de descoperire și distragere pentru eliminarea propriilor lui odrasle? Își amintea că mai respinsese ideea asta și altă dată și că avusese motive să

facă așa. Nu avea nici un motiv să creadă că Grimaldi fusese donator de spermă și, chiar dacă fusese, de ce să-și hăituiască propriii „copii”? Doar dacă era nebun, și Lassiter eliminase cuvântul „nebun” cu mult timp în urmă.

Mai dădu peste un C.B. și-l introduse în computer.

Dar dacă... dacă era vorba de avere, de o moștenire? Și dacă moștenitorul acestei averi știa că răposatul fusese donator de spermă? Moștenitorul ar fi putut să înceapă să se teamă că odrasla donatorului o să dea de el într-o bună zi și o să aibă pretenții la avere? Bineînțeles că era ceva prea greu de urmărit, își spuse Lassiter. Era cu mult mai simplu să distrugi dosarele clinicii – ceea ce se și făcuse, pe lângă uciderea copiilor.

Degetul lui ajunse la o altă înregistrare – o femeie care stătuse la pensiune treizeci și două de zile. Era a patra, până acum. Nu dăduse încă de numele lui Hannah Reiner, dar, după spusele lui Hugh, și ea era una dintre ele. Pentru că Hannah și Kathy fuseseră supuse unei proceduri cu oocite, începuse să marcheze acele nume cu un asterisc dublu, pentru cazul când șederea mai lungă avea o însemnătate.

Iată încă una: Marie Williams din Minneapolis, Minnesota. Ea venise la pensiune pe 26 martie 1991 și plecase pe 28 aprilie. Ei și lui Kathy li se aplicase aceeași procedură și șederea lor coincisese mai mult de o săptămână. „Trebuie să se fi întâlnit”, își spuse Lassiter.

Continuă să întoarcă paginile registrului, notând numele oaspetelor clinicii, până dădu de încă o procedură cu oocite:

Marion Kerr – C.B.
17 Elder Lane
Bressingham, B.C.
Sosire: 17-11-92
Plecure: 19-12-92

Lassiter introdusese deja înregistrarea în computerul lui

și căuta următoarea înregistrare când dădu de ceva care-i atrase atenția. Bressingham, Columbia Britanică, Canada. Uitase de numele de Kerr – nu i se păruse important. Dar acum... rămase trăsnit. Acea căutare Nexis... la Praga... exact înainte de a-l cunoaște pe Jiri Reiner... incendiu-copil-omucidere, sau cam așa ceva, și unul dintre lucrurile descoperite – singura descoperire adevărată fusese știrea despre o familie pe nume Kerr.

Nu-și amintea nici un fel de detalii, în afară de unul, și acest unic detaliu îi tăie respirația: copilul familiei Kerr fusese ucis atunci când Grimaldi se afla la spital. Deci, își zisese el, nu putea avea nici o legătură cu moartea surorii lui și a lui Brandon. Fiindcă, dacă era așa, însemna că nu era doar un singur ucigaș – ceea ce te ducea cu gândul la o conspirație. Pentru uciderea copiilor mici.

Ideea era de neconceput și totuși iată:

Marion Kerr – C.B.
Bressingham, B.C.

Simțea nevoia să bea o ceașcă de cafea și știa cum să și-o procure. Se duse iar în camera lui și scoase un pachet de Nescafe din barul frigorific și încălzi o ceașcă de apă, folosind un fierbător pe care pensiunea îl furniza cu amabilitate.

Nu știa ce să creadă. Înregistrarea numelui Kerr sugera... de fapt, dovedea... că nu există doar un singur ucigaș, și era imposibil să nu te gândești că Umbra Domini, moartea lui Bepi și bătaia pe care o încasase el la Napoli făceau parte din aceeași schemă. Dar când încerca să se întrebe de ce, ce motiv posibil... mintea i se golea.

Cu nesusul în mână, se întoarse în hol, unde laptopul lui îl aștepta, lucind în întuneric.

Următoarele trei ore nu se mai opri din treabă. Își dădea seama că nu mai putea fi sigur de ceea ce făcea și se sili să verifice fiecare pagină de două ori. Dar, chiar și așa, mintea

lui o lua razna și de câteva ori i se întâmplă să întoarcă pagina fără să se fi concentrat asupra ei, atenția dispărându-i în ceața oboselei. Când i se întâmpla așa ceva, se forța să răsfoiască iar paginile din urmă, până la ultimul nume pe care îl notase și să pornească iar de acolo.

Se făcuse trei și jumătate dimineața când își dădu vag seama că găsisese o schemă, sau conturul unei scheme. Dar nu-și îngădui să se gândească la ea până nu introduse în computer toate pacientele clinicii – fiindcă atunci se putea limita la însemnările care se conformau acelei scheme. Când ajunse în sfârșit la capăt, cerul începuse să se lumineze la geamul holului.

Era epuizat. Închise coperta de piele a registrului oaspeților și, ridicându-se în picioare, se întinse atât de tare, încât auzi ceva pocnindu-i în coaste. Închise lumina și porni spre camera lui.

Acolo, se apucă să facă ceea ce nu-și îngăduise să facă mai înainte – să despartă donațiile de oocite, cazurile femeilor care stătuseră la pensiune o lună sau mai mult, din cele 272 de nume de pe listă. Asteriscurile duble îi fură de folos și, cu ajutorul computerului, nu-i trebuiră mai mult de câteva minute ca să alcătuiască o listă de optsprezece nume.

Kathleen Lassiter
Hannah Reiner
Matilda Henderson
Adriana Peña
Lilian Kerr...

Cinci dintre cele pe care le recunoscuse erau deja moarte. Copiii lor erau morți și ei. Și toate muriseră mistuite de flăcări.

Închise ochii. Chipul lui Brandon îi apăru în minte. „Unchiule Joe! Unchiule Joe! Uită-te la mine! Pot să fac o tumbă. Uită-te la mine!” Băiețelul cădea strâmb, într-o

parte; nu era nicidecum o tumbă, era doar un copilaș care se trântea stângaci pe covor, dar Brandon sărise în sus ca un gimnast la o Olimpiadă, cu mâinile aruncate spre cer, în semn de victorie, cu un zâmbet strălucind de mândrie.

Lassiter se uită iar la listă. Majoritatea femeilor erau din Statele Unite și din Europa Occidentală, dar erau și câteva din alte locuri: Hong Kong, Tokio, Tel Aviv, Rabat, Rio.

Mută laptopul pe biroul de lângă fereastră și conectă modemul la telefon. Folosind programul cifrat N, criptă fișierul *oaspeți cb* și o transmite biroului său din Washington. Pe urmă, scrie o scurtă notă către Judy Rifkin, dându-i numele și adresele celor optsprezece pacienți pe care le înscrisese pe listă. Îi spune să-l anunțe pe Riordan că cel puțin cinci dintre femeile de pe listă erau moarte și că toate celelalte puteau, deci, să se afle în primejdie. Riordan trebuia să contacteze autoritățile din toate jurisdicțiile implicate ca să pună femeile și copiii sub protecție. Lassiter intenționa să se întoarcă peste vreo două zile și atunci va explica totul.

Între timp, dorea ca Judy să facă un dosar privitor la răposatul doctor Ignazio Baresi din Montecastello, Italia. Să pună acolo tot ce putea descoperi despre Clinica Baresi și o tehnică de fertilizare numită „donație de oocite”, ceea ce ar fi, de asemenea, util. În cele din urmă, îi spune să-l ajute pe Riordan, încercând să contacteze cele treisprezece femei de pe listă. Dacă polițiștii preluau problema, nici una dintre femei nu va mai putea fi abordată. Ceea ce era exact ce dorea el.

Nota era lungă de două pagini și, după ce i-o transmite lui Judy simți o nevoie cumplită de somn. Dar se aflau în week-end și exista posibilitatea ca Judy să nu-și verifice mailurile până luni dimineață. Se uită la ceas. Era aproape cinci și jumătate dimineața, respectiv unsprezece și jumătate noaptea la Washington. Întinzând mâna la telefon, formă numărul lui Judy de acasă. După patru zbârnâieli lungi, răspunse automatul. Când se auzi țiuitul prelung, el

spuse:

— Judy, aici Joe. Verifică-ți mailurile imediat. E urgent. Ne vedem peste câteva zile.

Își scoase hainele și se întinse pe pat, ca un înotător care face pluta. Închizând ochii în fața luminii slabe a dimineții, își ascultă respirația și așteptă să-și piardă cunoștința.

Dar mintea lui alergă înainte. Apoi, chipul carbonizat al lui Brandon i se ivi brusc în fața ochilor și se auzi vocea lui Tommy Truong: „N-a mai rămas nici o picătură de sânge în băiețel.” Își aminti privirea lipsită de speranță a lui Jiri Reiner. Și lacrimile Karei Baker. „Iisuse Hristoase”, își zise el, trăgându-și pledul peste cap. „E un adevărat masacru împutit.”

27.

Era ora unsprezece când se dădu jos din pat și primul lucru care-i trecu prin minte fu că avea nevoie de o noapte de somn bun – și nu doar de cele câteva ore pe care le dormise. Dar un duș bun rezolvă treaba, șfichiindu-i fața cu un val de apă fierbinte, masându-i umerii, apoi clătindu-l până se simți proaspăt. Nu voia să-și piardă vremea cu rasul, dar, pe urmă, se răzgândi. Preoții pot fi ciudați. Sau așa-și închipuia el. De fapt, nu știa prea bine.

Se îmbracă cu jacheta de piele și coborî în hol. Nigel se plângea că e mahmur, totuși îi arată drumul spre piața unde se află biserica „și o cafenea”.

Afară era rece, în jur de cinci grade și aerul era aspru, cu semne de ploaie. Ieși din pensiune și o luă la stânga, pornind spre nord, de-a lungul unei străzi înguste, pietruite. Nu existau trotuare și nici mașini, doar un zid de case de piatră cenușie pe ambele părți, cu ușile și obloanele închise

ca să nu intre aerul iernatic de-afară.

Nu-i plăcea prea mult. Pe vreme de iarnă, Montecastello părea tot atât de amenințător, pe cât era de frumos. De-a lungul secolelor, fundațiile caselor se mutaseră din loc, și acum clădirile păreau că se înclină una spre cealaltă, ghemuindu-se deasupra străzii. În timp ce Lassiter coborî o străduță și urcă o alta, își dădu seama că orașul era un labirint, unul dintre acele locuri unde era ușor să te pierzi, dar greu să te ascunzi.

Trecu pe lângă un magazin fără firmă, apoi pe lângă altul.

Nu se vedeau inscripții nicăieri, poate pentru că nu era nici o nevoie de reclamă: toată lumea din oraș îi cunoștea, cu siguranță, pe toți ceilalți și fiecare știa ce vindea celălalt. În fiecare magazin bâzâiau luminile fluorescente în spatele intrărilor de care atârnau perdele de mărgelă din plastic. Cu un fâșăit și un clinchet, un bătrân trecu pragul unei astfel de intrări și ieși iar în stradă, ducând o pungă de legume, pachete învelite în hârtie de măcelărie și o pâine. „*Ciao*”, spuse el, cu ochii în pământ și grăbind pasul.

După ce mai dădu un colț, Lassiter ieși dintr-o împletitură de străzi în spațiul deschis al pieței centrale din Montecastello, Piazza di San Fortunato. Destinația lui, Biserica San Giovanni Decollato, ocupa întreaga latură nordică a micului scuar. Era o clădire simplă, chiar austeră, ridicată din aceeași piatră cenușie pe care-o vedeai peste tot în oraș. Lassiter tocmai se pregătea să urce scările spre biserică, dar îl izbi aroma cafelei și se întoarse.

În fața bisericii se afla o cafenea ca o nișă în perete, cu o ușă din mărgelă și cu mese și scaune de metal pe strada din fața ei. Acesta era, fără îndoială, centrul păcatelor la bucată din Montecastello, care combina diverse funcții: de bar cu gustări, loc de vânzare a ziarelor, centru de închirieri casete video, birt, cafenea și tutungerie, între pereții aceleiași încăperi. În ciuda frigului, Lassiter se așeză la o masă de afară și comandă un *espresso*.

Deși aerul era rece, locul era totuși destul de liniștit și ar fi fost și tăcut dacă n-ar fi existat țiuitul insistent al unui joc de Pac-Man care răzbătea din cafenea. Scuarul era apărat pe trei laturi de clădiri. A patra latură făcea parte din zidul orașului, un parapet scund, de vreun metru și ceva care dădea spre câmpia umbriană.

La masa de lângă el stătea o pereche de muncitori de vârstă mijlocie care jucau cărți. Purtau haine de lână strâmte, încheiate peste atât de multe straturi de îmbrăcăminte, încât arătau ca niște mobile tapițate. Sorbind când din cafea, când din coniac, înjurau înfundat, mormăiau în barbă și glumeau în legătură cu cărțile care le fuseseră hărăzite de soartă.

În timp ce aștepta să-i vină cafeaua, Lassiter își aruncă privirea la rastelul cu ziare așezat în afara cafenelei. Erau cel puțin vreo douăsprezece ziare fixate cu clame de metal, dar nici unul nu era în engleză. Un *Le Monde* vechi de trei zile – dar nu se simțea în stare să-l citească. Încerca să se hotărască dacă să folosească sau nu un pretext la întrevvederea lui cu preotul. Și ce anume să spună. „Spuneți-mi tot ce știți despre doctorul Baresi?” Scutură din cap.

Sosi și cafeaua și, în timp ce o sorbea, începu să-i urmărească pe muncitorii care jucau cărți. Pachetul de cărți era atât de vechi, încât arăta aproape ca o bucată de stofă. Lăsate în voia lor, cărțile ar fi căzut din mâinile jucătorilor, scoțând la iveală fiecare valoare. Dar cei doi le propteau cu degetele celeilalte mâini, formând un câmp în spatele lor.

Ambii bărbați, cu pielea arsă de soare și un păienjenis de zbârcituri în jurul ochilor, își petrecuseră, neîndoielnic, viața în aer liber. Arătau viguroși și, într-un fel, diabolici, cu ochii și dinții strălucind pe chipurile întunecate.

Încercă să-și închipuie un loc din America unde doi bărbați ca ei ar fi stat la aer, văzându-și de treaba lor ziua-n amiaza mare, bând cafea și coniac și jucând cărți. În ianuarie. Nu-i veni în minte nici un asemenea loc; poate

doar o berărie muncitorească, dar asta era cu totul altceva.

În centrul scuarului se afla o fântână simplă, un bazin pătrat de piatră ridicat la vreun metru și ceva deasupra solului. Pe singurul lui zid vertical se vedea un basorelief uzat, reprezentând un cap de leu. Gura îi era ciobită, așa încât în bazin nu curgea un șuvoi, apa fiind mai mult împrăscată. Dar, chiar și așa, fântâna funcționa și era mai mult decât un ornament. Lassiter privi o femeie mai în vârstă umplând cu apă două ulcioare din plastic, îndreptându-și umerii și plecând cu ele în mâini.

Mai comandă o cafea și, până să fie gata, făcu câțiva pași spre parapet. În fața lui, peretele cobora aproape vertical. Era format mai mult din rocă, pământul fiind, de mult, erodat; câțiva pini strâmbi reușiseră să crească în solul pietros.

În depărtare, chiar deasupra pinilor acestora, se vedea Todi, aproape plutind pe cer. Zidurile lui încingeau colina muntoasă pe câteva planuri diagonale, urcând dealul către orașul însuși. Mai încolo se vedea un spațiu aglomerat, desfășurarea urbană a așezării Todi, pentru ca ordinea să se instaureze din nou, printr-un macat pestriț de loturi agricole care se întindea până departe, la râu.

Era o priveliște blândă, sugerând o ciudată nostalgie după ceva ce, de fapt, nu cunoscuse niciodată. Trecuse mult de când agricultura arătase așa în Statele Unite, dacă arătase vreodată așa, și dacă voiai să vezi un peisaj american cu aspect de macat, trebuia să te uiți de la o înălțime de șase kilometri. Atribui această nostalgie lui Cézanne.

Mai aproape de el, de ceastălaltă parte a râului se vedea plantația creată de mâna omului pe lângă care trecuse, cu șirurile ei geometrice de pomi. Se putea observa unde se bifurca drumul, o parte luând-o spre Clinica Baresi – sau ceea ce rămăsese din ea – iar cealaltă parte spre Montecastello. Urmări acel drum cu privirea, până când se pierdu în linia abruptă a dealului. Apărea din nou la câteva

sute de metri sub el, la micul parc. Putea chiar să-și vadă mașina lui argintie, acolo unde o lăsase.

Întorcându-se la cafenea, găsi cel de-al doilea *espresso* așteptându-l și, rămânând în picioare, îl bău dintr-o singură sorbitură. Strecurând cinci mii de lire sub farfurioară, traversă piața către biserică.

Lassiter urcă scările și intră printr-o ușă grea de lemn care dădea într-un fel de sală, de anticameră. Un perete de lemn, cu câte o intrare în biserică la ambele capete, despărțea lumea rugăciunii de lumea din afară. Încăperea era un tampon, un fel de loc de evacuare în care se afla o masă veche de lemn cu teancuri ordonate de broșuri și o cutie a milelor din metal. Lassiter strecură câteva bancnote în cutie și porni de-a lungul peretelui către biserica propriu-zisă.

Era surprinzător de întuneric și la început nu putu să vadă nimic altceva decât tavanul, sus, deasupra lui. Fumul de lumânare și mirosul de mucegai îi umplură nările, în timp ce în urechi îi răsună murmur de voci potolite, venind din partea din față a bisericii, unde trebuia să se afle altarul.

Singura sursă naturală de iluminat era un șir de ferestre plasate sus, de-a lungul unui perete. Dar prea multă lumină nu era. Soarele iernatic era anemic și atât de pieziș, încât lumina întunericul tavanului fără să ajungă până la podea. Și nici candelabrele nu erau de mare ajutor. Existau doar câteva și în nici unul nu se vedeau lumânări: în locul lor, becuri electrice mici clipeau și pâlpâiau în întuneric.

Nu arătau ca niște flăcări.

Mai aproape de el, la jumătatea drumului spre naos, un șir de lumânări votive șiroiau de ceară sub o statuie întunecată. Lassiter se așează într-o strană mai în fund și așteaptă să i se obișnuiască ochii cu întunericul.

Încet, încet, contururile bisericii începură să se deslușească. Era uimitor de mare. Acum reuși să vadă o

mică adunare ce se afla aproape de altar – forme vagi și pete fantomatice, fragmente de îmbrăcămintă albă care se mișcau și se frământau în lumina scăzută. Un țipăt ascuțit de copil îl lămurii că asistă la un botez.

Câteva minute mai târziu, ceremonia se sfârși și grupul porni într-o procesiune de-a lungul coridorului din mijloc, condus de mamă și de pruncul ei care plângea. Preotul veni în urma lor. Era înalt și capul lui se mișca deasupra celorlalte, ca un balon albicios. În timp ce trecea pe lângă el – era un om de vreo patruzeci și ceva de ani, cu păr castaniu cârlionțat, cu o bărbie puternică și nas acvilin – privirile lor se întâlneau și Lassiter își aminti de cineva. Dar de cine, oare? Dacă preotul n-ar fi fost atât de slab, numai *piele și os*, ar fi fost un om arătos. Dar nu era. Era ceva stângaci în îmbinarea trăsăturilor lui. Pe urmă, mintea i se luminează: preotul era un alt Ichabod Crane, hăituit și chinuit, în același timp, de îndelungi suferințe.

Timp de zece minute, anticamera din spatele lui Lassiter răsună de voci italienești și de hohote de râs, chiar dacă bebelușul țipa, furios și neconsolat. Urmară sunetele despărțirii, țocăitul buzelor în stilul european: câte un sărut pe ambii obraji la venire și la plecare. Saluturile cu voce joasă ale bărbaților, glasurile lor ridicându-se ușor la despărțire, puțin mai oficiale și mai vesele decât de obicei.

Auzi ușa bisericii deschizându-se cu un scârțâit și un curent de aer rece i se înfășură în jurul gleznelor. O clipă, lumina zilei risipi întunericul. Se auzi târșăit de picioare, pocănit de tocuri femeiești, voci care se îndepărtau. Și-l închipuia pe preot afară, pe scări, urând oamenilor drum bun.

Apoi, auzi din nou ușa și, deodată, îl văzu pe preot trecând pe lângă el, pe coridorul central. Lassiter se ridică în picioare și-și auzi propria voce spunând, pe un ton răsunător:

— *Scusi, padre!*

Preotul întoarse capul, întrebând:

— *Si?*

Lassiter își epuizase cunoștințele de italiană.

— Pot să vă vorbesc un minut?

Părintele Azetti zâmbi:

— Sigur că da, răspunse el într-o engleză aproape lipsită de accent. Cum vă pot fi de folos?

Lassiter respiră adânc. Nu știa cu ce să înceapă.

— Nu sunt sigur, spuse el – dar... eu stau la pensiune și... mi s-a spus că ați fost prieten cu doctorul Baresi.

Zâmbetul preotului se stinse și vorbele îi pieriră de pe buze. Se uită la Lassiter cu precauția unui martor ocular. În cele din urmă, spuse:

— Jucam șah împreună.

Lassiter încuviință din cap.

— Așa am auzit și eu. De fapt... pe mine mă interesa clinica lui.

— Nu mai există.

— Știu asta, dar... Speram c-o să putem sta de vorbă.

Ușa bisericii scoase un geamăt și un curent de aer înghețat se prelinse de-a lungul dușumelei. O femeie înveșmântată în negru apăru la câțiva metri mai încolo, închinându-se, în timp ce înainta prin mijlocul bisericii. Lassiter și Azetti o priviră cum se apropie de o strană, cum îngenunche și începe să se roage.

Azetti își aruncă ochii pe ceas și clătină din cap.

— Îmi pare rău, spuse el. Am spovedanii până la ora două.

— Ah, răspunse Lassiter, dezamăgit.

— Dar, dacă vreți să așteptați... sau să reveniți... putem sta de vorbă în locuința mea. Este exact lângă biserică.

Lassiter fu recunoscător.

— O să mă plimb puțin, zise el. Să admir peisajul.

— Cum doriți, răspunse Azetti și se îndreptă spre o formă întunecată de la capătul coridorului central.

Construcția îi aminti lui Lassiter de un dulap acoperit cu o perdea, dar mai adânc, și când preotul se ascunse înăuntru,

își dădu seama ce era: confesionalul.

Două ore mai târziu, Lassiter și Azetti stăteau așezați în biroul preotului, înfruptându-se din aceeași mâncare de paste pe care unul dintre enoriași o adusese la biserică. Lassiter își spusese că trebuie să se fi înșelat în legătură cu prudența inițială a preotului, căci Azetti se dovedea o gazdă bună. Tăie câteva felii de pâine uscată și turnă câte un pahar de vin pentru fiecare. Picură puțin ulei de măsline pe pâine și o presără cu sare și piper. Între timp, Lassiter stătea cu spatele la caloriferul electric și se încălzea.

— Deci, zise preotul – ați venit la clinică.

Lassiter dădu aprobativ din cap.

— Ei, bine, dac-ați văzut-o, știți ce s-a întâmplat.

— Mi s-a spus că i s-a dat foc.

Azetti ridică din umeri.

— În orice caz, era închisă. Totuși, e păcat! N-o să mai avem de-a face cu unul ca el cât om trăi.

— Despre cine vorbiți?

— Despre doctorul Baresi. Era un om foarte talentat. Eu sunt departe de a fi un expert, dar mi s-a spus că nivelul succeselor lui a fost fenomenal.

— Serios? Întrebă Lassiter, încurajându-l pe preot să continue.

— Da. Cred că asta se datora faptului că era nu numai doctor, dar și om de știință, în același timp. Știați asta?

Lassiter scutură din cap.

— Ah, asta înseamnă că nu l-ați cunoscut pe Baresi! Era un om multilateral, spusese Azetti. Un geniu! Cu toate astea, pot să vă spun că îl băteam la șah... de fapt, destul de regulat.

Lassiter râse.

— Cred că făceam atât de multe greșeli, încât el nu putea să anticipeze mutările mele, se confesă Azetti. Se tot plângea că-i stricam jocul. Mai vreți puțin vin?

— Nu, mulțumesc, răspunse Lassiter.

Omul acesta îi plăcea.

— Tatăl lui, bunicul lui și, de fapt, întreaga familie au fost bogați. S-au ocupat de politică și de construcții. Foarte corupți... chiar și pentru Italia. Așa că el n-a avut niciodată nevoie de bani. Și nici să muncească n-a avut nevoie. În schimb, a studiat. Genetica la Perugia, biochimia la Cambridge. La Cambridge!

Azetti își mai turnă un pahar de vin, înmuie în el o coajă de pâine și începu să ronțăie marginile.

— A lucrat pentru unul dintre institutele alea de la Zürich, a primit o medalie, sau cam așa ceva.

— Pentru ce?

— Nu știu... pentru cercetările lui. Dar, bineînțeles, a renunțat la toate astea.

— Adică, la ce?

— La știință.

— Vreți să spuneți că s-a apucat de medicină, zise Lassiter.

Azetti dădu negativ din cap.

— Nu... asta a fost mai târziu. Mai întâi, a studiat teologia în Germania. A scris o carte. De fapt, o am chiar aici.

Fără să caute, preotul întinse mâna spre biblioteca din spatele lui și scoase un tom gros. Îl împinse spre musafir pe masă.

Lassiter deschise cartea, își aruncă ochii la titlu și clătină din cap.

— Este în italiană, spuse el, regretând imediat stupiditatea acestei observații.

Azetti zâmbi.

— Se numește *Moaște, Totemuri și Divinitate*.

Lassiter dădu din cap și împinse cartea mai încolo.

— Era, într-adevăr, o autoritate, adăugă Azetti.

— Serios? zise Lassiter fără mult interes.

— Absolut!

— Pastele astea sunt delicioase, spuse Lassiter.

Conversația se îndepărta de ceea ce venise el să discute

– Clinica Baresi – și nu-și dădea seama cum s-o întoarcă iar pe calea dorită.

— Baresi făcea legătura între puterea moaștelor și anumite instincte religioase foarte primitive. Animism, cultul strămoșilor, treburi de-astea. Același instinct care îl făcea pe un membru al unui trib să mănânce inima dușmanului său ca să poată absorbi puterea acelui om îi îndemna pe creștini să creadă că osemintele unui sfânt sau, mai adesea, o așchie dintr-un os, purtat într-o punguliță, îi putea apăra de boli.

— Sună interesant, zise Lassiter, fără ca vocea lui să sune interesată.

— Chiar este interesant. V-o recomand. Totul se referă la magie simpatetică... dar, ar argumenta unii, același lucru se întâmplă și cu primirea împărtășaniei.

— Cum așa? întrebă Lassiter.

Azetti ridică din umeri.

— Noi mâncăm și bem din Carnea și Sângele Domnului. Pentru credincioși, asta înseamnă împărtășania. Pentru alții, este altceva. Magie, poate.

— Sună discutabil, zise Lassiter.

Preotul zâmbi.

— Bineînțeles. Dar lui Baresi nu-i păsa. Cartea lui de vizită era impecabilă. Și era bine văzut la Vatican.

— Serios?

— Sigur că da! Vaticanul se folosea de el tot timpul.

— Ce vreți să spuneți?

— Ca să testeze moaștele. Dacă un artefact era discutabil, Baresi era adus și rugat să-și arunce o privire. În majoritatea cazurilor, era o treabă simplă. Dacă o așchie din „crucea cea adevărată” se dovedea a fi tek... sau dacă un fragment din țeasta Sfântului Francisc purta semnele ADN-ului de bou... Știi povestea Giulgiului de la Torino? întrebă preotul, referindu-se la pânza despre care unii credeau că fusese giulgiul în care fusese îngropat Hristos.

— Sigur, răspunse Lassiter. Toată lumea o știe.

— Ei, asta-i! Baresi a fost unul dintre oamenii de știință care l-au examinat.

— Am citit nu știu pe unde că s-a dovedit a fi un fals.

Azetti se încruntă.

— Așa se spune. „O bucată frumoasă de pânză din secolul al treisprezecelea.” Se spune că a pictat-o Leonardo. Și se mai spune că este prima fotografie din lume.

— Dar Baresi ce credea?

— El credea că era o înșelătorie... dar una foarte sinistră.

— Ce vreți să spuneți?

— După cum spune el în cartea lui, istoria moaștelor este, de fapt, destul de înspăimântătoare și s-ar putea ca giulgiul să facă parte din acea tradiție. Într-o vreme, moaștele erau atât de importante, încât dacă un sfânt se îmbolnăvea, lumea se aduna în fața casei lui și-i aștepta moartea. Și când, într-adevăr, se prăpădea, oamenii îi intrau în casă și ieșeau cu părți din trupul lui – degete, dinți, urechi, orice părticică pe care puteau pune mâna și apoi le și vindeau, bucată cu bucată.

Lassiter rămase cu gura căscată.

— Da, da. Se spune că la două zile de la moartea lui, Sfântul Tomas d' Aquino a fost ars până n-au rămas decât oasele din el. Azetti râse. Groaznic, nu-i așa? Și, uneori, sfinților li se cam grăbea moartea... cu ajutorul otrăvii.

— Dar giulgiul e doar o bucată de pânză, recunoscut sau nu.

— Da, dar este impregnat cu esențe... și cu bilirubin.

— Asta ce-i?

— Un sub-produs al sângelui care, de obicei, se elimină. Dar, uneori, sub un stres extrem de puternic, ca, de pildă, tortura, omul transpiră bilirubin.

— Și se află și pe giulgiu?

— Baresi a găsit câteva urme. Și, deși i s-a părut că giulgiul era o escrocherie, a împărtășit teoria că fusese omorât cineva ca să poată fi creat.

— Doamne, Dumnezeu! exclamă Lassiter.

Azetti aprobă din cap.

— Bineînțeles că în secolul al treisprezecelea, moaștele erau pline de putere. O biserică cu niște moaște vestite putea atrage mii de pelerini – și pelerinii însemnau bani. La un moment dat însă a avut loc Reforma, și o mulțime de moaște au fost arse.

— Arse, repetă Lassiter. Cuvântul îi aduse aminte de ce se afla acolo. Sorbi puțin din vin. Eu nu-nțeleg un lucru: Cum a trecut el de la moaște la medicină?

— Ei, bine... e clar că a avut vocație. Cred că avea aproape cincizeci de ani când a început studiile de medicină. La Bologna. Obstetrică și ginecologie. Azetti se încruntă. Cred că interesul lui față de sterilitate a apărut de pe vremea când era student. Și, după aceea, a înființat clinica. Ceea ce a reprezentat, într-adevăr, o surpriză.

— De ce?

— Ei, bine, treaba asta te implică emoțional, după cum știi. Și Baresi era... stângaci... se simțea prost printre oameni... și iată-l cerându-le femeilor să se dezbrace! Și, pe urmă, mai era și catolic. Și credincios. Deci, s-au creat conflicte.

— De ce?

Părintele Azetti își dădu ochii peste cap.

— Cardinalul Ratzinger³¹ a vorbit în numele Bisericii când și-a enunțat catehismul. Biserica se opune *oricărei* încercări de amestec în conceperea naturală.

— Controlul nașterilor.

— Nu. Biserica se opune tot atât de mult clinicilor de fertilizare cât și clinicilor de avorturi.

³¹ Benedict al XVI-lea, în latină Benedictus PP. XVI, născut Joseph Alois Ratzinger, (n. 16 aprilie 1927, Marktl am Inn, Bavaria), a fost papă al Bisericii Catolice, ales la 19 aprilie 2005 în urma Conclavului din 2005, ca succesor al papei Ioan Paul al II-lea. După anunțul retragerii, făcut pe 11 februarie 2013, a renunțat la funcție în data de 28 februarie 2013, ora 20.00 (CET). Noul său titlu este acela de „papă emerit”.

— Ia te uită!

— Ah, da. Biserica s-a exprimat direct, și în amănunt. Copiii trebuie să fie concepuți prin actul împerecherii sexuale în chipul firesc. Așa cum contracepția încalcă voința lui Dumnezeu, tot așa și... cum se cheamă asta, tehnologia reproducerii. De fapt, tot ce se întâmplă într-o clinică de fertilizare este strict interzis.

— Interesant. Și totuși Baresi a mers înainte.

Preotul își abătu privirea în altă parte.

— El simțea că are o dispensă specială. Oftă. În plus, nu s-ar putea spune că e singurul care n-a ascultat de vocea Vaticanului în problemele astea. Controlul nașterilor este interzis, dar în Italia – o țară care e, aproape în totalitate, catolică – oamenii au familii mici, iar populația e stabilă. Și totuși aş putea jura că este o națiune pentru care castitatea nu e o practică obișnuită.

Azetti ridică din umeri și-și umplu din nou paharul.

— Ei, dar ce-ar trebui să facem pentru soția dumitale? Are nevoie de sfaturi?

Lassiter îl privi cu o față fără expresie.

— Este la pensiuine? Mă mir că ați făcut un asemenea drum fără să vă interesați în prealabil. Trebuie să fie foarte dezamăgită. Dacă vrei să vorbesc eu cu ea...

— Nu, părinte...

— Mă pricep să ascult oamenii, îl întrerupse Azetti.

— Cred că-i vorba de o neînțelegere, zise Lassiter.

— Da?

— Nu sunt căsătorit.

Preotul avea un aer încurcat.

— Atunci...? Își ridică palmele spre tavan.

— Eu mă aflu aici fiindcă sora mea a fost la clinică. Acum câțiva ani.

— Ah, da! Sigur că da! Sora dumitale. I-a reușit călătoria?

— Da. A născut un băiețel minunat.

Azetti zâmbi și dădu din cap la aflarea acestor vești. Apoi însă zâmbetul îi pieri și fața i se încruntă.

— Nu înțeleg, spuse el. Vreau să spun, de ce-ați venit aici?

— Sora mea a murit în noiembrie.

Preotul tresări.

— Îmi pare foarte rău. Și băiatul? Îmi închipui că acum e în grija tatălui... și a dumatăle.

Lassiter scutură din cap.

— Nu există nici un tată. Ea îl creștea singură. Și, în orice caz, a murit și băiatul. Au fost omorâți.

Azetti își abătu privirea în altă parte. După o clipă, întrebă:

— Și cum s-a întâmplat asta?

— Cineva i-a omorât în timp ce dormeau. Pe urmă, li s-a dat foc la casă.

O vreme, Azetti nu mai scoase o vorbă. Mai tăie o felie de pâine și o înmuie în vin. În cele din urmă, întrebă:

— Și asta te-a adus aici?

Lassiter aprobă din cap.

— Omul care i-a ucis era italian. Nu cred că el și sora mea s-au cunoscut vreodată. Pe urmă, am aflat...

Preotul își împinse scaunul mai departe de masă și, ridicându-se în picioare, începu să se plimbe prin încăpere. Părea neliniștit, parcă, de o idee amenințătoare. Îi luă vorba din gură:

— Un băiat, spuneai?

Lassiter încuviință din cap, urmărindu-l pe preot cu privirea.

— Mă întreb... zise Azetti.

— Ce anume, părinte?

— Mă întreb dacă ai idee... s-ar putea, bineînțeles, să nu știi, dar... Mă întreb dacă știi ce procedură i s-a aplicat surorii dumatăle? Erau mai multe...

— Știu că a existat o donatoare de ovul. Cred că asta se cheamă...

— Donație de oocite. Preotul pronunță cuvintele de parcă ar fi fost vorba de o boală fatală. Mai făcu câțiva pași prin

cameră, pe urmă se scărpină în cap, se opri și-l privi pe Lassiter. Bineînțeles că astfel de lucruri se întâmplă, spuse el. Există atât de multă violență! Mai ales în Statele Unite. Sora dumitale locuia într-un oraș? Trăim vremuri grele.

Lassiter făcu un gest de aprobare.

— Aveți dreptate. Există multă violență. Dar sora mea și băiatul ei n-au fost singurii.

— Ce vrei să spui?

— Un băiețel a fost ucis la Praga. Cam în același timp. Și în aceleași împrejurări. Altul la Londra, altul în Canada... încă unul la Rio... Numai Dumnezeu știe unde altundeva. De asta mă aflu aici: toți au fost concepuți la clinica asta.

Preotul se prăbuși pe un scaun cu spătar drept, își plecă fruntea și închise ochii. Pe urmă își propti coatele pe masă și își trecu degetele prin păr. Se scurse un timp fără să spună nimic și, în tăcerea care se așternuse, Lassiter observă că începuse să plouă.

După un minut, preotul se îndreptă în scaun. Își lipi mâinile cu grijă, palmă lângă palmă, și-și plecă fruntea, până când și-o propti de vârfurile degetelor mijlocii. Fața îi era ascunsă, bărbia aproape îngropată în piept. Murmură câteva cuvinte pe care Lassiter nu le înțelese.

— Ce spuneți? Întrebă el.

— Ei, bine, așa a vrut Dumnezeu, se jeli Azetti.

Își apăsă palmele pe tăblia mesei și se uită la Lassiter. Privirile îi erau aprige și rătăcite.

— Sau poate că nu!

— Părinte...

— Nu pot să te ajut, zise preotul, întorcând capul.

— Eu cred că puteți.

— Nu, nu pot.

— Atunci, or să mai moară și alți copii.

Ochii lui Azetti se umplură de lacrimi.

— Nu înțelegi, spuse el și, respirând adânc, își veni în fire. Spovedania e ceva sfânt. Tot ce se spune este pecetluit pe veci. Se presupune că e pecetluit pe veci.

— Ce vreți să spuneți cu „se presupune”?

Preotul clătină din cap.

— Știți cine se află în spatele acestor lucruri, nu-i așa? Îl întreabă Lassiter.

— Nu, răspunse preotul, și Lassiter își dădu seama că spunea adevărul. Nu știu. Țsta este adevărul. Dar pot să-ți spun un lucru: tot ce-a făcut Baresi în viața lui are legătură cu ce cauți dumneata – munca lui ca om de știință, studiile lui religioase, activitatea la clinică.

Spunând asta, preotul mai respiră o dată adânc și tăcu.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot ce pot să spun, zise preotul.

— În cazul ăsta, mulțumesc pentru ajutor, răspunse Lassiter, cu glasul îngroșat de sarcasm. O să țin minte. Și, dacă vreuna dintre mame întreabă de ce a trebuit să moară fiul ei, am să-i povestesc despre jurământul dumneavoastră, o să-i spun că e o chestiune de principiu. Sunt sigur că o să înțeleagă.

Își luă haina și se ridică în picioare.

— Așteaptă, spuse preotul. Mai e ceva.

Până să apuce Lassiter să scoată o vorbă, Azetti ieși din cameră și intră în biroul lui de alături. Lassiter îl auzi scotocind pe undeva. În cele din urmă un sertar se închise cu un pocnet și preotul se întoarse.

— Uite! spuse el, vârand o scrisoare în mână americanului.

— Ce-i asta? întreabă Lassiter.

— Baresi mi-a trimis-o de la spital, cu câteva zile înainte de a muri. Cred că o să răspundă la unele dintre întrebările pe care ți le pui.

Lassiter se uită la scrisoare, care era scrisă de mână pe ambele părți a trei pagini de foiță. Sus, deasupra capetelor lor, începu să bată un clopot.

Azetti își ridică mâneca și se uită la ceas.

— Am spovedanii până la opt, spuse el. Dacă te întorci în seara asta, ți-o traduc eu.

— N-ați putea...
Azetti scutură din cap.
— Nu pot. Orașul ăsta este mic și, până la ora asta, au și făcut o coadă de câte trei persoane.
— Părinte...
— A așteptat câteva mii de ani. Poate să mai aștepte puțin.

28.

Lassiter simțea nevoia să gândească. Sau, mai bine zis, să nu gândească.

Preotul încercase să-i spună ceva, fără să-și calce jurământul. Ceva despre diferitele fațete ale vieții lui Baresi și despre felul în care acestea se îmbinau. Dar nu avea nici un sens. Sau, dacă avea, nu-i era limpede lui Lassiter.

Simțea nevoia să alerge.

Așa făcea el când se ivea o problemă pe care n-o putea rezolva. Încerca să nu-și mai frământa mintea și alerga. De cele mai multe ori, soluția se ivea de la sine, ca un dar.

Totuși, nu avea intenția să alerge prin Montecastello. Ar fi trebuit să facă înconjurul orașului de vreo șase ori ca să acopere, cât de cât, o distanță. În plus, pietrele de pe drum îi puteau rupe gleznele, chiar și pe vreme uscată, și străzile aveau atâtea cotituri, încât ar fi fost imposibil să-și stabilească un ritm. Cât privește drumul care ieșea din oraș și cobora dealul, nimic nu l-ar fi putut ademini s-o ia pe acolo. Era ca și cum s-ar fi aruncat de pe o stâncă, iar apoi să se cațere iar pe ea.

Așa că alegea a doua soluție bună. Se sui în mașină și porni la întâmplare în afara orașului, direcția generală fiind Spoleto, încercând să nu se mai gândească și sperând să-i

apară, de la sine, răspunsul. Șofatul ajuta, uneori, deși, ca tehnică de meditație, nu se putea conta pe el atât de mult ca pe alergare.

Conform hărții, Spoleto se afla la o distanță de patruzeci de kilometri sau cam la douăzeci și cinci de mile. Ceea ce era perfect, își zise Lassiter. O oră la dus, o oră la întors. O să facă și o plimbare prin oraș.

Dar, nu! Ceea ce nu figura pe hartă, era lanțul muntos care despărțea cele două orașe. Drumul dintre ele era un șir de meandre pe o șosea asfaltată, tăiată în coasta muntelui. Panta de la marginea drumului îți tăia răsuflarea. Și, deși călătoria fu frumoasă, îi trebui o oră și jumătate ca să ajungă la un indicator pe care se putea citi SPOLETO – 10 km. Dar, chiar și așa, înainta cu greu, până se trezi în spatele unui camion cu viteză redusă ce se dovedi imposibil de depășit, condamnându-l să urce muntele într-o ceață de gaze de eșapament. Până la urmă, ajunse la o stație Agip, cam la vreo opt kilometri la vest de Spoleto, unde întoarse. Tot ce rămăsese din lumina zilei era o ușoară îmbujorare în spatele munților. Ceasul de la bord arăta șase și un sfert.

— Adineauri a plecat, zise Hugh în clipa când Lassiter intră în pensiune.

— Cine?

— Nu mi-a spus numele. Zicea că-i un prieten.

Lassiter îi aruncă o privire.

— N-am nici un prieten pe-aici, zise el. Individul a lăsat vreun mesaj?

— Nu. A zis că-i o surpriză. Pe urmă m-a întrebat unde te poate găsi. Hugh se încruntă. I-am spus că te-ai dus să-i faci o vizită părintelui.

Lassiter rămase amuțit și, văzând asta, Hugh tresări.

— Am făcut o greșeală, nu-i așa?

— Nu știu. Cum arăta?

— Mare, *Enorm*.

— Italian? Întrebă Lassiter.

Hugh aprobă din cap.

— Aveți vreo ieșire prin spate? se interesă Lassiter.

Hugh se făcu alb la față, apoi dădu din cap cu putere.

— Da, zise el și porni înaintea lui pe coridor, prin bucătărie și ieși afară, în stradă din spatele pensiunii.

— Îmi pare foarte rău, Joe.

— Nu-ți face griji, îi răspunse Lassiter și începu să alerge spre biserică.

După puțin timp se trezi într-o fundătură luminată doar de o fereastră plasată sus, cu vedere la stradă. Deasupra capului său, luna se ascundea în spatele unei pături groase de nori. Știa că era foarte probabil că acel cineva – poate „Salteaua” – să-l aștepte la biserică sau în piață, totuși se hotărî să se ducă să-l viziteze pe preot. Era devreme; va mai fi lume prin preajmă. În definitiv, era vorba de o biserică. Poate c-o să-l roage pe părinte să-l conducă acasă.

Dar se pare că pornise pe un drum greșit. Ar fi trebuit să fi ajuns la piață până acum. Întorcându-se, porni îndărăt sau, așa i se păru, adâncindu-se din ce în ce mai mult în labirint. În cele din urmă, când se rătăcise de tot și începuse să-și spună că n-o să mai găsească drumul bun niciodată, dădu colțul la stânga și se trezi în Piazza di San Fortunato.

Aerul din fața lui era un nor de vapori de respirație. Gâfâi, dar nu fiindcă alergase, ci din cauza adrenalinei care-i invadase întreg corpul. O simțea scurgându-i-se în inimă ca o cascadă și, conștient de efectul ei, se opri acolo unde se afla, la intrarea în piață. Trase adânc aer în piept. Îl reținu. Expiră.

Și repetă asta de câteva ori.

Dincolo de piață, trei bărbați stăteau la parapet, privind luminile din Todi. Alături, proprietarul magazinului Luna își închidea prăvălia, trăgând în jos o perdea de tablă ondulată peste fațada cafenelei. Unul dintre bărbații care urmăreau priveliștea îi strigă ceva despre niște țigări și stăpânul

prăvăliei mormăi un fel de răspuns. Apoi intră înăuntru și Lassiter se uită mai atent la cei trei bărbați.

Greșise. Erau doar doi. Dar unul dintre ei era mare cât casa. Și pătrat ca o saltea.

Acum respira normal și, când bărbații întoarseră iar capul să privească spre Todi, Lassiter traversă piața în vârful picioarelor, urcând treptele bisericii câte două o dată.

Înăuntru, biserica era tot atât de bine luminată ca noaptea de afară. Lumânările votive sfârâiau în cupele lor roșii ca sângele și candelabrele electrice pâlpâiau slab.

— Părinte? îl strigă Lassiter atât de încet, încât cuvintele abia de-i ieșiră din gură. Părinte? repetă el.

Nici un răspuns, ceea ce însemna că preotul trebuie să fi fost în locuința lui. Înaintând de-a lungul coridorului central în semiîntuneric, Lassiter se gândi, între timp, că întârziase cam mult. Totuși, preotul trebuie să fie pe undeva prin preajmă. Biserica nu era încuiată.

Cei doi bărbați se aflau încă la parapet, fumând, când el coborî scările. Porni spre locuința preotului, care era chiar alături de biserică și bătu la ușa din lemn masiv. Văzând că nu răspunde nimeni, apăsă pe clanță și, observând că ușa se deschide, intră. Luminile erau stinse, dar asta nu avea importanță. Ochii i se obișnuiseră deja cu întunericul. Trecând dintr-o cameră în alta, îl strigă pe preot pe nume, dar nu primi nici un răspuns.

Ceea ce era ciudat. Lucrul ăsta îl îngrijora. Unde putea fi Azetti? Porni îndărăt și se întoarse la biserică, gândindu-se că s-ar putea ca preotul să se roage într-una dintre capele. Poate că atunci când se ruga concentrarea lui era atât de adâncă, încât se izola total de lumea din afară și, deci, nu-l auzise.

Lassiter nu-și imagina ce înseamnă să te rogi. Nu-și putea imagina. Odată, când Josie căzuse într-o manie religioasă care durase vreo trei săptămâni, insistase ca el și Kathie să spună, pe rând, o rugăciune de mulțumire înaintea mesei. Și, înainte de a se duce la culcare, li se spusese să recite

Tatăl Nostru în prezența ei, stând în genunchi. Nici măcar nu se gândea la cuvintele pe care le rostea. Pentru el, erau doar niște sunete lipsite de orice înțeles. Sfin-țească-se numele tău.

Sfin-țeas-că-se. Mai strigă o dată, ceva mai tare:

— Părinte Azetti! Eu sunt, Joe Lassiter.

Nimic.

Flacăra uneia dintre lumânările votive se ridică o clipă în sus și sfârâi, răspândind un miros de ceară care-i aminti lui Lassiter de un tort aniversar.

Poate că preotul condusesese un enoriaș până la el acasă. Poate că era cineva bolnav și el se afla la căpătâiul lui.

Se hotărî să aștepte. Apoi se hotărî să aprindă o lumânare pentru morți. Un mic anunț arăta unde se afla cutia milelor și, fără să stea să se gândească ce face, Lassiter scoase o bancnotă din portofel, o împături în lungime și-i dădu drumul în fantă. Poate fusese un dolar sau o hârtie de o sută de dolari. Poate fusese o bancnotă de o mie de lire. Nu știa. Și nici nu-i păsa. Avea o senzație de plutire. Bărbații aceia de afară. Cele spuse de preot. Orașul care-l umplea de spaime.

„Pentru Kathy”, gândi el, aprinzând o lumânare cu un pai. Mai aprinse una, lângă prima. „Pentru Brandon”, își zise el, având impresia că împrumuta ritualul altcuiva – ceea ce era adevărat.

Îl va mai aștepta puțin pe Azetti, după care va încerca să găsească o cale de ieșire, evitând piața. Va sta într-o strană din fund, cu ochii la ușă.

Brusc, piciorul drept se dezechilibra și alunecă; se poticni doi, trei pași până-și reveni, apucându-se de marginea unei strane.

Se uită la pavimentul acoperit cu dale unde alunecase, întinericul lipsea totul de culoare, totuși reuși să vadă o pată de ceva ce părea negru, deși nu era. Îi simți izul în nări și nu mai avu nici o îndoială; mirosea ca în raionul de carne.

Se uită mai atent și văzu o dâră de sânge scurgându-se

pe podea spre strane. Ridicând capul, urmări dâra de sânge până la confesional. Și cu toate că nu voia să pășească înăuntru, nu avea încotro. Singura cale spre locul acela era pe lângă urmele de sânge.

Nu intrase niciodată într-un confesional și când trase perdeaua de o parte, inima aproape că i se opri în loc, văzând că era gol. Dar senzația lui de ușurare nu dură mult. Aruncând o privire în jur, văzu despărțitura de pe mijlocul confesionalului și ghici într-o clipă ce va găsi de partea cealaltă.

Tălpile pantofilor lui erau lipicioase și, din nou, inima începu să-i bată puternic în piept. Trăgând într-o parte perdeaua despărțitoare, îl văzu pe Azetti pe scaunul lui, aplecat înainte, cu capul sprijinit de grilaj. În tâmpla dreaptă avea o gaură mică, iar de partea opusă o rană de mărimea unui pumn. Fără să se uite, Lassiter își dădu seama că pe peretele din spatele lui atârnavu creierii preotului.

Deci, un glonț cu viteză redusă. Un punct sensibil. Un glonț care se spărgea în bucăți la impactul cu ținta, răspândindu-se în toate direcțiile. Pe vremuri, asta se făcea manual, tăind o cruce în capătul de plumb, dar acum puteai cumpăra același lucru, doar că era de calitate mai bună.

Preotul stătuse în confesional, cu urechea lipită de micul grilaj de metal. Ucigașul intrase pe partea celui ce se spovedea și, după ce se așezase, scosese arma, chiar din clipa când începuse să-și descarce sufletul. „Binecuvântează-mă, părinte căci am păcătuit.” Pe urmă apăsase pe trăgaci, țintind direct urechea preotului, folosind un glonț care-ar fi putut ucide un elefant.

Îi trebui un minut ca să-l scoată pe Azetti din confesional și să-l întindă pe jos. Nu-și dădea seama de ce făcea asta. Azetti părea că nu stă bine în confesional. Ar fi vrut să aibă o pernă să-i sprijine capul, dar...

Nu avea. Îl lăsă pe Azetti pe coridorul central și porni spre fundul bisericii, dincolo de altar. Se învârti în spațiul

necunoscut de acolo, dar se pare că nu exista nici o ieșire. Spatele bisericii era, probabil, lipit de alt șir de clădiri, ceea ce-i lăsa doar o singură alternativă: să rămână sau să plece. Dar dacă pleca, nu se putea decât prin ușa de la intrare.

Deschise ușa, împingând-o încet, se opri la capătul treptelor și aruncă o privire spre piață. Era goală și, cel puțin pentru moment, luminată puternic de lună. Coborî în grabă treptele bisericii spre fântână al cărei gâlgâit era singurul sunet ce se auzea în piață. Lumina lunii strălucea asupra apei ce se scurgea din gura leului, aruncând scilipiri.

În clipa aceea, îl văzu pe bărbat.

Îl văzu clar, stând sub razele lunii în colțul unde Via della Felice pătrundea în piață. După un moment, luna pieri în spatele unui nor și omul dispăru cu desăvârșire; Lassiter se întrebă dacă nu fusese o închipuire. Dând cotul spre strada următoare, al cărei nume nu-l știa, Lassiter porni mai departe, până când întunericul se risipi și ceva ce părea un zid îi apăru în față.

Salteaua!

Lassiter se răsuci pe călcâie și se trezi că o ia la fugă. Dar nu avea unde să fugă.

— *Ecco! Cenzo!* șopti Salteaua.

Vocea îi era uimitor de subțire, aproape feminină.

Privirile lui Lassiter străbătură piața, îmbrățișând tot ce se afla acolo: fântâna, biserica, zidul, cafeneaua. Nu avea scăpare pe nicăieri. Salteaua și bărbatul mai scund înaintau spre el, erau la câțiva metri sau la câțiva centimetri. Le vedea dinții în întuneric. Zâmbeau.

Lassiter făcu câțiva pași în spate; nu-i păsa încotro mergea, tot ce conta era să se îndepărteze. Bărbatul mai mic vârî mâna în jachetă și scoase ceva ce semăna cu un Walther, cu butoiașul rotund al unui amortizor de zgomot la capăt. Înșurubă mai bine amortizorul și mormăi ceva către prietenul său. Lassiter se atinse cu spatele de parapet. Asta era! Ajunsesese la capătul drumului!

Cei doi înaintau spre el fără grabă și chipurile lor erau clare în lumina lunii. Cel cu arma era tânăr și urât. Avea o mutră de cămilă și arăta de parcă trăsăturile îi fuseseră presate de un forceps. Ochii îi erau bulbucați și sumbri, în timp ce părul îi era atât de scurt, încât părea doar o umbră învâluindu-i țeasta.

Salteaua era făcut dintr-o materie diferită – poate din fontă. Asemenea trupului, fața îi era pătrată și arăta de parc-ar fi avut nevoie să fie rasă cel puțin o dată pe oră. Părul îi era o încâlceală de cârlionți și, chiar de la acea distanță, Lassiter îi putea observa cruzimea ochilor.

„Aș putea să mă reped la ei”, își zise el. „Sau să o iau în cealaltă direcție: să sar peste zid și să văd ce se întâmplă.” Nici una din cele două alternative nu părea să-i asigure supraviețuirea, dar se putea ca una să fie mai bună decât cealaltă. Ar fi vrut să poată întoarce capul ca să-și calculeze căderea. Era oare o linie abruptă din care nu putea scăpa viu, sau există o pantă care i-ar fi amortizat alunecarea? Nu-și mai aducea aminte și nu putea, pentru nimic în lume, să-și ia ochii de la cei doi bărbați care înaintau spre el.

Dar, în clipa când bărbatul mai slab începu să-și ridice arma, Lassiter își dădu seama că hotărârea lui era deja luată. Cu un gest aproape calm, se propti cu mâna stângă de parapet, se răsuci pe călcâie și se aruncă în gol. În spatele și de deasupra lui, auzi un zgomot ca un pocnet, trei împușcături succedându-se rapid în timp ce el cădea, se prăbușea prin aer, și lucrul ăsta părea să dureze foarte mult.

„Sunt mort”, își zise el. „Mort. Mort, chiar acum.” Întunericul se răsucea și, în timp ce el se prăvălea, ochii nu-i erau de nici un ajutor, imaginile nu puteau fi prelucrate. Apoi, fără nici un fel de prevenire, gravitația îl atrase spre peretele muntelui, scoțându-i aerul din plămâni, rostogolindu-l pe pantă. Era aruncat în aer, iar și iar – un om-avalanșă care-și pierduse, cu desăvârșire, autocontrolul. Instinctul îl făcu să-și ridice genunchii la piept

și să-și acopere capul cu brațele. Era ca o ghiulea umană.

Singurul lui gând coerent fu că dacă se lovea de ceva, asta va însemna sfârșitul. „O stâncă”, se gândi el. „Capul... stâncă... un cap ca un ou... oul crapă... creieri împrăstiați peste tot. Sau un copac... chiar și un copac... m-ar despica în două. Unghiul de coborâre. Știință. Viteza mărită a masei.”

Apoi, ca un jucător de base-ball care alunecă spre a doua bază, se trezi că-și folosește picioarele ca frână, întinzându-le înaintea lui în clipa când mâinile i se înfipseră în pământ. O unghie i se rupse din carne în momentul când plonjă într-un tufiș, închizând ochii ca să nu-l izbească crengile arbuștilor. În sfârșit, se opri brusc, cu un picior proptit de un bolovan.

Nu pățise nimic.

Dacă nu cumva era mort. Dar nu se putea să fie mort. Prea îl durea peste tot. Simțea ca un foc în partea dreaptă a coastelor, unde mai fusese lovit și înainte, în timp ce avea senzația că în gleznă i se înfipsese o așchie. O durere ascuțită ca vocea de soprană îi înțepa laba dreaptă, răspândindu-se în tot piciorul. Simțea în gură gust de sânge, obrazul drept îi era ca o rană... și n-avea curajul să se miște.

Dacă încerca să se ridice și nu izbutea? Era rănit, amețit și paralizat de teama de a fi paralizat. Așa că rămase pe loc, uitându-se țintă la luna care juca mijoarca împreună cu norii. Aerul era impregnat de mirosul pinilor și noaptea părea ciudat de luminoasă. Se auzeau mii de păsări suierând în depărtare.

„Ce?

Unde mă aflu?

Ah, da.”

Trebuia să se ridice. Dacă nu reușea să se miște, ar fi fost mai bine să țipe și să vină Salteaua și prietenul lui să înfigă un glonț în el și să-i sfârșească chinul.

Cu un oftat și un geamăt, se răsuci pe burtă și, întinzând

mâna după o creangă de pin, încercă să se ridice în picioare. Legănându-se ușor, privi în jur și văzu că se afla pe coama dealului, chiar sub zidul orașului, unde pământul era relativ plat. Parcarea se afla la nici o sută de metri și, dincolo de ea, terenul de fotbal, luminat ca ziua. Auzi din nou acel şuierat și-și dădu seama că nu venea de la păsări, ci de la oamenii care aclamau în stil italian. Un meci de fotbal, își zise Lassiter. Era prea mult zgomot și prea multă lumină pentru alt gen de joc cu mingea.

După ce se pipăi, începu să se uite împrejur după un băț care să-l ajute la mers. Găsi o cracă uscată de pin și-și sprijini greutatea pe ea. Se îndoi, dar nu se rupse.

Șchiopătă spre parcare, încercând să-și stăpânească durerea din gleznă. Fie că era ruptă ori scrântită, simțea că i se umflă cu fiecare pas. Și erau mulți pași de făcut. Avu nevoie de zece minute ca să ajungă la parcare și, odată aflat acolo, aclamațiile se întetiră. Cineva marcase un gol.

Parcarea era mică și era înțesată de mașinile și bicicletele celor veniți la meci. Lassiter rămase în umbra unui chiparos, căutând cu privirea mașina închiriată, temându-se să n-o găsească blocată. Dar nu, era acolo, exact pe locul unde o lăsase, cu o alee liberă de acces la șosea. Era gata să pornească spre ea când, la vreo cincisprezece metri mai încolo, se aprinse o brichetă pe locul din față al unui Rover negru. Nu reuși să distingă chipul, dar erau două persoane în mașină și nu aveau comportamentul unor îndrăgostiți.

Trase adânc aer în piept.

Era limpede. Nu exista decât o cale de ieșire din oraș. Salteaua nu avusese nevoie să cugete prea adânc: dacă nu murise în cădere, unde putea să se ducă dacă nu la mașina lui? Ce era de așteptat să facă? Să se rostogolească pe restul blestematului de munte și, pe urmă, să caute o ocazie spre Todi?

Ar fi putut să se întoarcă la Montecastello, dar asta însemna să cadă în cursă. Se gândi la terenul de fotbal.

Dacă ajungea acolo, poate reușea să se piardă în mulțime. Dar nu se putea. Hainele îi erau rupte și mânjite de sânge – din care doar o parte era al lui – fața îi arăta ca un grilaj de tăieturi mărunte și mergea ca Tiny Tim într-una din zilele lui proaste. Toate astea se adăugau faptului că nu exista o mulțime destul de mare în Italia ca să se poată pierde în ea; dacă-l vedea cineva, ar fi început să țipe. Și e/ ar fi putut să se apuce să țipe; poate că ar fi apărut poliția. Pe de altă parte, dacă ar fi reușit să ajungă la poliție... ce s-ar fi întâmplat? L-ar fi închis, cel puțin până reușeau să găsească un traducător. Atunci ar fi fost în siguranță, măcar pentru o vreme. Dacă nu cumva Umbra Domini sau SISMI n-ar fi pătruns până la temnicerii lui – lucru care, în Italia, părea posibil. În care caz va sfârși, cu siguranță, spânzurat de propria-i curea a doua zi dimineată.

Deci, nu putea face asta. Și, oricum, Roverul se afla între el și terenul de fotbal, între el și poliție. Îi mai rămâneau... bicicletele din fața lui. Exista un rastel lung unde se înșiraseră biciclete de toate felurile și se îndreptă spre ele cu un mers ghemuit. Mergând din bicicletă în bicicletă, găsi în sfârșit ce căutase: o cursieră englezească al cărei stăpân nu se ostenise s-o încuie.

Totuși, nu va fi ușor să iasă din parcare neobservat. Dar, dacă Salteaua și prietenul său erau cu ochii pe mașina lui, poate că n-or să se uite prea atent la un biciclist. Dar era posibil și să se uite și, în cazul ăsta, întreaga afacere se va termina rapid. I-ar trimite, pur și simplu, un glonț în cap și ar porni mașina.

Șovăi, dar, până la urmă, nu avu de ales. Dacă se mișca destul de repede, putea să treacă pe lângă ei. Trăgând adânc aer în piept, Lassiter, își trecu piciorul stâng peste cadru și o porni cu piciorul drept, pedalând cu forță. În timp ce bicicleta înainta spre Rover, prinzând viteză, începu să scoată un clămpănit asurzitor.

*Clamp, clamp, clamp, clamp, clamp, clamp,
Clampclampclampclampclampclampclamp*

Uitându-se în spate să vadă de unde venea zgomotul, descoperi problema: proprietarul bicicletei fixase un as de cupă de cadru, folosind un cârlig de rufe, așa încât spițele atingeau cartea de joc în timp ce roata se învârtea. Asta făcea zgomotul acela infernal. Fir-ar să fie! Roverul era din ce în ce mai aproape și...

Într-o clipă, se trezi că l-a depășit și se îndreaptă spre ieșirea din parcare, sigur de succes. Sau așa i se părea, până când auzi motorul pornind cu un huruit puternic. Aruncând o privire peste umăr, zări farurile din față ale mașinii aprinzându-se și, o clipă mai târziu, Roverul țâșni spre el.

Între timp, ieșise din parcare și continua să prindă viteză, în timp ce începu să coboare, pedalând cu furie. Drumul se răsucea în jurul muntelui ca un tirbușon, mergând în spirală spre câmpia de dedesubt, în ceea ce lui Lassiter i se păru un vârtej de forță centrifugă. N-ar fi putut spune cât de repede mergea, dar cursa lui era înfricoșătoare. Cu toate astea, Roverul era destul de aproape în spate, încât tot ce vedea era lumina farurilor din față. Mașina se afla la jumătatea drumului ce înconjura muntele și - din fericire - nu prindea viteză.

Din când în când, apăsa piciorul pe frână, aplecându-se la curbe și lăsând gravitația să acționeze, rugându-se Domnului să nu zboare în prăpastie. Inima îi bubuia în piept, vântul îi înțepa ochii și cartea de joc lovea spițele atât de tare, încât zbârnâia.

Încet, încet, câmpia începu să se ridice și-și dădu seama că coborâșul se încheia într-o linie dreaptă. În curând, pământul va deveni plat și gravitatea va începe să acționeze împotriva lui. Va pierde din viteză. Roverul îl va ajunge și...

Brusc, se trezi acolo. Pe sol plat. Părăsi muntele ca o bilă de bowling, zburând de-a lungul văii către mica plantație de pomi pe care o văzuse mai devreme. Era la mai puțin de un kilometru în față lui, dar când ajunse la luminișul de la

capătul ei și pedală cu furie, Roverul îl prinsese în luminile lui.

Atrase mașina către luminiș și pedală și mai repede ca să ajungă la copaci. Dispărând în întunericul pădurii, lăsă bicicleta să meargă singură cât putu de mult. Când se opri, lăsă bicicleta să cadă la pământ, iar el intră mai adânc în pădure.

Era un loc neobișnuit de ordonat, o pădure de foioase în care fiecare copac se afla la o distanță egală de următorul și avea cam aceeași mărime. Nu existau tufișuri și toate crengile erau retezate la o distanță de vreo doi metri de la pământ.

Întorcând capul, văzu Roverul oprindu-se în luminiș, cu farurile aprinse pe fază lungă. Rămase așa o clipă, cu farurile spre pădure și motorul în ralanti. Apoi, luminile se stinseră, ușile se deschiseră brusc și Salteaua împreună cu partenerul lui ieșiră afară.

Lassiter rămase pironit locului, neînțelegând ce se întâmpla cu el. Nu avea ce căuta aici. Avea prea multe relații ca să sfârșească ascunzându-se în spatele unui copac, în pădurea altcuiva. Avea o lume întreagă de informații la dispoziția sa și existau corporații care încercau să-i cumpere afacerea. Cunoștea oameni importanți de pe trei continente care ar fi dat orice ca să poată lucra pentru el, și uite ce ajunsese – să rățăcească într-o pădure, după ce scăpase din biserică pe o bicicletă.

Fir-ar să fie, e frig, și cu glezna asta, își zise el... Era sigur că se umflase rău. Dar nu era ruptă și, ori endorfina lui fusese pusă în mișcare, ori nu era atât de tare scrântită cât își închipuise el, că nu-l împiedica să meargă. Tot ce avea de făcut era să suporte durerea.

Auza râul curgând în depărtare și se îndreptă spre el, gândindu-se că zgomotul l-ar putea proteja. Și, dacă situația se înrăutățea, putea oricând să se arunce în apă, să înoate la vale și...

Să se înece. Temperatura apei era, probabil, sub zece

grade.

În spatele lui, auzi o grămadă de vreascuri trosnind și întoarse capul. Mutra de cămilă venea spre el cu ochii în pământ, mergând cu pasul îndesat, pășăresc, al unui animal de pradă. Lassiter se furișă în spatele unui copac, la vreo nouă metri distanță și așteptă. Brusc, omul se opri, se uită la dreapta și la stânga și-și trase fermoarul pantalonilor. Cu un oftat prelung, se întoarse spre un trunchi de copac și începu să se ușureze.

Lassiter văzu aburul ridicându-se și-și dădu seama acum că omul era mai vulnerabil ca oricând. Dacă avea de gând să-l doboare la pământ, asta era momentul. Respiră o dată adânc, ieși de după copac și se repezi la el din spate.

Dacă ar fi putut să se miște normal, ar fi parcurs acea distanță în patru, cinci pași și l-ar fi doborât pe italian la pământ cu o lovitură în ceafă. Lassiter avea o directă zdrobitoare și, dacă-i reușea, Mutră de cămilă ar fi căzut jos, cu bărbăția în mână, privind în direcția greșită.

Dar dădu greș. Glezna lui Lassiter era prea șubredă ca să se poată deplasa repede și prea dureroasă ca să facă ceva în tăcere. Până să parcurgă el distanța care-i separa, italianul făcu un pas în lături și întoarse capul. Atunci, brusc și pe neașteptate, Lassiter se aruncă pe burtă, cu obrazul drept lipit de pământ. Brațul drept al Mutrei de cămilă fu trecut pe sub umărul drept, cu palma mâinii lipită de spate. Mâna stângă a omului îl apucase pe Lassiter de încheietura mâinii lui stângi, în timp ce fața americanului era bușită de pământ.

Lassiter se răsuci și se zbătu, dar nu știa cum să iasă din strânsoare, care era departe de a fi o treabă de nepriceput. „Individul ăsta e un luptător”, își spuse el, „și încă unul bun”. Auzea respirația omului și-i simțea mirosul sudorii.

Rămaseră mult timp încleștați așa, cu toate puterile încordate, înfruntându-se în tăcere și abia mișcându-se. Brusc, italianul își slăbi strânsoarea și dădu drumul încheieturii mâinii stângi a lui Lassiter. Întinse mâna să ia

ceva și, în acel moment, greutatea lui slăbi. Lassiter îl lovi cu cotul, dar fără efect, și omul îl apucă de părul de la ceafă și-l smuci îndărăt. Luna sclipi în fața ochilor lui Lassiter care-și zise: „Acum o să-mi taie gâtul.”

Italianul mormăi ceva pe un ton trufaș, dar aproape ademenitor, care-l convinse pe Lassiter că-i mai rămăsese preț de o secundă de trăit. Aproape răcnind, Lassiter strânse din dinți și plecă fruntea, opunând rezistența mâinii care-l trăgea de păr. Bărbia îi căzu în piept și atunci, pe neașteptate, izbi cu capul înainte, lovindu-l pe italian drept în față.

Omul scoase un urlet și se rostogoli într-o parte, în timp ce Lassiter reuși să se ridice în picioare. Din luminiș, o voce plângăreață striga: „*Cenzo?*” Pe urmă, ceva mai tare: „*Cenzo!?*” Omul din fața lui se săltă în genunchi și scutură capul, ca să-l limpezească. Cu șutul experimentat al unui portar de meci, Lassiter se apropie de capul lui de parc-ar fi fost o minge de fotbal și, cu toată cruzimea de care era în stare, își vârî talpa în gura omului, așteptându-se, parcă, să-i vadă capul zburând spre lună. Dar Mutră de cămilă îl surprinse. Se rostogoli pe jos și se ridică scuipându-și dinții, continuând să țină cuțitul în mână.

Cu mișcări lente, se apropie de Lassiter, ținând cuțitul în jos și ochii pironiți în ochii americanului. Lassiter nu avea pe unde să scape și nici nu putea face mare lucru. Rămase unde era, până când italianul se repezi la el, șfichiindu-i mâneca jachetei de piele. Sări într-o parte și italianul se repezi din nou la el, izbindu-l atât de tare cu dosul mâinii, încât Lassiter fu cât pe ce să-și golească stomacul jos, pe pământ.

Se auzi din nou vocea din luminiș:

— *Cenzo? Smarito o qui?*³²

Mutră de cămilă nu-l slăbi pe Lassiter din ochi, încolțindu-l, gata de omor.

32 Te-ai rătăcit, ori ce? (ital.).

— *Dove sta, eh?*³³

Era prea mult. O clipă, italianul întoarse capul, iritat, către locul de unde se auzea glasul, și atunci Lassiter se repezi la el, aplicându-i cinci pumni în două secunde. Apoi făcu un pas îndărăt ca să-i facă loc să cadă – ceea ce se dovedi a fi o greșeală, fiindcă italianul se năpusti, dimpotrivă, spre el.

Mișcarea lui îl luă pe Lassiter prin surprindere, totuși reuși să-l pocnească din nou pe Mutră de cămilă și, de data asta, cuțitul îi scăpă din mână. Lassiter se repezi să-l ia, îl apucă, se răsuci și se trezi iar pe jos. În mai puțin de o secundă, era pe burtă, paralizat de o strânsoare ce-l imobiliza de la gât în jos. Singura parte a corpului pe care o putea mișca erau brațele, dar și astea slab, agitându-le în spate, din umeri, printr-o cambrare a tricepșilor.

Dar, având cuțitul în mâna dreaptă, îi era de ajuns. Simți vârful tăișului înfigându-se în ceva tare, și Mutră de cămilă scoase un găfâit. Împlânta cuțitul iar și iar, reușind să lovească ceva de fiecare dată, dar niciodată destul de adânc sau destul de tare. În cele din urmă, Mutră de cămilă slobozi un urlet și se rostogoli într-o parte. În acel moment, Lassiter făcu o mișcare arcuită cu cuțitul, străpungând ceva ce părea un fel de sfoară. Apoi se săltă în picioare și aruncă o privire.

Italianul sta culcat la pământ, cu mâinile în poală și cu o expresie de uimire pe chip. Un ochi era o gaură de sânge închegat, în locul în care-l lovise Lassiter, și din gât îi țâșneau valuri de sânge, precum petrolul dintr-un bidon. Apoi se lăsă pe o parte și-și dădu duhul fără o vorbă.

Lassiter se ridică în picioare, găfâind, și porni șchiopătat în direcția râului. „Războiește-te sau roiește-o.” În cazul lui, le făcuse pe amândouă. Era invadat din creștet până-n tălpi de adrenalină și parcă simțea că i se făcuse sete. Dar înainte de a ajunge la râu, văzu o lumină puternică măturând pădurea în formă de arc, mișcându-se când de la

33 Unde ești, ha? (ital.).

stânga la dreapta, când de la dreapta la stânga.

Lassiter întoarse capul și privi.

Roverul avea o lanternă lângă geamul șoferului, și Salteaua lumina pădurea cu ea, în căutarea lui și a partenerului său. Lumina era destul de pătrunzătoare și cu siguranță că l-ar fi văzut pe Cenzo, dacă Cenzo ar fi fost în picioare. Dar nu era și nici nu va mai fi vreodată. Cenzo era întins pe spate, cât despre Lassiter, acesta se mișca pieziș față de lumina lanternei, folosind copacii ca pe niște paravane.

Salteaua stătu puțin să asculte, apoi fixă lanterna așa încât să țintească o anume pată din pădure. Terminând cu treaba asta, scoase o armă de mână înfiptă în curea, la spate, și porni de-a curmezișul luminișului, spre pădure, Lassiter fu surprins de viteza lui. Nu-și închipuia că un om atât de solid putea să meargă atât de repede sau atât de grațios, dacă nu făcea parte din Asociația Națională de Box. Și se îndrepta chiar spre partenerul lui mort.

Lassiter nu se gândi la asta. Nu făcu decât să pornească pe cât putu de repede spre marginea luminișului. Făcu un efort de voință ca să se abțină s-o ia la fugă și, când Salteaua urlă „Cenzo!” pe un ton plin de groază, Lassiter se simți încolțit. Șchiopătă către Rover cât putu de repede și, ajungând la el, sări înăuntru, înnebunit să găsească cheile în contact sau o armă pe banchetă.

Fu dezamăgit.

Din pădure se auzi un răcnet, în timp ce Lassiter căuta cheile, trăgând în jos vitezele, deschizând compartimentul pentru mănuși și...

Încă un răcnet străbătu aerul dinspre pădure și, ridicând privirea, văzu Salteaua alergând spre el, luminat de lanternă ca un siloz. Chiar atunci dădu cu ochii de chei, zăcând jos, pe podea. Se repezi la ele și încercă mai întâi una, pe urmă a doua, apoi a treia, înainte de a porni motorul. Între timp, Salteaua ajunsese la capătul luminișului și era gata să-și ridice arma.

Lassiter porni Roverul în marșarier și mări viteza ca să iasă în șosea. Chiar în clipa când se feri din fața farurilor, Salteaua începu să țintească cu un calm înspăimântător. Primul glonț stinse unul dintre farurile mașinii. Cel de-al doilea desenă o pânză de păianjen în parbriz, în timp ce al treilea ricoșă pe suprafața capotei. Lassiter întoarse mașina și băgă în viteza a treia, în clipa când al patrulea și al cincilea glonț atinseră șasiul.

Cu capul în piept, apăsă pe accelerator și țâșni înainte, încercând să ghicească unde trebuia să se afle șoseaua. Continuă așa patru, cinci secunde, până auzi un zgomot ascuțit apropiindu-se de el și văzu niște lumini clipind în noapte. Ridicându-și capul deasupra tabloului de bord, simți un gol în stomac în clipa când un camion țâșni în viteză spre el, clipind din farurile aprinse în faza mare și claxonând cu disperare.

Din instinct, Lassiter întoarse brusc volanul spre dreapta și când camionul zbură pe lângă el, scoase aerul din piept într-o expirație lungă, sacadată. „Am mers pe contrasens”, își zise el.

„N-ai decât să mă-mpuști pentru asta!”

29.

Todi sau Marsciano?

Roverul întârzie la semnul de stop, undeva, în țara nimănui. La stânga sau la dreapta? La nord sau la sud? Cu un gest instinctiv, Lassiter smuci volanul spre stânga și o luă în direcția Marsciano, neavând habar unde se află asta. Măcar să nu se trezească pe șoseaua de munte spre Spoleto sau, mai rău, să nu se întoarcă iar la Montecastello.

Orașul era o cursă, o fundătură ușor de apărat, dar din

care era greu să fugi. Și asta făcea el acum: fugea. De Saltea, bineînțeles, dar și de poliție. Preotul era mort și Lassiter știa că a doua zi dimineața el va fi unul dintre suspecti. Nigel și Hugh vor afla despre moartea lui Azetti și-și vor aminti că el se dusesese să se întâlnească cu preotul – după care oaspetele lor dispăruse, fără să-și ia bagajul cu el.

Bineînțeles că putea să se ducă la poliție și să explice totul: de la Bepi la Mutră de cămilă, trecând și prin episodul Azetti. Dar să se ducă la sediul poliției, conducând o mașină furată, cu hainele mânjite de sânge și vorbind zece cuvinte în italiană, nu părea o idee prea bună. Va trebui să răspundă la întrebări zile întregi, dacă nu mai mult, și, așa cum hotărâse înainte de a încăleca bicicleta, nu prea avea încredere în închisoarea locală.

Ajungând la o altă intersecție, porni spre Perugia, în direcția nord. Departe de Umbria. Departe de Roma. Departe de toate locurile pe care le mai vizitase o dată.

Avea nevoie de un telefon și de un loc unde să se spele, ceea ce nu era o treabă ușoară. Existau o mulțime de spălătorii publice în Italia, dar nu erau multe în care Lassiter putea intra, arătând așa cum arăta fără ca lumea să-nceapă să țipe. O stație de benzină ar fi foarte nimerită, dar, până acum, nu trecuse pe lângă nici una care să fie deschisă.

Ajunse la periferia Perugiei și se luă după o indicație privitoare la A-1, autostrada italiană. Era o șosea cu taxă, fără limite de viteză specificate și cu magazine oferind întreaga gamă de servicii presărate pe tot parcursul. La opririle pentru odihnă găseai benzină și articole de băcănie, telefoane și camere de relaxare. Singura problemă era iluminatul puternic.

Dar n-avea prea mult de ales.

Gonea prin întuneric cu o sută patruzeci și cinci de kilometri la oră, când o pală de vânt zgâlțâi mașina și, după câteva clipe, începu să plouă. Deodată, se trezi conducând orbește: cu toate astea, se simțea neobișnuit de calm, de

parcă toată adrenalina se scursese din el. Ceea ce, presupunea el, se și întâmplase.

Cercetând oglinda retrovizoare și nevăzând nici un fel de lumini, opri la marginea șoselei și apăsă metodic pe toate butoanele și pedalele mașinii până dădu de cea care punea în funcțiune ștergătoarele de parbriz. Apoi coborî pe șosea.

Camerele pentru odihnă nu erau atât de dese ca în Statele Unite. Se făcuse miezul nopții până să găsească una, la câțiva kilometri sud de Florența, și trase acolo în parcare. Majoritatea mașinilor și camioanelor erau parcate cât se poate de aproape de clădire, așa că își trase Roverul la marginea tuturor, unde existau mai puține șanse să se întâlnească cu cineva. Apoi deschise lumina din plafonieră și se uită cum arată.

Era mai rău decât își închipuise. Gulerul cămășii era impregnat de sânge, deși n-ar fi putut spune dacă era al lui sau al altcuiva. Obrajii îi erau brăzdați de tăieturi și zgârieturi de pe urma lungii lui căderi de pe munte, iar la tâmplă avea o rană pe care nu știa când o căpătase. O pipăi cu vârful degetelor, dar își trase mâna repede: nu se închisese încă, iar părul din jurul ei era năclăit de sânge.

Închizând lumina interioară, deschise ușa și ieși afară, în ploaia care-l îngheță. O privire rapidă îl convinse că hainele lui arătau jalnic. Jacheta îi era mânjită cu sânge, avea sânge pe cămașă, pantalonii îi erau și ei plini de sânge. Sângele lui Azetti, propriul lui sânge, sângele omului pe care-l ucisese.

Ce era de făcut? Dacă stătea destul de mult în ploaie, s-ar fi curățat? Nu, își zise el, s-ar fi ales doar cu o pneumonie. Așa că alese soluția cea mai bună. Se dezbracă până la flanelă, care era aproape curată, și-și înmuie cămașa într-o băltoacă de apă uleioasă. Deși uleiul îi făcea greață, folosi cămașa ca să-și șteargă sângele de pe față și, în sfârșit, de pe jachetă. Când termină de făcut asta, își puse jacheta direct peste flanelă și deschise capota mașinii. Motorul era neașteptat de curat, totuși găsi destule

depuneri pe el ca să acopere petele de sânge de pe pantaloni cu un amestec de ulei și benzină.

Apoi străbătu parcajul, șontăcând în ploaie și urcă treptele restaurantului de lângă șosea. Un vânzător care venea din direcție opusă îi aruncă o privire ciudată, dar nu spuse nimic. Asta îl încurajă.

Înăuntru dădu de un ghiveci cu simboluri ale multiplelor servicii oferite. Unul reprezenta un bărbat ca un băț lângă un băț de femeie, și urmă și el săgeata ce ducea spre un șir de uși.

Lavaboul bărbaților era foarte mare și – *mirabile dictu* – plin de dușuri. Văzându-l intrând, supraveghetorul îl cercetă din cap până-n picioare și-i făcu semn cu capul spre fundul încăperii. Apoi își ridică mâna deasupra capului și arătă spre dușuri, bățându-și degetele de sus în jos prin aer.

Omul era turc, sau poate bulgar, dar, în orice caz, era zgârcit cu prosoapele. Lassiter avea nevoie de șase. El îi oferă două. În cele din urmă, supraveghetorul se încruntă și notă niște cifre pe o bucată de hârtie – atât pentru duș, atât pentru prosop. Ridică din sprâncene și imită un om care se râde, făcând un gest spre o tavă cu obiecte – pachete de săpun, ustensile de ras de unică folosință, aftershave și ceva pentru păr. Lassiter luă ceea ce-i trebuia și-l așteptă pe supraveghetor să adauge la notă. Când i-o înmână, americanul îi dădu de două ori pe atât și un *grazie*.

Dușul fu minunat, până în clipa când începu să-și frece rănilor cu săpun. Durea al dracului de tare. Își îndepărtă sângele din păr și-și spălă pantalonii cât putu de bine, tamponându-i cu un prosop, apoi cu altul, ca să scurgă toată apa din ei. La sfârșit, pantalonii erau umezi și pătați, dar nu se mai observa că petele erau de sânge.

Când ieși din lavaboul bărbaților, se văzu în oglindă și-și spuse: „Arăt ca un om care a pierdut războiul”.

Trecuse de miezul nopții și, dacă Roy era acasă, dormea, fiindcă automatul se opri după ce sună de cinci ori. Introduse cartela în telefon și mai încercă o dată. Și încă o

dată.

Se auzi un clămpănit la celălalt capăt al firului, după care:

— Dunwold.

— Roy, aici Joe Lassiter. Dormeai?

— Mmmm-hmmm.

— Am o problemă.

— Mmmm?

— Roy... vorbesc serios... trezește-te! Am necazuri.

— Hmmm! Perfect! Sunt treaz de tot. Ce fel de necazuri?

— Uite ce e... au murit niște oameni. N-am cum să dau de pașaportul meu. Sunt la ananghie și...

— Și? Mai există un „și”?

— Conduc o mașină furată.

— Ar mai fi ceva?

— Nu. Totul e bine.

— Perfect! Și unde te afli?

— Sunt pe autostrada din afara Florenței. La o parcare. Sunt cam încolțit și... vreau să scap de aici. În Franța sau în Elveția... undeva unde pot să mă duc la ambasadă și să fac rost de un pașaport nou. Apropo, în ce zi suntem astăzi?

Pauză.

— Duminică. Duminică dimineată, foarte devreme.

— Okey. Deci, luni. Cel mai târziu, marți... pune-te în mișcare.

— Ai zis c-au fost răniți niște oameni.

— Am zis că sunt morți.

— Ei, asta-nseamnă răniți *foarte tare*. Și conduci... o mașină de împrumut?

— Exact.

— Nu vreau să te descurajez, dar ambasada... nu ți se pare o idee *cam proastă*? Pot să fac rost de documente pe numele altcuiva, cu toate că nu știu dacă pot până marți.

— Am să-mi încerc norocul cu ambasada. Pentru mine, important este să ies din Italia. *Urgent!*

— Da, în sfârșit... Lasă-mă o oră... mai bine două... și

sună-mă din nou. Dacă nu reușești să obții legătura, sună-mă din oră-n oră. O să aranjez să se-ntâlnească cu tine cineva cu o mașină.

— Și mai e ceva.

— Dunwold e aici, cu creionul în mână...

— Am nevoie de niște haine.

— Dumnezeule! Ești în pielea goală?

— Nu. Nu sunt în pielea goală. Am pantalonii uzi.

— Fir-ar să fie! Ai făcut-o lată!

— Roy! Fă-mi rost de niște blestемate de haine!

— Perfect! Să văd ce pot face.

Se hotărî să nu rămână în parcare a aceea, ci să meargă mai departe, în direcția nord. Într-acolo erau granițele și, dacă stătea pe loc, n-ar fi făcut decât să atragă atenția. Când ajunse pe autostradă, deschise radiatorul Roverului, aprinse radioul și speră că i se vor usca pantalonii.

Se afla la opt kilometri sud de Bologna, conducând cu o sută treizeci și cinci de kilometri pe oră, când o Alfa albă apăru lângă el, încetini și continuă paralel cu el. Merșeră așa vreo trei kilometri, până când Lassiter, enervat, întoarse o față încruntată către celălalt șofer, care se dovedi a fi un polițist. Instinctiv, Lassiter încetini și copoiul făcu același lucru: ridicând un deget, cu un aer serios, lipsit de expresie, făcu semn spre marginea șoselei.

Lui Lassiter nici nu-i trecu prin minte să o ia la goană. Era prea obosit, nu cunoștea drumul și era posibil să fie împușcat. Așa că scoase mașina din carosabil și așteptă să se predea.

Alfa opri în spatele lui și conducătorul ei se dădu jos, cu mâna pe tocul pistolului. Lassiter își ținu mâinile la vedere, pe volan, cu privirea ținută înainte, până când polițistul ciocăni în fereastră. Atunci trase geamul în jos.

Copoiul se uită la el inexpresiv, examinându-i creștăturile de pe față, rana de la cap și parbrizul spart. În cele din urmă, spuse:

— *Patente*³⁴ și întinse mâna spre el.

Din instinct, își caută portofelul și, scoțând permisul de conducere, i-l dădu polițistului.

— *Grazie, signore*, spuse polițistul, uitându-se la permis. *Inglese?* întrebă el.

Lassiter scutură din cap.

— American.

Copoiul făcu un semn de aprobare, de parcă asta explica ceva.

— *Momento*, zise el, și porni încet spre partea din față a mașinii. Se uită atent câteva clipe, examinând farul zdrobit, pe urmă se îndreptă de spate și-și trecu mâna peste capotă, insistând asupra fiecărei găuri de glonț. Studie parbrizul un timp ce păru destul de lung, pe urmă se întoarse la ușa dinspre șofer. „S-a sfârșit”, își zise Lassiter și întinse mâna spre mânerul ușii, gândindu-se că era mai bine să iasă afară și să-și pună mâinile pe capotă, cu degetele răsfireate.

Dar, spre uimirea lui, polițistul luă un carnet și începu să scrie. Când termină, rupse fila din carnet și i-o întinse lui Lassiter.

— *Parla italiano?* întrebă el.

Lassiter scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Regret, spuse el.

Încă o dată, polițistul aprobă din cap. Apoi, arătă cu degetul spre farul spart, parbrizul plesnit și suma amenzii. Care era de 90 000 de lire, adică aproximativ șaiszeci de dolari.

Lassiter scoase 100 000 de lire din portofel și-i băgă în mână polițistului.

— *Grazie*, spuse Lassiter. *Grazie*.

— *Per favore*, răspunse polițistul și extrăgând un portmoneu mare, cu fermoar, din haina lui, băgă înăuntru bancnotele lui Lassiter. Apoi scoase o hârtie de 10 000 de lire și i-o întinse.

34 Permisul (ital.).

— *Ecco la sua cambia, signore.*³⁵

Lassiter dădu din cap, întrebându-se dacă *asta nu* era o glumă.

Polițistul își puse mâna la șapcă:

— *Buon viaggio*, zise el, și porni din nou către mașina lui.

„Asta-i o țară nemaipomenită, zău așa”, își zise Lassiter.

Găsi următoarea parcare pe care-o căuta în mai puțin de zece minute. Roy îi răspunse la al treilea apel.

— Rămâi pe fir, Joe, te rog. N-am terminat la celălalt telefon.

O clipă mai târziu, apăru din nou.

— E-n regulă, spuse Roy. Tocmai am aranjat ceva; să-mi spui dacă merge. Am găsit un tip în branșa import-export. Un liber-cugetător, sau cam așa ceva. Transportă ulei de măsline în Slovenia și scoate de acolo țigări. Totul foarte legal, cu excepția problemei impozitelor. Pe care se pare că nu le prea plătește. Așa că are el metodele lui de a trece frontiera, înțelegi? În orice caz, n-o să fie ieftin, dar poți să mergi cu el, dacă vrei. Surplus de bagaj sau cam așa ceva. Te interesează?

— Da. Nu! Vreau să zic... unde mama mă-sii mai e și Slovenia asta?

— Ultima oară când am căutat-o era în Iugoslavia... În partea stângă, sus.

— Cât cere?

— O mie de dolari. Nu în cecuri.

— Nici o problemă. Numai că... n-am atât de mult.

— Nu-ți face griji. Aranjez eu totul.

Lassiter scoase un oftat de ușurare.

— Ascultă, Roy, dacă o să ai vreodată nevoie...

— Ei?

— Da...

— Ei, bine, ar fi ceva...

— Ce anume?

— M-ai putea lăsa să deschid un oficiu la Paris.

35 Iată restul dvs., domnule (ital.).

Lassiter izbucni în râs.

— Glumești, spuse el.

— Nicidecum. Acolo e de lucru.

— Vorbim despre asta când mă întorc.

Instrucțiunile date de Roy erau destul de simple. Ia-o pe autostrada A-13 la nord de Padova și treci pe A-4, în direcția nord. Întâlnirea va fi la kilometrul 56, între Veneția și Trieste, la singura stație de benzină din porțiunea aceea a drumului. Omul pe care-l căuta va purta un trening cu „Mario” cusut deasupra buzunarului de la piept. Se vor întâlni la cafenea, unde Lassiter trebuia să stea cu un exemplar din *Oggi* în fața lui.

— Îl găsești peste tot, îl asigură Roy.

Numai că nu fu așa. Standul de ziare nu se deschidea înaintea de șapte și întâlnirea avea loc la șase.

Lassiter caută prin recipientele de gunoi cât putu mai discret, dar acestea fuseseră curățate de personalul de întreținere. Dacă excludea o ieșire în oraș, nu avea nimic altceva de făcut decât să rămână la cafenea și să citească meniul, sperând că Mario nu era doar un maniac al comerțului.

Lassiter se afla la al patrulea *cappuccino*, când un fel de furtun de incendiu cu părul încărunțit intră în cafenea cu un aer țănoș, purtând un trening albastru de lucru. Avea un pachet într-o mână, o țigară în colțul gurii și „Mario” pe piept. Pășind spre bar, îi aruncă o privire lui Lassiter, comandă un *espresso* și se uită în altă direcție.

Lassiter lăsă să treacă un minut și se întoarse spre el.

— *Scusi*, spuse el, epuizându-și toate cunoștințele de italiană.

— *Scusi!* spuse Mario, întorcându-i spatele și fluturându-și ușor mâna, de parc-ar fi vrut să spună: „Lasă-mă-n pace”.

Lassiter stătu o clipă pe gânduri, apoi îl bătu pe umăr.

— Nu știți unde aș putea să cumpăr un exemplar din

Oggi? întrebă el. Mario scutură din cap. Eu caut un *Oggi*, zise el. Ziarul italian. OGGI? Ați auzit vreodată de el?

Mario se întoarse spre el încet, cu un aer de uimire iritată și cu o întrebare în ochi care n-avea nevoie să fie tradusă: „Ești nebun, nenorocitul?”

— E prea devreme, *signore*, spuse barmanul, aruncându-i lui Lassiter o privire prevenitoare. Trebuie să așteptați.

Lassiter ridică din umeri, în timp ce Mario aruncă niște bani pe tejgheaua barului, își ridică pachetul și, fără să se mai uite în urmă, porni spre lavaboul bărbaților. Americanul rămase pe loc, un minut și mai bine, apoi îl urmă pe italian spre lavabou. Înăuntru, Mario îi vârî pachetul în mână și-și roti capul în direcția boxelor.

— Vorbești englezește? îl întrebă Lassiter.

— Nu.

Interesant.

Pachetul era învelit în hârtie cafenie și legat frumos cu sfoară. Înăuntru era un trening, la fel ca și cel purtat de Mario, numai că numele de deasupra buzunarului era „Cesare”. Își scoase pantalonii, trase treningul pe el și se uită cum îi vine. Picioarele lui erau cu vreo șapte centimetri mai lungi și mocasinii cu pompoane pe care-i purta erau la fel de potriviți ca o pălărie de soare la operă. Totuși, era o uniformă și orice uniformă este o deghizare reușită. Un poștaş, o înfirmieră, un polițist, și în acest caz, un salariat de la Smurf. Lumea vede uniforma și nu se uită niciodată la chipul omului. Oricum, își zise Lassiter, treningul era mult mai confortabil decât pantalonii lui, pe care-i îndesă în coșul cu gunoi. Măcar treningul era uscat.

Camionul lui Mario era semigreu, mai mare decât o autofurgonetă sau o autocamionetă, dar mai mic decât altceva ce se putea vedea pe o șosea americană. Și era echipat cu sistem audio, având megafoane de cincizeci de wați plasate pe uși.

Din păcate, gustul muzical al lui Mario se situa între

europop și un rock and roll foarte vechi. Mai rău decât atât, îi plăcea să și cânte, deși Lassiter fu nevoit să admită că fiecare sunet și intonație - fiecare ezitare - atingea notele joase.

„Toate păsărelele de pe Jay-bird Street...”

Cineva îi scutură brațul. Se trezi pe jumătate, pe locul din față al camionului, cu jacheta de piele pe genunchi. Fața îl ustura. Glezna îi zvâcnea, capul îl durea, iar coastele și le simțea ca pe o rană. Altfel, se simțea bine, numai că parcă se mișca în ceață.

— *Attenzione!*

Vocea îl făcu să sară în sus. Întoarse capul.

Ah, da, Mario. Așezat pe locul de alături, tipul mărunțel în trening albastru se uită grav la el și-și apăsă un deget pe buze. *Niente*, zise el, pentru cazul când Lassiter nu receptase mesajul.

La radio se cânta *Vagabondul*.

„Rătăcești, rătăcești, rătăcești...”

Un indicator de la marginea șoselei îi anunța că se aflau aproape de Gorize, un loc de nu se știe unde. La puțin timp după aceea, se opriă la o încrucișare de drumuri, unde mai văzură un indicator: SANT'ANDREA ESTE. Un bărbat în uniformă ieși dintr-o clădire mică din lemn, zâmbi și le făcu semn să treacă.

Mergeau încet. Mario îl bătu din nou pe braț și, punându-și genunchii pe volan, își lăsă capul într-o parte, își împreună palmele și închise, pentru o clipă, ochii. Apoi, imitând zgomotul sforăitului, se ridică și făcu un semn hotărât spre Lassiter.

Înțelese.

Americanul se aplecă spre ușă, își relaxa mușchii și-și închise ochii. Aproape îi închise. Trecură pe lângă un indicator care anunța Nord-Gorize și, curând după aceea, ajunseră la o altă clădire. Acoperită cu zgură, de data asta.

Un bărbat în uniformă cenușie ieși afară și-i făcu lui Mario

semn să intre înăuntru. Era clar că dorea să coboare amândoi din camion, dar Mario scutură din cap și, cu un aer milos, arătă spre Lassiter care era, aparent, adormit. Urmă o turuială în italiană și, în cele din urmă, paznicul dădu din cap și ridică din umeri. Spunând *grazie*, Mario sări din camion și-l urmă pe celălalt bărbat în clădire. Lassiter urmări prin pleoapele ușor întredeschise cum Mario se alătură unui grup de bărbați așezați în jurul unei mese, jucând cărți.

Era ciudat să-i asculți vorbind fără să pricepi o vorbă - era atent la fiecare nuanță și particularitate, astfel că scena abia întrezărită din fața lui părea neobișnuit de vie și de complexă. Ce voia să însemne asta? Și asta? Și asta?

Treaba dură douăzeci de minute, timp în care Mario bău, mai întâi o ceașcă de cafea, apoi un aperitiv.

Și încă unul.

Lassiter strângea din dinți, în timp ce oamenii făceau glume și fumau. Din când în când, un ropot de râsete răzbătea din clădire. În cele din urmă, se ridicară cu toții și, unul după celălalt, schimbară *abrazo*. Câteva clipe mai târziu, Mario ieși afară, sări în camion și, făcându-i cu ochiul, porni la drum.

Un indicator îi anunța că se aflau în Slovenia. Văzând asta, Lassiter ridică degetele mari în sus, în semn de victorie. Mario zâmbi și săltă ușor din umeri. A fost un fleac!

Drumul mergea alături de un râu îngust, de-a lungul unei văi de la poalele munților. De ambele părți se vedeau peste tot livezi, vii și formațiuni calcaroase. Pe pământ se așternuse zăpada de vreo doi centimetri și totul părea prosper și bine îngrijit. La intersecții se vedeau indicatoare pe care erau scrise nume de locuri imposibil de pronunțat de către Lassiter: Ajdovscina, Postojna, Vrhnika, Kranj. Singura localitate de care auzise vreodată era destinația lor, Ljubljana, capitala.

Dură o oră și jumătate până ajunseră acolo, dar se treziră deodată în oraș. Nu existau suburbii, doar un oraș frumos în

mijlocul unei țări frumoase. Mario opri în fața unei gări și întoarse capul spre Lassiter.

— Liubliana, zise el.

Era prima oară când americanul auzea cum se pronunță acest nume.

Lassiter îi strânse mâna și tocmai se pregătea să se dea jos, când italianul îi atinse mâneca. Apucând materialul treningului între arătător și degetul gros, spuse ceva care cu siguranță că se traducea prin cuvintele: „Dă-l îndărăt”. Cu un aer uimit, Lassiter își ridică palmele în sus. Apoi își încrucișă mâinile în poală și se uită disperat când într-o parte, când în cealaltă.

Era clar: pantalonii nu mai existau. Zâmbind, Mario porni iar camionul și o luă spre un loc care se dovedi a fi un târg de duminică în cartierul cel mai vechi al orașului. Deși la majoritatea tarabelor se vindeau legume și alimente, mai erau și câteva unde se puteau cumpăra haine. Lassiter găsi o pereche de ginși de mărimea lui și un flanel cu inscripția: „Liubliana, te iubesc”.

Își schimbă hainele în partea din spate a camionului și, după ce-i strânse mâna lui Mario, coborî la Grand Hotel.

— *Aurivederci*, spuse Lassiter.

— Ne vedem mai târziu, răspunse Mario și, după ce-i zâmbi, porni de la marginea trotuarului.

Funcționarul de la recepție era un bărbat chel cu o mustață în furculiță și un nas roșu, lucios. Lassiter ceru o cameră și omul dădu energic din cap.

— Pașaportul?

Americanul făcu un semn negativ.

— Regret, spuse el. Trebuie să-mi scot unul nou mâine dimineață.

Funcționarul se uită la fața lui și se încruntă, îngrijorat.

— Ați suferit un accident? întrebă el, pipăindu-și ușor obraji cu vârfurile degetelor. În mașina dumneavoastră?

Asta-i conveni lui Lassiter.

— Da.

— Oooh, fluieră omul. Îmi pare foarte rău pentru dumneavoastră. Vreți un doctor?

Lassiter scutură din cap.

— Nu, mă întorc în State mâine. Acum n-am nevoie decât de puțină odihnă.

— Sigur că da, răspunse funcționarul, dându-i un formular de înregistrare ca să-l completeze.

Dimineața, Lassiter găsi un magazin bărbătesc în cartierul vechi al orașului, unde cumpără un costum italian și tot ce-i mai trebuia. În timp ce pantalonii îi erau scurtați puțin, luă un mic dejun – cafea și cornuri, răsoi *Herald Tribune* și cumpără un baston la farmacia locală. Pe urmă, se întoarse să-și ia costumul și celelalte haine pe care le cumpărase.

Se apropia de prânz când ajunse din nou la hotel. Se schimbă repede și ieși din nou ca să-și facă niște fotografii de pașaport. Pe urmă, porni pe jos spre ambasada americană de pe Strada Prazakova și, ajuns acolo, minți fără rușine. Fusese la cazino în noaptea din ajun. Avusese de-a face cu o fată. Urmase un scandal cu unul dintre localnici. Când se trezise, era din nou la hotel, dar pașaportul îi dispăruse – și se simțea ca și cum fusese înfrânt într-o încăierare. (Deși nu-și amintea să fi fost implicat într-o încăierare.)

Funcționara părea a avea în jur de douăzeci și ceva de ani și pe hainele ei era scris „Bennington” de mai multe ori.

— Credeți că vi s-a furat? Întrebă ea.

— Nu știu, răspunse Lassiter. Mi-amintesc de noaptea asta ca prin vis.

— În sfârșit... ați anunțat la poliție?

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă nu cred că soția mea mă va-nțelege.

— Ah!

Spre mirarea lui, fu crezut pe cuvânt. Și, spre ușurarea

lui, nu apăruse nimic pe computerele ambasadei care să sugereze că cineva din Italia căuta un turist criminal pe numele de Joseph Lassiter. Până la urmă, nu se declanșară nici un fel de alarme. Formalitățile fură foarte simple și, peste o oră, avea un pașaport temporar, valabil pentru un an.

Așa se petrecură lucrurile. Găsi un zbor la Air Adria care îl transportă la Paris în aceeași după-amiază. Acolo, un autobuz îl duse de la Aeroportul Orly la Charles de Gaulle, unde își cumpără un bilet pentru Washington la Compania United. Făcându-se comod pe un loc din cabina de clasa întâi, îi comandă stewardesei o Bloody Mary, se lăsă pe spătar și închise ochii.

Ascultând vocile din jurul lui, se simțea aproape ca și cum s-ar fi aflat deja înapoi, în Statele Unite ale Americii. Personalul de serviciu avea accentul minunat din centru-vest și lui Lassiter îi venea să le dea niște bacșișuri doar pentru că vorbeau.

În cele din urmă, avionul 747 începu să huruie, instalându-se în capul pistei, motoarele intrară în turație maximă și aparatul porni spre orizont. Câteva clipe mai târziu, se aflau în aer, survolând Bois de Boulogne. Se auzi trenul de aterizare ridicându-se. Semnul centurii de siguranță dispăru. Și una dintre stewardese apăru cu paharul de Bloody Mary.

— Dumnezeu! exclamă ea, în timp ce-i punea băutura pe tavă, ce-ați pățit?

— Adevărul este, răspunse Lassiter, că am căzut de pe o stâncă.

Ea îi oferă un zâmbet radios, o pungă de alune și o palmă jucăușă pe braț.

— Nu pot să cred, zise ea.

— Zău. Ăsta-i adevărul.

— Ei, bine, cum ați reușit? întrebă ea, așezându-se pe locul de lângă el și punând picior peste picior, cu un fâșâit electric al desuurilor.

Lassiter ridică din umeri.

— N-a fost greu, zise el. Mi-am dat, pur și simplu, drumul.

Apoi atinse marginea paharului de geamul de plastic și ciocni în gând în sănătatea lui Roy Dunwold. Pentru nemărginirea albastră de afară.

— Cioc! răspunse ea. Cioc, cioc!

30.

— Foarte urâtă furtună, domnule! Foarte urâtă. Un adevărat viscol.

— Da, se vede, răspunse Lassiter, sperând că Freddy nu uitase să-i curețe aleea. Nu pare să fi fost un fleac.

— Așa-i, domnule! Puteți să mă credeți! Am scris acasă despre „Furtuna din nouăzeci și șase”.

— Unde-i asta? întrebă Lassiter, uitându-se la nămeții de zăpadă care străluceau în lumina lunii.

— Ce, domnule?

— Acasă.

— Ah... În Munții Pindului, domnule. Dar așa-i spun cei de la televiziune: „Furtuna din nouăzeci și șase”. Foarte dramatic.

— Aici, sus, o iei la stânga.

— Pot să vă întreb, domnule? Ați călătorit departe?

— În Italia.

Șoferul dădu din cap.

— Și v-au prădat?

Lassiter scutură din cap.

— Nu. Au făcut orice altceva, dar de prădat nu m-au prădat.

— Permiteți să vă felicit.

— Pentru ce?

— Pentru că nu v-ați luat multe bagaje în călătorie. Chiar ca emigrant...

— După colț, la stânga.

— Foarte bine... Chiar ca emigrant, eu mi-am adus mult mai multe lucruri în America. Dar îmi dau seama că nu vă place să vă atașați de obiecte, domnule... o jachetă de schimb. Nu mai mult! Sunteți foarte înțelept.

— Mulțumesc. Nu mă atașez de nimic.

— Îmi dau seama, domnule.

— Este aleea de pe dreapta.

— Casa aia foarte mare?

— Da, aia.

— Sfinte, Dumnezeuule! E așa de modernă...

— Mulțumesc.

— Mi-amintește de Leonard Nimoy.

Lassiter îi dădu șoferului două hârtii de douăzeci, refuză chitanța și-i spuse să păstreze restul. Cu o mică fluturare de mână, se întoarse și urcă scările spre intrarea principală.

Acolo avu o clipă de ezitare. Casa era în întuneric, întuneric beznă... și nu așa o lăsase. Ori de câte ori călătorea, Joe Lassiter avea grijă să lase o lumină, două aprinse, nu atât pentru a-i descuraja pe spărgători, cât ca să se simtă bine la întoarcerea acasă. Dar în mod sigur lumina pe care o putea vedea acum era dioda roșie a sistemului de alarmă, clipind fără încetare într-un panou de aluminiu de lângă ușă.

„Cel puțin, alarma funcționează”, își zise Lassiter, amintindu-și că o cumpărase împreună cu o baterie care se punea în mișcare ori de câte ori era o pană de curent.

Având casa și biroul protejate de sisteme de securitate moderne, Lassiter își dădea seama că era o adevărată prostie să lase o cheie afară. „Nici nu-ți închipui cât de ușor se găsesc asemenea chei” i se spusese. „Se folosesc detectori de metale, se cercetează toate locurile...”

Prin urmare, Lassiter nu povestise nimănui despre cheie,

dar îi plăcea s-o aibă acolo. Cheia nu putea să fie de prea mare folos nimănui, își zicea el, dacă nu cunoștea codul alarmei. Pășii cu greu prin zăpada care-i ajungea aproape până la șolduri, apoi se aplecă sub tablier. Își ținea cheia pe una din grinzi, unde nu vedeai nimic din afară și puteai da de ea numai prin pipăit. Acolo era! Făcu un pas, bâjbâi după butonul care punea în funcțiune alarma și apăsă pe clapele codului care deschideau ușa.

Apoi închise ușa după el și rămase pironit în întuneric, ascultând șoaptele casei. După Napoli, devenise mai prudent în privința felului în care intra într-un loc. Dar nu era nimeni și nimic. Doar lumina blândă a zăpezii, strecurându-se prin fereastră. Încercă butonul de iluminat de pe perete, dar fără rezultat. Nici luminile din hol nu funcționau, și atunci își dădu seama că și căldura era închisă.

Lassiter oftă. Temperatura casei era destul de scăzută, dar chiar și așa, nu va trebui să se ducă la hotel. În birou se putea aprinde un foc și exista o canapea de piele care se putea transforma în pat. Va dormi acolo, și dacă lumina nu se aprindea a doua zi dimineață, se va muta la Willard până se va repara.

Telefonul funcționa încă, bineînțeles, și Lassiter îl folosi ca să anunțe lipsa de electricitate. Femeia care răspunse râse de anunțul lui și-l întrebă:

— Unde-ați fost până acum? De trei zile, electricitatea a fost complet întreruptă la McLean! Dar o vom restabili destul de curând.

Și așa și făcură.

Când Lassiter se trezi, focul se stinsese, dar se dăduse drumul la căldură și casa nu mai era rece, doar răcoroasă. Porni pe covor spre baie unde găsi destulă apă caldă ca să facă un duș încropit și se îmbracă rapid. Tocmai se gândea că avea multe de făcut la birou, când auzi zbârnăitul surd venind din afara biroului.

Computerul era deschis. La un moment dat în timpul nopții, când începuse să meargă electricitatea, trebuie să se fi pus iar în funcțiune. Lassiter se duse la masa lui de lucru unde se vedea lucind monitorul și-l închise. Apoi rămase să mediteze la asta.

Dacă computerul se pusese iar în funcțiune înseamnă că fusese deschis când se întrerupsese electricitatea – cu trei zile în urmă. Ceea ce însemna ori că el uitase să-și închidă computerul când plecase în Italia, aproape cu o lună în urmă, ori că pătrunsese cineva în casă.

— Eu n-am lăsat computerul deschis, mormăi Lassiter. Nu mi s-a întâmplat așa ceva niciodată.

Ceea ce înseamnă că cineva intrase în casă în lipsa lui. Dar și asta era absurd. Alarma funcționa, și era de bună calitate. Dacă cineva reușise să treacă peste ea, însemna că era un profesionist. Și totuși își spuse Lassiter, aruncând o privire în jurul lui, nu se furase nimic. Pe măsuta de toaletă se afla un ceas de mână Breitling de două mii de dolari. Aparatul stereo era neatins și la băuturi nu se umblase. Într-un colț al biroului, dulapul mic de sticlă nu fusese deranjat; înăuntru se aflau ediții princeps evaluate la peste 25 000 de dolari. Litografiile din living aveau o valoare și mai mare.

Totuși, nimic nu fusese atins. În afara computerului.

Lassiter se așează în fața aparatului și apăsă pe butonul Enter de trei, patru ori. Fișierul *autoexec. bat* trecu prin rutina obișnuită, până când, în mijlocul ecranului, apăru un cuvânt: „Parola?”

De fapt, aceasta nu era un cuvânt, ci o combinație de litere, numere și semne de punctuație cu valoare de simbol – un limbaj păsăresc – care nu putea fi ghicit fiindcă nu era nici cuvânt, nici expresie. Până când combinația nu era introdusă în computer, hard discul rămânea inaccesibil: nu erau posibile nici un fel de operații și nu se putea obține nici o informație. Totuși... o persoană foarte talentată trecuse peste alarma de siguranță și ajunsese direct la computer.

Era oare posibil ca parola să-l fi oprit? Lassiter nu știa. „Dar pentru asta sunt făcute parolele, își spuse el: să țină lumea la distanță. Așa-i, adăugă el, dar și alarmele tot pentru asta sunt făcute.”

Întinzând mâna spre locul de pe podea unde se afla computerul, Lassiter pipăi ca să dea de butonul Închis/Deschis. Îi trebui ceva timp ca să-l găsească și, uitându-se în jos, își dădu seama de ce: computerul fusese mutat mai încolo, nu departe dar, sigur, mai încolo. În covor rămăsese o adâncitură, acolo unde aparatul stătuse mai multă vreme. Acum era cam cu vreo doi centimetri și jumătate mai încolo.

„Ai halucinații, își spuse el. Probabil că l-ai lăsat deschis când ai plecat în Italia. Asta ar explica totul.”

Numai că nu era adevărat. Și el știa că nu era adevărat.

— Salut, Joe.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Bine-ați venit, domnule Lassiter.

— Ne pare bine că vă vedem din nou.

Exclamații și fluturări de mâini, zâmbete și priviri de solitudine sinceră îl urmăriră pe Lassiter în timp ce trecea pe lângă șirul de boxe și combina frigorifică spre sanctuarul propriului birou. După ce închise ușa în urma lui, își aruncă haina și bastonul pe canapea, ridică intercomul și îi spuse secretarei:

— Vezi dacă Murray Fremaux e pe-aici.

— Vreți să spuneți tipul care se ocupă de computere?

— Da.

— O să mă interesez, dar ați primit vreo cincizeci de apeluri...

— Foarte bine... spune-i lui Murray să vină la mine.

Două minute mai târziu, Murray intră în birou cu o ceașcă de cafea într-o mână și o expresie îngrijorată în privire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lassiter.

— N-am mai fost niciodată în biroul dumneavoastră.

- Ei, și? Stai jos.
- Bine, dar...
- Ce?
- Nu știu ce să spun... Vreți să mă concediați?
- Nu.
- Minunat! răspunse Murray, trântindu-se pe un scaun.

Tocmai mi-am cumpărat o Camry.

— Felicitări. Acum te rog să fii atent. Cred că cineva mi-a pătruns în casă cât timp eram plecat din țară.

Murray se încruntă.

- Credeam că aveți o alarmă.
- Da. Au reușit să treacă peste ea.
- Să treacă peste ea? întrebă Murray.
- Da.

Murray rămase o clipă pe gânduri, apoi întrebă:

- V-au furat ceva?
- Nu. După câte am observat, nimic. Dar... mă gândeam că poate au accesat computerul.

Murray aprobă din cap.

- Se poate, zise el.
- De fapt... nu înțeleg cum puteau să afle ceva. Vreau să spun, există o parolă...
- Parolele pot fi violate.
- ... și tot ceea ce e, într-adevăr, important e cifrat.

Murray îl privi sceptic.

- Ce folosiți?
 - Cifrul N.
 - Un program bun, răspunse Murray.
 - Deci... n-au reușit să se aleagă cu nimic. Nu-i așa?
- Murray ridică din umeri.

— Nu știu. Ați mai observat și altceva?

Lassiter stătu să se gândească.

- N-aș putea spune, zise el. De fapt...
- Ce?
- Cred că... mi s-a părut că au mutat computerul.
- De ce credeți asta? întrebă Murray.

— Fiindcă... fiindcă a fost mutat... M-am dus să-l închid și am văzut că era cam cu vreo doi centimetri mai încolo... vreau să spun mai încolo de locul unde se află de obicei.

Murray dădu iar din cap și spuse:

— Pare-se că v-au dus la curățătorie.

— Ce?

— Părerea mea este că au scos hardul din carcasă, au copiat conținutul și l-a pus la loc. Dacă, într-adevăr, au făcut asta, parola nu mai folosea la nimic. Face parte din sistemul de accesare al computerului.

— Și fișierul cifrat...

Murray dădu din cap, cu o expresie de regret.

— Depinde. Unde vă țineți cheia? Pe o dischetă sau pe hard disc?

— Pe hard disc.

Murray tresări.

— Mare greșeală, zise el.

— Deci, au obținut tot...

— Probabil.

Lassiter oftă. Se gândea la mesajele pe care le trimisese de la Montecastello, conținând lista femeilor care trecuseră prin procedurile Clinicii Baresi, la cererea făcută lui Judy de a-l contacta pe Riordan, și așa mai departe. Din fericire, acele mesaje fuseseră trimise din computerul lui portabil – așa că cel puțin acelea erau în siguranță.

— Păreți ușurat, spuse Murray.

Lassiter aprobă din cap.

— Am trimis niște mailuri din Italia. Era vorba despre o chestiune destul de delicată.

Murray își feri privirea.

— Ce-i? Întrebă Lassiter. Ce s-a întâmplat?

Murray clătină din cap.

— Probabil că au pus mâna și pe ele.

— Ce zici? Cum? Asta-i imposibil.

— Nu cred. Dați-mi voie să vă întreb ceva. Când faceți conectarea la Internet, cum procedați?

Lassiter ridică din umeri.

— Simplu. Totul este automat. În esență, eu apăs doar pe Alt-E. Computerul face restul.

Murray încuviință din cap.

— Așa mi-am închipuit și eu. Folosiți o procedură de conectare automată... un macro, nu-i așa? cu parola inclusă.

— Ei, și?

— Deci, cel care v-a pătruns în casă a avut acces și la asta.

Lassiter săltă din umeri.

— O să schimb parola.

— Bună idee, răspunse Murray, regretându-și, în aceeași clipă, ironia. Dar asta funcționează doar într-o direcție. Până acum, v-au și receptat vechiul e-mail... indiferent de ce computer ați folosit.

Lassiter se holbă la el.

— Este stocat pe serverul dumneavoastră local de Internet, explică Murray. Orice persoană care a fost în posesia parolei poate să vă acceseze vechile mesaje.

Lassiter se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii. Deci așa au reușit ei să afle, își spuse. „Așa au știut unde era el. La Montecastello. La Aquila.” După o clipă, deschise iar ochii.

— Mulțumesc, zise. Mi-ai fost de mare ajutor.

Murray se ridică de pe scaun și dădu din umeri.

— Îmi pare rău, zise el și dădu să pornească spre ușă.

— Nu e vina ta. Dar, stai puțin, Murray...

— Da, domnule?

— Când treci pe lângă biroul lui Judy, roag-o să vină o clipă să discute ceva cu mine.

Murray șovăi în pragul ușii.

— Judy? întrebă el.

Lassiter își ridică privirea de pe birou.

— Da. Judy Rifkin. Șefa ta.

Murray înghiți în sec.

— Nu cred că-i aici.

Lassiter părea uimit.

— Cum nu-i aici? Se uită la ceas: era zece și jumătate.

— Cred că abia după-masă iese din spital.

— Ce spital?

— Cred că Sibley.

Lassiter avea un aer perplex.

— A avut un accident, zise Murray.

— Ce accident?

Murray dădu ochii peste cap.

— A fost un fel de petrecere, nu știu cu ce ocazie. Dar... se pare că a deschis o sticlă de șampanie... și... și s-a lovit în ochi.

Lassiter rămase ca trăsnit.

— Cu ce?

— Cu dopul.

— Glumești.

— Ei, înțeleg eu la ce vă gândiți: e un moft de accident, dar... de fapt, cred c-a fost ceva destul de serios. Mike spunea că au trebuit să-i dea calmante ca să nu-și miște ochiul. Erau îngrijorați în privința retinei. Totuși, nu s-a ales cu nimic care să aibă urmări în viitor.

Lassiter era uluit.

— Când *s-a întâmplat* asta?

— Vineri seară, răspunse Murray și, după ce făcu un mic semn cu mâna, închise ușa în urma lui.

Lassiter rămase pironit locului, privind obiectele de pe biroul său, încercând să se hotărască pe care să-l azvârle. Nu cu ornamentul japonez din fildeș, nici cu scarabeii... Ăștia-i plăceau prea mult. Poate cu prespapierul sau cu roata de scotch. Sau cu foarfecele! Foarfecele s-ar înfige bine!

Până la urmă, nu azvârli cu nimic. Se ridică în picioare și, uitând de baston, porni cu pas șchiopătat de-a lungul holului spre boxa lui Freddy, o încăpere de doi metri pe doi, dominată de un afiș uriaș reprezentând *Metropola* lui Fritz

Lang.

— Salut, șefu'! Bine-ai venit! Făcu un semn spre fața burdușită a lui Lassiter. Pare c-ai sosit exact la țanc.

— Da. Ei... mulțumesc, spuse Lassiter, trăgându-și un scaun lângă biroul lui Freddy. Ai un minut liber?

Freddy se rezemă de spătarul scaunului, își încrucișă brațele și așteaptă.

— Vreau să-ți cer ceva. E urgent!

— Ai auzit de Judy?

Lassiter făcu un semn de aprobare.

— Da, de asta am venit la tine. I-am trimis o notă la sfârșitul săptămânii. Cred că n-a primit-o.

— Cred că ai dreptate.

— Murray se pricepe să facă rost de orice. Spune-i că vreau să copieze de pe computer o notă de două pagini pe care i-am trimis-o... Lassiter stătu să socotească... Trebuie să fi fost vineri seara, ora voastră.

— Okey.

— Când faci rost de ea, te rog să lași baltă orice altă treabă. În esență, sunt două lucruri: o listă cu nume de femei... cred că sunt treisprezece... care trebuie să fie contactate imediat. Și date despre un om de știință numit Baresi - cărți, articole, tot ce se poate găsi.

Freddy dădu din cap.

— Am înțeles. Dar... ce-i mai important?

— Femeile.

— O să le spun băieților de la cercetare să strângă datele, iar eu mă ocup de lista femeilor.

Lassiter îi mulțumi și porni înapoi spre biroul lui. Voia s-o sune pe Judy, dar înainte să facă asta avea nevoie să stea de vorbă cu Riordan. Și cu cei de la Aquila.

Îi lăasă lui Riordan un mesaj pe mesageria vocală, rugându-l pe detectiv să-l sune cât de repede posibil, apoi făcu o comandă telefonică, cerând pensiunea din Montecastello.

— *Pronto!*

- Hugh?
- Nu, aici Nigel.
- Nigel! La telefon, Joe Lassiter.
- Ah. Urmă o pauză. Ce mai faci?
- Am fost cam maltratat.
- Ei... am avut și noi parte de porția noastră.
- Știu.
- Ai auzit de părintele Azetti?

Lassiter aprobă din cap, uitând că Nigel nu-l putea vedea.

- Eu sunt cel care l-a descoperit în biserică.

- Ei, bine, au mai găsit o victimă...

- În pădurea din spatele orașului.

Pauza fu chiar mai lungă de data asta. În cele din urmă, Nigel spuse:

- Exact!

— Nu era o victimă, răspunse Lassiter. A încercat să mă omoare, și pe preot tot el l-a omorât, sau prietenul lui. Dar uite ce-am să fac: o să intru în legătură cu ambasada italiană, să le dau o declarație...

— Înainte de a face asta... cred că ar fi bine să te consulți cu un avocat.

- De ce? Întrebă Lassiter.

— Ei, bine... când omul ăla a fost găsit în pădure... eu și Hugh am fost convinși că trebuie să fii dumneata. Doar ai spus că vrei să te duci pe la Azetti. Pe urmă, am auzit că a fost găsit cadavrul... Și, văzând că nu te întorci la pensiune... îmi pare rău, dar ne-am dus la poliție.

- Nu-ți face griji cu asta.

— Nu pot să-ți spun ce ușurare am simțit... Vreau să spun atunci când am aflat că era vorba despre altcineva. Dar acum... cred că poliția vrea să-i ajuți la cercetări.

— Asta nu mă miră, răspunse Lassiter, în timp ce legătura telefonică numărul doi începu să clipească. Rămâi la aparat, o secundă. Apăsă pe butonul Continuare și trecu la firul doi. Lassiter, spuse el.

- Joe! Aici Jim Riordan!

— Așteaptă o clipă, zise Lassiter și se întoarse la linia numărul unu. Uite ce e Nigel, trebuie să vorbesc pe celălalt fir. Anunță poliția că o să iau legătura cu ambasada din Washington. Și, fiindcă tot te duci acolo, cred c-ar fi o idee bună să duci registrul de oaspeți la poliție.

— Registrul? Dar... de ce?

— Fiindcă cei care l-au omorât pe Azetti s-ar putea să vină să-l caute. Sunteți mai în siguranță în felul ăsta.

— Foarte bine. Am să-ți urmez sfatul.

— Trebuie să închid, spuse Lassiter și apăsă pe butonul doi. La revedere.

— Am niște vești, spuse Riordan.

— Bune sau rele?

— Cât se poate de bune! Ți-am găsit individul.

— Ce individ?

— Pe Grimaldi.

— Ce?

— Îl aducem într-o oră. Vrei să vii cu mine pân-acolo?

Douăzeci de minute mai târziu, Lassiter se afla lângă Riordan în mașina fără număr a detectivului, o Crown Victoria, îndreptându-se către nord, pe centura spre Maryland. O lumină roșie se rotea pe tabloul de comandă, în timp ce mașina rula puțin sub o sută cincizeci de kilometri pe oră.

— Când ne întoarcem la birou, zise Lassiter, am o listă de nume pentru tine.

— Ah, da? Ce fel de listă?

— O listă de execuții. De femei și de copii. Trebuie să intri în contact cu poliția locală ca să le asigure protecția.

Riordan băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o fotografie.

— Ia uită-te la asta, spuse el, dându-i-o lui Lassiter.

Era o poză a lui Grimaldi, stând pe veranda unei case vechi, în stil victorian. Deși o jumătate din față îi era plină de cicatrice, era, cu siguranță, el. Lassiter zâmbi.

— De unde-o ai? Întrebă el
— A fost luată când era urmărit. Cu lentile de distanță. Poți să-ți dai seama după hârtie. A fost făcută de FBI alaltăieri.

— Cum au dat de el?

— Ți-amintești de infirmieră?

— Da.

— S-a dovedit că locuiește într-o casă colectivă, la nord de Frederick. Într-un loc pe nume Emmitsburg.

— O casă colectivă, zici? Să-ncerc să ghicesc?

— Nu-i nevoie. Spune-mi doar: „Ți-am zis eu” și las-o baltă.

— Deci, despre ce-i vorba? O mănăstire?

— I se spune casă de reculegere. De fapt, nu e decât o casă mare pe niște coclauri...

— Și aparține Umbrei Domini?

— Da. După cum ni s-a spus la biroul consiliului juridic, casa este proprietatea Umbrei. Nu numai c-ai avut dreptate în legătură cu nenorocitele de chei, dar chiar ai spus că grupul ăsta are o proprietate în Maryland, zise Riordan, clătinând din cap.

Lassiter se lăsă pe spătarul scaunului cu un oftat și merse înaintea în tăcere încă vreo nouă, zece kilometri. În cele din urmă nu se mai putu stăpâni.

— Vezi, zise Lassiter, întorcând capul spre Riordan. Ți-am spus eu!

Douăzeci de minute mai târziu, dădură colțul unei străzi cu trei benzi, în partea de vest a Emmitsburgului, unde cinci mașini nenumerotate, o ambulanță și o camionetă de la comunicații așteptau în spatele unei linii de demarcație din bandă galbenă. O dubă de un negru mat și puternic blindată era parcată în mijlocul străzii, în timp ce un elicopter se răsucea deasupra, bătând aerul cu rotoarele. Alături, doi polițiști locali făceau glume cu un grup de copii pe biciclete BMX.

Ținta atenției tuturor era o casă mare în stil victorian,

aflată în mijlocul unui luminiș înconjurat de grădini iernatice și stejari desfrunziți. Pe pajiștea din fața casei, înconjurată de zăpadă, se afla o statuie a Fecioarei Maria ținându-L în brațe pe pruncul isus.

Riordan parcă lângă trotuar și, împreună cu Lassiter, porniră spre camioneta de la comunicații. Un bărbat cu un aer serios, îmbrăcat într-o jachetă de fâș albastră, stătea pe bancheta din față cu ușa deschisă, vorbind la un celular. Văzându-l pe Riordan, își ridică bărbia, în chip de salut mut. Vreo doisprezece alți bărbați stăteau, adunați în grupuri, în jurul camionetei, așteptând să se întâmple ceva. Toți purtau jachete de fâș cu FBI scris pe spate.

— Ăsta-i Drabowsky, zise Riordan. E al doilea în ierarhia cadrelor superioare de poliție din Washington.

— Ce s-a întâmplat cu „Derek”?

Riordan își îngustă ochii și mimă o lovitură dublă.

— Ai o memorie bună, spuse el.

— Deci?

— Nu știu. A fost mutat în alt serviciu, cam așa ceva. Acum îl am pe Drabowsky. E cu mult mai în vârstă.

— Sunt convins că este, dar ce caută aici?

— Ei, în general, aș putea spune că el conduce spectacolul.

— Asta văd și eu, dar ce urmărește?

— Un furt armat de mașină. Biroul are legile lui.

— Nu la asta mă refeream. Ce mă miră pe mine este: de când a devenit o problemă să-l arestezi pe unul ca el?

Înainte ca Riordan să aibă timp să răspundă, Drabowsky aruncă telefonul pe locul de lângă el, își scoase picioarele din camionetă și sări jos.

— OK, ascultați! strigă el, bătând din palme ca să atragă atenția agenților. Sosesc peste trei minute. Sunt opt. Unul câte unul! Opt! *Ocho!* A priceput toată lumea? Agenții murmurară c-au înțeles. Imediat ce ies, Winkelman și Seldes îi vor identifica în camionetă. Când dau eu semnalul, și numai atunci... Unitatea Specială va intra în casă și o va

evacua cameră cu cameră. După ce se va face asta, vom executa percheziția. Are cineva întrebări? Drabowsky aruncă o privire în jurul lui. OK... Încă ceva. Nu uitați! Asta nu-i o casă în care să dai buzna! Apartine unei comunități religioase! Doar unul dintre cei ce se află acolo este acuzat de crimă... deci, păstrați-vă firea, domnilor! OK? Foarte bine. Să începem!

Agenții se însuflețiră brusc, ocupându-și pozițiile în spatele mașinilor și al celorlalte vehicule, în timp ce Drabowsky se îndreptă spre Riordan, cu mâna întinsă.

— Drăguț din partea dumitale c-ai venit, zise el.

Riordan ridică din umeri.

— Mă aflam prin preajmă. Dar aș vrea să-ți prezint pe cineva, Joe Lassiter – Tom Drabowsky.

Drabowsky se încruntă, dar îi strânse mâna.

— Sora lui Joe a fost... începu Riordan.

— Știu, răspunse Drabowsky. N-ai intenția să faci nimic care să creeze senzație în ziare, nu-i așa?

Lassiter negă din cap.

— Nu, vreau doar să-l văd pe ticălosul ăla.

— Foarte bine, fiindcă...

— Atenție! zise Riordan. Iată-i că vin.

Ușa casei fu smucită de perete și o femeie de vârstă mijlocie păși afară, cu mâinile pe creștetul capului. Era urmată de un băiat cu aspect de licean, care nu se putea stăpâni să nu zâmbească superior și de o bătrână care împingea un cadru de aluminiu. Unul câte unul, cei ce ieșiseră din casă se apropiară pe poteca grădinii în direcția străzii, unde agenții FBI îi luau pe fiecare de braț și îi conduceau spre fundul camionetei, ca să fie identificați.

— Uite-o! murmură Riordan în clipa când apărură infirmiera, cu ochii pironiți în pământ. După ea venea un coreean solid, urmat imediat de un funcționar poștal în uniformă, un spaniol bine îmbrăcat și o femeie tânără într-o salopetă.

După care nu mai apărură nimeni.

— El unde este? Întrebă Lassiter, după o pauză lungă, tensionată.

Riordan bătu din picioare ca să se încălzească și clătină din cap.

— Nu știu, spuse el, aruncându-i o privire lui Drabowsky, care vorbea preocupat, dar calm, la un celular.

Deodată, se produse o agitație pe o latură a casei: trei agenți FBI alergau cu spatele încovoiat spre ușa de la intrare, apoi spre ușile din spate, aplecându-și capetele când treceau pe sub ferestre. Unul câte unul se strecurară în casă, dând naștere unei tăceri lungi și grele pe stradă.

Lassiter se aștepta să audă o ploaie de împușcături. Dar nu se auzi nimic. Trecu un minut, apoi încă unul. Pe urmă, al treilea. În cele din urmă agenții ieșiră ridicând din umeri cu toții și scuturând din cap, în timp ce își vârau pistoalele în tocuri.

— OK, strigă Drabowsky, să aruncăm o privire împrejur.

În clipa următoare, el și alți doi agenți porniră pe poteca ce ducea spre casă.

Lassiter întoarse capul spre Riordan.

— Cred că se așteptau să-l găsească pe Grimaldi înăuntru.

— Și eu la fel, răspunse Riordan.

— I-au făcut o fotografie. Era exact acolo.

— Știu.

— Atunci, ce naiba...?

— Nu știu.

Lassiter și Riordan îl urmară pe Drabowsky pe potecă, în timp ce urcau scările din față, agentul FBI le tăie drumul.

— N-aveți voie să intrați aici, zise el.

Riordan trecu pe lângă el, fluturându-și legitimația.

— Poliția Fairfax. Este cazul nostru.

Nemulțumit, agentul făcu un pas în lături.

Scena din interiorul casei avea o simplitate căutată. Pereții erau albi și mai mult goi, podeaua de lemn de esență tare era bine lustruită. Lassiter nu văzu nici un

televizor sau aparat stereo, iar mobila era puțină – toate piesele fiind vechi. Singurele „ornamente” erau crucifixele de deasupra ușilor și o fotografie de opt pe zece înrămată pe un perete al fiecărei camere, reprezentându-l pe Silvio della Torre zâmbind blajin.

Spațiile comune ale casei erau spartan-funcționale și nu prezentau nici un interes. În sufragerie se afla o masă de brad lungă, cu bănci de lemn de fiecare parte și nimic altceva. În bucătărie, o supă de varză fierbea încet pe o sobă de porțelan care apucase și zile mai bune. În living se vedeau opt scaune cu spătarul drept, dispuse în cerc, ca și cum încăperea era folosită pentru discuții de grup, ceea ce, probabil, și era.

Majoritatea agenților FBI se aflau în camerele de dormit, scotocind prin sertare. Lassiter și Riordan trecură dintr-o cameră în alta, în căutarea lui Drabowsky. În cele din urmă, dădură de el.

Căuta într-un scrin ce se găsea într-o cameră unde nu mai vedeai altceva decât o saltea și o lampă cu picior. Lângă saltea observară un vas cu silvadin și un coș de gunoi umplute pe jumătate cu bandaje de tifon.

— Asta-i camera, zise Lassiter, luând în mână un exemplar din *L'Osservatore Romano*. A fost aici.

Drabowsky aruncă o privire peste umăr.

— Ne-a scăpat, spuse el.

— Ghinion! răspunse Riordan.

— Trebuie să vedeți camera de baie din capul holului, remarcă Drabowsky. E ca un spital de campanie. Fata se ocupa foarte bine de el.

— Pot să pun o întrebare? interveni Lassiter.

Drabowsky îl privi, ridicând din umeri.

— Cum dracu' a fugit?

Drabowsky clătină din cap.

— Nu-i nevoie să vorbiți urât, spuse el, pe un ton afectat.

— Era sub urmărire! insistă Lassiter. Cum dracu' a fugit în timp ce voi erați în pragul casei lui...

— Nu era sub urmărire, răspunse Drabowsky.

— Aiurea! exclamă Riordan.

— Am văzut fotografia, zise Lassiter.

— Urmărirea s-a încheiat ieri seară.

Riordan rămase cu gura căscată.

— Ce-ați *făcut*?

— Cine a avut ideea asta imbecilă? întrebă Lassiter.

— Eu, răspunse Drabowsky.

Lassiter și Riordan schimbă o privire.

Riordan dădu din cap.

— Tom, pentru numele lui Dumnezeu! Cum de ți s-a părut asta o idee bună?

— Fiindcă asta-i o zonă rurală! urmă Drabowsky. Poate c-ați observat. Sunt o jumătate de duzină de oameni care intră și ies din casă și camioneta stă afară ca o navă spațială! N-am vrut să-l sperii, okey?

— Okey? Nu, nu-i „okey”! Nenorocitul a șters-o!

— Nu s-ar părea, răspunse Drabowsky.

Lassiter se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere, cu Riordan pe urmele lui.

— Foarte prost! mormăi Lassiter. Ceva nu-i în regulă cu treaba asta.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Nici măcar nu are sens.

— Știu.

— Vreau să spun: *ce dacă* Grimaldi descoperea că era urmărit? Ce-ar fi trebuit să facă? Să iasă de acolo pe sub pământ? Nu știu. Nu știu ce-a fost în capul lor.

În timp ce părăseau casa și se îndreptau pe potecă spre locul unde așteptau mașinile și camionetele, Lassiter o văzu pe infirmieră stând de vorbă cu agentul FBI. Avea cătușe la mâini, totuși zâmbea... cu beatitudine, în timp ce răspundea la întrebări.

Lassiter șovăi.

— Nu face asta! zise Riordan.

Dar Lassiter nu se putu stăpâni. Porni spre ea, o apucă de

braț și o răsuci pe loc.

— Prietenul tău mi-a măcelărit familia. Știi asta, nu-i așa? I-a omorât în timp ce dormeau. Un adevărat bandit.

— Hei, strigă omul armatei, îndepărtând mâna lui Lassiter. Hei, hei, hei! Potoliți-vă!

Juliette îl privi cu tristețe în ochii ei căprui.

— Îmi pare rău, zise ea. Dar... la ce vă așteptați?

Brusc, Riordan se repezi între ei, ca un Mahatma Gandhi irlandez, aruncându-și mâinile în aer.

— Haide! Haide. Hai să mergem. Nici o problemă! Luându-l pe Lassiter de braț, îl trase de lângă infirmieră și-l conduse spre Crown Victoria.

— La ce mă *așteptam*? bombăni Lassiter. La ce dracu' mă *așteptam*?

Abia joi se întoarse Judy la birou și când apăru purta un platură negru peste ochiul stâng.

— S-a terminat, zise ea, închizând ușa în urma ei.

Lassiter ridică ochii spre ea.

— Ce s-a terminat? Cariera ta de arbitru?

Judy se opri și-și înclină capul pe o parte.

— Nu, răspunse ea, cariera ta de detectiv particular.

Lassiter se lăsă pe spătarul scaunului.

— Da? răspunse el, iritat de propriul lui efort.

— Da, asta sărbătoream. Am făcut o înțelegere. În orice caz, în principiu.

Se lăsă să cadă pe un scaun și-și puse picior peste picior.

— Imediat ce avocații lor pun la punct actele și avocații noștri le verifică, nu mai ai ce căuta aici.

— Perfect! Cum stai cu ochiul?

— Ochiul o să fie în regulă. Te interesează ce sumă o să primești sau mai bine să-ți dau cât se cuvine și să păstrez restul?

— Nu, răspunse Lassiter, râzând. De fapt, mă interesează foarte mult.

— Mă gândeam eu c-o să te intereseze. Dacă tragem linie

- 185.

— Zău?

— Din care oprești douăsprezece. Restul merge la acționarii minoritari.

— Ca tine.

— Ca mine și ca Leo, și ca Dunwold. Și ca toți ceilalți. Până și Freddy are vreo două acțiuni. În orice caz, destul ca să cumpere o mașină.

— Asta se cheamă împărțire de profit.

— Știu cum se cheamă.

Telefonul interior sună și Lassiter răspunde, moale:

— Da... Ascultă o clipă, apoi își puse mâna peste receptor. Vorbeam de lup și... zise el. Apoi: în regulă. Trimite-l aici.

Judy îl privi întrebător.

— E Freddy... te deranjează?

— Nu, răspunde Judy, dând să se ridice. Mă întorc.

Lassiter scutură din cap.

— Nu, rămâi pe loc. Nu durează decât o secundă. Vreau să vorbim despre cum să anunțăm știrea.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă și Freddy intră. Avea un aer posomorât. Văzând-o pe Judy, spuse:

— Salut! Judy... am auzit de accident. Mă bucur că ești bine. Apoi se întoarse spre Lassiter: M-am uitat peste numele alea pe care mi le-ai dat...

— Probabil că poți să lași baltă treaba asta. I-am dat deja lista lui Jim Riordan.

Freddy scutură din cap.

— Treaba-i făcută.

— E *făcută*?

— Da, aproape...

— Și?

— Au murit.

Lassiter se uită lung la el, în timp ce privirea lui Judy se muta de la unul la celălalt. În cele din urmă, Lassiter spuse:

— Ce?

Freddy înghiți în sec.

— Îmi pare rău, dar am spus: toată lumea e moartă.

31.

Lassiter rămase fără grai. Toată lumea e *moartă*?

„Ei, atunci, își zise el, s-a terminat! Nu mai e nimic de făcut și, de fapt, treaba asta n-a avut nici un rost.”

Registrul de oaspeți al pensiunii și lista făcută de el îi dăduseră speranța că o parte dintre femei și copiii lor ar putea să fie încă în viață. Dacă ar fi fost așa, cercetările lui ar fi avut un scop mai larg decât răzbunarea sau satisfacerea propriei lui curiozități morbide. Atâta timp cât existau supraviețuitori, putea să-i salveze. Iar ei, la rândul lor, puteau să-l ajute să descopere de ce fuseseră uciși Kathy și Brandon.

Dar acum... nu mai era nimic și, dându-și seama de asta, se simți descumpănit și dat la o parte, lipsit de orice ieșire.

„Adevărul este că fiecare dintre noi are mâinile legate și-i neputincios”, își zise Lassiter. „Mașinile se zdrobesc, avioanele se prăbușesc, bolile ne pândesc și cei nevinovați sunt prinși la mijloc. Este o lume a luptei cu vântul, a răului perfid, a forțelor contrare subterane. De asta se roagă oamenii, de asta înghit vitamine, de asta își fac semnul crucii.

De asta bat în lemn și scriu scrisori la redacțiile ziarelor. Toate astea urmăresc să ne întrețină iluzia că trăim într-o lume dreaptă și, dacă nu chiar dreaptă, o lume în care poți supraviețui, într-un fel, te poți proteja pe tine și pe cei dragi dacă iei măsurile necesare, sau dacă porți talismanul potrivit. Numai că nu-i așa! Fiindcă vitaminele n-au efect, scrisorile rămân necitite și Nimeni nu pare să-ți fi ascultat

ruga.

De ce Kathy? De ce Brandon? De fapt, de ce nu ei?"

— Ei, Joe! Freddy se uita la el. Nu te simți bine?

— Ba da, răspunse Lassiter. Iartă-mă, eram doar... mirat.

— Înțeleg. În orice caz, așa cum spuneam, aproape că am terminat cu lista...

Lassiter ridică brațele în sus.

— Stai un pic. Ce înseamnă „aproape”? Ai terminat sau n-ai terminat?

— Este o femeie pe care n-am găsit-o, răspunse Freddy. Adică n-am găsit-o încă. Așa că nu pot fi sigur dacă-i moartă sau nu, dar...

— Despre cine-i vorba?

— Despre Marie Williams, din Minneapolis.

Lassiter căzu pe gânduri.

— Cât de atent ai cercetat?

Freddy ridică din umeri.

— Nu grozav de atent. Exact ce-am făcut în legătură cu celelalte.

— Lămurește-mă.

Freddy scoase un dosar din servietă și-l împinse spre el pe birou. Bătu cu degetele în el.

— Există un raport despre fiecare din ele. Jody a făcut o jumătate, iar eu cealaltă jumătate și le-am împărțit pe cele din străinătate. Treabă de rutină, în general; n-a fost ca și cum am fi căutat un personaj de ficțiune. Am lucrat după tipic.

— Adică?

— Ei, mai întâi am sunat la telefon, dacă aveam numărul de telefon. Și, dacă nu-l aveam, l-am cerut la Informații, folosind adresa. Cele mai multe numere erau *kaput*, dar, în câteva cazuri, am dat de soț. Și am stat de vorbă cu vecinii. Informația de bază se poate găsi prin computer și mai există și CD-ROM-uri care merg până cu vreo opt ani în urmă. Introduci adresa și afli cine stă pe dreapta și pe stânga, peste drum... peste tot. Așa că i-am sunat și... unul

după altul, ne-au spus ce s-a întâmplat. Aceeași poveste, de fiecare dată, cu unele variații. Mama și copilul au fost omorâți, uneori întreaga familie. Întotdeauna într-un incendiu.

— Și au fost copii în toate cazurile?

— Băieți. Întotdeauna au fost băieți, și nici unul nu avea mai mult de patru ani.

— Ce-mi poți spune despre Tokyo și despre Rabat... ai urmărit și cazurile astea?

— Ne-am dat drept altcineva, dar... da, era același lucru.

— Vreau să fiu sigur. Cât din toate astea s-a confirmat, într-adevăr? Și câte sunt doar...

— Zvonuri?

— Da.

— Nu-i vorba de zvonuri. Fiecare incident s-a petrecut la o anumită dată și am verificat cu ziarul local. Am stat de vorbă cu anchetatori de la asigurări, cu cei de la pompieri, cu cei din serviciile funerare... toată lumea a murit.

— În afară de... zi-i pe nume...

— Da, în afara ei. Probabil...

Lassiter deschise pliantul și se uită la dosare. Nici unul nu era mai lung de o pagină:

„Helene Franck

302 23 Börke SW

Vasterhojd, Suedia

Născută: 11 august, 1953.

Decedată: 3 septembrie 1995

August Franck

Aceeași adresă

Născut: 29 mai 1993.

Decedat: 3 septembrie 1995

Cauza decesului: inhalatie de fum

Confirmarea decesului:

1. Registrul Național (Ap.001987/8), Stockholm
2. Annelie Janssen din Vasterhojd
033-107003 (vecină)
2. Mäj Christianson din Stockholm
031-457911 (mama/bunica decedatului/ei)

Anchetator:
Fredrik Kellgren
Agentur Ögön Försiktig
Stockholm, Suedia
031-997-444 3
Februarie 1996

Lassiter răsfoi hârtiile, până ajunse la pagina referitoare la:

Marie A.Williams
9201. Bulevardul St. Paul, Ap. 912
Minneapolis, Minnesota
Tel.: 612 453 2735 (Până la 9-9-91)

— Ce s-a întâmplat cu cea pe care n-ai putut s-o găsești?

— Era una dintre femeile de care mă ocupam eu, răspunse Freddy. Să vedem. Am sunat la numărul respectiv... era mort. Ridică un deget în sus. Nu, stați puțin – n-a fost așa... am auzit tonul de fax. Așa că am format iar numărul de vreo treizeci de ori la rând și, până la urmă, cineva a răspuns și a zis ceea ce era de așteptat: „Acesta este un număr de fax”. Eu am zis... „Stai, stai, știu asta, nu închide.” În orice caz, era un agent de asigurări care avea numărul ăsta de câțiva ani.

— Ceea ce înseamnă că ea se mutase cu cel puțin doi ani înainte.

— Cu doi ani și ceva. Așa că am cerut adresa de la Informații și s-a dovedit că aveau vreo două sute de telefoane branșate în același loc.

— Deci, e un bloc de apartamente.

— Exact! îi zice „Fântânile”, sau cam așa ceva. În orice caz, l-am contactat pe administrator, care a verificat în locul meu. Mi-a spus că Marie Williams a locuit acolo câțiva ani. A plecat în '91. N-a lăsat noua adresă. De fapt, administratorul a spus că încă mai au contribuția ei la fondul de rulment... asta înseamnă că trebuie să se fi grăbit la plecare.

— Administratorul și-o amintește?

— Nu. E angajat de curând. Și vecinii sunt veniți de curând.

— Mai mult n-ai aflat?

— Nu, nu mai mult. Vreau să spun că a fost a doua de care m-am ocupat. Jody tocmai se apuca de lista ei. Nimic de la cazurile din străinătate. Așa că, în momentul ăla, mi-am închipuit că unele dintre ele o să... înțelegeți... o să răspundă la telefon. Așa că n-am insistat. Vreau să spun că nici măcar nu i-am verificat contul de credit. Freddy se opri. Vreți să-l verific?

Lassiter nu răspunse. În schimb, se ridică și se duse spre cămin.

— Nu, Freddy. Ai făcut o treabă bună. Eu îmi închipuiam că asta o să ne ia câteva săptămâni.

— Ca să fiu sincer, și eu m-am mirat. Dar dacă stai să te gândești... majoritatea acestor femei aveau patruzeci, patruzeci și cinci de ani. Le mergea bine tuturor, nici una nu încerca să se sustragă impozitelor. Cele mai multe erau măritate. Persoane așezate. De fapt, dacă iei douăsprezece persoane, cam o treime cel puțin, sunt un pic cam greu de găsit. Știți cum e... s-au mutat, s-au măritat, soțul a fost transferat. Femeile astea au fost ușor de găsit. Bune cetățene. Și-au lăsat o mulțime de urme.

— În afară de Williams.

— Da, răspunse Freddy. În afară de ea.

Lassiter luă văturaiul și scormoni lemnele până se iscă o ploaie de scânteii,

— Ei, bine, spuse el, o să încep de aici.
— Așa mi-am închipuit și eu, răspunse Freddy. Numai că...
— Ce?
— N-aș vrea să vă faceți iluzii, fiindcă... cine-a făcut asta a fost destul de *temeinic*. Vreau să spun... de ce să fie ea singura supraviețuitoare?
Lassiter ridică din umeri, dar, în gândul lui, se întrebă: „Și de ce nu?”

Petrecu câțeva vreme confruntând datele de naștere de pe dosare cu datele de naștere din registrul pensiunii. Era exact așa cum se așteptase. După datele de naștere, era clar că toți copiii fuseseră concepuți la clinica lui Baresi. Cât despre Marie Williams, ea trebuie să fi fost însărcinată în câteva luni când plecase din locuința ei din Minneapolis.

Mai ațâță puțin focul, apoi se uită pe fereastră. Străzile erau încă troienite de cea de a patra cădere de zăpadă din anul acela. Trecuse o săptămână de la ultima ninsoare și nimic nu se topise încă, datorită unor temperaturi ce depășeau toate recordurile, cum nu se mai pomenise în Districtul Columbia. Cifre cu un singur număr, noapte de noapte. Pe lângă trotuare, mașinile, îngropate în maldăre de zăpadă și de gheață, nu se mai vedeau. Unul dintre proprietari era acum afară, peste drum, și înfîgea un mic steag, american în vârful unui maldăr înghețat, cenușiu. Lassiter îl urmărea cum scrie cu un spray cuvântul MAȘINĂ, cu litere roșii, uriașe, pe zăpada murdară. După ce-și termină treaba, se dădu câțiva pași îndărăt, ca un artist ce-și contemplă opera. În cele din urmă, plecă, satisfăcut că efortul lui va împiedica plugurile, în caz că acestea vor veni vreodată, să-i facă praf mașina îngropată. Districtul o ducea prost cu banii și jumătate din plugurile de zăpadă așteptau reparații care, nu se știe cum nu se făceau niciodată. Așa că străzile se micșorau până la lățimea unor alei, iar trotuarele ajunseseră poteci de picior gloduroase.

Întregul oraș avea nevoie de o angioplastie, își zicea Lassiter, în timp ce stătea la fereastră, uitându-se cum începuse să cadă o nouă ninsoare,

Intercomul bâzâi.

— Detectivul Riordan, spuse Victoria cu vocea ei muzicală. Pe linia unu.

Tocmai dădea să i spună că nu era acolo, dar se răzgândi.

— Dă-i legătura.

— Ei, îl întreabă Riordan. L-ai sunat pe Conway?

Lassiter oftă.

— Da, răspunse el. Tocmai mă pregăteam să-l sun.

— Te porți ca un netot... ești conștient de asta, nu? După tot ce s-a întâmplat în Italia.

— Am fost ocupat.

— Nu-mi umbla mie cu de-astea. Te păcălești singur. Grimaldi e în libertate și cine de ce s-a mai apucat! Ai... nu mai știi nici eu ce ai! Așa că fă-mi un serviciu. Nu mă face să pun câțiva oameni pe urmele tale... fiindcă asta o să fac, Joe, pe Dumnezeuul meu! Protejează-te cumva. Poți să-ți permiți.

— Foarte bine, răspunse Lassiter o să-l sun.

— Promiți? Jur pe Dumnezeuul meu că am să-l sun eu pe Terry... am să te controlez

— Promit.

— OK.

Lassiter îl auzi pe Riordan bătând în masă.

— Foarte bine!

— Deci, ce vești mai ai?

— Despre Grimaldi? Riordan pufni pe nas, plictisit. Nimic. Zero. Tipul e ca Houdini.

— De fapt, a fost *ajutat*, nu-i așa?

— Da, răspunse Riordan, tocmai acum stăm de vorbă cu ea.

— Eu nu mă refer la infirmieră. Eu vorbesc de cei din urmărire.

— Ce pot să-ți spun? Drabowsky e un cârpaci, E clar!

— Ești sigur de asta?

Riordan făcu o pauză de o clipă, apoi adăugă:

— Ce, crezi că *l-a ajutat* Biroul?

— Nu știu ce să cred, răspunse Lassiter. Dar... lasă asta. Am niște vești pentru tine.

— Despre ce?

— Despre lista pe care ți-am dat-o. Cea după registrul pensiunii.

— Ah, da, femeile care s-au dus la ăla, cum îi zice? La clinică. Tocmai am început să lucrăm la ea.

— Nu-ți mai bate capul.

— De ce să nu-mi bat capul?

Lassiter privi afară, pe fereastră. Ninge și mai tare:

— Au murit.

— Cine a murit?

— Femeile. Și copiii lor.

Urmă o lungă pauză, întreruptă de o întrebare:

— Toate?

— Probabil. Există una pe care nu am reușit să o depistăm: Marie Williams. Inițiala de mijloc: A.

— Să văd ce putem face în sectorul nostru, răspunse Riordan – dar, așteaptă o clipă.

Cineva țipa în limba spaniolă și o altă voce îi răspundea tot cu țipete, nu departe de telefon.

Lassiter îl auzi pe Riordan acoperind receptorul cu mâna, înăbușind zgomotul. Apoi Riordan țipă și el:

— *Terminați cu trăncăneala, ați auzit?*

Se așternu, imediat, tăcerea. O clipă mai târziu, detectivul spuse:

— Ține-mă la curent, OK?

— Cum vrei tu, Jim. O să te țin la curent.

— Și sună-l pe Terry Conway... așa cum ai promis.

— Așa o să fac.

Riordan făcu o pauză și, când vorbi din nou, vocea lui fu aspră și apăsată:

- Dă-mi voie să te întreb ceva.
- Ce?
- Crezi că ăsta-i *sfârșitul*, nu-i așa? Toate au murit, în afară de „zi-i pe nume”, care e și ea, probabil, moartă. Așa că îți spui că asta-i situația. Am dreptate?
- Detectivul nu așteaptă răspunsul.
- Poți fi sigur că am dreptate. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva: încă nu știm ce-i cu toată porcăria asta. Așa că nu știm dacă s-a sfârșit; asta o știi numai ei.
- O să-l sun pe Terry.
- Să nu uiți, răspunse Riordan și închise telefonul.

Dar Lassiter nu-l sună pe Terry. Oricum, nu imediat. În schimb, își cercetă Rolodexul până găsi cardul agentului său de informații preferat - o întreprindere de vânzări din Florida.

- Servicii Generale Mutuale.
- Femeia răspunse la telefon de la primul apel, ăsta fiind unul din lucrurile care-i plăceau la această firmă. Era eficientă; era rapidă; era discretă. Și nu folosea poșta vocală.
- Aici Joe Lassiter, de la Lassiter Associates. Avem un cont deschis, spuse și îi citi numerele.
- Cu ce vă putem fi de folos?
- Doresc să aflu contul de credit al Mariei Williams. Ultima adresă cunoscută este în Minneapolis. Îi dădu adresa și o întrebă: Cât de departe în trecut puteți merge?
- Răspunsul nu se lăsă așteptat:
- Atât de departe cât vă puteți permite să plătiți. V-aduceți aminte de Bridey Murphy?

Gateway Security era condusă de un tip simpatic pe numele de Terry Conway, un fost prieten din NFL³⁶, cu o diplomă în drept și un cap bun pentru afaceri. Câștiga mai

36 *National Football League* - Federația națională de fotbal american (engl.) (n. red.).

mulți bani acum decât câștigase vreodată de pe urma fotbalului, ceea ce spunea multe, fiindcă Terry fusese un favorit, până l-au lăsat picioarele.

Gateway era o companie de succes în domeniul presei, care oferea gărzi de corp celor bogați, celor faimoși ca și celor infami, diplomați și politicieni, celebriți și înalți funcționari, familiilor și proprietăților lor. Nu putea să se compare cu Wackenhut, sau cu oricare dintre agențiile de angajare a polițiștilor, dar se specializase în servicii de protecție a persoanelor sus-puse. Oamenii pe care-i angaja erau profesioniști, nu gorile.

Dar, chiar și așa, Lassiter nu putea suferi ideea de a angaja un bodyguard. Asta însemna să se afle sub urmărire – de fapt, să plătească o avere ca să-i pătrundă cineva în propria intimitate. Un bodyguard era enervant, fiindcă-l aveai tot timpul *prin preajmă*. Cu limbajul lui cifrat, cu celularul și indiscrețiile lui.

Era în cunoștință de cauză, fiindcă aranjase servicii asemănătoare pentru diferiți clienți. La început, erau recunoscători că se simțeau „în siguranță” și flatați să se afle în centrul atâtor strădanii. Dar, după o vreme, începeau să se plângă. Apoi să insiste: „*Chiar* e necesar să se facă asta? Cât o să mai dureze?”

În cele din urmă, formă numărul, strâmbându-se, și când Terry apără pe fir, prezentă problema pe scurt:

— Am un CEO din Washington – civil, fără familie, de treizeci și cinci de ani...

— Are vreo legătură cu guvernul?

— Nu. În orice caz, au existat câteva amenințări credibile la viața lui...

— Ca de exemplu?

— Niște oameni au tras asupra lui.

— Da, asta e un motiv.

— Așa că ne-am gândit că poate ar fi o idee bună...

— Cine-i clientul? Întrebă Terry.

— Eu.

Urmă o lungă tăcere. În cele din urmă, Terry spuse:

— Ei, asta-i o veste proastă; dacă te omoară, îmi pierd unul dintre cei mai buni clienți ai mei. Făcu din nou o pauză. Uite ce-am să fac, zise el. Am să ți-l trimit pe Buck. Are mâna ușoară... o să-ți placă.

— E vorba de Buck de la dolar sau de Buck de la cerb?³⁷

— Foarte nostim. O să-i spun să fie la tine la birou în jur de șase... și o să mai trimitem pe cineva la tine acasă, să arunce un ochi prin preajmă. Între timp, cred c-ar fi bine să te muți la un hotel, doar pentru noaptea asta. Și să-l iei cu tine și pe Buck.

Lassiter bombăni ceva în barbă, apoi spuse:

— Da, bine, să sperăm că o să-mi placă.

În clipa când Lassiter puse receptorul jos, faxul începu să târâie și întinse mâna spre el. Apăru întâi numele și adresa; Lassiter văzu că informația era din partea Serviciilor Generale Mutuale. Titlul era: *Williams, Marie A.* Fu încântat să descopere că era contul de credit pe care-l solicitase și că includea data nașterii (8 martie 1962) și numărul fișei de asigurări sociale.

Având numele, adresa, data nașterii și numărul fișei de asigurare socială, putea să afle și să aibă acces la contul ei bancar, la fișa ei medicală, la contractul ei de ipotecă, la documentele fiscale și la multe altele, dacă dorea. Până și fișa socială era plină de informații. Din primele trei numere, putea să-și dea seama unde se născuse, ceea ce l-ar fi putut ajuta s-o găsească.

Scoase un exemplar din *The Open Sourcebook* de pe raft și-l deschise la capitolul privitor la informațiile despre asigurarea socială. Acolo, găsi o listă de numere și localități: 146 însemna Maine. Puse cartea la loc și reluă contul de credit. Imediat, îl izbiră unele ciudățenii.

În primul rând, contul ei de credit era imaculat: nu exista nici o înregistrare de întârziere de plată și nici cecuri respinse de bancă. Absolut nimic de acest gen. Era ceva

³⁷ Joc de cuvinte; în engleză *buck* = dolar; cerb, căprioară.

neobișnuit, dar și mai ciudat era faptul că își deschisese credit la bancă abia în 1989. Ceea ce însemna că, dacă data nașterii ei era corectă, plătitese totul cu bani peșin până la vârsta de douăzeci și șase de ani, când American Express îi eliberase un Card de Platină. Erau două carduri Visa pe care le obținuse în aceeași perioadă – ambele cu limite de credit uriașe – dar, înainte de asta, nimic.

„Cum de se poate întâmpla așa ceva?” se miră Lassiter. Era ca și cum, la maturitate, țâșnise din fruntea Marelui Creditor. De unde apăruse femeia asta?

Și unde dispăruse? Cărțile ei de credit își pierduseră valabilitatea în 1991, iar conturile ei bancare se lichidaseră în același timp. De atunci, nimic. Nici ipoteci, nici garanții, nici observații. De fapt, ea dispăruse.

Și asta nu era tot. Extrasele de credit conțineau, întotdeauna, o listă de întrebări. Dacă doreai să închiriezi un apartament, proprietarul îți cerea un cec de credit și o astfel de cerere apărea pe extrasele viitoare. Același lucru se întâmpla dacă cereai să faci o achiziție la Macy's, dacă cumpărai o mașină, fără să plătești cu bani gheață sau îți căutai o slujbă – se alcătuia, probabil, un cec de credit care apărea pe extrasele următoare. De fapt, cercetarea lui, sau mai exact, a Serviciilor Generale Mutuale, făcea acum parte din extrasul de cont. Se proceda automat.

Dar, cu o singură excepție, contul de credit al lui Marie Williams nu mai fusese verificat din 1991 – ceea ce însemna că ea dispăruse din sistemul economic. Era un lucru posibil, dar nu probabil; chiar și cei ce dau faliment se zbat din răspuțeri să facă rost de un fel de cărți de credit, deschizându-și depozite în numerar ca să deconteze viitoarele cheltuieli. Altfel, este imposibil să reușească să închirieze o mașină, să facă o rezervare sau să încaseze un cec.

Faptul că s-ar fi mutat în străinătate nu putea explica lipsa oricăror operații din contul bancar al lui Marie Williams și nici o căsătorie n-ar fi justificat asta. Doar alăturarea la

un cult sau traiul prin schimb de produse ar fi putut fi o explicație. Poate că este o Moony³⁸ sau vinde cartofi și primește, în schimb, Pampers. Sau poate că n-are nevoie să închirieze o mașină, să facă o rezervare sau să încaseze un cec.

Oricare ar fi fost adevărul, acesta nu reieșea din contul bancar.

O excepție la toate acestea era o cerere de creditare datată 19 octombrie, 1995. Cu două săptămâni înainte de uciderea lui Kathy și a lui Brandon.

Conform raportului, cererea fusese făcută la Chicago la o firmă numită Allied National Products care, judecând după denumire era, probabil, o întreprindere de vânzări, asemenea Serviciilor Generale Mutuale.

Bineînțeles, asta nu însemna nimic, dar era ciudat. Dacă ar fi fost mai multe cereri, Lassiter și-ar fi închipuit că Marie Williams își reluase vechea viață, după o lungă întrerupere de activitate. Dar lucrurile nu stăteau așa. Exista doar acea intervenție din octombrie și pe urmă nimic, până-n momentul când apăruse Lassiter.

Puse fișa deoparte și o sună pe Judy.

— *Ce-i?* țipă ea.

— Aa... aici Joe Lassiter. Mai sunt proprietarul întreprinderii?

Judy chicoti.

— Scuză-mă, Joe, am o groază de treabă. Cu ce te pot ajuta? Râse din nou. Haide, spune-mi ce vrei?

— Un colaborator în Minneapolis. Avem vreunul?

— Bineînțeles că avem. Nu-ți amintești cazul Cowles? Omul nostru de acolo a făcut toată alergătura - un adevărat maraton. Unul, George și nu mai știu cum... Gerry?

Lassiter își amintea cazul, dar nu și colaboratorul. Judy îi și introdusese numele pe computer,

— *Gary*. Gary Stoykavich. Twin Cities. Anchete. Îi dădu

38 Moony/Mooney = membru/discipol al Bisericii Unificării (sectă condusă de Sun Myung Moon).

numărul de telefon și închise.

Pentru cineva care purta numele de Stoykavich și locuia la Minneapolis, care putea fi considerat capitala mondială a conformismului, Gery Stoykavich avea o voce surprinzătoare.

— Bună ziua, bubui el. Twin Cities. Anchete.

Avea o voce baritonală, sacadată, ca a lui Fats Domino. O voce indiscutabil afro-americană. Aici Gary.

— La telefon, Joe Lassiter... ai lucrat ceva pentru noi acum câțva timp.

Un râs gros.

— Sigur că da. Sigur că da. De fapt, a fost o groază de treabă. Pentru domnișoara Juu-dii Rif-kin.

— Exact.

— Deci, cu ce vă pot ajuta, domnule Joseph Lassiter? După câte înțeleg, dumneavoastră sunteți marele șef... sau e vorba de o extraordinară coincidență?

— Nu. Eu sunt acela.

Stoykavich râse cu hohote prelungi, tunătoare.

— Ei, atunci, zise el, vă ascult.

— Caut o femeie care a locuit la Minneapolis în 1991.

Îi dictă detaliile.

— Am o întrebare, zise Stoykavich. Această Marie Williams... S-a mutat sau a dispărut? Și, în cazul că a dispărut, se ascunde?

Lassiter stătu să se gândească. O întrebare bună.

— Nu știu, răspunse el.

— Fiindcă asta ar crea o mare diferență la plată.

— Îmi dau seama de asta, dar... domnule Stoykavich, eu cred că ceea ce vei descoperi este că doamna Williams e moartă.

— Oh!

Lassiter îi spuse că-i va transmite prin fax contul de credit și repetă cercetările pe care le făcuse Freddy. Stoykavich răspunse că va verifica la DMW, în presă și la tribunal.

— Încă ceva, adăugă Lassiter. Cred că era însărcinată. De fapt, știu că era. Cam în patru luni.

— Poate că asta o să m-ajute la ceva, zise Stoykavich. V-ați mai adus aminte de ceva?

— În clipa asta, nu.

— Atunci, mă mulțumesc cu atât.

*

* *

Lassiter răsfoia contractele preliminare pentru vânzarea întreprinderii Lassiter Associates, când Victoria sună și-i spuse că dorea să-l vadă o anume Deva Collins de la Cercetare.

— Trimite-o la mine.

Deva Collins era tânără și agitată. Își scutură părul blond pe spate și-și scoase ochelarii. Apoi, stătu drept, cu un teanc de documente în mână. El îi spuse să stea jos și ea se conformă.

— Acesta este materialul inițial, zise ea, scos direct de pe computer.

— Despre ce material e vorba?

Păru surprinsă și, oarecum, vulnerabilă. Își puse iar ochelarii și parcă se simți ceva mai bine.

— Îm... despre doctorul italian: Ignazio Baresi.

— O groază de hârtii!

— Ah, provin mai mult din surse secundare... referiri la lucrările lui din partea altor academicieni și oameni de știință din cercetare. Le-am mai selectat eu. Cea de-a doua jumătate a teancului, de la foaia galbenă încolo, sunt referiri total lipsite de importanță – doar menționarea numelui lui sau al altcuiva care îi cita lucrările. Le-am păstrat doar fiindcă am crezut, știți, că poate va fi nevoie de ele. În caz că doriți să-i telefonați autorului, sau ceva de genul ăsta.

— Ce ai de spus despre operele publicate de Baresi

însuși?

— Asta va mai dura câtva timp, cu toate că, începând de azi, am depistat cea mai mare parte din ele. Șovăi. Adică, nu eu, personal, ci noi toți. O parte din material se poate găsi în colecții universitare, dar este răspândit în mai multe locuri, fiindcă a lucrat la două domenii diferite. De fapt, eu îi cunosc o parte din operă.

— Serios?

Fata roși.

— Da... diploma lui în cercetări biblice. Eu m-am specializat în religii comparate și-am dat des de numele lui în note de subsol.

— Asta-i grozav... o să se dovedească util în cercetare.

Lassiter dorea s-o încurajeze, dar ea continua să pară stingherită.

— Da, e ceva, recunosc eu, cam în silă. Măcar știu unde se găsesc colecțiile principale. Dar genetica a fost o problemă. A trebuit să sunăm la Georgetown pentru ajutor.

— Asta-i bine.

Fata începu să se lumineze la față și-și scoase din nou ochelarii.

— În orice caz, majoritatea operei, adică articolele, le putem obține prin împrumuturi între biblioteci. Dar o să aveți nevoie de rezumatele lor, dacă nu cumva le vreți traduse.

— Cât timp ar cere asta?

Clătină din cap.

— Pentru rezumate ar fi nevoie de... nu știu... Traducerile ar dura la infinit. Vreau să spun, nu e ca și cum ai traduce o nuvelă. Asta-i știință pură.

— Ce poți spune despre cartea lui? Cea despre moaște.

— Se găsește în câteva biblioteci universitare, răspunse ea, dar, până acum, n-am dat decât de ediția în italiană. A fost publicată și în engleză, dar e cam greu să găsești un exemplar. O să mai încerc și, dacă nu dau de ea, poate găsesc pe undeva o recenzie.

Lassiter se uită la dosarul de pe biroul lui.

— Foarte bine, mulțumesc, Deva. Pare-se c-ai făcut o treabă bună.

Se ridică și-i strânse mâna.

Ea roși din nou și, o clipă, Lassiter se temu că o să facă o reverență.

După plecarea fetei, luă primul document din teancul de pe birou și se uită la el. Era un articol publicat în *Jurnalul de Biologie Moleculară*. Autorul era un anume Walter Fields, doctor în filozofie.

„Rolul proteinelor represoare în transcripția polimerizată a acidului ribonucleic: Aprecieri asupra descoperirilor publicate de Ignazio Baresi, Ezra Sidran și alții, prezentate la Conferința Anuală de biogenetică de la Berna, Elveția, 11 aprilie 1962.”

Lassiter se luptă cu primul paragraf și-și dădu seama că nu înțelegea nici măcar o frază. Încruntându-se, puse documentul deoparte și-l luă pe următorul din teanc.

Reglarea genelor eucariotice: Colocviu
Sub auspiciile Kings College, Londra
Observații

Impenetrabil.

Și altul:

Trăsături referitoare la sex: Cromozomul X, allelele recesive, sindroamele Klinefelter și Turner. Observații asupra unor studii recente de I. Baresi, S. Rivale și C. Wilkinson.

Aceasta era, într-adevăr, inteligibilă o pagină și ceva, dar, pe măsură ce Lassiter citea mai departe, devenea din ce în ce mai tehnică. Cu un sentiment de frustrare, aruncă

pagina pe birou, se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii. „Problema, își zise el, era mai complicată decât părea.” De la bun început, avea nevoie de un dascăl – de cineva care să-i explice știința în termeni pe care-i putea înțelege un student englez.

Scrise o notă: *Rabin*.

Dar chiar și asta se putea dovedi insuficient. Lucrările publicate de Baresi puteau, foarte bine, să fie incomplete. Ce se întâmpla dacă, părăsind studiile de genetică, își continuase cercetările pe cont propriu la clinica lui, în ilegalitate. Ziarele erau pline de articole despre dilemele etice create de cercetările genetice. Ce se întâmpla dacă Baresi întimpinase ceva de acest gen și... „Ducă-se dracului toate”, își zise Lassiter. „Asta nu duce la nimic; este o pură speculație. Și, în plus, o speculație nefericită; nu exista nici o dovadă că Baresi își continuase cercetările.”

Scoțând un mormăit, se întoarse la mormanul de articole și începu să le aranjeze în două teancuri, separând cercetările de genetică ale lui Baresi de opera lui mai târzie de teologie. Se gândi că ar putea reuși să citească un articol dintre cele din urmă. Ca, de pildă:

„Vechi comunități creștine și Kerygma: o analiză a similitudinilor de scriitură cu sursele regionale contemporane Bibliei, după Marcu.” De I. Baresi, Jurnalul Religiilor Comparate. Vol. 29, 11 august, 1971.

Se auzi telefonul Victoriei. Puse documentul jos, pe birou. Poate că teologia nu va fi mai „ușoară” decât materialul privind cercetarea genetică.

- Da? răspunse el.
- V-ați vândut întreprinderea? întrebă Victoria.
- *Ce?*
- *Business Week* e pe linia întâia.
- Spune-le că nu.
- Nu, adică n-ați vândut-o, sau...

— Nu, nu sunt aici.
— OK. Încă ceva: domnul Stoykavich e pe linia doi.
— Fă-mi legătura. Ridică receptorul. Salut, Gary. Ce vrei? Ai o întrebare?

— A, nu, spuse el cu vocea lui bubuitoare. N-am nici o întrebare. Am un răspuns.

— Vrei să spui că ai găsit-o pe Marie Williams după câteva ore?

— Ah, nu. Nu-i vorba de asta... nu încă. Îți amintești că te-am întrebat dacă femeia asta vrea să fie găsită sau nu? La asta am răspunsul.

— Și care-i răspunsul?

— Absolut sigur că nu vrea să fie găsită.

— Ce vrei să spui cu asta, Gary?

— Nu-mi convine să-ți spun... fiindcă aveam de gând să marchez un număr mare de ore remunerabile. Dar e vorba de o ciudățenie, prietene. Marie Williams a dispărut pe 19 septembrie, fiindcă pe 18 septembrie i s-a dezvăluit identitatea.

— Ce tot spui cu „identitatea”? Ce identitate?

— Marie Williams este Callista Bates! Ce zici de asta?

— Glumești! răspunse Lassiter. În fața ochilor îi apărură o fotografie dintr-o gazetă de scandal: Callista la Cannes. Callista la Dom. Callista în sihăstrie. Actrița nu-și mai făcuse o fotografie de șapte, opt ani, dar chipul ei - întotdeauna frumos - continua să te privească de pe revistele de scandal din standurile de ziare din supermarket. Asemeni Gretei Garbo, devenise un idol tocmai pentru că se retrăsese la apogeul carierei ei strălucitoare, părăsind o viață fascinantă pentru una obscură. Dar totul era mai misterios (și mai sinistru) decât părea. Ca și „Lindberg” sau „Sharon Tate”, numele de Callista Bates era legat de o poveste ale cărei amănunte erau cunoscute de toată lumea.

Un deținut al închisorii de stat din Lompoc, California, care ispășea o condamnare de optsprezece ani pentru

rănire premeditată, jaf și viol, devenise obsedat de Callista când se afla la jumătatea detenției. Scrisese la studio să i se trimită fotografii, se alăturase fan clubului ei și-i înregistrase toate mișcările într-un caiet care devenise din ce în ce mai gros – până când, la un moment dat, celula lui se transformase într-un sanctuar unde se ardeau miresme în cinstea unicului său idol: dulcea Callista Bates.

Eliberat pe cauțiune în 1988, omul luase un autobuz spre Beverly Hills, unde un ghid turistic i-a arătat casa ei. În lunile următoare, bătui prin împrejurimi, lăsând, în același timp, un șir de „daruri” nedorite la ușa din față a reședinței Callistei. Printre ele, își amintea Lassiter, se afla un film video pornografic făcut în Germania și un instantaneu arătând un halterofil cu sfârcurile găurite, purtând o glugă neagră și, în rest, nimic. Lucrurile astea îți dădeau fiori.

Treburile meraseră și mai departe. Noapte după noapte, interfonul suna de la ușa din față a Callistei, deși nu era nimeni acolo. Și, deși numărul ei secret era mereu schimbat, telefonul țârâia la toate orele, vocea și mesajul fiind mereu aceleași: „Callista... curvo... deschide-mi ușa”.

În două rânduri, individul sărise peste zidul care despărțea proprietatea de stradă, dar fu alungat de lătrăturile întăritate ale bătrânului ei labrador, Kerouac. O dată, pe când își scotea scrisorile din cutia poștală, le găsi înmuiate în sânge. Cu un alt prilej, în clipa când se deschiseră porțile proprietății ei, agresorul se ivi lângă mașină și începu să zgâlțâie furios de mânerele portierelor, răcnind să fie lăsat să intre.

Poliția fu politicoasă, îngrijorată și ineficientă. Timp de aproximativ o lună, paza se întetii – mașini de poliție treceau prin fața casei la ore târzii din noapte, fulgerându-și lanternele printre copaci și tufișuri. Dar toate astea nu avură nici un rezultat. La sugestia polițiștilor, se aranjă ca un serviciu telefonic să identifice apelurile din afară, dar agresorul folosea întotdeauna telefoane publice. După luni întregi de alarme false, sau de alarme reale care nu creau

neliniște, poliția clătină din cap și ridică din umeri. „Așa-s copiii, ce să le faci”, spuseră ei, de parcă asta explică sângele, pornografia și smucirea dementă a ușilor.

În noaptea când el omorî câinele și forță ușa, ea era în living, citea. Auzi horcăitul agoniei care urmă, apoi zgomotul de sticlă spartă. Apelul ei cu respirația tăiată la 911 fu transmis la toate programele de știri timp de o săptămână. „Aici Callista Bates... Mariposa, Nr. 211... e un bărbat... cu un cuțit... mi-a omorât câinele... acum e în living... și... nu-i un copil.”

Spre cinstea ei, poliția sosi în mai puțin de patru minute, dar nu înainte ca el să fi apucat să înfigă cuțitul în ea de două ori – retezându-i tendoanele de la încheietura mâinii drepte.

Ultima secvență cu ea fusese făcută pe când se afla pe treptele tribunalului, după condamnarea individului. Era incredibil de frumoasă, într-un costum albastru de nuanța gheții, și tot ce reuși să spună fu: „Asta-i tot, oameni buni”.

După aceea, mai dădu, din când în când, câte un interviu. Era vorba să-și reia activitatea. Dar presa de scandal avea dreptate când spunea că era o femeie care se retrăsese din lume. În anul care urmă, își vându casa și mobilierul și dispăru.

Nu se mai arătă niciodată sau, mai bine zis, era văzută peste tot și, deseori, în locuri diferite în același timp.

În ochii omului de rând, Callista Bates era un fel de Marilyn, sau de John Fitzgerald Kennedy – o imagine pictată cu spray pe laturile podurilor și clădirilor. O simplă reprezentare.

Și mai era ceva în legătură cu ea. O clipă, Lassiter simți un puseu de adrenalină, o înviorare de moment. Cuvântul îi stătea pe vârful limbii... apoi se pierdea. Dispărea. Ceva despre care își adusese aminte. Ceva ce uitase.

— Nu, domnule Lassiter. Nu glumesc. L-am găsit pe administratorul precedent – omul care lucrase în blocul de apartamente. Acum stă în Florida. Și, când l-am sunat în

legătură cu Marie Williams, mi-a spus: „Ești de la ziarul ăla?” Iar eu am răspuns: „Ce ziar?” El a spus: *Enquirer*. Așa că ne-am pus pe vorbă. El mi-a spus că Marie Williams este una dintre locatarele pe care și le amintea și că a rămas trăsnit – așa a zis – când a auzit că ea era Callista Bates. Bine, dar chiar el apăruse în ziar, conducându-l pe reporter prin apartamentul ei – n-aș vrea să văd și eu tăieturile din articole?

— Gary, începui Lassiter, cu vocea îngroșată de îndoială, – *Enquirer* nu e chiar...

— Stai o clipă! o clipă! Știu ce vrei să spui. Dar ascultă-mă până la capăt: eu *îmi amintesc* bine povestea aia. Dumneata n-ai cum să ți-o amintești, fiindcă nu locuiești la Minneapolis, și se pare că cineva dă cu ochii de Callista Bates cam o dată pe săptămână într-un loc sau într-altul. Mai zilele trecute am citit că se afla în insula Norfolk sau nu știu unde, într-un loc tot atât de ciudat.

— Da, și că avea treizeci de kile și suferea de leucemie.

— Exact – atunci când i-au retușat în așa hal fotografia că arăta ca un schelet și total vlăguită. Dar ce vreau eu să zic e că Minneapolis e orașul meu. Și mi-amintesc că doamna care a descoperit-o pe Callista a dat un interviu la televiziune și câte altele. Atunci nu i-am dat prea multă atenție. Și nu-mi amintesc numele de Marie Williams.

— Atunci ce te face să crezi că era ea?

— Fiindcă am stat de vorbă cu reporterul.

— De la *Enquirer*?

— Da.

Lassiter își luă un ton sfidător.

— Stai puțin! Băieții ăia sunt mult mai grijulii decât ai putea crede. Așa și trebuie, fiindcă sunt dați tot timpul în judecată. Detectivul făcu o pauză. Mă ascuți?

— Da, sunt numai urechi.

— OK. Uite cum s-a întâmplat. Cineva a vândut un pont la linia fierbinte Callista Bates...

— Există o Callista...

— Tocmai asta ți-am spus! Cineva a sunat la linia fierbinte de la *Enquirer*. „Am văzut-o!” a zis. „Cu un agent imobiliar. Pe Century 21!” Era o voce de femeie băgăreață, știi, de la marginea orașului.

— Credeam că locuia într-un bloc de apartamente. Din centru.

— Așa-i. Dar acum cumpăra o locuință. O casă confortabilă, într-o zonă plăcută. Plătită cu bani gheață. Agentul imobiliar spunea că era o afacere ca și făcută. Pe urmă, un șmecher de la *Enquirer* apare și-l trage de limbă pe recepționar până obține numele de Williams. Pasul următor - bate la ușă la Fountains cioc, cioc! Cine-i? *Enquirer!* Așa că... a dispărut.

— Frumoasă poveste! Numai că... de unde știi c-a fost Callista Bates?

— Șmecherul, un tip pe numele de Michael Finley, face fotografii. Înainte de a se duce la ușă, sta pe locul din față de la mașină și trage niște poze. Ea intră și iese... intră și iese. Am văzut pozele. Acum, trebuie să recunosc, are părul castaniu și tăiat altfel. Poartă ochelari de soare. Dar arată ca ea. Fără îndoială.

— *Arată ca ea.*

— N-am terminat. L-am sunat pe Finley care mi-a spus că el știe că asta e Callista Bates.

— Cum de știe asta?

— I-a verificat creditul bancar. A folosit același carnet de asigurări sociale, cu un nume diferit: Callista Bates. Și a aflat tot! S-a dovedit că numele ăsta, Callista, era un nume de scenă, născocit de agentul ei când a venit în California. Ceva care să arate bine pe afiș, înțelegi? Dar ea nu și-a modificat numărul de asigurări sociale... de ce-ar fi făcut-o? Indiferent cum se numea, eluda, în orice caz, impozitele. Așa că își folosea vechiul ei *număr*.

— Asta nu apare în tot felul de locuri?

— Nu chiar. Și, în plus, pe vremea aia nu se ascundea. Agentul ei o plătea printr-o corporație de împrumuturi și, fii

atent, ea o numea „O Mare Firmă Americană” cu A mare, așa că putea să spună că era președintă a unei mari firme americane! Grozav simț al umorului! În orice caz, agentul nu folosea mai mult de un număr de identitate federal. Callista își făcea singură contabilitatea. Și-și calcula singură impozitele. Așa că, părerea mea este că numărul ei de la asigurări sociale nu ieșea prea des la iveală.

— Dar, să ne lămurim. Numele ei adevărat era...

— Marie Williams.

— Dar l-a schimbat în Callista Bates când a devenit actriță.

— Iar când a plecat din California, adăugă Stoykavich, și-a reluat numele de Williams. Detectivul se opri o clipă, apoi continuă: Știi, a reușit o treabă a dracului de grea, mai cu seamă dacă te gândești ce cunoscută era. Și ne mai mirăm de cameleoni! Femeia asta este... o actriță perfectă!

— Ce s-a mai întâmplat cu Finley?

— Ah, Finley s-a descurcat foarte bine. Nu-ți face griji pentru Finley. Finley a profitat de blestemata ei de notorietate. Și acum mai trăiește de pe urma ei. Ai auzit de „Restaurantele preferate ale Callistei”, „Hiturile concursurilor rodeo ale Callistei”, „Refugiile secrete ale Callistei”? Chestii d-astea.

Lassiter avu o tresărire de panică. Parcă vedea titlurile de la Safeway:

Ucișag în serie pe urmele Callistei și ale copilului ei dintr-o dragoste tănuțită. Se va transmite un episod special din showul TV *America's Most Wanted*. Scene cu Riordan cu mâna pe telefon, aparatul de filmat bâzâind deasupra unui dosar deschis pe biroul lui. O imagine prelungită a feței distruse a lui Grimaldi. O paradă tristă de prunci măcelăriți, mame ucise, case în flăcări. Și un număr de linie fierbinte: „Sunați la 1-800-Callista (1-800-225-4782). Ajutați-ne s-o găsim înaintea lor!”

— Ah, Gary, dă-mi voie să te întreb ceva: Cât de multe i-ai spus tipului ăstuia? Vreau să spun, ai pomenit numele

meu?

— Nu, nu l-am pomenit. l-am spus că am fost angajat de un grup de asistență – niște femei care au fost urmărite. În plus, a trebuit să-i dau două sute de dolari ca să accepte să spună ceva.

Lassiter stătu o clipă pe gânduri.

— Foarte bine, spuse el, dar... Nu-mi dau seama ce să fac în acest moment. Mă gândesc că dacă a fost greu de găsit înainte...

— O să fie și mai greu acum. Sunt de acord. Dar avem niște repere. Administratorul mi-a spus că a făcut muncă voluntară la o bibliotecă. A făcut un curs la colegiul comunitar. Pe urmă, mai e și povestea cu sarcina. Poate că s-a dus la niște ore Lamaze, s-a alăturat vreunui grup de sprijin, chestii de genul ăsta. Pot să verific.

— Sigur, de ce nu faci treaba asta? Vezi ce poți afla. Și, fiindcă tot te ocupi de asta, dă-mi numărul de telefon al reporterului. Cum zici că-l cheamă? Ah, da, Finley.

Stoykavich îi spuse numărul.

— Doar un lucru mai am să-ți spun, zise el.

— Ce?

— Când îl suni pe Finley, strânge-ți bine portofelul în mână.

Urmă râsul omului de culoare din Minnesota. Ca un rostogolit de tunet.

Callista Bates

Era ca o glumă de vești bune/vești proaste în care veștile erau aceleași în ambele cazuri. Faptul că era greu de găsit, o făcea greu de avertizat, dar și greu de ucis. Și dacă e/ nu reușea s-o găsească, atunci nu reușea nimeni, își zicea Lassiter. De asta era sigur.

Se ridică și se duse la fereastră. Era pe înserat și atât de frig, încât ninsoarea încetase. Dincolo de Pentagon, cerul era de culoarea rară și adâncă a safirului strălucind cu o limpezime aproape supranaturală. Domul inundat de lumină

al Capitoliului scăpăra cu o lucire rece, coamele și curbele, toate detaliile erau tăiate atât de precis, încât îi aminteau de fildeşurile sculptate și vândute în Chinatown. Deasupra domului, o lună vag conturată atârna în mijlocul unei spuze de stele. Stelele scânteiau atât de viu, încât era ușor să-ți închipui universul înconjurat de un dom gigantic – vizibil doar acolo unde metalul fusese străpuns ca să poți pătrunde cu privirea slavă cerească.

Parcă i se luminase sufletul – se simțea aproape bine. Poate că totuși era în viață. Poate...

Se auzi bâzâitul interfonului.

— Cee?

— E cineva aici care vrea să vă vadă, spuse Victoria, cu o voce îngroșată de dezaprobare.

— Cine?

— Buck.

32.

Bărbatul care intră pe ușă avea vreun metru șaiszeci și cinci și arăta în jur de patruzeci de ani. Părul îi era strâns la spate într-o coadă de cal, iar pielea era de un bronz închis, artificial. Nu avea gât, doar o coloană de carne ce părea o prelungire a umerilor. Arăta ca un personaj dintr-un film prost de acțiune.

— Eu sunt Buck, spuse el, întinzând mâna.

— Mulțumesc că ai venit, răspunse Lassiter, în timp ce bărbatul cel scund îi strivi mâna în mâna lui.

— Se poate să-mi arunc un ochi în jur?

— Poftim!

Cu un aer aproape indolent, bodyguardul traversă camera, întorcând capul când în dreapta, când în stânga,

absorbind totul, dar fără să arate o adevărată curiozitate.

— Acolo ce-i? Întrebă el.

— Dușul.

Buck deschise ușa și aruncă o privire înăuntru.

— Drăguț, spuse el.

Pășind spre ferestre, cercetă strada un timp care păru destul de îndelungat, apoi trase jaluzelele în jos. Pășind iar în interiorul încăperii, o învălui într-o privire fugară, care nu se oprea asupra nici unui amănunt, o privire deosebit de neutră.

În cele din urmă, se așează pe marginea scaunului de Barcelona lângă cămin și începu să-și trosnească degetele.

— Terry m-a informat deja, așa că poți să-ți continui treaba. Eu doar... mai observ câte ceva. Și, spunând asta, Buck scoase o carte din servietă și începu să citească. Lassiter își aruncă ochii pe titlu: *Japoneza nivel mediu*.

Întorcându-se la hârtiile lui de pe birou, Lassiter continuă să le sorteze, așezându-le în două teancuri, unul privitor la cariera lui Baresi ca om de știință, celălalt la cariera lui ca savant în probleme religioase. Când termină, se făcuse cinci și jumătate, O rugă pe Victoria să-i facă legătura cu femeia de la Cercetări.

— Crezi că mai așteaptă încă?

— Sunt sigură că așteaptă, dar...

— Ce?

— Cine e bărbatul ăla? Întrebă ea, chicotind.

— Vrei să spui Buck? Buck e baby-sitterul meu.

Buck nu-și dezlipi ochii de pe pagină.

— Ah, zise Victoria, după care făcu o pauză. Vreți să spuneți că-i bodyguard? Părea plină de interes. O să-ncerc la Deva Collins.

Într-o clipă, cercetătoarea apăru pe fir și întrebă ce avea de făcut.

— Am nevoie de un rabin, spuse Lassiter.

— Mă scuzați... Nu-nțeleg...

Deva nu era obișnuită cu argoul instituției. „Rabin” era

cuvântul folosit de Judy și denumea persoana deseori consultată la primii pași ai unei anchete. De obicei ziarist, uneori profesor, „rabinul” acționa ca un ghid turistic pe terenul care constituia fundalul unei anchete: industria îmbrăcăminte, comerțul cu metale, AMA³⁹. În cazul de față, Lassiter avea nevoie de cineva care putea să-i vorbească despre biologia moleculară într-o engleză simplă. Îi explică asta Devei.

— Oh, spuse ea. Sigur că da. O să găsesc pe cineva.

— Perfect. Și sper că mă poți informa cu privire la materialul religios. E mult de citit. Poate reușești să organizezi informațiile în genul „cine și ce face”. Contribuția lui Baresi în domeniu... ceva de felul ăsta.

Ea râse nervos.

— Nu știu ce să zic... Eu nu sunt expert sau ceva în genul ăsta.

— N-am nevoie de un expert.

— Ei, bine, atunci... O să încerc, dacă doriți. Aveți nevoie de o notă scrisă?

— Sau putem sta de vorbă.

— Ah, nu, răspunse ea cu o voce agitată. Mie-mi place să-mi organizez întotdeauna ideile pe hârtie.

El îi spuse că asta era foarte bine și-i ceru să pună pe cineva de la Cercetări să adune ceva material despre Callista Bates.

— Foarte bine, răspunse Deva cu îndoială. Făcu o pauză, încercând să-și înăbușe curiozitatea. Asta e pentru un alt caz?

Șovăi, dar, în cele din urmă, spuse:

— Nu.

— Da, bine... O să am nota gata scrisă mâine seară. E bine?

Îi răspunse că ar fi minunat. Când puse receptorul jos, Buck î ntoarse o pagină din cartea lui și spuse:

— Callista Bates... asta a fost o *tipă mișto*.

39 Asociația Medicală Americană.

O oră mai târziu, Lassiter se strecura pe locul îngust al pasagerului dintr-un Buick cenușiu care aștepta la marginea trotuarului, în față la Lassiter Associates.

— Pico o să fie șoferul începând de mâine, spuse Buck, manevrând abil mașina de-a lungul străzilor acoperite cu polei. Pico ține la mașinuța asta. Mie mi-e frică să apăs prea tare pe pedala de accelerație. Există un motor al dracului de puternic dedesubt.

În curând, ajunseră la Memorial Bridge care trecea peste Potomacul înghețat. Buck îl informă despre caracteristicile mașinii, în timp ce goneau pe lângă Pentagon, luând-o spre sud, pe autostrada Shirley.

— Lumea vorbește despre rezistența la gloanțe, dar nu știe ce spune. Aici e un strat de Lexan de un centimetru, spuse el, bătând cu palma fereastra laterală. Marfă de calitate! Blochează tot... sau aproape tot. Dar dacă țin morțiș să te înhațe? Atunci folosesc C-4.

Mașina arăta ca orice mașină privită din afară, dar pe dinăuntru era blindată și atât de bine izolată, încât, când se închiseră ușile, lui Lassiter îi pocniră urechile. Motivul pentru care interiorul era atât de strâmt, explică Buck, era că o mulțime de spațiu din modelul standard fusese sacrificat pentru placajul blindat, pentru un rezervor de benzină supradimensionat și pentru niște dispozitive hidraulice care puteau ridica șasiul în vederea mersului în afara drumului.

— Mă simt de parc-aș fi James Bond.

Buck zâmbi.

— Toți spun asta.

Se opriă la un 7-Eleven ca să cumpere un bax de cutii de bere Bud Light, apoi la un magazin Blockbuster ca să închirieze câteva casete video cu Callista. Când ajunseră la Comfort Inn, Lassiter rămase să aștepte în mașină, în timp ce Buck se duse la recepție să se înregistreze. Stând acolo în mașina parcată, se simțea ca într-un seif bancar.

În cele din urmă, Buck veni, pășind cu grijă de-a lungul

parcării înghețate și se urcă în mașină.

— Am luat camere alăturate, zise el, și un aparat video. După ce trase mașina în spatele hanului, îl conduse pe Lassiter sus pe scări, până la etajul trei.

— Puteam să stăm la Willard, spuse Lassiter. Aș fi preferat acolo.

Buck scutură din cap.

— Locul ăsta e mai bun. Dacă-l caută cineva pe Joe Lassiter, n-o să înceapă cu Comfort Inn din suburbia orașului.

Camerele lor se aflau la capătul unui coridor, vizavi de casa scării. Legate printr-o ușă din peretele despărțitor, erau destul de mari și drăguț mobilate, cu paturi late și o vedere panoramică asupra circulației de pe Interstate 95.

— Am obținut un rabat Triplu A, spuse Buck încântat. Șaizeci și patru de dolari pe noapte! *Inclusiv* impozitul și micul dejun. Se duse la ferestre și le acoperi cu draperiile. Adevărul este, zise el, că într-un hotel ca ăsta paza e destul de bună. La miezul nopții se încheie ușile – trebuie să suni la interfon ca să poți intra. Pe urmă, mai au și un paznic înarmat, exact în holul de la intrare. La un hotel mare ca Willard, au un portar. Bodyguardul scutură din cap. De parcă ăsta poate ajuta la ceva!

Lassiter se trânti pe pat și citi textul de pe una dintre casetele video:

O viață de succes - Comedie - 114minute, 1987. Callista Bates. Dave Goldman. Mare balamuc - un grup de absolvenți pun la cale o crimă la Bursă.

„Sincronizarea Callistei Bates e mai bună decât a unui Rolex-patru stele!” *New York Times*.

„Ne-am prăpădit de râs!” Siskel & Ebert.

Blockbuster spune: „Dacă v-a plăcut acest film, căutați *Un peștișor numit Wanda*. Se poate împrumuta la toate centrele”.

Cel de al doilea video era un film de science fiction.

Fluierarul - S.F. - 127 minute, 1986. Povestea lui Pied Piper, actualizată și plasată la Hamlin, Ohio. În rolul „Penny”, nominalizat pentru Oscar, Callista Bates este o cerșetoare punk ale cărei bluesuri cântate la muzicuță salvează orașul de o invazie de șobolani infectați cu un virus mortal. Când consilierii principali ai orașului dau îndărăt de la promisiunile lor, ajung să regrete că nu l-au plătit pe acest cântăreț din fluier.

„Uluitor!” *New York Daily News*.

„Extraordinar!” *Premiere*.

„Callista este irezistibilă. Oricine ar vrea s-o urmeze!” *Rolling Stone*.

Își amintea agitația creată de *Fluierar*, își amintea că dorise să vadă filmul, își amintea chiar că urmărise spectacolul Oscarurilor cu... cu cine, oare? Cu *Gillian*. Gillian i se trezi în *amintire*... un zâmbet cu gropițe, sâni albi ca laptele. Ce-o mai fi cu ea?

Premiile Academiei fuseseră o plictiseală fără sfârșit, dar Gillian insistase. Consimțise fără plăcere și suportase o seară de glume răsuflăte, seturi de hochei și piese muzicale ultracunoscute - care fuseseră cu atât mai greu de suportat cu cât Gillian rezistase plictisită la orice încercare de a o seduce. Rămăsese lipită de canapeaua pe care sărea în sus din când în când, aplaudându-și favoriții. Când, în sfârșit, se anunță premiul pentru „Cea mai bună actriță”, aparatul de filmat o urmări pe câștigătoare în timp ce înainta spre scenă, apoi reveni la Callista Bates. Gillian fusese revoltată că nu câștigase Callista, dar și ea, și Lassiter și toată lumea fu încântată când actrița, cu un aer șugubăț, dădu la iveală o muzicuță și începu să cante la ea în fața aparatului de luat vederi, privirea ei șmecheră și plină de înțeleșuri

amintind tuturor că „Penny” știa ce să facă dacă încerca cineva s-o tragă pe sfoară.

Lassiter nu văzuse niciodată filmul și abia dacă-și amintea de anul 1986. Fusesse anul când își înscrisese firma. Angajase oameni în disperare, închiriasse spații și afacerea luase niște proporții cărora abia le putea face față. Își amintea că uneori lucra câte șaisprezece ore pe zi, dar, în afară de asta, întreg acel an – precum și Gillian, după câte se părea – se dizolvase în ceva confuz din care nu mai rămăsese decât munca.

Buck vorbea la telefon, comandând pizza la un local din apropiere, care se lăuda cu „un cuptor de cărămizi adevărat” și cu livrarea gratuită.

— Sună-mă la recepție. Cobor eu s-o iau. *Nu* uita salatele.

Apoi Buck îl sună pe Pico și pe Chaz – restul „echipei”. Controlau casa lui Lassiter din McLean. După o scurtă conversație, Buck dădu drumul unui hohot de râs surprinzător de ascuțit.

— Nu, spuse el. Ei nu fac așa ceva. Fii atent – te sun eu după-amiază. Puse receptorul jos și întoarse capul spre Lassiter. Locuiești la țară?

Lassiter făcu un semn negativ din cap.

— Majoritatea oamenilor nu consideră că McLean e chiar la țară.

— Pico a văzut un cerb. Era să facă pe el de spaimă. Râse. Știi ce m-a întrebat?

Lassiter clătină din cap.

— Dacă *mușcă*.

Se așezară pe canapea și urmăriră *O viață de succes*, mâncând pizza. Berea era rece, salata proaspătă și pizza mai bună decât ar fi trebuit să fie.

Iar filmul era nostim, foarte nostim – totuși, din când în când, Lassiter observa că era aproape pe muchie de cuțit. Dacă regizorul ar fi avut o mână mai greoaie, iar actorii ar fi fost mai puțin dăruți, întreaga afacere ar fi fost un

dezastru.

Callista era cea care ținea totul în mână. Avea geniul dozării comicalului și scotea tot ce se putea scoate dintr-un rol care se învârtea în jurul unui clișeu. Nu era o blondă toantă, ci una care trage sforile și care știe să facă pe proasta când asta este în avantajul ei.

Buck părea să știe filmul pe dinafară și anunța unele fragmente dinainte, înghiontindu-l cu cotul pe Lassiter.

— Aici e partea aia când se duc la World Trade Center – ia uită-te la tipul ăla mărunțel din planul doi. Pe urmă, începea să încurce acțiunea.

Pe la jumătatea filmului, lui Lassiter i se atrase atenția asupra unuia dintre acele momente importante printr-o palmă pe braț.

— Fii atent acum, grozav, uită-te la asta!

Callista, îmbrăcată într-un taier de culoare închisă și purtând o pălărie înaltă cu un voal de dantelă neagră, pozează ca o rudă îndoliată într-un salon mortuar. Înconjurat de șiruri de flori, partenerul ei de crime stă culcat într-un sicriu deschis, prefăcându-se că-i mort. Callista pășește încet de-a lungul culoarului central și, îngenunchind lângă sicriu, începe să se roage. Sau, cel puțin, așa pare, până când aparatul de filmat se apropie și devine clar că ea și „cadavrul” se ceartă între ei printre dinți.

— Dă-mi cheia, îi cere ea.

— Nu pot! O să se vadă că mă mișc.

— Atunci, spune-mi în ce buzunar ai băgat-o. O scot singură!

— Și mă lași aici? N-aș prea crede.

Spre panica maestrului de funeralii de lângă ea și uimirea celorlalți participanți, Callista începe să scotocească în buzunarele bărbatului.

— Pe Dumnezeu meu, Walter, dacă nu-mi dai nenorocita aia de cheie, te omor!

— Nu poți să mă omori, răspunse cadavrul, săltându-se pe un cot. Sunt deja mort. Asta-i problema!

În acel moment, maestrul de funeralii leșină, Callista pune mâna pe cheie și...

— *Stop!* strigă Lassiter.

Apucând telecomanda, întrerupsese filmul și apăsă pe Derulare.

— Ce faci, *omule?* se văicări Buck. Ce te-a apucat? Țsta-i unul dintre momentele cele mai nostime!

Lassiter ridică o mână în aer și scoase un sunet menit să-l potolească și să-i închidă gura. Buck dădu imediat din cap, în semn c-a înțeles, amintindu-și că interesul lui Lassiter pentru Callista Bates n-avea nimic de-a face cu distracția.

— O să mă uit cum se termină, spuse el cu un aer jignit. Poate mă duc după niște gheață.

Lassiter făcu un semn din cap, fără să-l asculte; dădu filmul îndărăt, apoi îl reluă până la secvența dorită - acolo unde aparatul de filmat se fixa pe chipul înfășurat în văluri al Callistei. Apăsă pe butonul Pauză și prim-planul încremeni pe ecran.

Privi și nu-i mai rămase nici o îndoială. *Această femeie fusese la înmormântarea lui Kathy și a lui Brandon.*

Callista Bates.

Stând așa la Comfort Inn, cu ochii pe ecranul televizorului prost reglat, Lassiter își aminti de înmormântare, de parcă și ea ar fi fost un film.

Sicriele de lemn lustruit, unul mare, celălalt, mic - al lui Kathy și al lui Brandon - odihnindu-se în gropile adânci, dreptunghiulare, care fuseseră săpate ca să le primească... fiecare cu câțiva trandafiri albi presărați artistic pe el de către participanții la ceremonie. Un ultim trandafir cade cu o mișcare înceată, cinematografică, săltând ușor la atingerea lemnului.

Un bărbat - Lassiter însuși - stă la o distanță discretă, așteptând condoleanțele șoptite ale celor adunați acolo ca să-și exprime omagiul. Prima persoană, asemeni multor altora, îi e necunoscută: o blondă atrăgătoare, îmbrăcată în negru și purtând o pălărie demodată cu un voal

transparent.

Pentru o clipă, Lassiter se trezi din visare și rămase cu ochii pironiți pe imaginea de pe ecranul televizorului. Apoi, închise ochii ca să-și amintească mai bine.

La înmormântare, chipul femeii îi pare familiar, dar nu-și dă seama de unde o știe. Poate că e una dintre vecinele lui Kathy sau o mămică de la grădinița lui Brandon. Băiatul e cam de vârsta lui Brandon; are păr buclat, închis la culoare și un ten mediteranean. Se simte prost că nu-și poate aminti numele femeii și se vede pe sine aplecându-se înainte.

— Ne cunoaștem?

Ea dă din cap că nu.

— Am cunoscut-o pe sora dumneavoastră în Europa.

Brusc, sunetul și imaginea televizorului se puseră în mișcare, butonul de declanșare a pauzei încetându-și acțiunea asupra femeii de pe ecran. Callista își vârî cheia în buzunar, își făcu loc printre participanții la înmormântare și...

Sunetul părea mult prea tare, de parcă cineva ridicase volumul în capul lui Lassiter. Închise televizorul și încercă să gândească. La înmormântarea lui Kathy și a lui Brandon ea trebuie să se fi prezentat și să-și fi prezentat și fiul, dar, deși era sigur de asta, nu-și putea aminti numele. Pentru nimic în lume.

Cu un oftat, se așeză pe canapea și deschise o bere. Callista Bates, Marie Williams, oricum o chema, ea și fiul ei fuseseră în viață în noiembrie. Dar mai erau încă în viață și, dacă da, unde?

Buck se strecură prin ușă, ducând în mâini o cutie din plastic plină de gheață.

— Hei, zise el, făcând un gest spre ecranul întunecat. Mulțumesc că m-ai așteptat. Îți sunt recunoscător.

Terminară pizza și cea mai mare parte din bere și urmărirea restul filmului. Lassiter cercetă filmul cu atenție câteva minute, dar în curând se lăsă iar captivat de film,

râzând pur și simplu și așteptându-l pe Buck să-i tragă o palmă peste braț.

Când se termină, Lassiter făcu un duș, în timp ce Buck se apucă să dea câteva telefoane. Urmăriră știrile împreună, apoi câteva minute de Knicks cotonogindu-i pe Bullets. La un moment dat, Buck se ridică în picioare.

— Ei, spuse el. Mă duc să pun capul jos. Dar sunt aici, alături, așa că... Pe curând.

„Pe curând.” Asta era vorba lui Woody. Gândul la Woody îl făcu să-și amintească... sau să încerce să-și amintească ceva. Nu prea-și dădea seama ce era... o amintire vagă; și mai era ceva. Ceva despre identitatea Callistei ca „Marie Williams”. Și, deodată, mintea i se luminează.

Dacă omul acela fusese Grimaldi? Dacă cel ce se interesase de creditul bancar al lui Marie Williams fusese Grimaldi?

Lassiter se dădu jos din pat și se duse să-și caute servieta. Scoase din ea un dosar, îl deschise la creditul bancar pe numele de Williams și se uită la ultima pagină.

Solicitare de informații: 10.19.95 - Allied National Products (Chicago).

Chicago: vechea adresă a lui „John Doe”.

Dacă n-ar fi existat apelul telefonic al lui Grimaldi la Embassy Suites, unde închiriasse o cameră pe numele de „Juan Gutierrez”, identitatea italianului ar fi continuat să fie un mister. Lassiter se uită la data cecului bancar și văzu că fusese făcut cam cu două săptămâni înainte de uciderea lui Kathy.

Ceea ce nu dovedea că Grimaldi se afla în spatele acestei afaceri - în definitiv, își spuse Lassiter, făcuse și el propriile lui cercetări printr-un agent de informații din Miami. Totuși... dacă cineva o căuta pe „Marie Williams” și nu dispunea decât de o veche adresă, un cec bancar ar fi un prim pas util. Dacă avea noroc, asta putea duce la o nouă adresă și, chiar dacă nu se întâmpla așa, ar avea numerele cărților ei de credit. Și, din clipa când le avea, Grimaldi

putea să-i urmărească venirile și plecările – dacă nu cumva fugea tot timpul. Ceea ce și făcea. Și, pentru că făcea acest lucru, se descotorosise de cărțile ei de credit și poate că asta îi salvase viața.

Pico, șoferul, era un cubanez chipeș care nu prea vorbea mult și-i duse la Lassiter Associates într-un timp record, descurcându-se prin străzile aglomerate și alunecoase din centru cu ușurința cu care Michael Jordan trăgea la coș.

În timp ce Buck stătea în biroul exterior, zăpăcind-o pe Victoria cu prezența lui, Lassiter ceru la Cercetări să se scoată un cec bancar pe numele Kathleen Anne Lassiter, care locuise la Keswick Lane 132, Burke.

Urmă o clipă de tăcere, după care persoana de la Cercetare întrebă:

— Nu cumva este...

— Da.

— OK... mă ocup imediat de asta.

La un moment dat, în timpul nopții, își amintise ce-l făcuse să se gândească la Woody... de fapt, nu la Woody, ci la unul dintre frații lui. Andy sau Gus. Sau Oliver.

Când Joe Lassiter și Nick Woodbum fuseseră studenți la St. Albans, familia lui Woody era celebră. Nu în felul în care era cea a lui Lassiter, ci din cauza mărimii ei. Doar din cauza *mărimii*.

Erau unsprezece copii – șapte băieți și patru fete – un număr atât de nepotrivit cu normele școlilor particulare din D.C.⁴⁰, încât, oriunde se ducea un membru al familiei Woodbum, îi urmărea o litanie: „Au unsprezece copii... și nici măcar nu sunt catolici... nici măcar nu sunt catolici... nici măcar nu sunt catolici!”

Prietenii lui Nick obișnuiau să se întrebe de ce doamna Woodbum era mereu însărcinată, și făceau socoteala taxelor școlare de fiecare dată când un alt țănc al familiei intra în cursul preșcolar de la Sidwell, St. Albans sau de la

40 District of Columbia.

Național Cathedral. Lassiter își petrecuse jumătate din copilărie în casa Woodbum din Georgetown, o casă care își oferea numele, propriile „terenuri” și destule rude, prieteni și asociați ca să se poată juca de-a capturează drapelul pe o scară monumentală.

Când Lassiter îi telefonă la Departamentul de Stat, Woody răspunse, dar numai ca să spună:

— Nu pot să vorbesc. Sunt într-o ședință.

— Nu cu tine vreau să vorbesc, răspunse Lassiter, ci cu unul dintre frații tăi.

— Într-o situație normală, m-ar amuza să ghicesc, dar...

— Cel de la publicația de scandal...

— *Gus*? Gus ar fi fost, sigur, ultimul la care m-aș fi gândit. Așteaptă o clipă – uite numărul.

Se dovedi mai greu să dea de Augustus Woodbum, editor-șef la *Național Enquirer*, decât să-l contacteze pe fratele lui, care era doar conducătorul uneia dintre cele mai secrete departamente ale Guvernului American. Până la urmă, lui Lassiter nu-i rămase decât să se bizuie pe făgăduiala secretarei că „A.W.” va primi mesajul.

Gus fusese întotdeauna îndrăgostit de ziaristică. Editase revista *Bulldog* din St. Albans, colaborase la *Post* și lucrase ca reporter la ziarul studentesc de la Yale – până în ultimul an de studii, când își încetase activitatea ca să se însoare cu o profesionistă a schiului acvatic. Se mută în Florida, unde nevastă-sa lucra la Cypress Gardens, iar el își găsi o slujbă la *Enquirer*.

Dacă ar fi făcut parte din altă familie, Gus ar fi fost privit ca oia neagră. Dar clanul Woodbum era destul de mare ca să fie îngăduitor, și după cum spunea Woody:

— Nici nu-ți vine *să crezi* cu cine poate vorbi băiatul ăsta la telefon.

Lassiter se gândise la Gus fiindcă-l văzuse o dată la televizor când căuta ceva, tot butonând canalele; era unul dintre acele show-uri – o masă rotundă la care un

moderator agresiv orchestra un meci de țipete ale unui grup de specialiști și reporteri. Lassiter ar fi schimbat imediat canalul, dar gazda zâmbitoare tocmai îl prezentă pe „Domnul *Augustus* Woodbum, editor șef al *Național Enquirer*. Subiectul: Etica mediilor de informare.”

Era limpede că cineva avusese ideea strălucită să-l invite pe Gus la acest show pe post de țap ispășitor al bărbaților și femeilor virtuozice de la *Harper, Washington Post, Times* și NPR. Dar Gus, băiatul arătos de treizeci și ceva de ani, cu un contur cizelat al maxilarului și ochi albaștri pătrunzători, fu acela care atacă starurile. Când fu luat peste picior în legătură cu „ieftinătatea jurnalismului de scandal”, el se lansă într-un atac frontal asupra întregii prese.

Cu un amestec de surprindere măsurată și calmă voioșie, le aminti colegilor săi că *Enquirer* își obținea câștigul prin mijloacele tradiționale de vânzare a ziarelor, mai mult decât din reclamele companiilor de băuturi și tutun. Cât privește conținutul ziarului, era adevărat că *Enquirer* nu câștigase niciodată un Premiu Pulitzer, dar adevărul era că premiul însuși își pierduse mult din credibilitate, ca urmare a scandalului Janet Cooke. Ceea ce ridica problema eticii jurnalistice. Menționând câțiva publiciști și pe binefăcătorii lor, Gus puse la îndoială faptul că un ziarist putea prezenta în mod imparțial un subiect – să zicem controlul asupra armamentelor și îngrijirea sănătății – când același ziarist fusese plătit cu 30 000 de dolari pentru un discurs la NRA⁴¹ sau la Asociația Americană Medicală.

— Noi, cei de la *Enquirer* nu ținem discursuri, spuse Gus. De fapt, nici nu le comentăm.

Când show-ul se termină, asistența era în picioare, iar Gus fu aplaudat de toată lumea.

Se făcuse aproape ora două după-amiază când Gus îi dădu telefonul de răspuns. Lassiter începu să explice cine era el, dar Gus îi tăie vorba.

41 National Rifle Association of America - Asociația națională Americană a Armelor (engl.).

— Îmi amintesc de tine. Elizabeth Goode m-a părăsit în favoarea ta, când eram student în anul doi, iar tu erai în ultimul.

— Îmi pare rău.

— Mi-am revenit, spuse Gus, apoi trecu la subiect. Deci, care-i problema? Nu-mi închipui ce-ar putea fi.

Era un pic cam jenant, dar Lassiter își exprimă speranța că putea conta pe discreția lui Gus.

Gus izbucni în râs.

— Știi, aud vorba asta de vreo zece ori pe zi. Iar răspunsul este: da. Poți conta pe mine. Pe onoarea mea de Bulldog.

— E vorba despre Callista Bates.

— Steaua mea de cinema preferată. Ce-i cu ea?

— O caut.

— Toată lumea o caută. Ni se servesc mai multe ponturi despre Callista decât despre oricine altcineva, cu excepția lui Elvis. Deși eu, personal, sper să nu fie găsită. Fiindcă, dacă apare, asta va fi știrea zilei pentru o săptămână, ca, pe urmă, să nu mai fie decât o actriță în căutarea unui angajament.

Lassiter glumi, spunând că dacă o găsește nu va dezvălui nimănui știrea asta. Explică ceva despre motivul pentru care îl interesa actrița, despre faptul că era ceva personal, că nu putea spune mai mult, dar că, dacă ziarul avea unele repere despre locul unde se putea afla Callista, chiar și repere ce nu păreau controlabile...

— Sunt flatat că un anchetator apelează la mine. Oftă. Dar despre Callista Bates ce pot să spun? Adevărul este că nu prea s-a spus nimic de când a plecat din Minneapolis. Au fost multe „apariții”, dacă înțelegi ce vreau să spun, dar asta s-a întâmplat, când? Aproape cu șase ani în urmă, nu?

— Ei, bine, dacă auzi ceva...

— S-ar putea s-aud... Dar, de fapt, există un șmecher care a făcut carieră de pe urma Callistei...

— Finley?

- Da. Ce, ai și stat de vorbă cu el?
- Nu, eu nu. Un tip care lucrează pentru mine...
- Ei, sper că a fost discret, fiindcă Finley e un pescuitor în ape tulburi. Dar, ascultă, uite cum facem: o să pun pe cineva să se uite prin arhive, să verifice linia fierbinte și să vadă ce se poate găsi. O să-i spun că facem o actualizare și... o să-l însărcinez pe Finley cu treaba asta. În felul ăsta, îl țin ocupat. S-ar putea să dea de ceva. În orice caz, o să-mi arunc un ochi pe informațiile pe care le avem și, dacă găsesc ceva interesant, te caut eu.
- Mulțumesc, Gus. Îți rămân dator cu un serviciu.
- Cu două. Nu uita de Elizabeth Goode.

Ceva mai târziu, în aceeași după-amiază, sosi un plic de la Departamentul Cercetări conținând creditul bancar al surorii lui Lassiter. Avea șase pagini, dar el nu se uită decât la sfârșit, unde erau înșirate celelalte chestiuni în suspensie. Și, iată; *19-10-95. Allied Național Products.*

Asta lămură lucrurile. Același agent din Chicago, care se ocupase de „Marie Williams”, rezolvase și problema surorii lui – și făcuse asta în aceeași zi. Trebuie să fi fost Grimaldi.

Bătu darabana pe birou cu degetele. Ce urma acum? Stătu o clipă pe gânduri, apoi sună la Cercetări.

— Îmi trebuie certificatul de naștere al unei femei cu numele de Marie Williams, spuse el. Inițiala din mijloc este A, de la... Alabama. Data nașterii este opt martie, 1962. Nu știi locul nașterii, dar e pe undeva prin Maine. Faceți rost de un om în capitala statului – sunt sigur că au un birou de evidență a populației sau ceva de genul ăsta. Spune-i să ne transmită prin fax tot ce află.

Ceea ce, în cel mai rău caz, vor fi numele și locul nașterii părinților ei. Și, deși s-ar putea ca actrița să nu se mai fi dus niciodată pe acasă, era posibil să păstreze încă legătura cu părinții și, în caz că nu, cu câteva dintre persoanele cu care crescuse împreună. Ce naiba, era și ăsta un reper.

Dar lui nu-i mai rămânea mare lucru de făcut. Îl avea pe

Gary Stoykavich, care scotocea prin Minneapolis ca să vadă ce putea afla despre cei doi ani petrecuți acolo de Callista. Îl avea pe Gus Woodbum, care colecta repere din arhivele publicației *Enquirer*, în timp ce cineva din Maine căuta certificatul de naștere al Callistei. Deva Collins scria o notă despre studiile religioase ale lui Baresi și, dacă nu cumva uitase, era în căutarea cuiva care putea explica ce făcuse Baresi ca genetician.

Tocmai cântarea toate astea în minte, când unul dintre tinerii de la Cercetare sună ca să-i spună că „o grămadă de informații din partea lui Katz și Djamma erau pe drum...”

— Cine dracu’ mai sunt și ăștia?

— Sunt firma de relații publice care se ocupă de Callista Bates.

— Drăguț din partea lor că ne ajută, remarcă Lassiter.

— Sunt și ei destul de interesați. Tipul cu care am vorbit spunea că, dacă reușim să aflăm unde-i de găsit, ar putea ieși o grămadă de bani din asta. Tristar are nevoie de ea pentru un film inspirat de viața lui Garbo, și Nick Katz zice că ar putea obține o sumă cu opt cifre. Așa că a trebuit să le promit că o să-i anunțăm dacă dăm de ceva.

Își petrecu restul zilei în ședințe cu conducerea și în consultații cu juriștii, cercetând paragrafele scrise cu litere mărunte, în vederea vânzării companiei. Oriunde se ducea, Buck rămânea cu exact doi pași în spatele lui, scormonind biroul cu privirea, de parc-ar fi fost Dealey Plaza. Faptul că prezența lui agita lumea era clar din uităturile îngrijorate pe care le provoca, dar, cu toate astea, Lassiter nu făcu efortul de a-i lămuri ce era cu el, simțind o plăcere perversă din vecinătatea inexplicabilă a acestui stingător de incendii.

Când Deva Collins apărură pe la ora șase și, cu o ușoară fluturare a mâinii, îi puse o hârtie pe birou, el era obosit.

— Atenție! zise ea.

— Ce-i asta?

Ea păru dezumflată.

— Nota mea.

— Nota ta?

Fata se făcu roșie la față.

— Despre Ignazio Baresi - contribuția lui la studiile religioase.

— Ah, da, răspunse el, frecându-se la ochi. Foarte bine! Bravo!

Încercă să pară entuziasmat, dar vorbea fără convingere. În acel moment, tot ce-și dorea era să se ducă acasă, să bea ceva și să se uite la filme cu Callista Bates, împreună cu noul lui amic, Buck.

Aruncă o privire peste notă. Vreo cinci, șase pagini. Îi mulțumi Devei Collins. Ea îi făcu un semn ușor cu mâna, în timp ce ieșea.

Adevărul era că interesul lui pentru dezlegarea misterului privitor la legătura lui Baresi cu Umbra Domini și cu asasinatele începuse să scadă din momentul când văzuse *O viață de succes*. Ceea ce era important acum era s-o găsească pe Callista Bates și pe copilul ei. Morți sau vii. De îndată ce termina asta, putea relua cercetările privitoare la Grimaldi și a motivului care se ascundea în spatele întregii afaceri.

Totuși Deva Collins muncise din greu la raportul ei și sigur că-l va întreba cum i s-a părut. Așa că se așeză jos cu nota ei și, sprijinindu-și bărbia în mână, începu să citească.

Ignazio Baresi (1927-1995)

Contribuții în domeniul învățăturii Biblice

Raport întocmit de: C. Deva Collins

Date biografice și lista publicațiilor

Lassiter parcurse rapid cu privirea această parte. Baresi se înscrisese la Sorbona la vârsta de treizeci și șapte de ani ca „student” la cursurile de filosofie și religii comparate. Un an mai târziu, se dusesse să-și continue studiile la Universitatea din Münster, în Germania. Apoi, după un an petrecut ca profesor invitat la Școala de Teologie de la

Harvard, Baresi se retrăsese brusc din acest câmp de activitate, în 1980, întorcându-se la reședința lui din Italia. În ciuda faptului că avusese o carieră de scurtă durată... bla, bla, bla... influența lui Baresi se simțea încă în acest domeniu.

Urma o listă cronologică a operelor publicate de Baresi. Lassiter își aruncă un ochi peste ea, reținând doar câteva titluri: *Esențiala omenie a lui Hristos: doctrină sau dicton?* (1974)... *Cultul Zeiței și Fecioara Maria* (1977). Și unica lui carte: *Moaște, Totemuri și Divinitate* (1980).

Învățătura Biblică și Cristologia. Deva descria natura acestei discipline care, spunea ea, fusese concentrată în ultimii 150 de ani pe ceea ce ea numea „căutarea lui Iisus ca figură istorică”. În esență, aceasta era o încercare a savanților de a da la o parte mitul și ceea ce se știa din auzite, ca și doctrina impusă după „evenimentul mântuirii”, ca să afle care părți ale Evangheliei erau „verificabil adevărate”. Pe măsură ce metode moderne din ce în ce mai sofisticate își spuneau cuvântul în această problemă, răspunsul la întrebarea „Ce se poate dovedi cu certitudine în legătură cu viața și moartea lui Iisus?” era: aproape nimic.

Opera lui Baresi. Teza principală a lui Baresi era de domeniul analizei doctrinare și era legată de influența evenimentelor exterioare asupra doctrinei bisericești. Baresi susținea că insistența doctrinei asupra naturii umane, carnale și fizice nu venea din Evanghelie, ci avea scopul de a contracara credința unei alte secte creștine, că Iisus era în totalitate divin. În Evanghelia însăși nu se pomenea prea mult de nașterea lui Hristos – iar despre Maria abia dacă se spunea ceva – și nici Patimile lui nu erau prea mult accentuate. Insistența doctrinară asupra unui Iisus care s-a născut ca un om, a murit ca un om și a suferit chinuri ca un om se reflectă și în mărturia vizuală a artei religioase creștine. Deși nu exista o artă creștină veche – primii creștini veneau dintr-o tradiție semită care interzicea

reprezentarea artistică – din clipa când au început să apară, înfățișările lui Hristos s-au schimbat rapid: de la un tânăr strălucitor, fericit, „solar”, înconjurat de raze (secolul al patrulea), la un Crist chinuit, răstignit pe cruce și cu rănilor sângerânde (secolul al șaptelea).

Deva sublinia că, deși această lucrare inițială se încadra în tradiția erudiției biblice, după aceea, opera lui Baresi făcuse o cotitură bruscă.

Moaște, Totemuri și Divinitate. În unica sa carte, Baresi a analizat dezvoltarea cultului martirilor și a sfinților în creștinism, ceea ce a dus la credința populară în puterea moaștelor – aceasta avându-și rădăcinile aproape cu certitudine în vechile sisteme de credință totemice și animiste.

Totemurile și fetișurile diferă de moaște prin faptul că, deși toate conferă putere celor care le posedă, primele două sunt simbolice, în timp ce moaștele sunt, într-adevăr, rămășițele *materiale* ale unor ființe sfinte rămase după moartea acestora, sau obiecte sfințite prin contactul cu „făptura corporală”.

Totemurile și fetișurile sunt deseori asociate cu animalele – ambele onorând un trib sau un individ și transmitându-i forța animalului. După părerea lui Baresi, vechile picturi rupestre aveau o natură totemică, având darul atât de a cinsti animalele, cât și, într-un anume sens, de a le „capta” puterea.

Baresi asocia credințele totemice și încrederea în moaște cu ritualuri foarte primitive – în care sângele leului, de pildă, era ingerat ca mijloc de absorbție a forței animalului. Ritualurile canibalice includeau și ingerarea sângelui și a organelor dușmanului învins, ca mijloc de absorbire a puterii sale și de cucerire a spiritului său. Baresi a analizat forța totemică a obiectelor rituale în multe religii și a explorat transmiterea unei astfel de forțe în anumite culturi, de la obiecte la noțiuni abstracte: cuvinte, incantații și, mai ales în iudaism și islamism, litere și cifre.

Cea de-a doua jumătate a cărții lui Baresi se referea la moaște și, mai cu seamă, la rolul moaștelor în creștinism. Pe la începutul secolului al patrulea, credința în puterea magică a moaștelor creștine de a alunga demonii, de a vindeca bolile, și așa mai departe, era bine stabilită. Nu era surprinzător că popularitatea moaștelor, ca reprezentare a puterii ușor de înțeles de către omul obișnuit, a crescut. Prin secolul al nouălea, apăruse o afacere specializată, cu centrul la Roma, care vindea moaște sfinte prin toată Europa. În Evul Mediu, aproape orice bisericuță avea oasele ei, fragmentele ei de unghii și dinți ai diferiților sfinți și martiri, păstrate, deseori, în relicvarii elaborate. Colectarea de moaște era atât de înverșunată și credința în puterea lor atât de adâncă, încât negustorii de moaște îi urmăreau pe posibillii sfinți și martiri, mai ales pe cei bolnavi, și se instalau la ei de îndată ce mureau ca să le fiarbă trupurile până nu mai rămâneau decât oasele.

Cele mai puternice moaște erau cele ale lui Iisus și ale Mariei. Prepuțul lui Iisus fusese păstrat în relicvarii din pietre scumpe în vreo jumătate de duzină de biserici, și tot așa și fânul din iesle, părul lui, cordonul lui ombilical, dinții lui de lapte, sângele și unghiile lui. Părul Mariei era de găsit peste tot, la fel sticlulele pline cu lapte din sânul ei și chiar și așchii din stânca pe care picurase laptele ei, albind piatra. Cât despre moaștele privind Patimile Domnului, existau nenumărate unghii, spini din coroana de spini, chiar și *întreaga* coroană de spini – la Sainte Chapelle din Paris – trei exemplare din Sulița lui Longinus (sulița care a străpuns coasta lui Hristos) și diferite haine impregnate cu sudoarea lui Hristos, precum și icoana vie a vestitului giulgiu din Torino. Existau așchii din placa de marmură de pe mormântul lui Hristos, lințolii de îngropăciune și sandale, și orice artefact imaginabil care intrase în contact cu trupul lui Iisus. (Oasele sau dinții – obișnuitele moaște rămase de la sfinți – lipseau, de vreme ce se ridicase la Cer).

Baresi făcuse liste cu unele dintre miracolele atribuite

diferitelor moaște și le urmărise evoluția. Deși existau falsuri evidente – destule așchii din crucea cea adevărată ca să construiești oricâte hambare ai fi poftit – credința în puterea moaștelor era atât de veche și de înrădăcinată, încât bunul-simț se revoltă la ideea că nu existau moaște ale lui Hristos. Dacă oamenii din zilele noastre, susținea Baresi, ajungeau ușor la convingerea că ceva atât de imaterial ca apariția Fecioarei putea dezvălui un izvor de ape tămăduitoare – dovadă fiind pelerinii de la Lourdes – atunci cum se explică faptul că nici unul dintre numeroșii ucenici ai lui Iisus nu păstrase o relicvă adevărată din ceea ce fusese, în definitiv, un zeu în carne și oase?

În cele din urmă, argumenta că ritualul împărtășaniei prin care vinul și pâinea simbolice sunt prefăcute în Sângele și Trupul Mântuitorului, este o practică întemeiată pe credința animistă a puterii moaștelor. Transsubstanțierea nu este nimic altceva decât transformarea spirituală a moaștei simbolice (vinul) într-una propriu-zisă (sângele).

Notă: Domnule Lassiter, cea mai mare parte a acestei informații provine de la teza de doctorat a unei studente din Georgetown, scrisă în 1989. Numele studentei este Marcia A. Ingersoll, și am și adresa ei, dacă aveți nevoie de ea. Deva.

33.

În săptămâna care urmă, „progresul” lui Lassiter fu, în cea mai mare parte, negativ.

Intermediarul din Augusta transmise că nimeni cu numele de Marie A. Williams nu se născuse în Maine la 8 martie, 1962. Poate că și-a schimbat numele, sugerase el, dar, dacă așa a procedat, nu mai putem face nimic.

Schimbările de nume nu pot fi verificate și nu pot să urmăresc toate fetele care s-au născut pe 8 martie '62. Ceea ce puteam face – și am și făcut – a fost să caut o *Mary Williams*, în cazul că ați greșit prenumele.

— Și ce-ai aflat?

— Că au existat șaptesprezece până în 1950, iar patru dintre ele au un nume de mijloc care începe cu A. Dar nu vă faceți iluzii: nici una nu este cea pe care o căutați: datele nașterii nu se potrivesc. Nu se potrivește nici anul, nici nimic.

Așa stăteau lucrurile. Iar din partea lui Gus Woodbum de la *Enquirer* și a lui Gary Stoykavich din Minneapolis n-avea nici un fel de vești. Adevărul era că singura informație pe care o primise fusese furnizată biroului său de către un băiat de la Cercetări, care intră la el ținând în brațe o cutie de bancă din carton. Era o colecție de documente privitoare la Callista Bates, întregită de materiale din partea agenției Katz & Djamma. În general, era o compilație amestecată cu cercetări pe calculator, cu tăieturi din ziare și reviste, cu fragmente video și fotografii, publicații pentru fani, scenarii de film și reproduceri. Mărturia Callistei de la așa-zisul proces era și ea acolo, în procesul verbal, și tot acolo se găseau și copii ale interviurilor date de ea la *Rolling Stone*, *Premiere* și *60 Minutes*.

Băiatul se pierdu în scuze.

— Am încercat diferite metode de organizare a materialului, dar, neștiind ce anume căutați...

Ridică din umeri și adăugă:

— Deci, n-am făcut decât să-l punem în ordine cronologică.

— E-n regulă, răspunse Lassiter. Nici eu nu știu ce caut și am să mă lămuresc abia când găsesc ce trebuie. Cred că e cazul să citesc eu singur tot ce e nevoie.

Și asta și făcu. Citi totul despre Callista Bates, de la recenziile demolatoare din *Cinema Aujourd'hui* până la prezentările nostime (deși speculative) ale vieții ei

amoroase. Află care era profitul fiecărui film al ei, care era floarea ei preferată (Dantela Reginei Anne), care era organizația ei de caritate preferată (PETA) și ce părere avea despre hrana marină (era o preferință a ei). Putea să recite – tot capitolul „aparițiilor” ei care o plasau peste tot, de la un studio muzical din Muscle Shoals până la o vizuină de consumatori de opiu din Chiang Mai – și în multe alte locuri. (Era pe moarte într-o clinică elvețiană de pe urma unei boli ce o desfigurase. Nu, trăia ca Sărmana Claire pe străzile Calcuttei!) Pe scurt, deși mai rămăsese mult de citit, i se părea că știa totul despre Callista Bates – în afară de locul unde se născuse, unde trăia și ce nume purta în prezent.

Își petrecea serile uitându-se la filmele video. Până acum, le văzuse pe toate, împreună cu Buck și cu Pico, întinși pe podeaua camerei de zi. Acum, când străzile erau îngropate în zăpadă și gheață, alergarea devenise, practic, imposibilă, așa că își luase obiceiul de a face aplecări din talie, împreună cu „dădacele”. Ceea ce nu-l prea încânta.

Un lucru care se putea spune despre felul de-a juca al Callistei era că se asemana cu un cameleon și acesta era, fără îndoială, unul dintre motivele principale care-o ajutaseră să dispară cu atât de mult succes. Indiferent de cum apărea pe ecran, îți spuneai, aceasta era ea cea adevărată, așa era ea în realitate – indiferent de ce haine avea pe ea sau pe cine interpreta.

Poate că asta făcea din ea o mare actriță, sau poate că nu. În tot ce făcea Callista Bates era o doză bună de publicitate, și adevărul era că steaua ei nu începuse să strălucească, așa cum se întâmpla cu mulți alți artiști, decât după brusca ei dispariție – o nouă lumină stinsă din constelația celor stinși prematur.

Sau a celor care-și pierd urma.

Totuși, își zicea Lassiter, în cazul Callistei, publicitatea se apropia de adevăr. Ca actriță, avea o uimitoare autoritate, și acea autoritate devenea vizibilă abia când se sfârșea filmul. Niciodată nu vedeai cum se învârteau roțile și nici nu

aveai senzația că urmărești „un spectacol” – decât atunci când acesta se termina, și-ți dădeai seama că nu-ți luaseși ochii de pe ea timp de două ore. Și ceea ce te atrăgea nu era doar frumusețea ei. Din contră, farmecul ei era deseori umbrit de rolurile pe care și le alegea – menestrelul jucăuș, năstrușnic din *Fluierarul*, gospodina sfioasă din *Zi de zi*; omul de știință scorțos din *Ploaie de meteori*.

Asta-i aminti că trebuia să-l sune pe un om de știință numit David Torgoff. După cum spunea Deva, Torgoff era un specialist pe care compania îl folosisese ca martor expert în anchete implicând evidența ADN. „Un oximoron⁴² pe două picioare” de fapt un celebru profesor de microbiologie la MIT⁴³, un om care știa să se exprime simplu. De aceea, era cât se poate de potrivit să-l îndrume pe Lassiter în ceața polisilabică a cercetărilor de genetică făcute de Baresi. Cuvintele cheie fură „știe să se exprime simplu”.

Se uită pe birou după numărul lui Torgoff și, chiar în clipa când dădu de el, Victoria îl sună pe intercom.

— Vă caută un domn Coppi, din Roma.

Lassiter șovăi, întrebându-se cine putea fi acest Coppi. În cele din urmă, spuse:

— Dă-mi legătura.

O clipă mai târziu, o voce de bărbat apăru pe fir.

— Domnul Lassiter? Domnul Joseph Lassiter?

— Da?

— Mă iertați, dar... Trebuie să mă asigur că vorbesc cu persoana potrivită. Sunteți domnul Joseph Lassiter care a fost de curând oaspete al Pensiunii Aquila din Montecastello di Peglia?

Între ei se așternu o lungă tăcere, în timp ce adrenalina năvăli în pieptul lui Lassiter.

— Cine-i la telefon? Întrebă el.

42 Figură de stil care exprimă o ironie subtilă sau un adevăr usturător sub forma asocierii paradoxale a doi termeni contradictorii.

43 *Massachusetts Institute of Technology* - Institutul de Tehnologie din Massachusetts (engl.).

— Scuzele mele, domnule Lassiter. Numele meu este Marcello Coppi. Sunt avocat în Perugia.

— Hmmm, mormăi Lassiter, străduindu-se pe cât putea să-și păstreze o voce neutră.

— Da. Și, mmm... am primit numărul dumneavoastră de telefon de la un coleg... de la poliție.

— Înțeleg. Și despre ce-i vorba?

— Mă tem că am să vă aduc niște vești neplăcute.

— Domnule Coppi... vă rog.

Italianul își drese vocea.

— Poliția va anunța în curând tribunalul în legătură cu inculparea dumneavoastră în uciderea... un moment, vă rog... în uciderea lui Giuglio Azetti și a lui Vincenzo Varese.

Lassiter simți că i se taie respirația.

— Asta-i o nebunie! zise el. Dacă aveam de gând să-l omor pe Azetti, de ce-aș fi spus cuiva că sunt în drum spre biserică? Când l-am găsit eu, era mort.

— Eu nu mă îndoiesc de nevinovăția dumneavoastră, domnule Lassiter, dar vă avertizez să nu discutați la telefon amănunte despre faptul că v-ați apărat. V-am sunat doar cu scopul de a vă sugera că este în interesul dumneavoastră să fiți reprezentat în această problemă, aici, în Italia, și ca să vă ofer serviciile mele.

Lassiter respiră adânc și aruncă un șuvoi de aer spre tavan.

— Vă pot asigura că am cele mai alese referințe, domnule Lassiter. Dacă veți contacta Ambasada Americană...

— Asta-i incredibil! zise Lassiter.

— Da, sunt de acord. Este ceva destul de neobișnuit. În mod normal, poliția ar face efortul de a stabili un interviu la Washington, dar în cazul acesta... Mi s-a spus că vor cere extrădarea îndată ce tribunalul emite sentința. E ceva foarte neobișnuit.

Lassiter rămase puțin pe gânduri, pe urmă întrebă:

— De ce vor să aleagă calea asta?

— Nu știu. Poate că există o presiune...

— Da, răspunse Lassiter. Și îmi închipui de unde vine. Făcu o pauză. Uite ce e, nu-i deloc momentul potrivit să fiu extrădat, indiferent unde...

— Vreți să glumiți?

— Da. Chestiunea este: dacă m-ai reprezenta acolo, ai putea obține o amânare?

— Nu știu, răspunse italianul. Este posibil, bineînțeles, dar...

— Ai nevoie de un avans.

— Știți... da, sigur că da.

După ce căzură de acord asupra unei sume, Coppi făgădui să-l țină pe Lassiter la curent cu tot ce se întâmpla, iar Lassiter, la rândul lui, spuse că va găsi un avocat la Washington ca să-l reprezinte în Statele Unite. După ce mai discutară câteva amănunte, Lassiter puse receptorul jos, se lăsă pe spătarul scaunului și bombăni „să-i ia dracu” de câteva ori, până când se auzi un ciocănit la intrare și Victoria băgă capul pe ușă.

— Joe?

— Da, vino înăuntru.

— Tocmai am primit asta. Se apropie de biroul lui și-i dădu un plic de la Federal Express. E de la *National Enquirer*.

— Ah! Perfect! Mulțumesc.

În timp ce Lassiter se apucă să deschidă plicul, Victoria porni spre ușă, apoi se opri:

— Îmmm...

Lassiter ridică ochii de pe plic.

— Ce-i?

— Eram doar curioasă.

— Despre ce?

— Despre Buck.

Lassiter pufni pe nas.

— Toți suntem curioși în legătură cu Buck... la ce te referi?

— De fapt, spuse ea - mă întrebam doar dacă... dacă-i însurat.

Lassiter se încruntă.

— Nu știu, răspunse el. N-a venit vorba despre asta niciodată. Vrei să-l întreb?

— Nu, răspunse Victoria, roșind. Nu contează. Și, spunând asta, închise ușa în urma ei.

Lassiter își sprijini capul în mâini. Problema din Italia era un dezastru. Chestiunea nu era să-și apere interesele la tribunal. Era sigur că putea face asta, dacă lucrurile ajungeau până la proces. Dar, de fapt, n-ar fi trebuit să se ajungă aici, asta era problema. „Dacă sunt extrădat”, își zise Lassiter, „mă omoară în închisoare... asta-i sigur!”

Dacă nu le vin eu de hac mai înainte.

Ridică privirea, se sprijini de spătarul scaunului și bătu darabana cu degetele pe birou. Ce era de făcut? „Ține-ți firea, își spuse el. Până se încing lucrurile. Pe urmă fugi cât te țin picioarele.”

Plicul trimis de Gus Woodbum conținea o notă și o fotografie de patru pe zece, reprezentând o femeie râzând, în timp ce se apleca să închidă fermoarul hanoracului purtat de un băiețel. Se aflau în fața unui McDonald's, undeva unde era frig: pe pământ erau mormane de zăpadă murdară, se vedea un șir de mașini parcate și munți în fundal. Lassiter se uită la femeie și își zise: asta-i ea. E sigur - sau probabil - ea. Dar nu putea să bage mâna-n foc. Se vedea pe trei sferturi din profil și imaginea era puțin neclară. Fotografia era, fără îndoială, o copie mărită a unei poze luate cu un aparat ieftin și... putea să fie ea sau putea să fie cineva care semăna cu ea.

Totuși era, cu siguranță, ea sau sora ei, fiindcă nu exista nici un fel de îndoială în privința băiatului: stătea în fața femeii cu un fes de schi într-o mână, și un Big Mac în cealaltă. Părul lui era o învălmășeală de bucle negre și părea că se uită la aparatul de filmat ca dintr-un fund de puț.

„Iar el e Jesse”, spusese ea. Lassiter își aducea aminte de băiat. Ochiul lui aveau culoarea mahanului. Căprui și fără fund și se uitau la el ca dintr-o fântână. Stând acolo, la câțiva pași de mormântul lui Kathy, femeia se recomandase. Numele ei era...

Nu-și mai amintea. Nu-și mai amintea deloc.

Cu un geamăt de frustrare, Lassiter își mută atenția asupra notei care însoțea fotografia și începu să citească:

Joe,

Următorii Callistei cred că fotografia e autentică, dar ce știi ei? A sosit la noi acum un an și scrisoarea însoțitoare s-a topit, pe undeva, între camera cu corespondență și biroul meu. Așa că nu știm cine-a făcut-o sau unde, dar dacă folosește la ceva... foarte bine! (Se pare că are un copil! Un fruct al dragostei? Un drăcușor? Dacă afli ceva, anunță-mă și pe mine!)

Gus

Lassiter avea o lupă pe birou, pe care-o folosi ca să se uite la fotografie mai atent. Callista și Jesse erau în prim-plan, cu restaurantul chiar în spatele lor. La stânga, erau câteva mașini parcate, iar în depărtare se vedeau munții.

Dacă unghiul ar fi fost puțin schimbat, ar fi fost posibil să vezi plăcuțele cu numerele de înmatriculare ale mașinilor și ai fi putut ghici statul unde fusese făcută fotografia. Dar fotograficul cadrase poza în așa fel încât nu se vedea decât partea de sus a mașinilor.

Dar, chiar și așa, exista un oarecare punct de reper: folosind lupa, Lassiter putu vedea că unul dintre munții din fundal era străbătut de pârtii de schi. În biroul de la Washington lucrau patruzeci de persoane, deci există o șansă ca una dintre ele să recunoască locul. O sună pe Victoria prin intercom și o rugă să vină la el.

— Facem un concurs, îi spuse el, întinzându-i fotografia. Un weekend pentru două persoane la New York, cu plata tuturor cheltuielilor, pentru cine poate să-mi spună unde s-a

făcut poza asta.

Victoria își aținti privirea asupra fotografiei.

— Cum se poate ști așa ceva? Întrebă ea.

— Dac-aș ști, n-ar mai fi nici un concurs, răspuse Lassiter. Dar mă gândeam: poate c-ar trebui să-i faci atenție la panta de schi din fundal. Poate că cineva recunoaște imaginea.

Victoria îi aruncă o privire plină de îndoială.

— Ce pantă de schi? Întrebă ea.

— Asta de aici, răspuse Lassiter. În spatele restaurantului. Se văd urmele schiurilor.

— E voalată.

— Nu-i voalată. Un schior ar recunoaște-o, probabil, într-o clipă.

— Și eu schiez, răspuse Victoria, și pot să-ți spun că e voalată.

Lassiter se strâmbă.

— Uite ce e: fă câteva copii și împarte-le la oameni. OK? Nu se știe niciodată.

Victoria ridică din umeri.

— Oo-keyyy! cânta ea și plecă spre camera de copiere.

În seara aceea, Lassiter mănca mâncare chinezească la pachet în biroul lui și o ajută să alunece pe gât cu prea multe Tsing-iao. Urmări *Ploaie de meteori* pentru a treia oară și adormi în timp ce gândea: „O să am nevoie de un avocat”. Se corectă: „Alt avocat”. Unul care să se alăture grupului de avocați din corporație, angajați să reprezinte firma, cineva care să suplimenteze eforturile acelui talent legal special ce finalizează textul scris cu litere mărunte din tranzacția AmEx, cineva care să se ocupe de aspectul statal al lucrurilor în tandem cu Marcello Coppi, pe scurt, avea nevoie de un avocat criminalist. Știa că era un semn rău când avocații din viața cuiva întrec numărul prietenilor.

A doua zi dimineață, se opri la curățătorie în drum spre lucru și își luă cămășile și jacheta de piele. Spre mirarea și

tristețea lui, un plic era prins cu un ac de buzunarul jachetei – înăuntrul lui se afla scrisoarea lui Baresi către părintele Azetti. În fuga lui din Montecastello, uitase cu totul de el. Îi aruncă o scurtă privire și vârî plicul în buzunarul de la piept al jachetei.

În timp ce Buickul gonea pe GW Parkway spre Key Bridge, Lassiter stătea în spate și citea *Washington Post*. Pico și Buck erau în față, stând liniștiți de vorbă, dar, deodată, Buck întoarse capul spre el.

— Avem o problemă, spuse el.

Lassiter mormăi:

— Lasă tâmpeniile.

— Vorbesc serios, răspunse Buck. Suntem urmăriți de două zile.

Lassiter ridică ochii de pe ziar și se uită, automat, peste umăr. În spatele lor erau o mie de mașini.

— Nu văd nimic, zise el. Acum e *ora de vârf*.

— Buck are dreptate, zise Pico. Azi-noapte, era o mașină în fața casei.

— A stat acolo toată noaptea, îl corectă Buck.

— Și când am intrat în curățătorie, au oprit mașina la benzinăria de peste drum, adăugă Pico.

Lassiter puse ziarul jos.

— De ce n-ați chemat poliția? Întrebă el.

Buck ridică din umeri.

— Să chemăm poliția? Ei *sunt* poliția.

— Ce vrei să spui?

— Au numere de la Biroul de Poliție, zise Pico – Municipality le-a eliberat pe toate deodată – așa că merg la rând. Poți să le vezi de la un kilometru. De parc-ar bate din clopot.

Buck oferă efectele sonore:

— Bing! Bing!

Pico râse. „Aici Avon! Numai că nu așa spun ei. Ei spun: «Departamentul Superior din Washington!»”

Lassiter respiră adânc, închise ochii și dădu aerul afară

din piept.

— Este ceva ce-ar trebui să știm și noi? Întrebă Buck.

Lassiter clătină din cap.

— Am o problemă în Italia. Cred că asta are legătură cu ea.

Când ajunseră la birou, Pico parcă mașina în garajul din spatele clădirii, în timp ce Buck îl urmă pe Lassiter la etajul nouă. În momentul când se deschiseră ușile liftului, bodyguardul își potrivea părul pe tâmpile și, fără nici o legătură cu nimic, spuse:

— Victoria aia – e ceva de ea, nu?

Imediat ce intră în birou, Lassiter se duse la fereastră și se uită afară. Peste drum se vedea un Taurus albastru într-o zonă cu parcare interzisă, cerșind o amendă de cincizeci de dolari. Nu putea vedea dacă era cineva în mașină, dar din țeava de eșapament ieșea un sul de fum. Strângând din dinți, trase draperia și se duse la biroul lui, unde îl aștepta un pachet învelit în hârtie de măcelărie. Se uită la adresa expeditorului – Institutul Luminii – și îl deschise.

Înăuntru se afla un exemplar din hârtie fină, dar nu ca de bancnote, a cărții *Moaște, Totemuri și Divinitate*. Nu avea copertă și câteva pagini erau zdrențuite. Totuși părea interesantă. În interior, erau câteva gravuri alb-negru, reproduceri ale unor picturi obscure ca: *Trimisul lui Abgar primește din partea lui Hristos pânda ce păstra imaginea Mântuitorului; Cetatea Hierapolis; Maria hrănindu-l la sân pe Iisus și Masacrul inocenților*.

Aceasta din urmă, atribuită „Maestrului din Pomerania” (Danzig?), și datată 1490-97, făcea parte din ceva numit *Tripticul Ierusalimului*. După cum spunea textul, pictura scotea în evidență sadismul călăilor lui Hristos, ilustrând, de asemenea, căsătoria metafizică a lui Iisus cu Sfânta Veronica.

Lassiter începu să se uite prin paginile cărții.

Primul capitol prezenta originile adorației moaștelor și cultului icoanelor. În cuprinsul lui, iudaismul era pus în

contrast cu cultura greacă, pe care Baresi o socotea politeistă, sedentară și iconică – înțelegând prin asta că grecii își organizau viața în jurul statelor-orașe și a artei reprezentative. Iudaismul, pe de altă parte, era definit ca un „monoteism lingvistic”. Era o religie de nomazi, orientată mai degrabă spre Cuvânt decât spre imagine. Creștinismul era privit ca o sectă religioasă, ori ca o tendință schismatică ce avea să devină din ce în ce mai iconică, o dată cu trecerea secolelor, până când, cam pe la 325, începeau să apară portrete ale lui Hristos.

Capitolul al doilea, intitulat *Sânge și gnosticism* era dedicat problemei atitudinilor culturale ale creștinilor și evreilor față de natură și, în special, față de menstruație sau „fluxul femeiesc”. Lassiter tocmai ajunsese aici cu lectura când sună Riordan.

— A intervenit ceva, spuse detectivul.

Lassiter puse cartea deoparte.

— Ce? Infirmiera a început să vorbească?

— Nu, infirmiera nu vorbește. Infirmiera *se roagă*. Nu mai încetează cu rugăciunile.

— Ei, atunci... ce-i? L-ai găsit pe Grimaldi?

— Nu. Dar cred că știu cum a scăpat. Și nu-i o veste bună.

— Ce vrei să spui? Îl întrebă Lassiter.

— Am făcut rost de o copie a convorbirilor telefonice interurbane de la locuința din Emmitsburg. Din ultimele șase luni. Ca să văd cu cine vorbeau, înțelegi? Poate dăm de vreun fir ca să aflăm unde s-a dus Grimaldi.

— Bună idee!

— Așa-i. Drept care am făcut o listă și am notat numerele folosite – câteva sute de numere – și ghici ce-am aflat?

— Jimmy...

— Ei, hai, încearcă să ghicești!

— Făceau sex prin telefon.

Riordan scoase un fel de nechezat pe nas.

— Niannh! – reușind o imitație destul de bună a sunetului

care însemna un răspuns greșit la un joc TV. Greșit! Au fost o groază de apeluri de la Emmitsburg la o casă din Potomac. Ei, n-am să te mai pun să ghicești a cui casă e...

— Mulțumesc!

— Fiindcă n-ai să ghicești în veci. Această casă anume aparține prietenului nostru comun, Thomas Drabowsky.

Lassiter rămase descumpănit. Stătu o clipă pe loc, frecându-și ochii cu degetul mare și arătătorul. În cele din urmă, spuse:

— Tipul de la FBI?

— Exact!

— Deci... crezi că Grimaldi îl sună pe Drabowsky?

— Nu, nu, nu! Apelurile de care ți-am vorbit au fost mai de mult, înainte ca Grimaldi să fi apărut în scenă. August, septembrie, octombrie... s-au oprit cam pe vremea când a fost arestat Grimaldi.

— Atunci... care-i poanta?

— Aproape toate apelurile au fost în week-end sau noaptea. Așa că mi-am zis că tipul ăsta avea ceva afaceri personale cu cei de la Emmitsburg. Mă urmărești?

— Încerc.

— Așa că Derek și cu mine ne-am dus pe la ei...

— Derek?

— Da. Derek și-a reluat munca la cazul ăsta. Oricum, noi ne-am dus acolo și am stat de vorbă cu fiecare în parte. Și, când am ajuns la a patra persoană, un tip sfios, respectivul mi-a spus:

— Ah, da, eu am dat telefoanele astea. Stăteam de vorbă cu Thomas.

Atunci eu am zis:

— Da, da. Și poți să-mi spui ce vorbeați la telefon? Iar el mi-a răspuns:

— Sigur că da. Vorbeam despre programul de ajutorare. Thomas ne ajută în week-end-uri cu găzduirea și cu prepararea supei săracilor. Thomas e un sfânt, a zis el.

Iar eu i-am răspuns:

— Nu, zău? Și cine-i tipul ăsta, Thomas, de fapt?

La care el a răspuns:

— E doar un membru - ca oricare altul.

— Un membru al cui? am întrebat eu.

Răspunsul lui a fost:

— Al Umbrei Domini. Thomas este un colaborator.

— Și ce face Thomas în viața de fiecare zi, când nu-i ajută pe săraci, am întrebat eu. La asta, tipul a răspuns:

— Nu știu. Noi nu vorbim despre viața noastră laică. Riordan izbucni în râs. ăsta vorbește cu un detectiv de la omucideri și spune: „Noi nu vorbim despre viața noastră laică!” Ce zici de asta?

Lassiter lăasă să treacă mult timp până să răspundă. Apoi spuse:

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Știu ce s-a întâmplat. Nu pot să dovedesc, dar, de știut, știu. Când Grimaldi a fost la spital, zvonul s-a răspândit. Pe urmă, aflăm că Juliette lucrează la secția arși de la Fairfax General. Vine vremea când Grimaldi trebuie să fie transferat, și ea-l ajută să fugă. Pe urmă, tipul ajunge la Emmitsburg.

— Asta o știam.

— Fii atent! Potomacul nu e singurul loc unde sună ei. Am găsit și apeluri internaționale cu Italia. Emmitsburg cu Napoli - îți sare-n ochi! Și ghici pe cine sunau.

— N-am nevoie să ghicesc.

— Exact! Grimaldi suna acasă. Sună la centrala Umbra Domini. Am verificat eu!

— Asta nu-i... cum să zic... cam riscant?

— Nu. De ce să fie riscant? Asta e casa lor. Dacă trebuie să sune la centrală din când în când, ce-i rău în asta? Nu, ceea ce e interesant e momentul ales. Primul telefon s-a dat a doua zi după ce Grimaldi a plecat din spital... Îmi închipui că a trebuit să raporteze.

— OK.

— Apelul următor apare acum câteva săptămâni -

imediat după ce începuse urmărirea.

— Un apel de la Emmitsburg la Napoli?

— Da. Îmi închipui că trebuie să fi descoperit că-i urmăream. Ceea ce n-ar fi fost greu... din moment ce nu prea e multă circulație pe acolo.

— Deci, Grimaldi a sunat la Napoli și...

— Ala bala, portocala! Drabowsky intră în scenă. Thomas intră în scenă și pune la cale un program. Perfect! Urmărirea dispare și Grimaldi, la fel.

Lassiter stătu puțin să se gândească. În cele din urmă, spuse:

— Ce ai de gând să faci?

— Ce am de gând să fac? Îți spun eu ce am să fac. Am să mă vâr într-o valiză și-am să-i închid fermoarul. Pe urmă o să mă transport cu poșta pe Marte, asta am de gând să fac!

— Eu vorbesc serios.

— Și eu la fel. Încearcă să privești lucrurile din punctul meu de vedere. Eu plec peste treizeci și patru de zile. Eu n-am nevoie de rahatu' ăsta. Și mai e ceva: nu pot să dovedesc nimic, în nici un fel. Totul este o simplă speculație.

— Ba nu. Ai dovada telefoanelor.

— Așa-i... de parcă facturile telefonice ne spun ce s-a vorbit. Nu ne spun nimic! Noi doar presupunem. Cât despre Drabowsky - nu poți să-i reproșezi omului religia pe care o are. Stai și gândește-te. Ce-aș putea eu să spun? Arestați-l pe omul ăsta - îi hrănește pe vagabonzi! Poate îți arde de glumă. Ca să nu mai spun că tipul ăsta nu e un simplu trepăduș în cadrul Biroului. E un fel de general de brigadă. Dacă te agăți de el, dai de dracu'.

Riordan oftă și amândoi tăcură. Apoi întrebă:

— Dar tu ai ceva să-mi spui?

— N-am, răspunse Lassiter, dar își aduse aminte de ceva imediat. Da, poate că da.

— Poate? Cum adică „poate”?

— Am o scrisoare... din partea lui Baresi.

— Ți-a *scris-o* el?

— Nu, răspunse Lassiter, e o scrisoare către un preot. După ce-o să fie tradusă, îți trimit o copie.

Când Riordan încheie convorbirea, Lassiter se sprijini de spătarul scaunului și începu să se gândească la Drabowsky. În sinea lui își spunea: „O să avem necazuri. Dacă există cineva care poate s-o găsească pe Callista, doar Biroul poate fi acela. Și dacă cineva din Birou vrea să-mi dea în cap, are cu ce!”

Se auzi bâzâitul intercomului și Victoria spuse:

— Dick Biddle e aici. Poți să-l primești?

— Sigur că da, răspunse Lassiter. Trimite-l la mine.

Biddle era un bărbat mai în vârstă care se pensionase de la Departamentul de Stat de câțiva ani. Înalt, subțire și aristocrat, prefera costumele gri-închis, cravatele vișinii și butonii de manșetă scumpi. Mai era și un fumător înrăit care avea obiceiul enervant de a-și lăsa scrumul țigării să crească atât de mult, încât cei din preajma lui aveau atenția abătută de întrebarea: Când va cădea?

Intră în birou cu o țigară în mână, lăsă o fotografie lucioasă de opt pe zece pe masa de lucru a lui Lassiter și se așează jos, punând picior peste picior. Țigara îi fumega în mână, la mică distanță de urechea lui. Lassiter observă că scrumul era lung de aproape doi centimetri. „Cum putea să umble așa cu el?” se întrebă.

— Mi-a plăcut întotdeauna Lowell, zise Biddle, dar aud lucruri bune despre Peninsula. Oricare dintre ele mă aranjează.

— Pentru ce? întrebă Lassiter, aruncând o privire spre fotografie. Era imaginea din *Enquirer* la întrebarea „Cred că este Callista”, stând în față la un McDonald's, Dumnezeu știe unde.

— Pentru week-end-ul meu de la New York. Pretind să mi se dea premiul.

Trase un fum din țigară și Lassiter privi, fascinat, cum gravitația trăgea de scrum.

— Știi unde-i asta?

— Știu...

Fumul se răsuci spre tavan.

— Și... ești dispus să împărtășești informația?

— Bineînțeles. E pe undeva prin... Maine.

Lassiter îi aruncă o privire plină de îndoială.

— Undeva prin Maine? Adică unde? La Lillehammer?

Biddle zâmbi.

— Nu. Ceva gen Sunday River. Sau Sugarloaf. Una din două, dar, cu siguranță, în Maine.

Mai trase o dată din țigară. Scrumul atârna în aer ca o paranteză culcată.

Lassiter se uită la fotografie.

— De unde știi?

— Ei, bine, în primul rând se vede zăpada. Ăsta-i un reper.

— Mmmm da...

— Și e o stațiune de ski... cum găsești, bineînțeles, în Maine.

— Așa-i...

— Și, pe urmă, mai sunt și urșii.

Lassiter se mai uită o dată la fotografie.

— Care urși? Întrebă el. Nu văd nici un fel de urși.

— Sunt urși, ripostă Biddle, făcând semn spre lupa lui Lassiter. Urși polari.

Lassiter ridică lupa și o apropie de fotografie.

— Unde? Întrebă el.

— Pe fereastra autodubei.

Lassiter privi. Un soi de placaj de sare și murdărie se lipise de parbrizul din spate, pe care cineva mâzgălise: „Curăță-mă!” și „Haideți, voi Urșilor!!!”

— Te referi la graffiti? Întrebă el.

— Mă refer la urșii polari, răspunse Biddle. În colțul de jos, din dreapta.

Lassiter mișcă lupa mai aproape de fotografie, apoi o trase îndărăt. Pe fereastră se vedea o pată albă, ovală.

— Punctul ăla alb? Întrebă el. Nu poți să-ți dai seama ce e asta!

— E un urs polar. În galop.

— De unde știi?

— Fiindcă am învățat la Bowdoin. Asta a fost universitatea mea. Eu cunosc ursul ăsta.

— Dar o mulțime de școli au urși drept...

— Mascotă, spuse Biddle.

— Mulțumesc, răspunse Lassiter, uitându-se în jur după o scrumieră.

Lunga paranteză de scrum tremura la capătul țigării anchetatorului.

— Dar ăștia sunt urși cafenii, sau urși negri grizzly, sau așa ceva. Și, în plus, când studenții aplaudă pentru ei, spun: „Hai, Urșilor!” Sau: „Ura, urșilor”. Dar la Bowdoin nu-i așa. Noi spunem: „Haideti, voi urșilor!” Nimeni nu mai spune așa.

— Ei, zău...

— De fapt, noi am brevetat invenția... De-asta pot să-ți spun că punctul alb la care te uiți este sigur, fără nici o îndoială, Ursul *maritimus*. În privința asta, ai încredere în mine.

Lassiter se sprijini de spătarul scaunului și puse lupa alături.

— Asta nu dovedește că autoduba este în Maine. Poți spune că este din Maine. În cel mai bun caz, asta dovedește.

Biddle bătu țigara cu degetul și zâmbi când scrumul căzu pe covor. Lassiter tresări.

— Înțeleg că ceea ce cauți tu este femeia din fotografie, nu-i așa? Întrebă Biddle.

Lassiter dădu aprobator din cap.

Bărbatul mai în vârstă își mișcă piciorul drept în arc, întinzând scrumul pe covor.

— Ai vreun motiv să crezi că se află în *altă parte* decât în Maine?

Lassiter clătină din cap.

— Nu, spuse el. De fapt, acolo s-a născut Callista.

— Serios? Întrebă Biddle, ridicându-se în picioare.

— Da.

— Ei, atunci, zise el, pornind spre ușă, să-mi fac o rezervare, sau nu?

Lassiter ridică lupa și se uită la fotografie pentru a suta oară. În cele din urmă, puse lupa jos și spuse:

— Da. Petrecere frumoasă.

După ce ușa se închise în urma oaspetelui, Lassiter se duse la fereastră și se uită afară. Mașina Taurus albastră era încă acolo.

Se înapoie la masa lui de lucru și o sună pe Victoria pe intercom.

— Trimite-l pe Buck la mine, te rog. Și spune-i lui Freddy c-aș vrea să vorbesc cu el. Pe urmă, formă numărul pe care i-l dăduse Deva pentru tipul din Boston care se ocupa cu genetica. Telefonul sună o dată la celălalt capăt și o voce de bărbat răspunse:

— *Was ist?*

„Un om renumit că se exprimă simplu, pe dracu’”, își zise Lassiter.

— Doctorul Torgoff? David Torgoff?

— *Da-ahh.*

Buck și Freddy intrară în cameră și Lassiter le făcu semn să se așeze.

— Aici Joe Lassiter... din Washington.

— Oh, răspunse Torgoff. Scuzele mele. Credeam că e partenerul meu de tenis.

Lassiter zâmbi ușurat.

— E neamț?

— Nu, răspunse Torgoff. Ăsta-i... obiceiul nostru. E cam greu de explicat. Cred c-ar trebui să fiți de față ca să...

— De fapt, chiar am să fiu de față... de asta v-am sunat. Vin la Boston azi după-amiază și speram... să aveți ceva timp liber sâmbătă...

— Mă tem că n-am... dar vă pot primi duminică. E bine după-masă? Pe la două?

— La două e perfect!

Lassiter își notă îndrumările lui Torgoff și închise telefonul. Pe urmă se întoarse spre Buck și Freddy.

— Pico e jos? întrebă el.

Buck aprobă din cap.

— Sigur că da. Așteaptă în garaj. Vrei să-l chem aici?

— Nu. Vreau să vă urcați toți trei în mașină și s-o scoateți din garaj – rapid! Nu omorâți pe nimeni, dar când ieșiți în stradă, faceți la dreapta și îi dați bătaie!

— Unde vrei să ne ducem? întrebă Buck.

— Nu-mi pasă unde vă duceți, atâta timp cât Taurusul de peste drum vă urmează.

— Vrei să merg și eu cu ei? îl întrebă Freddy.

— Da, răspunse Lassiter. Vreau să stai în spate. Ca o momeală.

Freddy clătină din cap gânditor.

— O momeală ca un fel de iluzie optică... sau o momeală ca o rață falsă care atrage cârdu?

— Mai degrabă ca o iluzie optică, răspunse Lassiter, ridicându-se de la masa lui de lucru.

Se duse la cuierul-pom, își smulse de acolo paltonul și-l aruncă în brațele lui Freddy.

— Pune-l pe tine și vezi dacă poți să împrumuți o pălărie.

Buck dădu din cap și se încruntă.

— Nu știu dacă-i bine ce faci, Joe... Terry mi-a spus să stau lipit de tine ca marca de scrisoare.

Lassiter făcu un semn din cap și-și puse pe el jacheta de piele pe care o scosese de la curățătorie în dimineața aceea.

— Când îl vezi pe Terry, spune-i că eu am zis să rămână Țapul⁴⁴ aici. Freddy oftă... Îi dați bătaie, repetă Lassiter și-i împinse pe cei doi afară.

Întorcându-se la masa de lucru, își vârî în servietă cartea

44 Eroul gigantic al legendelor țapinarilor din nordul SUA și Canada.

lui Baresi și o mână de articole privitoare la Callista, închise lumina și păși spre fereastră. Stând într-o parte, se uită în stradă. Se vedeau câțiva trecători care navigau pe trotuarul înghețat, dar circulația mașinilor era foarte redusă. Trecu un minut, trecură două, trei și deodată Buickul dădu buzna din parcare, sări peste marginea trotuarului și se zgudui atingând strada. Sucindu-se spre dreapta, porni cu spatele, oscilând, accelerând, când trecu prin intersecție. O clipă mai târziu, Taurusul ieși în arc din spațiul cu parcare interzisă, cu cauciucurile patinând pe zăpadă și țâșni cu un huruit în spatele Buickului.

Lassiter, cu servieta în mână, închise ușa după el și porni spre liftul de la capătul coridorului. Dând cu ochii de el, Victoria strigă:

— Joe!

— Ce-i?

Apăsă pe butonul liftului.

— E un șef de la poliția federală jos, la masa recepției, zise ea, ținând mâna pe receptorul telefonului. Și un tip de la ambasada Italiei. Ce să le spun?

— Spune-le să urce, răspunse Lassiter.

Victoria începu să vorbească la telefon, în timp ce șeful ei aștepta să vină liftul. Când sosi, rămase pe loc, ținând ușile deschise și stând cu ochii pe indicatorul de deasupra celui de al doilea lift.

4... 3-2-1...2-3-4-5...6. În câteva clipe, va fi aici.

Cu o mică fluturare de mână, Lassiter intră în lift, se întoarse spre Victoria și dădu drumul ușii.

— Spune-le că am ieșit puțin din birou, zise el. Și că mă întorc imediat.

34.

Se înregistrează la Marriott Long Wharf sub numele de Joe Kelly, plătind în avans cu bani gheață, plus un depozit de cincizeci de dolari destinat să acopere toate telefoanele pe care urma, eventual, să le dea. Nu se poate spune că era foarte grăbit, dar nici nu avea timp de hoinărit. Dacă Umbra Domini dorea să-l dea în judecată în Italia, era convins că putea să facă asta, dacă n-o și făcuse deja. Singurul motiv pentru care un șef de la poliție venea la el la birou cu cineva de la Ambasada Italiană era că poliția italiană dorea să stea de vorbă cu el și considera că era un om periculos.

Așa că, din motive de prudență, hotărâse să fie discret, cel puțin până o găsea pe Marie Williams.

În ziua asta trebuia să-și omoare timpul, fiindcă n-avea mare lucru de făcut până la întâlnirea cu Torgoff. Așa că își târî pașii pe străzile înzăpezite ale Bostonului, până dădu de o prăvălie modestă unde se vindea falafel⁴⁵. Zece minute mai târziu, se afla în camera lui, așezat pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea și citea din teancul de tăieturi de ziar despre Callista Bates.

Nu erau multe lucruri noi. După câțva timp, presa își recicla propriile-i știri, prezentându-le iar sub alte titluri și cu alte fotografii. Lassiter parcurse vreo jumătate de duzină de informații, fără să dea peste un singur amănunt pe care să nu-l fi citit în altă parte. Era o muncă de corvoadă, dar tot n-avea altceva de făcut și-i lipseau orice alte repere, era un fel de a-și omorî timpul în acea după-amiază.

Luă copia unui interviu dat la un talk show de noapte, desființat între timp, care purta titlul *Reel Time*. La sfârșitul anilor optzeci, emisiunea câștigase reputația de moderată și bine informată deși, până la urmă, se dovedi a fi prea

45 Mâncare specifică Orientului Mijlociu, falafelul se refera la niște chifteluțe foarte condimentate, realizate fie din carne de pui, fie din năut.

intelectuală pentru a avea succes comercial. Își amintea de ea destul de bine. Decoruri abia schițate și interviuri față în față cu actori, regizori, scenariști și critici.

Data copiei era 27 aprilie 1988, când Callista făcea reclamă unui film de groază intitulat *Roșu ca trandafirul*. Interviul îi era luat de Valerie Fine, care se vedea clar că era hotărâtă să facă mai mult decât o simplă reclamă noii producții a Callistei.

VF: Deci, cu un Oscar în buzunar pentru *Orizont pierdut*, noul film este un succes... Ești în al nouălea cer, nu-i așa? Cum te simți?

CB: Cum să mă simt? Nu știu. (Râde.) În al nouălea cer? Mă simt de parcă mi se ridică temperatura.

VF: Pari atât de... *nesurprinsă*... așa se spune? Vreau să spun, ai tras o goană nebună și totuși... pari atât de... nealterată. Îți alegi rolurile cu grijă, refuzi o mulțime de oferte... pari, într-un fel, imună la glorie.

CB: N-aș zice asta.

VF: Eu, da. Ești uimitor de... cu capul pe umeri. Și mă întreb: Ai făcut vreodată ceva, într-adevăr... prostesc?

CB: (Râde.) Bineînțeles. Doamne sfinte... cu capul pe umeri... Ce vorbe plicticoase!

VF: Ei, bine, spun „cu capul pe umeri”, fiindcă mă gândesc că ești, pentru toată lumea, zeița dragostei. Vreau să spun... când te văd stând aici... doar ești Callista Bates! Dar, în același timp, semeni foarte mult cu fata vecinilor.

CB: (Râde.) Ce vrei să spui cu asta? Mă faci să mă simt că Betty Crocker... plus o pereche de țâțe.

VF: Ei, nu s-ar putea spune. În primul rând, ești prea evazivă pentru Betty Crocker. Spune-ne ceva despre tine... despre adevărata Callista Bates.

CB: Nu.

VF: Nu?

CB.: Îhî. Vreau să fiu evazivă.

VF: Dar de ce? Cunoscut regulile jocului - n-o să vorbim

despre familia ta, despre copilărie și probleme de astea. Dar de ce nu vrei să te cunoască lumea? Ești o femeie cu cap, inteligentă. Citești, te interesează multe lucruri. De ce să nu afle și lumea despre toate astea? Asta ți-ar întregi personalitatea.

CB: Dar eu nu vreau să se știe atâtea despre mine.

VF: De ce nu?

CB: (Oftează) Uite cum e: Știi cum se întâmplă când există un aparat de filmat prin preajmă - la un eveniment din actualitate - sau atunci când un reporter sportiv apare în prim-plan după un meci? Iar în fundal se vede întotdeauna o gloată de oameni care țopăie pe loc și face semne spre camera de filmat, încercând să apară la televizor?

VF: (Fluturând mâna) Vrei să spui... Te salut, mămico! Te salut, mămico!

CB: Exact! Și, dacă, într-adevăr, apar la știri sau în alt program, sunt încântați! Asta înseamnă ceva pentru ei. Îi face să se simtă o părticică dintr-o altă lume - Lumea Televiziunii care, într-un fel, li se pare mai reală.

VF: Știi ce-i, cu adevărat, ciudat în legătură cu asta? Mi s-a întâmplat și mie. Vreau să zic că eu nu trebuia să-i spun nimănui să mă urmărească fiindcă, bineînțeles, asta se întâmpla oricum. (Râde.) Dar, ce spuneai? Prietenii îmi spun tot timpul să-i urmăresc eu pe ei. „Heiii, Val, dacă prinzi jocul Lake la televizor, încearcă să mă vezi! Sunt în al șaselea rând, pe partea dreaptă.”

CB: Da! Chiar dacă e prietena ta, înțelegi, și o vezi tot timpul. În mărime naturală. În carne și oase. Deci, nu e nevoie s-o urmărești la televizor. Dar tipa vrea s-o vezi la televizor.

VF: De fapt, eu mă refeream la un tip.

CB: (Râde.) În orice caz, asta este o reacție la camera de filmat, dar mai există și alta. Sunt oameni care nu vor să apară la televizor, care nu vor să fie fotografiați... fiindcă asta-i face să se simtă mai puțin reali. Cunoști clișeul -

despre acel membru de trib care nu voia să fie fotografiat fiindcă își închipuia că aparatul de fotografiat îi va lua sufletul?

VF: Bineînțeles, dar... stai un pic! Ți se cere să vorbești despre tine!

CB: (Râde.) Mă întorc și la mine! Ce încercam eu să spun era că... eu semăn un pic cu fiecare dintre aceste exemple. Când joc, Țopăi ca o nebună și vreau să mă vadă toată omenirea. Dar, în viața reală, eu, persoană reală? Nu! Atunci sunt ca omul ăla din Borneo. Nu vreau să vorbesc despre viața mea personală fiindcă, atunci când fac asta, nu mă simt bine. Mă face să mă simt de parcă mi-am pierdut o parte din suflet.

VF: Ei, haide... nu ți se pare că exagerezi un pic? Eu nu vreau o părțică din sufletul tău. Doar să povestești ceva. Ceva despre Callista Persoana, nu Callista Steaua.

CB (Oftează): Nu înțelegi, fiindcă tu nu ești... vreau să spun, tu ești aceea care pune întrebările.

VF: OK. Ai dreptate. Întreabă-mă ceva. Hai! Orice!

CB: OK. (își drege glasul.) Spune-mi... cât de des te masturbezi?

VF: (Scoțând Țipete și râzând) Asta nu-i cinstit! Eu nu te-am întrebat nimic de genul ăsta!

CB: Un reporter radio, amator de întrebări șocante, ar putea-o face.

VF: În cazul ăsta, ai refuza, pur și simplu, să răspunzi, nu?

CB: Da... dar atunci lumea ar spune că sunt evazivă. Sau că nu știu să intru în joc. Uite ce e: nu încerc să fiu dificilă. Într-o vreme, trăncăneam tot timpul despre mine.

VF: Nu tocmai.

CB: De acord. Nu tocmai. Dar chiar și după ceea ce spuneam... simțeam că mă furnică toată pielea.

VF: Ce vrei să spui?

CB: Ei, bine, dacă m-aș întâlni cu cineva... ar ști totul despre mine... sau și-ar închipui că știe. Dar, de fapt, totul ar fi distorsionat. După o vreme, încetezi, pur și simplu, să

mai vorbești despre o bună parte din viața ta, fiindcă, din clipa în care ai împărtăși-o altuia, nu-ți mai aparține. S-a dus. Vreau să spun că... Nu prea știu să explic toate astea.

VF: Dar asta este prețul gloriei, nu-i așa? Dacă vrei ca lumea să scoată șase dolari din buzunar ca să te vadă, nu le datorezi și tu ceva?

CB: Nu cred. Vreau să zic că oamenii plătesc ca să mă vadă, nu ca să afle cine-i tipul de la Laker pe care îl prefer sau cum arătam eu când aveam cinci ani.

VF: Deci n-ai de gând să mă ajuți?

CB: Ești necruțătoare.

VF: Te rooog! Doar un singur lucru... O prostioară!

CB: (Oftează.) Bine! Dar numai fiindcă asta ar putea să împiedice pe altcineva să facă aceeași greșeală. Deși, sigur că asta nu se poate întâmpla. Pe cine încerc eu să păcălesc?

VF: Hai-Hai! Așteaptă-mă!

CB: OK, dar e, într-adevăr, o prostie. Nu-i o nebunie sau ceva amuzant, e ceva tâmpit... cu „t” de la teroare. (Oftează.) Când am ajuns pentru prima oară pe Coasta de Vest, aveam nouăsprezece ani, eram aproape fără un chior în buzunar și venisem singură până acolo, cu Gunther...

VF: Cine-i „Gunther”?

CB: Gunther e o autocamionetă VW. Un VW vechi, cu cauciucuri uzate și frâne proaste, pe care a trebuit, pur și simplu, să-l împing ca să treacă peste Rockies. Nu era o mașină sigură. Și, ca să economisesc bani, dormeam în ea, uneori la marginea drumului, alteori în parcaje. Nici acum nu-mi vine să cred c-am făcut toate astea.

VF: Deci... ți s-a întâmplat ceva îngrozitor?

CB: Nu, dar nu asta e problema. Majoritatea oamenilor au fost incredibil de drăguți, dar s-au întâmplat lucruri care ar fi putut să... nu știu cum să spun... ar fi putut să fie riscante.

VF: De exemplu?

CB: De exemplu, un tip care a încercat să mă tragă în

mașina lui. Altul s-a cățărat în vârful autocamionetei și nu mai voia să coboare... era total amețit de droguri.

VF: Cu toate astea, te-ai descurcat, nu-i așa? Nu asta contează?

CB: Nu. Am fost norocoasă. Altcineva ar fi putut să nu fie.

VF: Bine zis. Dar, trebuie să te întreb: Cine-i tipul de la Laker pe care-l preferi?

Interviul mai continua vreo două pagini. După ce Lassiter îl termină, îl puse deoparte și întinse mâna după alt articol. Dar se răzgândi. Povestea cu autocamioneta VW... era ceva care avea legătură cu altceva. Dar cu ce?

Apoi își aminti. Exista un articol în *L.A. Style* despre momentul dispariției ei. Titlul era: „Asta-i tot, oameni buni! Callista face o plecăciune și iese din scenă.”

Îl avea aici cu el? Lăsase cea mai mare parte din materialul „Callista” în D.C., luând cu el doar ceea ce nu citise și câteva articole cheie pe care le spicuisese pe parcurs. Articolul din *L.A. Style* ar fi trebuit să fie aici, și așa și era. Îl scoase din maldărul pe care-l avea în servietă și-i răsfoi paginile, căutând amănuntul dorit.

Articolul era, de fapt, un interviu dat la Beverley Hills Hotel, unde locuise Callista după ce vânduse casa. Era un material stilizat care-ți vorbea despre autorul lui tot atât de mult cât despre actriță. Detalii ne semnificative, dar observate cu precizie, abundau în fiecare paragraf. Ochii Callistei „aveau culoarea indigo a unei vânătași”. Ea răspundea întrebărilor „cu cinismul sincopat al unui iubit care-ncercase o dezamăgire cruntă”. Ce înseamnă asta? se întrebă Lassiter.

Textul încadra o fotografie a artistei. Era așezată jos, îmbrăcată într-un șort și o bluză și-și încrucișase picioarele goale („singurul semn de tensiune era, din când în când, un zvâcnet nervos al degetului mare de la picior”).

Încercase să se descotorosească de urmele orașului. Asta era clar. Casa nu mai era, mobilierul fusese vândut,

Bentleyul fusese trimis înapoi la studioul de unde venise. În holul locuinței ei, o singură valiză aștepta lângă ușă,

Am întrebat-o ce avea de gând să facă. Rămase o clipă sub aura tăcerii în care se adăpostise de la proces, apoi își scutură coama bogată și spuse: „O să mă gândesc eu la ceva”. În timp ce vorbea, își agita paiul și se uita cum aburul de pe pahar se lasă în jos, spre masă.

— N-ai mai păstrat nimic?

Ea clătină din cap.

— Nici haine? Nici fotografii? Ce-ai făcut cu Mercedesul?

— L-am vândut, răspunse ea.

În spatele Callistei, o șopărlă țâșni pe zidul rustic năpădit de soare, atât de iute, încât păru o nălucire. Callista zâmbi. Își puse ochelarii de soare și se ridică. Era limpede că interviul luase sfârșit. „M-am gândit că aş putea să plec tot pe calul pe care am venit”, spuse ea. Apoi întoarse spatele și dispăru.

Lassiter puse articolul jos și se încruntă. Era dezamăgit. Credea c-o să afle mai multe. Și totuși: calul pe care a venit. Da... era vorba de Gunther. Dacă îi judecai cuvintele *ad litteram*, calul pe care venise fusese o autocamionetă VW. Asta o adusese în California: Gunther.

Se duse la telefon și-l sună pe Gary Stoykavich din Minneapolis.

— Ai vești pentru mine? întrebă el.

— Nu.

— Atunci, dă-mi voie să te întreb ceva. Poți să afli ce marcă de mașină conducea Callista când locuia acolo?

— Asta-i ceva ce știu deja, răspunse detectivul. Erau două mașini, nu una. Avea o Honda Acord pe care o cumpărase chiar acolo, și un VW.

— O „broască”?

— Nu, o camionetă.

— Serios? zise Lassiter.

— Da. Și, ceea ce-i nostim, când a plecat, asta a luat cu ea. Vreau să spun că a abandonat Honda. A lăsat-o în locul

ei din parcare și și-a luat nenorocita aia de camionetă. Sigur că avea o mulțime de lucruri de cărat cu ea. Deci camioneta era probabil, mai utilă. În orice caz, așa crede Finley.

Lassiter fu dezamăgit.

— Deci, Finley știe că ea avea o camionetă.

Era o afirmație, nu o întrebare, și Lassiter simți un gol în suflet când însuflețirea lui de o clipă se topi și noul lui „reper” începu să se piardă într-o altă fundătură. Dacă Finley știa că ea plecase într-o camionetă, ar fi urmărit-o până la capătul lumii.

— Așa-i, fir-ar să fie, răspunse Stoykavich. Finley a urmărit-o pe Marie Williams și situația asigurării ei sociale prin toate ungherele Statelor Unite... inclusiv ale Alaskăi.

— Și nu s-a ales cu nimic?

— Cred că a găsit o mulțime de persoane cu numele de Marie Williams, dar nici una nu avea o camionetă VW. Sau, dacă avea, a verificat și a văzut că nu era ea. Era alta care semna Marie A. Williams.

„Afurisită treabă”, își zise Lassiter.

— Am stricat socotelile cuiva?

— Nu, minți Lassiter și, după ce-i mulțumi, închise telefonul.

De fapt, socotelile erau cam stricate. Adevărul adevărat era că Grimaldi și prietenii lui aveau un avans de vreo trei, patru luni în încercarea de a o localiza pe Callista. Și, deși își concentraseră, fără îndoială, eforturile pe lichidarea celor care fuseseră mai ușor de găsit, trei sau patru luni reprezentau o perioadă lungă. „Pe de altă parte”, își zise Lassiter, „poate că eu sunt mai priceput la treaba asta decât ei. Și, dacă eu mă descurc atât de greu, nu cred că pentru Grimaldi lucrurile sunt mai ușoare.

Doar dacă nu e ajutat de Drabowsky și de FBI. În cazul ăsta...”

Se duse spre fereastră și privi peisajul urban cenușiu. Măzărichea bătea în geam fără încetare, apoi se porni

vântul și un nor de cristale de gheață făcu să zăngăne sticla.

Își frecă ochii și se așeză jos. Încerca să și-o imagineze pe „Marie Williams” – sau cum o fi chemat-o, conducând camioneta și pătrunzând cu ea undeva, într-o pădure. Lăsând-o în părăsire. Sau poate că o abandonase pe o stradă de oraș, îndepărtându-se de mașină așa cum se îndepărtase de toate celelalte.

Dar, nu. Dacă ar fi vrut să o părăsească, ar fi părăsit-o, pur și simplu. Dar nu făcuse asta. Mersese cu ea și continua să meargă cu ea. Asta însemna ce?

Dacă continuă să aibă camioneta, probabil că o înregistrase pe propriul ei nume. Care-o fi fost acela? Și unde s-o fi întâmplat asta?

Trase adânc aer în piept și îl scoase afară. Își dădu seama că acționa mânat aproape numai de instinct. Doar pentru că femeia se născuse în Maine și i se făcuse o fotografie în Maine – sau fusese fotografiată o altă persoană care arăta ca ea într-un loc despre care Dicky Biddle pretindea că-i Maine – asta nu însemna că ea trăia acolo.

Pe de altă parte... de ce nu? Undeva trebuia să fie și chiar dacă probele erau slabe era, în orice caz, mai probabil să poată fi găsită în Maine decât în... Finlanda.

Lassiter întinse mâna după telefon. În Maine trăiau doar un milion de oameni, deci câte camionete VW puteau să fie acolo – și câte dintre ele puteau fi proprietatea unor femei? Găsi numărul departamentului Autovehiculelor din Augusta și sună. Dar, bineînțeles, Departamentul era închis. Va trebui să sune din nou luni dimineață.

Scoase un oftat și luă următorul articol din dosarul „Callista”. Era o relatare despre „cititul în palmă” dintr-o revistă pentru femei, în care amprente palmelor a patru celebrități erau reproduse și analizate de către o echipă de chiromanți. După părerea echipei, Callista suferea de „un exces de melancolie”.

A doua zi luă un T până la Cambridge și se dădu jos la

stația de vizavi de Institutul de Tehnologie din Massachusetts. Regretă imediat că nu luase un taxi. Trotuarele și rigolele arătau jalnic. Tone de sare topiseră zăpada, dar apa nu avea unde să se scurgă. Stătea adunată în băltoace la marginea trotuarelor, silindu-i pe trecători să facă ocoluri lungi și, uneori, sărituri atletice.

Biroul lui Torgoff se afla la Departamentul de Biologie al Colegiului de Sănătate, Știință și Tehnologie Whitaker. Torgoff îl aștepta. Era un tânăr solid, cu părul negru și un zâmbet vesel. Era îmbrăcat fără pretenții în blugi, ghetе sport și o flanelă roșie care înfățișa imagini ale lui Roy Orbison, sub un steag pe care scria „doar pentru clonați”.

— Scuză-mă că sunt îmbrăcat așa, spuse Torgoff, ridicându-se în picioare și strângându-i mâna. Dar, de fapt, eu întotdeauna sunt îmbrăcat așa.

Biroul era mic și încărcat cu vrafuri de cărți și de hârtii. Pereții erau acoperiți cu liste și diagrame, un calendar tibetan, ilustrate și caricaturi ale oamenilor de știință tăcâniți. O spirală dublă, prăfuită și uzată, făcută din sfoară verde de grădină și bucăți de carton alb din afișe, atârna din tavan, ca o apărătoare de muște improvizată. Un șevalet era așezat lângă birou, iar pe acesta din urmă, printre teancuri de hârtii, era un cub Rubik – obiect pe care Lassiter nu-l mai văzuse de ani de zile. Torgoff îi făcu semn spre un scaun, în timp ce el se trânti din nou pe al lui, o operă de artă ergonomică din catifea verde.

— Ce cunoștințe ai despre genetică? întrebă Torgoff.

Lassiter se uită la el și ridică din umeri.

— Asta nu-i o întrebare încuietoare, zise Torgoff. Dacă încep să vorbesc despre operoni și despre transcripția polimerică a acidului ribonucleic, s-ar putea să te simți pierdut. Ceea ce n-ar fi o treabă bună. Așa că-i mai bine, înțelegi... Se bătu cu mâna pe tâmplă. Cam ce știi?

Lassiter stătu o clipă pe gânduri.

— Știu despre Mendel⁴⁶. Era un tip pe care-l chema

46 Johann Gregor Mendel (n. 20 iulie 1822 - d. 6 ianuarie 1884) a fost

Mendel. E vorba despre ereditate...

- Perfect! Ereditatea-i importantă.
- Gene dominante și regresive.
- Poți să explici ce-i asta?
- Nu, dar... altădată puteam.

Își roti ochii spre tavan și, văzând moleculele ADN într-un aranjament manual, spuse:

- Dublul helix.
- Știi ce înseamnă asta?
- Este ADN-ul, răspunse Lassiter. Deși, de fapt, cred că știu mai multe despre testele ADN decât despre ADN. N-aș putea să-ți spun ce este ADN-ul în sine.
- Fă o încercare.

— Da... fiecare celulă conține ceva ce se cheamă ADN. Și ADN-ul fiecărei persoane este unic. Într-un fel. Ca amprentele digitale.

- Mulțumesc. Ce altceva mai știi?
- Cam atâta. N-aș putea să deosebesc un cromozom de un Pontiac.

— Of, of, of, făcu Torgoff, dând din cap ca un admirator al golfului care, după ce i se cere să vadă câteva lovituri și se conformează cererii, își dă, dintr-o dată, seama că lecția ar trebui să înceapă cu cuvintele: „Acesta este un club de golf...”

— OK, zise el, ne-am lămurit că ceea ce știi despre genetică se reduce la zero. Ceea ce-i foarte bine. Nici o problemă!

Torgoff își pocni limba în cerul gurii și-și împreună mâinile.

— A doua întrebare: asistentul dumitale mi-a spus că te interesează persoana lui Baresi.

— Așa-i!

— Deci, care din două: te interesează genetica sau te interesează Baresi?

călugăr augustinian și cercetător științific, cunoscut ca fondator al geneticii.

— Cel mai mult... cred că mă interesează cercetările pe care le-a făcut Baresi.

— OK. Atunci putem să-l lăsăm pe Mendel în pace. Numai că... poate că nu. Fiindcă Mendel și Baresi s-au asemănat mult. Amândoi și-au pus întrebări esențiale. Și amândoi au fost cu mult înaintea timpului în care au trăit.

— Cum așa?

— Ei, bine, când Mendel se afla în grădină, făcând însemnări despre boabele de mazăre, restul lumii se preocupa de Darwin. Care, așa cum poate ai auzit, a pus la punct teoria că organismele evoluează ca răspuns la presiunile mediului - deși n-ar fi putut să-ți spună cum se întâmpla asta.

— Mendel însă ar fi putut.

Torgoff ridică din umeri.

— Nu chiar. Dar și-a dat seama de câteva lucruri. Ca, de pildă, faptul că trăsăturile ereditare trec de la o generație la alta, independent de aceste generații. Cu alte cuvinte, unii oameni cu ochi albaștri nu pot deosebi culorile, în timp ce alții pot. Asta se numește „principiul asociației independente”. El a mai înțeles și principiul dominanței. A observat că, atunci când încrucișezi plante înalte cu plante mici, obții plante înalte, nu plante medii. Numai când hibridii sunt încrucișați între ei apar genele regresive - și atunci obții plante mici și plante înalte. Mă poți urmări?

— Controlează-mă!

— Ei, asta-i o treabă serioasă. Meritul lui Mendel a fost să stabilească unele reguli ale eredității. De fapt, el a rezolvat unul dintre cele mai vechi mistere ale universului - cu toate că n-a observat nimeni asta. Toată lumea îl urmărea pe Darwin și *a continuat* să-l urmărească pe Darwin încă treizeci de ani! Până când *alți* oameni de știință au preluat aceleași experiențe și, cercetând literatura de specialitate, au descoperit că, de fapt, nu făcuseră decât să reinventeze roata. Mendel se ocupase de treaba asta înaintea lor.

Cam asta s-a întâmplat și cu Baresi, continuă Torgoff. În

timp ce Baresi realiza opera lui cea mai valoroasă, toată lumea era cu ochii pe Watson și pe Crick.

Profesorul de la Institutul de Tehnologie luă de pe birou cubul Rubik și începu să-l răsucescă, în timp ce vorbea:

— Și-a luat doctoratul în biochimie când avea... cât... douăzeci și doi de ani? Cam așa ceva. În orice caz, asta se petrecea în anul 1953. Ceea ce pentru un genetician înseamnă 1776 sau pe-aproape. A fost un an crucial. S-a creat o mare agitație în jurul perspectivei soluționării, în sfârșit, a unor probleme esențiale. Și ADN-ul - această moleculă enormă care este prezentă în celula oricărui organism viu - se afla în centrul întregii chestiuni.

Atunci, toată lumea și-a dat seama că ADN-ul era cheia eredității. Dar cum funcționa? Cum regula acțiunile chimice din interiorul celulelor? Fiindcă, de fapt, asta face ADN-ul. Sintetizează proteinele. Torgoff făcu o pauză. Mă urmărești?

— Într-un sens, răspunse Lassiter.

— Nu contează. Problema este că ADN-ul reglează unele procese extrem de complicate. Și, înainte ca oricare dintre ele să poată fi înțeles, cineva a trebuit să descopere structura moleculei. Ceea ce s-a și întâmplat. În '53, doi tipi pe numele de Watson și Crick au alcătuit o mostră fizică de ADN. Ca aceea de sus, de acolo. Ridică mâna spre dublul șurub de sfoară și carton de afiș ce atârna de tavan. Un dublu helix. O scară răsucită. Cum vrei să-i spui.

Deci, ne referim la o perioadă foarte interesantă în care a terminat universitatea cu un doctorat în biochimie. Fiindcă, de îndată ce structura ADN-ului a fost înțeleasă, fie și primitiv, a devenit posibil să ne imaginăm că, într-o bună zi, vom putea înțelege cum se înmulțește ADN-ul, cum funcționează genele și multe alte lucruri. Și, în același timp, Baresi lucra la Institutul LeBange...

— Unde-i Institutul ăsta? întrebă Lassiter.

— La Berna. În Elveția. Este un centru al unor astfel de activități. Asta a fost întotdeauna. În orice caz, el a început într-un fel destul de convențional, lucrând cu *E. coli*...

— O bacterie, remarcă Lassiter.

— Exact. Este un organism foarte simplu care se cultivă ușor și se înmulțește nebunește – drept care este bine cunoscut în laboratoare. Ca tot ceea ce e viu – cu excepția unor organisme virale și a acelor făpturi mici și ciudate care poartă numele de priono, *E. coli* este făcut din AND, la fel ca mine și ca dumneata. Deci, este, mai mult sau mai puțin, ideal pentru studiu. Dar Baresi nu s-a oprit aici. După un an, doi a trecut la studiul sângelui.

— A trecut?

— Asta nu-i ceva cu totul diferit. Când vorbim despre „studiul sângelui”, în cazul de față, ne referim la celulele roșii din sânge. Și, ceea ce putem spune despre celulele roșii din sânge este că se aseamănă cu bacteriile în două privințe foarte importante. Una este faptul că nu au nucleu. Iar a doua că sunt ușor de procurat. Noi le producem tot timpul.

Baresi făcea acum o cercetare pe muchie de cuțit, dar asta n-a fost nimic în comparație cu următorul pas pe care l-a întreprins. Și, înainte de a spune în ce a constatat asta, trebuie să înțelegi că Baresi nu a fost doar un geniu – a fost un geniu inductiv – un om capabil să emită ipoteze extraordinare. Și, asemeni majorității geniilor inductive, era mai mult sau mai puțin indiferent față de premii și de părerea colegilor lui. El nu alerga după „următorul pas important”. El făcea numai ce dorea să facă. Cu alte cuvinte, pornea în direcții pe care și le alegea absolut singur.

— Ce vrei să spui cu asta? Întrebă Lassiter.

— În cazul lui Baresi, asta a însemnat abandonarea studiilor privitoare la sânge ca să lucreze cu celulele nucleice.

— Și de ce era asta un lucru atât de revoluționar?

— Fiindcă era ceva foarte greu de făcut, mai cu seamă pe vremea aceea. Acum s-au descoperit unele categorii de celule care sunt destul de dependente, dar în anii cincizeci?

Nici vorbă! Celulele nucleice sunt greu de cultivat și nu trăiesc întotdeauna prea mult. Asta putea constitui o problemă fiindcă, dacă bătrânul Baresi avea o serie de celule care mureau prematur – lucru ce nu era deloc imposibil – ar fi irosit luni întregi de muncă. Încă nu pot să-mi dau seama cum de i-a reușit treaba. Torgoff făcu o pauză. Dar pot să-ți spun ce l-a făcut să acționeze.

— Da?

— Sigur că da. Era în căutarea filonului matern.

— Asta ce mai e? întrebă Lassiter.

— Diferențierea celulară. Nu poți să faci cercetări în acest domeniu fără să lucrezi cu celulele nucleice. Pentru că diferențierea nu e ceva care se petrece în organisme unicelulare. Ea se petrece numai în celule nucleice.

Torgoff se rezemă de spătarul scaunului, cu un aer satisfăcut.

După o clipă, Lassiter spuse:

— N-aș vrea să te șochez, doctore, dar eu nu știu ce înseamnă „diferențiere”. Nu știu exact.

Stătu un moment să se gândească, apoi adăugă.

— De fapt, nu știu deloc.

Torgoff zâmbi.

— Ei, da... diferențierea. O să-ți explic. Respiră adânc. După cum, desigur, ai aflat, începu el, viața noastră începe cu un embrion fertilizat, un zigot. Care este o celulă unică. Ei, în interiorul nucleului acelui embrion există o aglomerare de cromozomi, care sunt fibre de ADN, la care sunt atașate informații genetice specifice – sub formă de gene. În cazul că te interesează, trebuie să-ți spun că numărul cromozomilor ce se află în celule este același la fiecare specie – câinii au șaptezeci și opt, peștii au nouăzeci și doi, dumneata și cu mine avem fiecare câte patruzeci și șase – jumătate de la mama și jumătate de la tată. Jumătate din ovul și jumătate din spermatozoidul care a penetrat ovulul. Înțelegeți cum stau treburile?

Lassiter dădu afirmativ din cap și Torgoff continuă:

— Genele noastre, care sunt în număr de sute de mii – sunt împrăștiate în jurul celor două perechi de douăzeci și trei de cromozomi. O genă pentru culoarea ochilor, o alta pentru grupa de sânge și așa mai departe. Nu e chiar simplu, dar... ai priceput cum vine treaba. Totul este stabilit, de la bun început – în acea unică celulă fertilizată. Apoi, celula începe să se divizeze. Torgoff își împreună mâinile, apoi le desprinse iar. Ce se întâmpla pe urmă? Apar două celule – apoi patru și așa mai departe. Și, fiecare dintre aceste celule – celulele embrionare de la început – conține același material genetic – ADN-ul, cromozomi și gene în aceeași cantitate. Și acest material hotărăște cine va fi mititelul. Tu, eu sau Babe Ruth.

Dar, destul de curând, când embrionul crește până la opt sau șaisprezece celule, celulele încep să se diferențieze. Cu alte cuvinte, într-un fel, încep să-și asume roluri speciale: devin celule ale creierului, ale ficatului, ale nervilor, și așa mai departe. Deși fiecare dintre ele are același ADN, ele pun în mișcare sau „exprimă” gene diferite, iar genele pe care le exprimă determină enzimele pe care le produc și asta, la rândul ei, determină felul de celule care vor deveni.

Deci, avem de-a face cu o ghicitoare interesantă: de vreme ce conțin aceeași informație genetică, s-ar putea crede că vor avea aceleași capacități genetice. Dar nu-i așa. O celulă embrionică de început este *omnipotentă*; ea poate genera un întreg organism – o ființă umană, o pisică, o girafă – dintr-o singură celulă. Dar o celulă nervoasă nu poate să producă decât o altă celulă nervoasă. Cum se explică asta?

Torgoff îl privi pe Lassiter.

— Cred că nu te-aștepți să-ți dau un răspuns?

— Nu. De asta s-a ocupat Baresi: de procesul de diferențiere și de mecanismele care îi conduc. Ceea ce l-a plasat cam la vreo treizeci de ani înaintea plutonului.

Torgoff trase adânc aer în piept, expiră și privi în jurul lui.

— Ce-ar fi să bem niște cafea?

— Bună idee! răspunse Lassiter.

— E o cafenea după colț.

Torgoff aruncă o privire spre cubul Rubik, stătu puțin pe gânduri și îl răsuci de trei ori într-o succesiune rapidă. Când îl puse pe birou, era aliniat perfect. Se ridicară amândoi în picioare. Torgoff apucă un fular de pe raftul de haine din colț și îl răsuci în jurul gâtului. Pe urmă își trase pe el un palton verzui cam tocit și își puse o șapcă pe cap.

— Hai să mergem, zise el.

Afară era ger și, în timp ce mergeau unul în urma celuilalt pe poteca făcută în zăpadă, Torgoff își continuă prelegerea.

— Ai urmărit procesul lui O.J.?

— Nu, răspunse Lassiter. S-a vorbit mult despre el?

Profesorul izbucni în râs.

— Îți amintești cât s-au chinuit să modifice unicitatea urmelor de ADN? Cum s-au folosit de statistici? Torgoff imită o voce agresivă, pontificală: „Deci, nu se poate spune că acest AND aparține lui Nicole Brown Simpson, nu-i așa? Tot ce poți spune este că există o *probabilitate* statistică în sensul că ar aparține lui Nicole Brown Simpson, așa-i? Da sau nu? Da, așa-i, dar, în sfârșit... ar trebui să cercetăm opt miliarde de probe că să găsim una identică. Și, nu există atâția oameni pe pământ, așa că...” Torgoff despică aerul cu mâna. „Obiectez, excelența voastră, martorul nu răspunde la această întrebare. Eu am întrebat dacă a fost posibil să se declare ferm că această probă de ADN aparține lui Nicole Brown Simpson. Da, dar nu...”

„Dar, dar...”

„Da, sau nu, pentru numele lui Dumnezeu! Da, sau nu?”

Cafeneaua era o încăpere lungă și îngustă în spatele unei vitrine din sticlă de oglinzi, albită de aburi. Un steag italian era drapat pe un perete de cărămidă aparentă și aerul era îmbibat de aroma cafelei proaspăt rășnite. Torgoff și Lassiter se așezară la o masă de lângă vitrină și comandară cafele cu lapte. În apropierea lor, trei tineri stăteau la trei mese diferite, citind trei cărți diferite. Lui Lassiter i se păru

că toți trei arătau ca Raskolnikov.

— Deci, continuă Torgoff, avem în noi ADN. Și ce-i cu ADN-ul ăsta? Este identic în fiecare celulă a corpului nostru. De aceea, o fărâmbă de spermă, o picătură de sânge, un smoc de păr, o bucățică de piele – oricare dintre acestea se poate folosi pentru identificarea unui individ, comparându-l cu o mostră de sânge a aceleiași persoane. Fiecare celulă, indiferent care, conține ADN-ul individului – și ADN-ul este unic, la fiecare persoană.

Sosi și cafeaua și Lassiter se uită uimit cum Torgoff amestecă vreo patru lingurițe de zahăr în ceașca lui.

— În esență, ADN-ul dintr-o celulă diferențiată „spune” genelor că acea celulă anume va forma părul; deci ea nu are nimic de-a face cu trăsături precum culoarea ochilor, grupa de sânge și așa mai departe. Imaginează-ți ADN-ul ca pe un pian cu o sută de mii de clape, fiecare clapă reprezentând o trăsătură genetică. Într-o celulă diferențiată, majoritatea clapelor sunt ascunse. Ele sunt inactive. Nu funcționează. Dar, chiar și așa, o bună parte din clape îndeplinesc un rol: când e vorba de păr, intervine ondularea, pigmentația, desimea – treburi de astea. Dar așa-i situația. Toate celelalte sunt excluse. Și, odată excluse, așa rămân pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna?

— Așa se crede în momentul de față. Din clipa în care ADN-ul exprimă o genă anume, el nu se mai poate modifica. O celulă nervoasă este o celulă nervoasă. Ea nu poate deveni o celulă sangvină. Și nici o celulă a creierului.

— Deci, cum funcționează asta? Întrebă Lassiter.

Începuse să-l intereseze subiectul, deși nu înțelegea ce legătură ar fi putut să aibă cu uciderea surorii lui sau cu asasinatele din Italia.

— Cum *hotărăște* o celulă ce va deveni mai târziu?

— Nu știu. Nimeni nu știe. Asta încerca și Baresi să afle – acum treizeci, patruzeci de ani.

— Și a aflat?

Torgoff ridică din umeri.

— Eu n-aș putea spune. Și nimeni n-ar putea spune.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Problema este că a încetat să publice. La un moment dat, a încetat să mai trimită articole ca să fie recenzate – deși nu s-ar putea spune cât timp a mai continuat să lucreze în domeniul ăsta. Poate câteva luni. Poate câțiva ani. Ultima oară când am auzit de el se afla în Germania, sau nu știu în ce alt loc, studiind...

— Teologia, zise Lassiter.

— Așa-i! Torgoff îi aruncă o privire. Așa-i! Știai asta. În sfârșit...

Torgoff își aruncă ochii pe ceas și se încruntă.

— Trebuie să mă duc să-l iau pe fiu-meu... Adevărul e, zise el, că biologia este, în momentul de față, știința cea mai fierbinte din lume. Iar domeniul cel mai fierbinte al biologiei este, întâmplător, problema la care lucra Baresi cu câțiva ani în urmă.

— Diferențierea?

— Exact! Studia celulele omnipotente din embrionii de broască. Judecând după ultimele lucrări pe care le-a publicat, diviza embrionii la stadiul de patru și opt celule, folosindu-se de un echipament care era, cu siguranță, foarte primitiv. Apoi făcea culturi cu embrionii divizați ca să vadă dacă poate să dezvolte organisme identice.

— Clona broaște?

— Nu, făcea „broaște gemene”.

— Care-i deosebirea? Întrebă Lassiter.

— Ei, bine, chiar și gemenii identici își capătă materialul genetic din două surse: mămica și tăticu’. Ființele donate îl capătă de la unul singur: mămica sau tăticu’. Așa că, dacă dorești să creezi o clonă, trebuie să extragi materialul genetic din ovulul mamei...

— Nucleul...

— ...și să-l înlocuiești cu nucleul unei celule omnipotente. Atunci vei obține o clonă, cu întreaga informație genetică

provenind dintr-o sursă unică.

— Și e posibil să se facă asta?

— Da. S-a făcut cu oile la Institutul Roslin din Edinburgh. Ai auzit despre Dolly.

Lassiter stătu puțin să se gândească.

— Și dacă se poate face asta cu oile, se poate face și cu oamenii, nu-i așa?

Torgoff ridică din umeri.

— Teoretic.

— Mă gândesc că, dac-ar vrea, ar putea să mă cloneze și pe mine.

Torgoff își ridică privirile în tavan și se balansă într-o parte și într-alta.

— Poate. Undeva. S-ar putea s-o facă cei de la Roslin, dar dac-ar face-o, ar ajunge la zdup.

— De ce?

— Este ilegal să clonezi oameni în Insulele Britanice - deși nu prea s-a vorbit de asta. Dar să ne întoarcem la Baresi: am ajuns să privim multe dintre lucrurile astea ca pe ceva de la sine înțeles. În ziua de azi, embrionii sunt creați tot timpul în clinicile de fertilitate. Mai de mult, în anii cincizeci și șaiszeci, altfel stăteau lucrurile. Noi, cei din știință, vorbim despre lucruri „depășite”. Vreau să spun, dacă te gândești la inovațiile tehnice pe care trebuia să le facă Baresi, doar ca să manevreze șurubăria... ce-i cu dumneata?

Lassiter clătină din cap.

— Mă gândeam doar că... știi cum a sfârșit Baresi, nu-i așa?

— Nu, răspunse el, ultima oară când am auzit de el scria despre religie.

— Da, în sfârșit... și-a continuat cursa. A abandonat religia și și-a început studiile medicale - asta se întâmpla, când?... nu știu exact... când avea în jur de cincizeci de ani. S-a specializat în ginecologie și obstetrică. A sfârșit prin a conduce o clinică de fertilitate.

Torgoff ridică din sprâncene și sorbi din cafeaua cu lapte.

— Da, zise el, sigur că avea multă experiență în producerea embrionilor. A avut, probabil, un succes destul de mare.

— Da, așa cred.

Torgoff oftă.

— Totuși, spuse el, este trist.

— De ce spui asta?

— Fiindcă a fost un om de știință și un cercetător extraordinar și, dacă te uiți la ce făcea și ce urmărea să obțină... totul pare timp irosit. Era cu zeci de ani în fața plutonului. Lucrurile pe care le făcea el... încep să bată la poarta vieții abia acum. Ei, bine, principala problemă a studiilor de diferențiere era descoperirea unei căi de a inversa procesul - de a obține iar omnipotența celulelor diferențiate.

— De ce? La ce-ar servi asta?

— La ce-ar servi asta? răspunse Torgoff. De asta a făcut atâta vâlvă oia Dolly, Asta s-a făcut atunci: s-a luat o celulă diferențiată de la un animal adult și a fost adusă din nou la starea omnipotentă. Asta este starea care, în natură, persistă numai până la al patrulea stadiu de diviziune embrionară. Cu alte cuvinte, ultimul moment când oricare dintre noi are o celulă omnipotentă care-i aparține, este acela când ne aflăm în stadiul de șaisprezece celule. Eram mai mici decât niște pistrui. Deci, ceea ce încerca să facă Baresi, ceea ce au făcut cei de la Roslin a reprezentat, întotdeauna, Sfântul Graal al biogeneticii.

— Cum vine asta? Vreau să spun că am citit câte ceva în problema respectivă, dar...

— Cum vine asta? Nu știi nici măcar cum să încep. Te doare mintea. Un singur lucru pot să-ți spun: dacă oamenii de știință de la Roslin sunt în stare să repete ceea ce au realizat, într-un fel controlabil, asta ar costa... trilioane. Și banii sunt aspectul cel mai puțin important. Dacă suntem capabili să inversăm diferențierea ADN-ului, lumea se va

schimba iremediabil.

— Cum?

— Ei, bine, pentru început, problema nu este doar să fii în stare să mă clonezi pe mine sau pe dumneata, sau vaca cu lapte cea mai grozavă. Fir-ar să fie, ai putea să-i readuci la viață pe Beethoven, pe Custer sau pe Elvis și să devină copiii noștri. Sau pe propria dumitale mamă. Sau ai putea să dezvolți organe înlocuitoare, canibalizând clonele ori de câte ori ai nevoie de un nou plămân, de un nou ficat sau de o nouă inimă. Îți poți imagina problemele etice, ca și pe cele sociale. Ce se mai întâmplă cu adopția, când fiecare poate să-și comande copii ale lui, sau ale altuia, prin poștă? Și, când poți combina clonarea cu tehnologia ADN recombinată, este ușor să-ți imaginezi clone care nu *sunt chiar oameni* – ființe asemănătoare fungicide, bune de folosit drept carne de tun, gladiatori sau sclavi. În loc de ferme organice, *ferme de organe*. Oameni disponibili.

Lassiter râse.

— Cred că ai cam luat-o razna, doctore.

Torgoff râse și el și clătină din cap.

— Ba, deloc! N-ai nevoie decât de o celulă nucleică cu ADN-ul intact – un strop de sânge, câteva fire de păr, o bucățică de carne. Se poate folosi orice. Din clipa când s-a inversat diferențierea și omnipotența celulei s-a refăcut, poți trece la crearea unui întreg organism nou. Tot ce ai de făcut este să introduci nucleul în ovulul al cărui propriu nucleu a fost îndepărtat. Pe urmă, îl cultivi. Deștept, nu?

Lassiter stătu o clipă să se gândească.

— Ce vrei să spui „îl cultivi”?

— Ei, bine, dacă este vorba despre o ființă omenească, vei aplica procedura cu oocite.

Lassiter clipi din ochi, auzind cuvântul, în timp ce Torgoff începu să-i explice.

— Asta se întâmplă atunci când...

— Știu ce-i asta, zise Lassiter. I s-a aplicat și surorii mele.

— Aha, răspunse Torgoff. Ei, bine... atunci știi ce

înseamnă.

Se uită din nou la ceas și se rezemă de spătarul scaunului.

— Ei, acum trebuie să plec, zise el. E vorba despre un băiat de doisprezece ani și mai sunt și biletele alea de hockey.

— Mai acordă-mi o secundă, îl rugă Lassiter. Chiar și pe vremea aia, dacă Baresi ar fi reușit treaba... vreau să spun dacă ar fi găsit o cale de a inversa diferențierea celulelor, am fi aflat și noi despre asta, nu-i așa?

— Cu siguranță! zise Torgoff, ridicându-se în picioare. Ai fi auzit, cu siguranță. Numai dacă...

— Ce?

Torgoff își strânse mai tare fularul în jurul gâtului și ridică gulerul paltonului verzui. Apoi își trase șapca bine pe cap.

— Nu știu, răspunse el. Poate c-a avut *îndoieli*. Poate că s-a speriat. Vreau să spun că era un om credincios, nu?

În timp ce se întorcea la Mariott cu metrul, Lassiter nu mai știa ce să creadă. Oare Baresi îl văzuse pe Dumnezeu într-o moleculă și atunci s-a apucat să studieze teologia? Posibil. Dar ce legătură avea asta cu Umbra Domini și cu șirul de asasinate care se petrecuseră de la Tokyo la Washington?

În timp ce metrul își urmă drumul, Lassiter începu să se enerveze din ce în ce mai mult pe sine însuși. Ce-l făcea să creadă că pasiunea lui Baresi pentru știință și religie era importantă în cazul de față? Fiindcă așa spusese preotul?

Da.

Dar, evident, cheia problemei era clinica, își spunea Lassiter, nu știința și nici religia. *Clinica de fertilitate*. Asta le lega pe victime, asta aveau ele în comun. Și acum, când se gândea la asta, se întreba de ce alerga după fantome, când ar fi trebuit să stea de vorbă cu femeile care fuseseră, într-adevăr, la clinică? Avea numele și adresele. Erau acelea ale căror vizite duraseră în jur de o săptămână, nu treizeci

și două de zile.

Nici uneia din ele nu i se donaseră oocite și, după câte știa el, nici una nu era moartă. Existau cel puțin o sută de femei dintre acestea, și el nu discutasese cu nici una dintre ele.

Dar Freddy și Riordan făcuseră acest lucru. Și, ce aflaseră ei putea fi rezumat într-o singură propoziție: „Nu-i așa că viața e frumoasă?” Era limpede pentru Riordan, pentru Freddy și pentru el că nici una dintre aceste femei nu se afla în pericol. Totuși...

Se aplecă, își trecu mâna prin păr și oftă. Fusese, probabil, un oftat adânc, destul de adânc pentru că, atunci când își ridică privirea, să vadă că omul din fața lui îl țintuia cu o uitătură intensă, dar obosită. Lassiter ghici ce era în mintea lui: „Numai asta-mi lipsea: încă un nenorocit de psihopat!”

Apoi, lui Lassiter îi trecu prin minte un alt gând, un gând care îl zgudui atât de tare, încât simți că nu-și poate stăpâni un tremur al trupului și se ridică în picioare: „Dar dacă Baresi făcuse, într-adevăr, lucrul acela? Dacă folosisse clinica de fertilitate ca să cloneze...”

În acel moment, totul se încurca. Să doneze ce? Sau pe cine? Lassiter gemu de neputință, în timp ce bărbatul din fața lui se ridică cu o înjurătură și porni spre capătul vagonului.

„Și dacă făcuse asta? Ce se întâmplase atunci?” se întreabă Lassiter. Ce urmas? Se răzgândise, oare, Baresi? Pusese să fie omorâți acei copii?

Răspunsul se ivi imediat. „Asta-i o nebunie. Și, în orice caz, băieții concepuți la clinică *nu puteau* fi clone. Nu se asemănau între ei. Brandon nu semăna cu Jesse și nici unul dintre ei nu arăta ca vreunul dintre copiii pe care-i văzuse în fotografii. Nici cu Martin Henderson. Nici cu băiatul lui Jiri Reiner. Toți arătau altfel.

„Deci, ideea donării era exclusă”, își zise Lassiter, „dacă nu cumva...”

Dacă nu cumva, ce? Dacă nu erau clone ale unui grup. Dar ce grup? Al Colegiului Cardinalilor? Al A. C. Milan? N-aș crede,” gândi Lassiter.

Era ridicol. Chiar dacă Baresi fusese în stare să facă așa ceva, de ce ar fi făcut-o? Nu se putea spune că acei copii făceau parte dintr-un experiment. Femeile veniseră la clinică, rămăseseră însărcinate și plecaseră acasă. Totul se desfășurase normal și, după câte știa Lassiter, Baresi nu ceruse niciodată să i se trimită o fotografie a vreunui copil și, cu atât mai puțin, nu-i urmărise evoluția. Era o simplă procedură medicală, asta era tot.

Numai că nu era așa.

Fiindcă toate pacientele fuseseră ucise.

35.

Niciodată nu mai fusese atât de frig la Washington.

Stând într-un Taurus închiriat, parcat în față la DMV din Portland, Maine, Lassiter își ținea mâinile în dreptul radiatorului mașinii și încerca să-și cântărească propriile acțiuni. N-ar fi trebuit să facă uz de cărți de credit la Hertz. Ar fi trebuit să plătească cu bani gheață. Numai că nu se accepta acest gen de plată și deci, n-avusese de ales. Dar, de fapt, ce rost avea asta? Atâta timp cât putea să-și plătească benzină cu bani peșin, mașina lui ar fi avut dreptul să se afle oriunde.

În ciuda aburului de aer cald care-i trecea peste mâini, degetele îi erau încă înghețate după ce râcâise gheața de pe parbriz folosind suplimentul sportiv al ziarului *Portland Presse Herald*. Nu sunt echipat pentru așa ceva. Ăsta-i genul de frig, genul de frig *industrial*, pe care-l găseai în Minnesota sau Saskatchewan. O jachetă de piele nu te

apără de ger și același lucru se întâmpla și cu mânușile astea foarte scumpe de la Bergdorf Goodman. Mi-ar trebui niște mănuși cu un singur deget, încălzite electric, își zise el. Și un costum spațial.

Ceasul de la tabloul de bord arăta 8.56. „Mai sunt patru minute până la deschidere”, gândi Lassiter. Apoi își zise: „Ar fi trebuit să mă duc la Sunday River și să arăt fotografia la toată lumea care lucra acolo. Celor care închiriau diverse obiecte, tehnicienilor care lustruiau schiurile, instructorilor și bodyguarzilor de zi. Dar... la ce-ar fi servit asta? Milioane de oameni veneau și plecau din Sunday River. Fotografia era veche de doi ani și, în plus, nu părea să fi fost făcută în acea stațiune. Femeia nu părea să facă schi. Sta în față la un McDonald's's, cu un munte, departe, în fundal.”

Dar era muntele de acolo. *De la Sunday River*. Găsise broșuri turistice la Ramada și comparase muntele din fotografie cu cel din broșuri, și era limpede că erau identici. Ceea ce însemna că era în Maine sau, măcar, că *fusesse* în Maine. Cu doi ani în urmă.

Lassiter deschise aparatul de radio și se uită la o femeie în formă de pară care ieși de la DMV cu două steaguri în mână. Ocolind gheața din parcare, se duse la stâlp și, fără nici o ceremonie, arboră steagul național. Steagul statului Maine, pe care se distingea mai ales un brad, urmă după câteva secunde. Pe urmă, femeia porni îndărăt, prin spațiul de parcare, și se grăbi să intre înăuntru.

O voce anunță la radio că erau șase grade... cu o tendință de încălzire.

La ora nouă fix, femeia deschise ușile de la DMV și o mulțime de mașini își închiseră motoarele. Unul câte unul, cei sculați cu noaptea-n cap, înfofoliți în jachete izolatoare ieșiră din mașini și porniră spre clădire. Lassiter le urmă pilda și, curând după aceea, se trezi în fața unui ghișeu deasupra căruia scria INFORMAȚII.

El considerase întotdeauna că poliția, și numai poliția, este în stare să urmărească un număr de înmatriculare. Dar

asta era o idee foarte demodată, provenind de pe vremea când respectul intimității mai era încă posibil – fiindcă se considera că lumea e stăpână pe faptele sale. În Era Informației, nu timpul, ci datele, însemnau bani. Astfel că Maine intrase și el în afacerea demografică, cu alte cuvinte, la un moment dat, se alăturase celorlalte state în acțiunea de vânzare de informații oricărei persoane care avea cu ce să plătească.

Lassiter știa foarte bine că existau companii care vindeau liste specializate, croite după nevoile clientului. Dacă cineva avea nevoie de informații privitoare la proprietarii de case fără copii, al căror venit familial depășea 100 000 de dolari și a căror adresă avea un anume cod, datele puteau fi procurate într-o clipă. Și, dacă respectivul client dorea o listă care să se refere la bărbații albi care-și plăteau taxele cu întârziere, și asta se putea aranja.

Departamentul Automobilistic din Maine era și el la fel de capabil să-și adapteze listele. Datorită computerului, se putea apela la acest serviciu în toate compartimentele. Astfel că, atunci când Lassiter completează un formular solicitând numele și data nașterii posesorilor înregistrați de camioane Volkswagen, modelul 1965-1975, funcționara ciripitoare nu avu decât o întrebare:

— Sub formă de înregistrare de pe computer sau de etichetă poștală?

— O înregistrare de pe computer ar fi perfectă, răspuse Lassiter. Îi întinse o hârtie de o sută de dolari, apoi trei de câte zece (pentru acoperirea cheltuielilor expedierii informațiilor).

— Puteți veni să ridicați răspunsul mâine dimineață, la orice oră după zece.

Ceea ce-i lăsa o zi de omorât timpul din care jumătate îl risipi pe șosea, conducând fără un scop precis. Statul Maine îi plăcea. Pământul stâncos, zăpada și brazii aveau ceva ce părea cât se poate de curat și de neîngrădit. Și, în timp ce America, cu privilegiile ei și cu spațiile ei comerciale, era

prea aglomerată ca să te simți bine, aici trecu prin câteva orașele și sate care păreau să-și fi organizat viața în jurul unor patinoare și standuri de ziare, debarcadere și librării. Parcă erau orașe cu izvoare de ape termale. Și, deși unele dintre ele aveau dezavantajul unor clădiri părăsite sau fuseseră refăcute după ideea unui pitoresc artificial, se simțea totuși atașat de ele. Poate că era vorba de o falsă nostalgie, dar puteai conta mult mai mult pe aceste așezări pentru întreținerea vieții civilizate decât pe desfășurările bătătoare la ochi, care se repetau în susul și în josul coastei.

Când se întoarse la el în cameră, se făcuse ora cinci și se întunecase. Așezându-se într-un fotoliu, își lăsă capul pe spate și, ridicându-și picioarele pe birou, începu să citească dintr-un vraf de articole despre Callista.

Frunzăriise colecția de documente furnizată de Agenția de Relații Publice în ordine cronologică inversă. Acum, ajunsese la anul 1986. În loc să selecteze din obișnuita avalanșă de amănunte personale, cu parada ei de rude și prieteni din viața trecută a actriței, îngroșată de anecdote exagerate, această relatare a zece ani din existența Callistei Bates consta dintr-o speculație dezlănțuită privind adevărata ei personalitate, antecedentele ei și a faptului că era atât de secretoasă în legătură cu existența ei anterioară.

Callista izbucnise/explozase/se ivise pe scena Hollywoodului în 1984, o dată cu filmarea unei noi versiuni a *Orizontului Pierdut*, un „filmuleț” care făcuse o vâlvă neașteptată. Cei mai mulți socoteau că succesul lui uimitor se datora actriței captivante, necunoscute, care jucase în rolul feminin principal. Pe scurt, ea lumina ecranul. Filmul ar fi putut, ușor, să fie un fel de peltea, o melodramă modernă, cu muzică înălțătoare și peisaje idealizate, dar personalitatea ghidușă a Callistei l-a smuls din mâinile detractorilor, dovedind că regizorul era un geniu.

În momentul când dispăruse, în 1990, atitudinea fermă a

starului de a-și păstra trecutul sub tăcere era acceptată; nimeni nu-și mai bătea capul cu asta. Dar în 1986, bineînțeles, ăsta era încă mălai bun de măcinat la moara revistelor de scandal. Actrița era citată în sensul că exista o linie clară de demarcație între libertatea presei și dreptul de apărare a vieții intime și de a închide ușa-n nas celor care treceau peste ea. Reacțiile au fost foarte diferite. Unele publicații o crezură pe cuvânt și evitară întrebările despre mediul din care provenea, în timp ce altele aleseră calea opusă, dând reporterilor lor sarcina de a-i scormoni trecutul. Totul nu era, oricum, decât o fațadă, își ziceau ei: Fără publicitate, cariera ei va muri în fașă.

Ea spuse că era OK, era foarte bine, ei cu munca lor, ea cu a ei, și, dacă țineau să-i scormonească trecutul și asta era bine! Numai că nu trebuia să se aștepte nimeni ca ea să colaboreze sau să fie iertătoare. Curând după aceea, se lansă filmul *Fluierarul*, și când făcu vâlvă mare, o revistă de scandal numită *Startrak!* publică o bârfă întemeiată pe un interviu dat de secretarul particular al Callistei.

TRAGEDIA NEȘTIUTĂ A CALLISTEI: ESTE ORFANĂ!!!

Artistă nu negă niciodată relatarea, dar nici n-o confirmă. Pur și simplu îl concedie pe secretar și-i spuse succesorului acestuia că orice telefon din partea revistei *Startrak!* trebuie să fie ignorat.

Revistelor de scandal le trebui o vreme să înțeleagă că actrița vorbea foarte serios. Timp de doi, trei ani, continuă să apară articole speculative, făcând aluzie la o tinerețe atât de nefericită, încât actrița nu putea suporta să și-o amintească. O duzină de părinți, pe puțin, se prezentară să pretindă că unicul lor copil era Callista, în timp ce, din surse neoficiale, apăruă zvonuri, ca tot atâtea mingi de Pachinko: circulau vorbe, unele chiar în presă, despre o copilărie tragică în care își înecase fratele mai mic, ca apoi să joace în filme pornografice, să sufere arestări

pentru fraude poștale, pentru furturi din magazine și comerț cu arme.

O revistă mersese atât de departe, încât publicase fotografia Callistei sub anunțul *Căutat de poliție!* Pe un afiș. Exista o linie fierbinte cu numărul 800 și se scosese o serie de fotografii dibaci truate care încercau să inverseze procesul de îmbătrânire, prezentând-o pe actriță așa cum trebuia să fi arătat – la șaisprezece ani, la doisprezece, la opt, la patru ani și la naștere.

Un titlu întreba: CUNOAȘTEȚI ACEASTĂ FETIȚĂ? În timp ce altul exprima o rugămintă: MAMA CALLISTEI – UNDE EȘTI?

Era ridicol, enervant și jignitor. La un moment dat însă se înregistrează și un rateu. *New Yorker* făcu din ea figura centrală a unui eseu de douăsprezece mii de cuvinte privitor la „metastaza celebrității” și la efectele ei maligne asupra vieților private ale figurilor publice. Alte publicații urmară acest exemplu, aplaudând atitudinea Callistei, deși îl citau pe Andy Warhol în legătură cu inevitabilitatea unor astfel de situații.

Din punctul de vedere al unui anchetator, nu se putea afla nimic din nici una dintre aceste relatări. Callista putea fi orfană, așa cum putea face parte dintr-o familie cu cinci membri. N-aveai cum să știi. Sursele revistelor de scandal erau fie anonime, fie suspecte și, de cele mai multe ori, de ambele feluri. Dar un lucru era cât se poate de clar: la momentul potrivit, Callista Bates nu avea de gând să mulțumească pentru că fusese astfel hăituită.

În seara aceea se duse într-un local numit Muddy Rudder, unde stropi un homar cu o sticlă de Pilsner Urquell. „Sunt mai dulci iarna” se entuziasmă chelnerița. Îi trebui un minut ca să înțeleagă că era vorba despre homari.

La zece seara se afla iar în camera lui și citea *Boston Globe*. Relatările importante erau, în cea mai mare parte, știri vechi care-i trecuseră pe la urechi, ascultând radioul în

timp ce-și conducea mașina de-a lungul coastei în după-amiaza aceea: o actualizare a unui accident aviatic, o alta privind situația din Bosnia și informații în legătură cu ratele dobânzilor, întrunirile preelectorale și criza din Orientul Mijlociu.

Când călătorea, avea obiceiul să sară peste știrile locale – ce-i păsa lui de manevrele politice din Boston, sau de fraudele din asistența socială de la Foxboro? Totuși, *Globe* publica o relatare interesantă despre un scriitor pe numele de Carl Oglesby. Trecând la ultima pagină, unde relatarea continua, Lassiter fu uimit să vadă o fotografie a lui Silvio della Torre care-l privea zâmbitor.

Articolul alăturat era intitulat: O MARE MULȚIME ASISTĂ LA SLUJBA ÎN LIMBA LATINĂ.

BROCKTON - În ciuda drumurilor nesigure și a temperaturilor aproape de zero, peste o mie de credincioși s-au adunat duminică la Biserica Catolică Fecioara Maria Binefăcătoarea Creștinilor ca să-l asculte pe părintele Silvio della Torre slujind liturghia în latină.

Stând cu spatele la credincioși, liderul tradiționalist se adresa altarului cu un glas puternic ce făcea să răsunе biserica, mișcându-i pe mulți până la lacrimi. În timp ce unii au lăudat „măreția și frumusețea ceremoniei”, alții s-au referit la o legătură aproape mistică cu generații de catolici care au celebrat liturghia în aceeași limbă veche.

În predica sa ținută în limba engleză, della Torre a lansat o chemare la „un catolicism mai viguros”, îndemnându-i, în același timp, pe cei prezenți să „se ridice împotriva faptelor abominabile ale științei.”

Liderul tradiționalist este conducătorul italian al ordinului laic în rapidă expansiune, Umbra Domini. Domnia sa a sosit la Boston vineri pentru ceremonia tăierii panglicii noului azil al ordinului din Brookline.

Carta Umbrei Domini respinge multe dintre acuzațiile formulate de Conciliul Vatican Doi, afirmând, în același timp, drepturile catolicilor de a-și exprima credința în felul tradițional. Această variantă doctrinară a fost aprobată de

Vatican cu câțiva ani în urmă.

Un purtător de cuvânt al ordinului a spus că itinerariul american al lui della Torre „este flexibil și se poate extinde”.

Lassiter citi articolul cu sufletul la gură și, când îl termină, îl mai citi o dată. Apoi își turnă un whisky de la minibar și, cu ochii ațintiți asupra fotografiei, îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

A doua zi de dimineată, Lassiter conduse mașina până la DMV cu ochii pe jumătate închiși, strângând din pleoape în fața luminii puternice pe care o reflecta zăpada. Cerul era încărcat de nori și, deși temperatura era mai ridicată decât în ajun, tot așa era și umiditatea. Rezultatul era un frig aspru care ți se vâra pe sub haine și te ducea cu gândul la Florida.

Funcționara de la Informații îi înmână un plic maroniu. Îl luă și se duse la o masă lungă, de la perete, unde o fată blondă, cu ten urât completa un formular, folosind un pix atașat de masă printr-un lanț scurt.

Textul imprimat avea vreo zece pagini și enumera toate camionetele VW din perioada 1965-1975 înregistrate în Statul Maine. Informațiile erau puse în ordine alfabetică și includeau numele proprietarului, adresa și data nașterii, numărul de înregistrare al vehiculului și anul fabricației. Data nașterii era deosebit de importantă, fiindcă Lassiter o putea folosi ca să reducă lista la femeile în jur de treizeci de ani.

Callista se născuse în 1962.

Se gândea dinainte că-l aștepta o treabă plicticoasă. O dată ce vor fi eliminați bărbații și lista va fi limitată la femei de o anumită vârstă, le va vizita una câte una și le va intra în casă. Parcurgând lista de la A la Z, făcu cruciulițe în dreptul a șaptesprezece nume. În clipa aceea dădu cu ochii de:

Sanders, Marie A.

Data nașterii 8-3-62
Căsuța poștală 39
Cundys Harbor, Maine 04010
Volkswagen (autocamion): 1968
EAW - 572

Primul lucru care-i sări în ochi fu „62”, apoi Marie. Se uită la înregistrare. 8 martie. Era 8 martie. Da, era convins de asta! „Iisuse Hristoase!” își zise el. „Am găsit-o!”

Pocni cu pumnul în masă și fata cu ten urât întoarse capul și se uită la el cu o expresie atât de acră, că-l făcu să tresară. Vârându-și lista în buzunar, dădu buzna spre mașină, gata-gata să alunece pe gheață.

Trebuia să fie ea. Era posibil să fi existat două femei cu numele de Marie în Statul Maine, care să se fi născut la 8 martie 1962 și să posede o camionetă VW?

Deschise despărțitura pentru mânuși, trase harta afară și-și aruncă ochii pe index. Cundys Harbor: K-2. Degetul i se mișcă peste spațiul roz, pustiu, al Québecului, peste frontieră cu Maine, spre o îngrămadire de lacuri și orașe, oprindu-se, în sfârșit, pe un punctuleț lângă coastă, puțin la sud-est de Brunswick.

O oră mai târziu trecu printre pinii de la Colegiul Bowdoin (mulțumesc, Dicky Biddle) și coti la dreapta în dreptul unui indicator ce anunța:

ORRS ISLAND

Chiar și sub cerul acela posomorât, peisajul era atrăgător, cu bolovani cenușii ca gresia și brazi verde-închis proiectați pe nori. Lumina avea o anume căldură, un cenușiu-intens care amintea de apropierea mării. În timp ce urma drumul de pe hartă, trecu pe lângă un șir de întreprinderi închise pe timp de iarnă - un restaurant de coastă, o baracă ce făcea reclamă chiflelor cu homar, un magazin de cadouri. Drumul se bifurca spre stânga,

îngustându-se pe măsură ce se arcuia către o fundătură, cătunul Cundys Harbor. Zărind un steag, se îndreptă spre el și opri mașina într-o parcare mică, lângă un oficiu poștal care adăpostea și un magazin universal.

Acolo dădu cu ochii de o camionetă VW și, chiar și fără să se uite la numărul de înmatriculare, fu convins că era a ei. Pe bara de protecție era lipită o etichetă: FRODO TRĂIEȘTE, și o alta: CEAȚĂ ÎNVÂRTEJITĂ. Între ele se vedea numărul de înmatriculare:

EAW – 572

„Ce urma acum?” se întrebă el, așezându-se pe o margine de stâncă de lângă micuța clădire la nu mai mult de treizeci de metri de mare. Trebuia să i se adreseze cu Callista... Marie era în rezervă. Femeia fusese vânată, fusese urmărită. N-ar fi vrut s-o sperie.

Deși putea să-l recunoască de la înmormântarea lui Kathy, asta nu era neapărat un element pozitiv: asocierea ar fi putut s-o facă să-și piardă curajul. Lassiter porni încet spre malul apei, gândindu-se la ce avea de făcut. Se concentrase atât de tare pe descoperirea ei, încât nu se gândise nici o clipă cum va fi când se va apropia de ea. Așa că rămase lângă apă, paralizat de nehotărâre, cu ochii pierduți pe mare.

Cundys Harbor arăta ca o ilustrată, dar nu ca o piesă de muzeu. Era un vechi sat de pescari unde bărbații mai porneau încă pe mare. Se vedeau debarcadere de lemn sculptate, încrustate cu scoici, acoperite cu capcane de homari și alte unelte, și o colecție pestriță de bărci ancorate în micuțul port. Un trauler ruginit, acoperit de macarale; câteva bărci vechi, prăpădite, de prins homari; vreo două ambarcațiuni noi, lustruite, cu cocpituri centrale.

În acel moment, era ora fluxului și întinderea de noroi de pe porțiunile plate și de pe stânci, ca și iarba de mare galbenă erau amestecate cu gheața formată la suprafață

care, în locurile unde se retrăgea apa, rămânea spartă și crăpată. Cerul era vărgat și începea să se întunece, iar când vântul aspru făcu să se zgâlțâie bărcile, Lassiter nu-și putu stăpâni un tremur. „Trebuie neapărat să-mi cumpăr un palton”, își zise el. „Sau să mă adăpostesc undeva.”

Oficiul poștal/magazinul universal era o șandrama veche, cu rafturile pline de conserve și produse de băcănie, în care vedeai și un răcitor demodat unde se țineau laptele, ouăle și berea. La intrarea lui, o femeie cu părul cărunt își ridică ochii de pe un ziar.

— Ziua bună, spuse ea, pronunțând cuvintele de parc-ar fi fost un avertisment.

Lassiter zâmbi și se duse drept la soba de lemne unde-și încălzi mâinile, în timp ce se uita în jurul lui. Prăvălia era plină de diagrame arătând mareele, de hărți, de momeli pentru pești, bricege, lanterne, coloniale, bomboane ieftine și produse electrice. Prăjituri în formă, ziare și covrigi uscați cu sare. Pe peretele opus, se vedea un oficiu poștal miniatural, cu o fantă pentru scrisori, un ghișeu și un șir de cincizeci de cutii mici de poștă din bronz.

— Pot să te ajut cu ceva, dragă?

„Acu-i momentul!”

— Așa sper. O caut pe Marie Sanders.

Ea pocni ușurel cu limba în cerul gurii.

— Ah, draagă, zise ea, de parc-ar fi lovit-o cineva, ceea ce-l pleoști de tot pe Lassiter.

— Mașina aia de afară nu-i a ei? Întrebă el.

— Îhm! A ei e. Dar ea nu-i aici. Sunteți prieteni?

Lassiter aprobă din cap.

— Când o așteptați să vină? Întrebă el.

— Într-o lună. Poate-n șase săptămâni.

Lassiter dădu din cap, nedumerit și dezamăgit.

— Credeam că locuiește aici, zise el.

— Da, sigur că aici locuiește. Nu chiar aici, dar prin preajmă.

— Deci... e într-o călătorie, sau...

Ochii de un albastru deschis se căscară în spatele ochelarilor, apoi femeia scoase un chicotit – un sunet surprinzător care-o făcu să pară aproape o fetișcană.

— Pe proprietatea mea, spuse ea. Poate o să vi se pară că vorbesc în dodii. Haideți să v-arăt. Trase pe ea un pulover albastru, uriaș și-i făcu semn să vină și el afară, după care trânti ușa, izbind-o cu șoldul.

Vântul bătea destul de tare ca să-i facă să-și aplece capetele în drumul lor spre debarcader.

— Acolo, zise ea, arătând spre un lanț de insule pitulate la orizont. Stau acolo, pe ultima.

Lassiter clipi din ochi.

— *Locuiesc* acolo?

Bătrâna pocni din limbă.

— Îhm. În zilele senine poți vedea fumul de la soba ei de lemne. Apoi, fu cuprinsă de un tremur. Haide înăuntru. O să fac câte o ceașcă de ceai.

Porniră amândoi, înapoi, spre magazin.

— Trebuie să aibă un radio sau ceva de genul ăsta, zise Lassiter.

— Un celular.

— În cazul ăsta...

— Numai că nu merge.

— Glumești.

Femeia negă cu un semn din cap, apoi trecu în spatele tejghelei și băgă în priză un ceainic electric.

— Nu. Jonathan a încercat s-o ajute chiar înainte de ultima furtună serioasă. Scotea numai niște păcănituri, dar asta era tot. O fi ceva cu vreo baterie – s-a mai întâmplat și altă dată. Ia te uită aici, zise ea, ieșind din spatele tejghelei și pășind spre o hartă mare afișată pe perete. Era o hartă marină cu uscatul reprezentat printr-o întindere gălbuie lipsită de orice trăsătură, în timp ce apa era plină de adnotări și detalii privind curenții, adâncimea și caracteristici ale fundului mării. Puse degetul pe un port în formă de iatagan.

— Noi suntem aici, zise ea, mișcându-și mâna spre una dintre cele trei insule din largul mării. Și prietena dumitale e aici.

— Insula Sanders, citi el. Insula *Sanders*? Înseamnă că ăsta-i numele ei adevărat, numele ei de familie.

— ăsta-i numele de pe hartă, drăguțele, pentru că, demult, când căpitanul Sanders a cumpărat insula, el a cerut să fie pus numele ăsta pe hărți și uite c-așa s-a și făcut! Numai că, n-ai să pomenști pe nimeni de aici să-i spuie altfel decât Rag Island⁴⁷; ăsta-i numele vechi care i s-a dat de mult, cine știe când.

— Și de ce i-au zis așa?

Ea se duse în spatele tejghelei și scoase din priză ceainicul electric.

— Uită-te la coastă! Insula asta are atâtea creștături că, dac-arunci cu bățul nici nu poți nimeri una. În timp ce, mai jos de ea, Dutchess Island are o coastă atât de lină, că greu poți găsi un loc să-ți legi barca.

Lassiter privi cu gândul aiurea la raftul cu bomboane. Le știa după nume: Mary Jane, Tootsie Roll și bombe atomice.

— Zahăr? Întrebă ea. Lapte? Și, și?

— Și una și alta, te rog.

— Așa-mi place și mie. Slab și dulce. Puse pe tejghea două cești de ceai și farfurioare din porțelan delicat. Mi-e nu-mi plac cânilor, îi mărturisi ea.

Lassiter își petrecu cincisprezece minute ca s-o descoasă pe femeie („Maude Hutchison – dar, crede-mă, n-aduc nici pe departe cu Maude aia de la televizor”) în legătură cu ce-i plăcea și ce nu, de cât timp locuia acolo („De când mă știu, drăguțele”) și cu istoria acelor locuri. În timp ce ei stăteau de vorbă, intrară doi bărbați să cumpere țigări și o femeie ca să vadă dacă n-a primit ceva poștă. Când Lassiter aduse iar vorba despre Marie Sanders, el și Maude erau la a doua ceașcă de ceai.

— Așadar, Marie chiar stă pe insula aia toată iarna,

⁴⁷ Insula Zdrențuită (engl.).

singură?

— Da, cu băiatul ei. Maude își mestecă ceaiul cu lingurița. Țsta-i primul an. Nu-mi amintesc să fi călcat cineva pe-acolo de douăzeci și cinci de ani! Sigur că mi-o aminteam pe Marie de pe vremuri, dar n-am recunoscut-o după atâta vreme.

— Vrei să spui că... ai cunoscut-o când era copil?

— Cum să nu! I-am cunoscut și pe părinții ei. Toată familia obișnuia să se ducă pe insulă. Până și frate-său care era cam bolnăvicios. Îl înfășurau în pleduri și-l cărau până la barcă. Și bătrânul John Junior? Era un marinar sadea! Se duceau acolo la fiecare sfârșit de săptămână și în vacanțe. Bineînțeles că ea era doar un năpârstoc. Să fi avut vreo cinci ani. Acum ea stă acolo cu băiețelul ei.

— Părinții ei locuiesc pe undeva prin preajmă?

Femeia scutură din cap.

— Nu, nici vorbă! Sunt morți de ani de zile. Nu ți-a povestit Marie?

— Nu,

— Nici nu mă miră. Nu-i place să bată toba despre treburile ei, scumpa de ea! Trase aer pe nas cu zgomot. John Junior a plecat să bea ceva la Portland și Amanda s-a dus să-l ia acasă. Ei bine, John Junior a spus că poate să conducă perfect și-mi închipui că așa a și făcut... preț de câteva minute. Cel puțin până au ajuns la șinele trenului. Avocații au spus că semnalul era stricat, dar n-au avut cum să dovedească și, ce-i drept, John Junior era al naibii de pripit. Parcă-l văd, luându-se la întrecere cu trenul. Femeia clătină din cap. Ei, sora Amandei a luat-o pe Marie la ea. Trăia în Connecticut. A fost ultima oară când am văzut-o și, deodată...

— Și-a făcut apariția.

— Exact! Frumoasă ca o cadră și înfaptă cât cuprinde, și până să ne dăm seama noi, a tocmiț muncitori care se tot vântură prin insulă ca să instaleze canalizare, să facă diferite lucrări, o baie cum trebuie, sobe de lemne, un

debarcader și mai știu eu ce. Își trase răsufarea și dădu din cap. Numai despre asta vorbea lumea din oraș... mai cu seamă despre nebunia ei. Fiindcă n-ar fi reușit să-și scoată cheltuiala dacă se hotăra vreodată să vândă.

— De ce nu?

— Acolo nu au electricitate și s-ar putea să n-aibă niciodată. Sorbi ultima înghițitură de ceai. Cum se schimbă vremurile!

— De ce zici asta?

— Pe timpuri, lumea venea aici pe țărmul ăsta sau pe insule, numai ca să se întoarcă la o viață simplă, departe de lumea unde trudeau cu toții. Nu-și doreau decât să hoinărească prin păduri – n-aveau telefoane sau prăjitore de pâine, doar lumânări și sobe de bucătărie, și apă de izvor sau din butoaiele cu apă de ploaie.

Pomeni ceva despre cercetași, despre mișcarea întoarcerii la natură.

— Înapoi la vremea când și-a cumpărat căpitanul locurile astea... Zâmbi și își lăsă capul în jos. Insulele Sanders... de ce să fie niște insule mai breze decât alte locuri? Pe atunci, cu cât găseai un colț mai îndepărtat, cu atât era mai bine. Dar în ziua de azi, nu-i mai place nimănui viața aspră; lumea nu vrea decât să-și mute viața ei obișnuită într-un alt loc. Așezările alea vechi de pe insule au căzut în părăsire – fiindcă, de fapt, nimeni nu mai vrea să fugă de viața obișnuită.

— Ar vrea s-o ia cu ei unde se duc.

Ea chicoti.

— Așa-i! Ferească Dumnezeu să piardă programul *60 Minutes* sau meciul celor de la Red Sox.

— Deci, stă acolo toată iarna... fără lumină electrică?

— Într-un an a petrecut o vară întreagă acolo, din mai până-n noiembrie. Țsta-i primul an când nu s-a mai mișcat de acolo. Bătrâna se încruntă. Sigur că sunt unii care nu-s de loc de acord cu ea, deși noi, cei de pe-aici, eram cunoscuți ca oameni care nu-și bagă nasul în oala altuia.

— De ce nu sunt de acord? Fiindcă-i așa de departe?

— Nu depărtarea îi supără pe oameni. Unii - mai cu seamă bărbații - sunt foarte împotriviți. Fiindcă ea își taie singură lemnele, își întinde singură plasele, își vede de treaba ei... Bărbații nu pot suferi când o femeie poate să facă toate astea fără ei. Cât despre femei, ele-și fac griji în legătură cu băiatul.

— Dar dumneata?

Femeia săltă din umeri.

— Și eu socotesc la fel ca ele, îmi făceam griji cu Jesse, dar băiatul e atât de drăgălaș și atât de fericit! Ea se prăpădește după copilul ăsta. Și, dacă stau să mă gândesc, ce-i lipsește? Desenele animate, jocurile pe video și Wal-Mart.

— Totuși, dacă se ivește o urgență?

Ea oftă.

— Sunt de acord. Am vorbit toți cu ea despre asta, dar ea se mulțumește să spună: „Ei, avem o pușcă cu semnale luminoase. Dacă apare vreodată vreo problemă, o să aflați.” Totuși, aș fi mult mai liniștită dacă ar avea o barcă adevărată.

— Cum, n-are barcă?

— Ei, barcă ar avea, dar nu prea-i cine știe ce. Nu poți să ieși cu ea iarna. Dacă iarna-i grea. Făcu o mică pauză. Deci, zise ea, de unde-o cunoști pe Marie?

Se simțea un ton indiferent în vocea ei, care lui Lassiter nu i se păru sincer și-i trecu prin minte că ea bănuia, poate, că el era tatăl lui Jesse.

— Am întâlnit-o la înmormântarea surorii mele, răspunse Lassiter, și, venind la Portland cu treburi, m-am gândit să fac un ocol ca s-o întâlnesc. Ea nu mi-a pomenit niciodată ceva despre vreo insulă. El zâmbi și clătină din cap. Mă întreb, adăugă, de parcă gândul ăsta tocmai i se ivise în minte, dacă există vreun loc pe aici unde pot să închiriez o barcă.

— Ah, nu, drăguțule. Nu cunosc pe nimeni care să-ți

înciriese o barcă cu motor pe vremea asta a anului.

— De ce nu? Din cauza gheții?

— Ah, nu. Nu e prea multă gheață pe aici. Apa nu îngheață decât o dată la câțiva ani. Fiindcă-i prea multă apă. Dar chiar și când îngheață, asta-i gheață de mare... de fapt, e mai mult zloată.

— Atunci, de ce nu-i bună o barcă cu motor?

— Ah, e prea frig, drăguțele. Bărcile mici nu sunt sigure. Ți-ar trebui ceva cu o cabină și un pic de căldură. Că dacă nu, dacă se strică ceva la motor, se slăbește un ax sau cam așa ceva, îngheți bocnă, ca o acadea pusă la rece. Într-o barcă neacoperită e un frig care te încremenește, pricepi, te prefaci într-o moară de vânt. Iar dacă pici peste bord... ce să mai zic. N-aș crede să rezisti mai mult de un minut, două.

— Vasăzică nu iese nimeni pe mare iarna?

— Ba da, pescuitorii de homari, scufundătorii care caută arici sunt singurii destul de smintiți ca să facă asta, și nici ei n-ar face-o, dacă n-ar fi vorba de bani.

— Ce-i un scufundător care caută arici?

— Arici de mare. Le place apa rece și japonezii se dau în vânt după ei. Așa se zice. Eu, una, nu m-aș atinge de așa ceva.

— Nu crezi că unul dintre scufundători sau un pescuitor de homari ar fi de acord să mă ia cu el?

Îl privi cu îndoială.

— Pescuitorii de homari? Nu! Iarna nu ies decât bărcile mari. Scufundătorii de arici? Poate că da. Dar te-ar costa ceva parale.

— În orice caz... zise Lassiter. Știi unde-aș putea da de cineva? Vreau să spun că... o întrebare nu supără pe nimeni.

— Da... ai putea să vezi la Ernie... la prăvălia de unelte marine, la cooperativa pescărească. De obicei e cineva pe acolo.

Lassiter îi mulțumi și-i spuse că i-a făcut mare plăcere.

Ea fu încântată și puțin jenată și începu să miște ceștile de colo-colo.

— N-aș crede să te poți duce astăzi. Se-așteaptă vreme rea.

Ernie, proprietarul, care era și șeful portului, repetă același lucru, scuturându-și barba stufoasă. Erau înconjurați de echipament marin, de bile uriașe de acostare de culoare roz, ceva ce părea a fi mii de garnituri în lădițe, diagrame, mufe, veste de salvare, câte și mai câte. Un aparat de radio hârâia pe undeva, prin fundul prăvăliei, o voce neinteligibilă vorbind între spații de semnale. „Canalul meteo anunță că se așteaptă rafale de vânt din nord-est. Dar, fiți atenți, vor ajunge la noi abia mâine dimineață. Care-i părerea mea? Nu-mi place cum e aerul de afară. N-aș sfătui pe nimeni să iasă din casă. Nu, domnilor!”

— Ei, eu speram să pot sta de vorbă cu cineva.

Ernie făcu semn cu capul spre o ușă din fund.

— Încearcă, dacă vrei, zise el. Sunt câțiva băieți acolo. Nu-i nici o supărare dacă întrebi.

— Nu vreți să mă lăsați să plec fiindcă aveți nevoie de al patrulea la pinacle, le spuse Roger bărbaților de la masă. Dar eu oricum aveam de gând să ies afară. Aricii se vând cu o sută de dolari funtul la Tokyo, și, dacă nu găsesc câțiva la iuțeală, toba de eșapament de la camionul meu o să bubuie și mai tare.

Era un tip solid, cu un aer binevoitor, cu părul lung, negru și cu o barbă căruntă, sprâncene groase deasupra unor ochi luminoși și dinți albi ca laptele. Purta o salopetă galben-aprins și cizme uriașe care-l făceau s-arate ca un Paul Bunyan⁴⁸ răsăritean. Lassiter tocmai se învoise să-i plătească 300 de dolari ca să-l ducă până la Rag Island și să-l ia îndărăt a doua zi.

Unul dintre bărbații de la masă clătină din cap.

48 Eroul gigantic al legendelor țapinarilor din nordul SUA și Canada.

— Vine furtuna, spuse el, pe un ton care însemna „să nu zici că nu ți-am spus”. Vezi barometrul.

— Nu s-au dat încă nici avertismente pentru bărcile mici, îi răspunse Roger. În plus, dacă vine o furtună mâine, o să răscolească al dracu' fundul mării și s-a dus cu bafta mea până la sfârșitul săptămânii.

— Pasagerul ăsta al tău o să aibă nevoie de un costum impermeabil.

— Ce-ai zice de al tău? Tu nu te duci nicăieri.

Roger întoarse capul spre Lassiter.

— Vrei un costum impermeabil? Îți ține de cald.

— Nu știu, răspunse Lassiter. Cum zici dumneata.

— Ei, de fapt nu-ți trebuie neapărat... doar nu te duci la înot. Și sunt o mulțime de locuri bune pentru acostare.

Roger își întoarse capul masiv către perete, unde pendulul unui ceas naval ticăia, mișcându-se dintr-o parte într-alta.

— Nivelul apei o să fie și el bun. Pe de altă parte, dacă vântul se întetește, o să fie vai de pielea dumitale!

Își lăsa capul într-o parte, adăugând:

— S-ar putea să-ți sfârșești zilele înghețat până-n măduva oaselor, și atunci s-a zis cu autorizația mea!

— Înghețat până-n măduva oaselor? repetă Lassiter.

Roger aprobă din cap.

— Aha. Dar cred c-ai putea să folosești echipamentul meu vechi. Ești un tip destul de solid.

Unul dintre oamenii de la masă izbucni în râs.

— Ultima oară când l-am văzut i se rupsesse încheietoarea. De ce l-ai mai păstrat?

— Ba are încheietoare... și omul ăsta n-are de gând să facă scufundări, nu-i așa? E bun să-i țină de cald în barcă. Și dacă se întâmplă să alunece când îl aduc pe mal, n-o să înghețe, nu?

— Roger are dreptate, zise un bărbat cu o șapcă Red Sox. Nu-ți trebuie o bombă atomică să omori o muscă și nici un costum impermeabil perfect ca să faci o mică plimbare cu

barca.

Stabiliră amănuntele în timp ce Roger se duse să ia salopeta impermeabilă și lenjeria de corp termală din depozitul din spate.

— Nu miroase prea frumos, zise el, adulmecând și aruncându-i lui Lassiter o pereche de izmene lungi. Îmi pare rău.

Lassiter ridică din umeri, se dezbracă și-și puse noua îmbrăcăminte. Când termină, își împături hainele lui într-o grămăjoară și-și trase jacheta de piele peste salopeta impermeabilă. Își scoase portofelul din pantaloni și încercă să-l bage în buzunarul de la piept al jachetei, dar văzu că mai era ceva acolo.

Scrisoarea lui Baresi.

— Ai vreo problemă, îl întrebă Roger, observându-i expresia feței.

— Nu, zise Lassiter. E ceva de care uit mereu.

Băgându-și scrisoarea înapoi în buzunar, îndesă portofelul lângă ea și închise capsă. Apoi își vârî hainele într-o pungă de plastic de cumpărături pe care-o legă cu un nod. Înțelegerea era ca Roger să-l ducă la insulă în aceeași după-amiază și să se întoarcă să-l ia înapoi cu fluxul de a doua zi dimineață.

— Dacă ne îngăduie vremea, bineînțeles. Nu știi niciodată ce are de gând vremea.

Lassiter își dădea seama că planul lui era riscant – să pui piciorul, împotriva legii, pe o insulă ce aparținea unei femei speriată de moarte de intruși! Dar poate că Marie Sanders o să-l recunoască de la înmormântarea lui Kathy, își zicea el, și avea convingerea că va fi în stare să-i explice totul. Faptul că el nu avea cum să plece până la întoarcerea lui Roger putea chiar să fie un avantaj. Ea nu putea să-i trântască ușa-n nas; trebuia să-l cheme în casă.

Pe de altă parte, el nu putea să aștepte o lună sau șase săptămâni, până când ea urma să vină la țarm. Dacă el o

găsise, tot așa puteau s-o găsească și ei – și, cu ajutorul lui Drabowsky, treaba nu putea să dureze prea mult.

Îl urmă pe Roger la doc, care era atașat de o platformă de încărcare ce cobora spre o baliză de pe apă. Acesta era docul de iarnă, îl lămurii Roger, platforma de încărcare și baliza putând fi ușor trase la mal în caz de furtună puternică. Coborâra amândoi spre platforma care se înălța și cobora când trecea pe sub ea un val.

— Așteaptă aici, zise Roger. Mă întorc într-o clipă.

Puse mâna pe o barcă gonflabilă roșie și o aruncă în apă. Sări în ea și vâsli spre o ambarcație albă, strălucitoare, pe a cărei pupă era scris cuvântul *Curaj!* Roger trase barca pneumatică pe punte și o trânti jos. O clipă mai târziu, motorul se puse în mișcare cu un huruit și ambarcația coti ușor spre țarm. Cu mișcări lejere, experimentate, Roger se apropie de doc, sări afară și ținu ambarcația pe loc ca Lassiter să poată urca la bord.

Cocpitul era burdușit de unelte: rezervoare pentru scufundat, măști, undițe, balize de marcaj și alte echipamente al căror scop Lassiter nu-l putea ghici. Ambarcația se smuci brusc înainte când Roger își făcu vânt și sări pe punte. Apoi Lassiter îl urmă pe uriaș în cabină unde un mic radiator sclikea pe podea.

Roger se apucă să vorbească despre pescuitul de arici, în timp ce făcea manevrele de ieșire din micul port.

— E o treabă riscantă, zise el, dar, într-o zi norocoasă, pot să adun o mie de funzi. Arici întregi – nu numai icre. Aricii se vând cam cu o sută de dolari și douăzeci și cinci de cenți funtul.

— Dar de ce iarna? De ce pe ger? întrebă Lassiter încercând să acopere zgomotul motoarelor cu vocea lui.

Barca era acum în largul mării.

— Ăsta-i sezonul: din septembrie până-n aprilie. Dacă le recoltezi vara, icrele sunt cam trei la sută din greutatea corpului. Pe vreme de iarnă, sunt zece până la paisprezece. Așa că iarna e mult mai profitabil.

— Și după icre umblați?

— Aha. Asta se caută pe piață. Japonezii le zic *uni*.

Lui Lassiter îi plăcea plimbarea. Ambarcația avea un design bun; părea să alunece ușor pe creasta valurilor. În spatele lor, Cundys Harbor se micșorase până la proporțiile unei jucării.

— Și... îți plac? răcni Lassiter.

— Ce să-mi placă?

— Icrele.

— Să le mănânc?

— Da.

— Doamne ferește, nu! răspunse Roger, strâmbându-se. Asta-i pentru japonezi... Atenție!

Își aruncă brațele în fața lui Lassiter, în timp ce cârmi brusc barca spre stânga. Se auzi un bufnet surd și barca se zgâlțâi sub picioarele lor.

— Fir-ar al...! își dădu drumul Roger, printre dinți.

Apoi întrerupse motoarele până când barca începu să se salte și să plutească pe valuri.

— Ce-a fost asta? întrebă Lassiter.

— Ne-am lovit de un buștean, îl lămuri Roger.

— De unde știi?

— Plutesc la suprafață și nu poți să-i vezi. Se duc mai la fund, și asta nu-i rău. Dar, după ce se îmbibă destul de apă... rămân acolo, exact sub suprafața apei. Așa că n-ai cum să-i vezi. Deschise motoarele, mări turația și ascultă. Se auzea un sunet hârâit.

Roger își înclină capul.

— Sună de parcă i-am făcut o creștătură, zise el. Poate că o să reușesc s-o pilesch.

Brusc, bătu cu pumnul în consola de deasupra contactului și a vitezelor.

— Fir-ar al...! Asta-i a treia elice în anul ăsta!

Un oftat adânc i se strecură printre buze în timp ce răsucea barca, stabilea direcția și împingea accelerația înainte. O clipă mai târziu, barca sfărâma valurile.

— Ce spuneam? strigă Roger, înainte de a fi întrerupt atât de brutal.

Gluma lui îl făcu să râdă. Era un hohot puternic, încrezător.

— Despre japonezi, răspunse Lassiter, silindu-și vocea să acopere zgomotul motoarelor.

— Exact! Cred că tot ce-i greu de făcut, sau pe dos... asta le place lor! Uită-te la copăceii ăia, bonsai. Un copac vrea să crească mare, dar lor le place să-l crească mic! Iar grădinile lor... o îngrămădeală de stânci! Icrele de arici de mare sunt alt exemplu, fiindc-ar scârbi pe oricine! Și alte lucruri pe care le mănâncă... soiurile alea de pește! Dacă nu le prepari cum trebuie, îți iau viața într-o clipă!

Roger privi în jurul lui și se încruntă.

— Cred că o să ne ajungă furtuna aia ceva mai devreme. Ia te uită!

Lassiter se uită și văzu că valurile se făcuseră mai mari. Se întetise și vântul și se vedeau pete de spumă peste tot. Totuși, barca se descurca.

— Dacă lucrurile se înrăutățesc, poate că te las la mal și pornesc înapoi, spuse Roger. A fost o iarnă câinească.

— Dacă sunt probleme cu acostarea...

— Acolo nu-s probleme, îl liniști Roger. E un loc bun în partea adăpostită a insulei. Problema ar fi scufundatul. Eu nu mă scufund niciodată pe mare agitată. Oricum, nu singur.

Deschise o parte încadrată în metal a parbrizului și scoase capul afară. Numaidecât, cabina deveni umedă și rece ca gheața. În clipa următoare, își trase capul înăuntru și închise ferestruica cu zgomot.

— Suflă din toate puterile.

Ridică din umerii uriași.

— Cred că după ce te dai jos, eu o să pornesc imediat îndărăt. Ar fi bine să-ți arunci ochii la elice.

Roger era destul de plictisit ca să nu mai aibă chef de vorbă. Alesese o casetă și o introduse în casetofon. Era una

dintre albumele Little Feat și, ascultând-o, Roger își plecă umerii la dreapta și la stânga, dansând boogy pe loc. Era un om de peste un metru optzeci și cinci, dar era un dansator grațios. Ascultându-l cum cântă, Lassiter își dădu seama că avea și voce bună.

— Trebuia să te lansezi în rock and roll, strigă la el Lassiter.

Barca spinteca valurile cu o viteză de treizeci până la treizeci și cinci de noduri.

Roger zâmbi și-și flutură mâna uriașă spre stânga.

— Pine Island⁴⁹, zise el.

Apoi se aplecă, se răsuci și bătu din palme. „Vrei să fii puicuța mea din sud”, cânta el fără pic de sfială.

Lassiter privea apa prin parbrizul cu dăre de sare și se gândea ce avea să spună. Ceva de genul: „Nu trage!” Și: „Ne-am întâlnit la înmormântarea surorii mele”.

— Dutchess Island⁵⁰! răcni Roger, făcând un semn spre mare.

Lassiter dădu din cap și-și zise: „O să mă gândesc eu la ceva.”

Apăru o altă melodie: Dire Straits cânta *Sultanii swingului*. Roger îl bătu pe braț, în timp ce primele acorduri ale chitarei se răspândiră în aer, apoi făcu semn în față și spre stânga.

— Asta-i Rag Island, spre babord. O vezi?

Lassiter urmări privirea omului din Maine către o îngrămădire întunecoasă de stânci și copaci. Dădu din cap și zâmbi.

Roger își îndreptă iar atenția spre muzică, cântând împreună cu Mark Knopfler, total implicat, cu ochii lui imenși închiși, de parcă nu și-ar fi permis, pentru nimic în lume, să fie distras de la melodie. Ceea ce l-ar fi neliniștit pe Lassiter, dacă ar fi stat să se gândească. Dar nu se gândi.

49 Insula Pinilor (engl.)

50 Insula Ducesei (engl.)

În schimb, ascultă basul dinamic și loviturile sincopate și gustă momentul pentru ceea ce-i oferea: o muzică antrenantă, puternică și perfectă. Se simțea bine, apărat de gerul biciuitor, gonind peste valuri spre o doamnă lovită de nenorocire, înconjurat de muzică și apă. Barca era o adevărată bucurie din fibră de sticlă. Aproape că simțea buclele albe de spumă țâșnind din prora care despica apa. Iar Roger, tovarășul lui cu inima largă, scufundătorul de arici, un adevărat Bunyan, cu păreri categorice despre cultura japoneză și o voce într-adevăr grozavă, era acolo, la cârmă, pilotându-i pe amândoi spre...

Un zid de stânci.

Insula se ivise și, în timp ce ei se apropiau de ea în goană, Lassiter întoarse capul spre noul său prieten cu o privire întrebătoare, gândindu-se că o nouă glumă era pe cale să se nască, dar se făcu alb la față văzând panica de pe chipul scufundătorului care răsucea de volan în zadar.

— La naiba! strigă Roger cu o voce spartă, în timp ce lovea accelerația în încercarea vană de a încetini barca înainte de a se zdrobi.

Ultimul lucru pe care-l auzi Lassiter înainte ca barca să se izbească de stânci fu vocea lui Mark Knopfler, cântând: „Orchestra cânta o melodie din sud în ritm vioi...”

Și ultimul lucru la care se gândi vag fu: „la te uită, două melodii simple care vorbesc despre sud...”

O clipă mai târziu, timpul păru că se dilată când carcasa bărcii *Curaj!* se repezi într-o grămadă de bolovani înfășurați în iarbă de mare, sfâșiindu-și fundul cu un hârșăit prelung, surd, de fibră de sticlă și aruncându-l pe Lassiter peste consolă. Brusc, apa năvăli de peste tot, în clipa când cabina se sparse cu un pocnet, dezlănțuind o cascadă de pârâituri și trosnete asurzitoare, de sfâșieri care-i răsunau până-n ceafă.

Luminile se stinseră. Întunericul năvăli peste tot. Nivelul apei se ridică. O mână îl căută în noapte și îl apucă de braț. Apoi podeaua se săltă în sus, în timp ce un val înălța barca

deasupra stâncilor. O clipă, păru că gravitatea dispăruse. Barca și tot ce se afla în jurul ei rămaseră suspendate în aer, atârând, lipsite de greutate, la apogeul distrugerii, apoi la fel de repede cum se ridicase, barca se prăbuși din nou pe stânci.

De data asta, capul i se pocni de ceva tare. În spatele ochilor, o lumină strălucitoare se stinse și o dungă roșie, scăpărătoare se arcui în fața lui. Mâna de pe brațul lui fu smulsă și, în momentul următor, se trezi în apă, năucit, prăbușindu-se zdrobit.

În capul lui se petrecea ceva. Zgomotele erau toate ciudate – îndepărtate, șuierătoare, gălgâitoare... *ciudate*.

O clipă, simți pământul sub picioare, dar, tot atât de repede, îl pierdu. Instinctiv, picioarele începură să i se zbată în apă de parc-ar fi mers pe bicicletă. Apa era rece. Înghețată. Și pătrundea pe crăpătura costumului ud ca un cuțit de gheață. Simțea cum căldura i se scurge din trup și și dădea seama că în mai puțin de un minut va fi mort, zdrobit de stânci, înecat sau înghețat bocnă. Gândul ăsta îi smulse un găfâit din piept. Ochii i se căscară și, prin usturimea sării, zări un inel de flăcări portocalii, smucindu-se într-o parte și într-alta într-un zigzag iute, vioi.

„Noi suntem sultanii...”

Un zid de stânci negre, lucitoare se ivi nu se știe de unde, în timp ce gerul îl înșfacă de piept și-l strânse, storcându-i aerul din plămâni. Dintr-o dată, simți ceva sub picioare și, cu inima în gât, făcu un pas, apoi altul. Brusc, apa i se retrase din jurul pieptului – lăsându-se în jos, spre mijloc, genunchi și glezne. Se auzi un hureit de pietre la picioarele lui, în timp ce milioanele de fărâme ale prundișului se rostogoliră spre mare, într-un reflux de fosfor și spumă. O clipă, rămase împietrit locului și, întorcând capul privi în sus, îngrozit, să vadă Valul, ca o cască întunecată prăbușindu-se spre el din cer.

36.

— Mami! Cred că s-a trezit!

— De data asta ești *sigur*?

Era o voce de femeie, puțin agitată dar totuși blândă și îngăduitoare.

— Îhm. Știi de ce cred așa?

— Nu.

— Pentru că... tu ai spus că nu. Chicoti. Chiar vrei să știi de ce, mami?

— Da, vreau să știu.

— Pentru că ține ochii închiși, dar, pe dedesubt, s-au mișcat. Chiar repede, de parcă ar fi săltat.

Lassiter simțea un suflu vag de aer pe obraz. Era aroma dulce a unei respirații de copil. Brandon? Apoi se auzi vocea femeii:

— Doar fiindcă s-a mișcat, nu înseamnă că e treaz. E un reflex. Poate că m-a auzit când mi-a căzut tigaia aia din mână, chiar dacă dormea, și asta l-a făcut să tresară.

— Ce-i aia reflex?

— Reflex.

— Ce-i aia?

— Asta se spune când corpul reacționează automat. De pildă... dacă aș întinde foarte repede degetul spre ochiul tău... chiar fără voia ta, ai strânge tare din pleoape.

— Da, da' eu știu că nu m-ai împunge cu degetul, așa că o să stau cu ochii deschiși.

— Nu, asta înseamnă un reflex... nu poți să te stăpânești. Când se apropie ceva de ochii tăi, strângi tare din pleoape ca să nu te lovească.

— Ia fă-te că mă împungi în ochi. Un chicotit. Da' nu mă împungi de-adevăratelea.

— Stai întâi să termin cu spălatul vaselor.

— OK.

Băiatul începu să îngâne un cântecel dulce.

Din locul ciudat, îndepărtat, în care se afla, Lassiter începu să-și amintească ceva: o muzică, un val, o scufundare...

Bătu din pleoape și deschise ochii și atunci, o față cu contur cețos, la doar câțiva centimetri de a lui, țâșni îndărăt, tresărind.

— Assss! A deschis ochii! Copilul chicoti, încântat și speriat. Mami! S-a trezit!

— Oh, Jesse, se auzi vocea, venind mai aproape. Te-ai uitat la el atât de mult, ai vrut atât de tare să se trezească...

— Nuuu! S-a uitat la mine. Zău!

Lumina îi înțepă ochii, așa că Lassiter îi închise din nou, dar, de data asta nu se mai scufundă în spațiul acela rece, mort.

Apoi, vocea femeii pluti în jos în aerul de deasupra capului lui Lassiter.

— Jesse... încă mai doarme.

— Am crezut că... poate a fost doar un reflex.

— Ia te uită la el? zise ea îngăduitor. De când te-ai făcut așa deștept?

Apoi pare-se că îl gâdilase sau îl rotise în aer, deoarece copilul începu să râdă cu niște hohote adânci, din burtă, care se rostogoleau în jur și care exprimau o încântare fără margini.

— Mai fă așa o dată!

Lassiter se gândea: o melodie vioaie... o melodie vioaie. Asta era ceva vioi? Și, pe urmă, înghețat bocnă. Poate am murit. Ochii i se deschiseră brusc.

Femeia îl ținea pe băiat de subsuori, învârtindu-l roată, iar el dăduse capul pe spate și părul îi flutura în jur. O dată, de două ori, apoi rotirea se încetini și femeia trase băiatul spre ea, după care îl puse pe picioare. Copilul se învârti, chicoti și așteptă ca femeia să se oprească din mișcare. Apoi, ochii lui îi întâlneau pe cei ai lui Lassiter și un aer de mare solemnitate i se așternu pe chip.

— la uite! zise el.

Mama întoarse capul spre locul arătat de băiat și privi.

— *Ți-am spus eu*, exclamă băiatul.

Expresia lipsită de griji a femeii se topi, lăsând loc unui aer îngrijorat.

— Ai avut dreptate, Jesse, spuse ea prudent. S-a trezit.

— Ea te-a salvat, zise Jesse, cu ochii mari, căprui ațintiți pe chipul lui Lassiter. Nici nu mai puteai să respiri și atunci mami ți-a suflat în gură. *Eu* trebuia să număr – era foarte important – și atunci ai scuipat apa. Îl privi cu aerul că se scuză. Ți-am tăiat costumul de scufundător și nu mai putem să-l reparăm la loc. Ce...

O auzi pe femeie spunând:

— Șșșș.

Degetele mici îi atinseră fruntea și i-o mângâie.

— O să te faci bine, zise băiatul.

Lassiter își auzi propria răsuflare, tare și sacadată.

— Ți-ai pierdut cunoștința, zise femeia. Nu ți-ai revenit două zile.

Lassiter gemu.

— A durat mult până te-am adus aici de pe plajă...

— Erai rece, adăugă Jesse. Te făcuseși albastru. Noi te-am salvat.

Se mai auzea un sunet în încăpere și Lassiter se încruntă încercând să ghicească despre ce era vorba. În cele din urmă, se lămură. Era ploaia care bătea pe acoperiș. Vântul care vâjâia. Lassiter deschise gura să vorbească, dar nu se auzi nimic.

Femeia spuse:

— Jesse, adu un pahar cu apă.

— Imediat! răspunse băiatul vesel.

Lassiter îl auzi cum pășește mai încolo, auzi hârșăitul unui scaun.

Când Jesse se întoarse, femeia săltă capul lui Lassiter ca să ajungă la paharul ținut de băiat. Reuși să soarbă de câteva ori, apoi își lăsă iar capul jos, istovit.

— Mai era un bărbat, zise Lassiter. Cum îl chema, oare?
Femeia se încruntă și dădu încet din cap.

— Te-am găsit numai pe dumneata.

Roger. Numele lui era Roger.

„Noi suntem sultanii...”

Brusc, toate amintirile năvăliră în mintea lui și corpul îi tresări. Kathy. Brandon. Bepi. Preotul. Atâția morți!

— Callista, zise el.

Femeia simți că i se tăie răsuflarea și ochii i se înăspiră. Întinse mâna după Jesse și îl trase din pat. Trecu un timp în care nu se auzi decât furtuna. Când deschise gura, în cele din urmă, în glasul ei nu mai era nici urmă de blândețe:

— Cine ești? Întrebă ea.

Când se trezi pentru a doua oară, era noapte. Baraca lucea în lumina untoasă răspândită de două lămpi cu petrol lampant care atârnavă de perete. Privind în jur, văzu că se afla într-o încăpăre mare, căptușită cu scânduri de brad, sprijinită de stâlpi și grinzi, deschisă până la căpriori. O vatră uriașă de piatră ocupa cea mai mare parte a peretelui opus, la o distanță de vreo șase metri. În interiorul vetrei, flăcările săltau în spatele ușilor de sticlă ale unei sobe de lemne. N-o zări nici pe femeie, nici pe băiat, dar distinse un murmur slab undeva, în spatele lui.

„Trebuie să mă scol”, își zise el și, sprijinindu-se în cot, își coborî picioarele din pat. Când fu în șezut, simți un tremur de slăbiciune străbătându-i tot trupul, urmat de un val de greață. Încăperea vibra fierbinte și rece, în timp ce el respiră adânc și se ridică în picioare, clătinându-se ca un bețiv mânat de un vânt închipuit. Apoi ochii i se dădură peste cap, încăperea dispăru și el se prăbuși pe podea, ca lovit de o secure.

— Ești nebun? îl întrebă ea, ridicându-l de picioare și așezându-l iar în pat. El se lăsă din nou pe spate. Ai stat două zile în nesimțire.

— Sunt desfigurat?

— Nu... Se opri, își aruncă părul castaniu pe spate, surprinsă de întrebare. Ce fel de întrebare mai e și asta?

— Altceva am vrut să spun, răspunse el. Am vrut să spun că... Era mai frumoasă decât și-o amintea el. Chiar și în lumina care pâlpâia se putea vedea diferența. Fugara dispăruse. Acum era mai în vârstă, mai puternică și mai feminină. Am vrut să spun... mă recunoști?

— Nu, răspunse ea, mai mult bănuitoare decât curioasă. Cine ești?

— Ai venit la înmormântare, răspunse el, în Virginia. La înmormântarea surorii mele. Și a fiului ei.

Ea tresări.

— Kathy Lassiter, zise el. Și Brandon.

Își încreți fruntea și se văzu o licărire în ochii ei.

— Era în noiembrie. Purta o pălărie cu voal. Și aveai părul blond.

Văzu un semn de recunoaștere în ochii ei, deși ea încerca să-l ascundă. Își dădea seama ce gândea ea: „A venit aici cu un scop. Și asta nu-i bine.”

— Ai cunoscut-o în Italia... la clinică.

— Ce spui?

Se depărtă de pat și, cu un gest nervos, își ridică părul de pe față.

— Asta n-are legătură cu Callista Bates. Am căutat un nume în dosar...

— Ce dosar?

— De la pensiunea Aquila. Eu o căutam pe Marie Williams. Și am descoperit că ești dumneata.

Ea se întoarse la pat și se așeză alături de el, la o oarecare distanță.

— Nu înțeleg... de ce te-ai dus la clinică?

Îi trebui o oră ca să-i spună povestea și, de două ori, vocea i se sparse și ea îi aduse apă. Lămpile cu petrol filau și scoteau fum fiindcă li se terminase combustibilul și ea le înlocui cu altele. Din când în când, se ridica să mai pună

lemn pe foc și, când el își isprăvi povestea, ea spuse.

— Nu înțeleg.

— Ce? o întrebă Lassiter.

— Nu înțeleg nimic. Ce rost ar avea să facă cineva asta? Lassiter clătină din cap.

— Nu știu. Dar au fost optsprezece femei și optsprezece copii... și ești singura care a mai rămas.

Își trecu degetele prin păr și-l ridică în vârful capului. Arăta atât de vulnerabilă, încât îi venea s-o ia în brațe și s-o mângâie. Dar, bineînțeles că nu putea să facă asta. În cele din urmă, spuse:

— Cum pot să-mi dau seama că nu minți?

— Fiindcă îți aduci aminte de mine. Știi asta foarte bine.

Ea lăsa să-i cadă părul pe umeri și se îndepărtă de pat. O clipă mai târziu, auzi ușa sobei de lemn scârțâind și bufnetul unui buștean aruncat pe foc. Ușa se închise cu un nou scârțâit și el îi urmări umbra alunecând pe tavan, uriașă în lumina slabă a lămpilor. În cele din urmă, se trânti pe un balansoar și începu să se lovească cu palma pe picior. Nervos.

— Poți să controlezi, zise el. Sună la pensiune. Vorbește cu Nigel, vorbește cu Hugh. Sau poți să-i telefonezi lui Jimmy Riordan în Virginia – lucrează la Poliția Fairfax. Sau poți să suni la...

— Telefonul e mort, zise ea. Și, în orice caz, Jesse și cu mine suntem în siguranță aici. Eu mă simt în siguranță. Nimeni n-o să ne găsească aici.

— De ce nu? Eu v-am găsit.

Se uită țintă la el, apoi schimbă vorba.

— Furtuna se potolește, zise ea. Garda de Coastă va începe să te caute mâine dimineață. O să te ducă pe continent, iar pe noi poți să ne uiți. Vreau să spun că... e groaznic ce s-a întâmplat cu sora dumitale și cu celelalte, și... vreau să spun că-ți mulțumesc, prețuiesc grija dumitale, dar... Jesse și cu mine o să ne descurcăm.

El oftă. Altceva nu știu să facă.

— Uite ce e, dacă nu mă lași să te ajut, poate că mă poți ajuta dumneata pe mine.

Îl privi uimită.

— Cum?

— Eu m-am angajat în treaba asta fiindcă nu pricepeam de ce ar fi dorit cineva s-o omoare pe Kathy... și nu pricep nici acum. Dar, poate... dac-aș putea să te întreb câteva lucruri...

— Cam ce?

— Nu știu, dar... de ce te-ai dus la Clinica lui Baresi? Vreau să spun, de ce acolo și nu într-altă parte?

Callista-Marie ridică din umeri.

— Pentru același motiv ca și Kathy, răspunse ea. Am făcut cercetări. Clinica avea un trecut care inspira încredere. Baresi era foarte respectat. Și era una dintre clinicile care ofereau procedurile care mă interesau pe mine. Singurul lucru în defavoarea ei era că se afla într-o țară străină, dar chiar și ăsta era un avantaj. A trebuit să mă întorc în Italia.

— Să te întorci?

— Am locuit acolo când eram copil. Lângă Genova.

— Ai crescut în Italia?

Dădu din cap.

— Doar trei ani. Mătușa mea s-a îmbolnăvit, altfel aș fi absolvit liceul la Arenzano.

— Dar...

— Unchiu-meu lucra în construcții, zise ea. Cred că era destul de priceput, fiindcă am stat în tot felul de locuri. În Pakistan, în Arabia Saudită și aici, în State. Am făcut clasa a treia la Tulsa, de la a cincea până la a șaptea am fost la Wilmington, la Delaware, pe urmă la Tacoma... la Tacoma nici măcar n-am mers la școală. În continuare, într-a opta și a noua la Houston. În Italia ne-am dus mai târziu. În orice caz... am locuit acolo mai mult decât în oricare altă parte.

— Femeia de la magazin mi-a spus că părinții ți-au murit când erai mică.

— Mătușa și unchiul meu m-au luat la ei. De fapt, nu cred că au dorit asta... dar ea era singura rudă de sânge pe care o aveam.

— Și numele lor era Williams?

Încuviință.

— Mătușa Alicia și unchiul Bill.

— Te-au adoptat? Vreau să spun... legal?

Întrebarea o irită.

— Ce legătură are asta cu sora dumitale?

— Are legătură cu dumneata. Fiindcă, dacă te-au adoptat, există niște acte după care poți fi găsită. Undeva. Într-un tribunal sau într-altul.

— Ei au vrut să-mi dea numele lor. Îmi amintesc că mătușa Alicia spunea că se creează mai puțină *confuzie* dacă avem toți același nume de familie. Altfel, dura prea mult ca să trecem prin vamă. Scutură din cap și spuse: Așa că m-au adoptat, fiindcă era mai practic așa, nu pentru că mă iubeau și doreau să formăm o familie. Fiindcă era mai puțin complicat. Făcu o pauză, apoi râse iar. Nu-i de mirare că eram o asemenea pacoste.

— Așa ziceau ei?

Își strânse buzele.

— Îmmm. Oftă. N-ar trebui să mă plâng. Aveau amândoi peste cincizeci de ani și luau la ei un copil de grădiniță. S-au purtat destul de bine cu mine.

— De ce spui că erai o pacoste?

— Eram un copil urâcios și foarte, foarte timid. Părinții mei au murit și, cu puțin timp înainte, se prăpădise și fratele meu. Viața asta în mișcare era grea, și mătușa Alicia și unchiul Bill erau, mai tot timpul, cam nepăsători față de mine. Așa că eu am devenit... nu știu cum să spun... închisă în mine. Și, cu excepția Arabiei Saudite, nici măcar nu mergeam la școli de limbă engleză. Am descoperit că cel mai bun lucru era să rămân, cât mai mult cu putință, nebăgată în seamă. Așa că am început să mă pricep să fac treaba asta.

Lassiter o privi cu îndoială.

— Eu aş fi zis că erai destul de uşor de observat, chiar şi copil fiind.

— Nu. ăsta-i adevărul. Eram o fetiţă urâtică. Aveam urechile clăpăuge, nasul prea mare, ochii, gura, totul era prea mare. Chiar şi genunchii. Iar picioarele îmi erau uriaşe. Eram un fel de dulău mai mic, sau cam aşa ceva.

Lassiter râse.

— Mătuşa-mea avea obiceiul să se uite la mine, să dea din cap şi să spună: „Poate se mai schimbă cu vremea”, dar părea cam sceptică şi se vedea că nu crede c-o să se întâmple aşa.

Râse, dar, imediat după aceea, se încruntă. Apoi se ridică şi-l privi cu un aer îngrijorat.

— Asta nu-ţi poate fi de nici un ajutor. Cred c-ar fi timpul...

— Mă gândeam doar la clinica lui Baresi, că era, într-un fel, *diferită*. Nu ştiu cum să zic... Ei, bine, el nu te lăsa să alegi. Asta era una. Şi cred că multă lume considera lucrul ăsta un dezavantaj, dar eu nu gândeam aşa. Eu credeam că era ceva bun.

— Ce vrei să spui când zici: „să alegi”? Ce să alegi?

— Donatorul de spermă. Donatorul de ovul.

— Şi s-ar fi putut *alege*?

Aprobă din cap.

— În majoritatea locurilor. M-am dus la o clinică din Minneapolis, doar ca să văd ce era pe-acolo. Şi, bineînţeles, mi-au dat sfaturi privind procedura şi toate fazele pe care trebuia să le parcurg. Mi-au pus întrebări gen „Sunteţi căsătorită? Vreţi să se folosească sperma soţului dumneavoastră pentru fertilizarea ovulului? Nu? Atunci răsfoiţi asta – şi mi-au dat un dosar cu cotor metalic cu prezentări ale donatorilor! Nu-mi venea să cred! Nu-mi venea să cred! Vocea ei căpătă un ton onctuos ca acela al unui prezentator de premii la un spectacol de jocuri: „Donatorul 123 este inginer aerospaţial, cu o constituţie

atletică și capacități superioare. Donatorul 159 are un metru optzeci și șase și cântărește...” Se cutremură și scoase un fals țipăt de groază. Vreau să zic: ooooh!

Râse și Lassiter.

— Sună un pic ca un concurs al așilor, nu-i așa?

— Da, un pic. Dar, la clinica lui Baresi nu exista nimic de genul ăsta. Acolo nu ți se spunea nimic despre donatori. Absolut nimic! Ceea ce mie îmi convenea. Eu nu vreau să știu nimic. Din nou, vocea ei începu să imite o voce străină – de data asta, un mormăit înfundat cu accent italian. „Mariii! *Carissima! Va fi una sorpresa piccola!*”

— Ce înseamnă asta?

— O mică surpriză. Cu mine vorbea în italiană. Zâmbi, aducându-și aminte. Țineam foarte mult la el.

Părea acum mult mai relaxată, așa că Lassiter mai făcu o încercare.

— Știu că nu-ți place să auzi asta, zise el, dar nu e deloc prudent să rămâi aici.

Sătulă de discuție, își roti ochii în cap și se uită în altă parte.

— Uite ce e, spuse el, oamenii ăștia sunt plini de bani și nu numai de bani. Mai au și relații. Oameni din FBI. Dacă eu am reușit să te găsesc...

— *Cum* m-ai găsit?

— Prin Gunther.

O clipă, avu un aer nedumerit, apoi spuse:

— Te referi la mașina mea?

— În general... da.

— Nu-i mai spun Gunther.

— Nu asta e problema.

— Știu, dar...

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Cum ai reușit?

— Ce?

— Să-ți creezi o nouă identitate. Fiindcă ai făcut o treabă destul de bună... Vreau să spun... pentru un amator.

— Mulțumesc... Așa se pare... De fapt, am cumpărat o

carte de sfaturi practice. Dintr-un loc din Colorado, unde se găsesc tot felul de cărți ciudate. Cum să arunci ceva în aer, cum să-ți cauți hrana, cum să-ți construiești propriul tău lansator de rachete... Cred că se pricep să dea sfaturi luptătorilor.

— Și n-ai făcut decât să urmezi indicațiile?

— Da. Cam așa ceva. Te învață cum să te duci într-un cimitir și să ieși un nume de pe piatra funerară a unui bebeluș. Dar eu aveam deja un nume, pe care nu-l folosisem de douăzeci și cinci de ani, așa că nu aveam nevoie să fac asta. Aveam chiar și un certificat de naștere. Și, între timp, eram deja însărcinată, așa că eram, oarecum, grăbită.

— E vorba de certificatul de naștere pe numele de Marie Sanders.

— Exact! Certificatul meu de naștere. Îl aveam într-un plic vechi, cafeniu pe care îl ținusem la mine de pe vremea când aveam optsprezece ani și-l primisem de la unchiul meu. În el mai erau și câțiva dintre dinții mei de lapte, o fotografie de la nunta părinților mei, o tăietură dintr-un ziar care-l arăta pe bunicul meu la o lansare navală și câteva acțiuni americane pe care părinții mi le cumpăraseră când eram copil. Așa am ajuns în California... am vândut acțiunile.

— Dar...

— Uite ce e, spuse ea brusc, ridicându-se în picioare. Părerea mea este că acum trebuie să ne ducem la culcare – mai ales dumneata.

Și, spunând asta, stinse lămpile, una câte una, și dispăru.

În noaptea aceea, el dormi buștean și, a doua zi dimineața, când se trezi, îl auzi pe Jesse strigând la maică-sa:

— E așa de *cald*, mami! Nici măcar n-am nevoie de mânuși. Pot să mi le scot? Te roog!

— Ei, hai...

— Aproape că-i *foarte cald*, mami. Hai afară și-ai să vezi. E foarte cald. Și-i ceață. Nici măcar nu se vede Bear Island⁵¹.

Lassiter auzi cum se închide ușa și deschise ochii. Văzând că era singur, se ridică în șezut, trăgându-și păturile în jurul lui. Apoi, își dădu picioarele jos din pat și, după ce-și sprijini, cu mișcări lente, tălpile de podea, se târî de-a lungul încăperii până la un scaun de lângă soba de lemne.

Se scurse un minut. Apoi al doilea și al treilea. După aceea, ușa se trânti de perete și Jesse năvăli în cameră. Văzându-l pe Lassiter, încetini pasul și se opri.

— Hei! strigă el. Te-ai trezit! Vrei să ne jucăm de-a azvârlitul cu bețe? Mami s-a plictisit de jocul ăsta. Te rooog!

Se supuse. Se jucă de-a azvârlitul cu bețe și de-a țara zaharicalelor toată dimineața. Marie scotoci după niște haine vechi dintr-un cufăr din pod și el se îmbrăcă cu ele. Erau cam jerpelite și miroseau a mucegai, dar erau măsura lui.

Lassiter era uimit de independența micii familii. Aveau o cămară de legume uscate, funii de ceapă și usturoi, șiruri de ardei roșii uscați și mănunchiuri de plante aromatice atârând de grinzi. Vase mari erau pline cu provizii de bază – orez, fasole, lapte condensat și praf de ouă. Făină, zahăr și ovăz măcinat. Aveau apă dintr-un izvor pe care Marie, și chiar și Jesse, ridicați pe un scaun, o pompau manual în bucătărie.

— Uneori îngheață, îi mărturisi Jesse, dar avem o groază... zău, o groază, de sticle. Și mai avem și butoaie cu apă de ploaie. Vrei să-ți arăt?

Băiețelul era irezistibil și Lassiter o observă de mai multe ori pe maică-sa cu o expresie pe care-și amintea că o văzuse pe chipul lui Kathy: dragoste și mândrie de mamă. „Nu-i așa că-i minunat?”

Luară masa de prânz, după care Marie făcu împreună cu Jesse o lecție de citire. Lassiter stătea pe un scaun rustic

51 Insula Ursului (engl.).

din verandă, privind oceanul și ascultând. Când lecția luă sfârșit, Jesse țâșni iar afară, nerăbdător să-i arate cum târau ei obiectele grele – barca, platforma de acostare – de la uscat la apă și invers.

— E la fel cum făceau egiptenii, zise el, scoțând o sanie primitivă de sub portic.

Sania nu era decât o bucată de tablă ondulată, cu o scândură bătută în cuie la un capăt. Într-o parte și în alta a lemnului se făcuseră găuri prin care se trecuse o frânghie, așa că era ușor de tras. Ca să-i facă o demonstrație, Jesse puse un bolovan mare pe sanie, apoi luă frânghia în mânuțele lui și trase, aplecând drăcovenia ca să încarce doi bușteni mai mici. Încet, cu multă gâfâială și multe icneli, începu să tragă invenția asta și încărcătura ei până la apă, oprindu-se, din când în când, ca să mute unul dintre bușteni de la spatele saniei, în partea din față.

— Așa au cărat toate stâncile ca să clădească piramidele, zise Jesse. Fiindcă n-aveau roți.

La cină, Marie spuse că, dacă se risipea ceața, Paza de Coastă va sosi, aproape sigur, a doua zi dimineață.

— Și domnul Lassiter se va putea întoarce la viața civilizată.

— Nu se poate să rămână cu noi? Întrebă Jesse. E mai vesel cu el aici.

— Mai vesel, îl corectă Marie. Nu, bineînțeles că nu poate să rămână, Jesse. Trebuie să se întoarcă la viața lui. Nu-i așa?

Lassiter o privi îndelung. În cele din urmă, spuse:

— Ah, da, sigur că da.

Era, desigur, o minciună și continuă să se gândească la asta mai târziu, pe când spăla vasele, în timp ce Marie îi citea lui Jesse în cealaltă cameră. Adevărul era că, deși dăduse de ei treaba lui nu se sfârșise, și nu se va sfârși până când...

„Până când nu știu ce s-a întâmplat și de ce.”

Când Marie se întoarse după ce-l băgase pe Jesse în pat,

se așezară amândoi în fața focului. Ea părea tristă și el îi spuse asta.

— Nu-i nimic, doar că... de când ești aici... Jesse e atât de stimulat și-mi dau seama... cât de egoistă sunt.

— Fiindcă locuiești pe o insulă?

Ea scutură din cap.

— Dar asta n-o să dureze veșnic. La toamnă, se duce la grădiniță, așa că... va trebui să găsim o casă în oraș.

— Nu te temi că o să te recunoască cineva? o întrebă Lassiter.

Ea scutură din cap.

— Nu prea. Lucrurile stau altfel acum și... mai de mult eram altfel.

— Te referi la felul cum arătai?

— Nu, mă refer la felul cum mă simțeam. De fapt, ce-a fost nu mi se mai pare important acum. Lucrul cel mai important este Jesse.

Lassiter făcu un semn de aprobare.

— Ai dreptate. Și tocmai de asta trebuie să pleci de aici.

Îi aruncă o privire iritată.

— Credeam că ne-am înțeles în privința asta, zise ea.

El oftă.

— Perfect! Ne-am înțeles. Dar fă-mi un hatâr: când vine Paza de Coastă, spune-le că nu m-ai văzut.

— De ce? întrebă ea, privindu-l bănuitor.

— Fiindcă acești oameni care te caută pe tine, mă caută și pe mine. Ceea ce, te rog să mă crezi, nu-i bine pentru tine. Pentru că, dacă Paza de Coastă mă duce înapoi, pe continent, o să trebuiască să facă cineva un raport, și raportul ăsta or să aibă numele meu scris pe el. Și, fiindcă un localnic a fost ucis, ziarele or să vorbească despre cazul lui. Și, curând, or să apară în oraș niște indivizi pe care nu i-a mai văzut nimeni înainte. Care, ce-ți închipui c-or să facă? Or să pună întrebări ca: „A închiriat o barcă? Și-a ieșit în larg pe furtună? Încotro se ducea? Cu cine voia să se întâlnească?” Se opri și respiră adânc. Asta-i o problemă

serioasă. Mai bine mă duc pe continent cu mijloace proprii.

— Cum?

— Ai o barcă. Poți să mă duci la mal.

Ea își împinse genunchii spre piept.

— Și, pe urmă, ce se mai întâmplă? Te las undeva pe stânci?

— Da.

— Asta-i curată nebunie! Și cum o să te descurci?

— Nu-ți face griji pentru mine.

Ea clătină din cap.

— Barca nici măcar nu e trasă la apă. *Platforma de acostare* nu e nici ea pe apă.

— Ce vrei să spui? Cum, adică, platforma de acostare nu e pe apă? Dar unde e?

Îi aruncă o privire.

— Iarna, trebuie trasă pe uscat, fiindcă gheața ar scoate-o în larg. Golful îngheață o dată sau de două ori pe an.

— Bine, dar dacă ceva e legat...

Ea izbucni în râs.

— Eu mă refer la tone de gheață. Când gheața asta începe să se topească și se pornește refluxul...

— Nu e nici un pic de gheață acolo...

— Acum nu, dar... ea scoase un oftat adânc. Cred că putem fixa platforma. Și, pe urmă... Cred că aș putea să te duc până la mal.

— Asta-i tot ce-ți cer.

— Perfect! Așa o să facem!

O clipă, rămaseră tăcuți. Lassiter privi în altă parte, apoi își întoarse iar ochii spre ea.

— Pot să te rog ceva?

— Iisuse! exclamă ea. Ești mai rău ca Jesse!

— Nu, vorbesc serios... în legătură cu clinica. Toate persoanele care au murit, au urmat aceeași procedură și... mă întrebam... dumneata de ce ai ales-o?

— Ce? Donația de oocite?

— Da. Vreau să spun că la vârsta dumitale... e ciudat,

asta-i tot! Celelalte femei erau în situația lui Kathy... erau mai în vârstă. Vreau să spun că asta era motivul, este... Își aruncă privirea în tavan. Am impresia că prea intru în intimități.

— Dar de ce nu? răspunse ea pe un ton care însemna „Vezi că-mi pierd răbdarea”. Am să-ți spun tot ce-i de spus. În cazul meu, nu era vorba că nu eram fertilă. Eu puteam avea copii. Și-mi doream într-adevăr foarte, foarte mult să duc o sarcină până la capăt. Dar trebuia să folosesc un material genetic aparținând altcuiva. Nu mie.

— De ce?

— Din cauza sindromului Duchenne.

Lassiter se uită la ea perplex.

— Asta ce mai e?

Ea rămase cu privirea pierdută asupra flăcărilor.

— Există o genă... purtată de femei, care o trec mai departe și care pe ele nu le afectează. Îi afectează pe bărbați.

— Și ce se întâmplă?

— Este un dezechilibru al cromozomului X, asemeni hemofiliei, numai că nu poate fi tratat. Cine-o contractează, moare tânăr. Fratele meu n-a supraviețuit decât până la treisprezece ani.

Lassiter își aminti cum Maude îi povestise despre fratele care era cărat în brațe până la barcă, înfășurat în păături.

— Îmi pare rău.

Ea se așează din nou pe scaun și-i spuse, pe un ton detașat, cum era acea boală – o afecțiune progresivă, distrugătoare a mușchilor. Începe ceva mai jos de pulpe și se ridică treptat mai sus. Mersul devine greoi, la început, apoi complicat și, în cele din urmă, imposibil. Mușchii picioarelor se atrofiază, după care boala continuă să se mute mai sus, până când este afectată diafragma și apar dificultăți de respirație și imposibilitatea de a tuși. În final, victimele fac pneumonie sau o altă infecție. După care, mor.

— Eu mi-am făcut testul când aveam vreo douăzeci de ani. Și am descoperit că sunt purtătoare.

Nu știa ce să spună, așa că întrebă:

— Toți copiii dumitale ar contracta boala?

Clătină din cap.

— Jumate-jumate, de fiecare dată. Ceea ce înseamnă că există o posibilitate de unu la patru să ai un băiat care să sufere de Duchenne.

— Nu-i chiar așa de rău...

— Ai mai multe șanse la ruletă rusească. Problema este că te joci cu viața altuia și omul acela este ființa cea mai dragă din lume.

Își aruncă mâinile în sus și le lăasă să cadă încet pe lângă corp.

— Îmi tot vine să spun că-mi pare rău, dar... zise Lassiter.

— N-are importanță. Îl am pe Jesse... și nu-mi pot închipui că aș putea vreodată să iubesc pe cineva mai mult decât pe el.

— Îmi dau seama.

— Și nu pot să spun că am fost nenorocită când am aflat despre boala asta. Vreau să zic... nu eram atașată de nimeni, nu mă gândeam c-aș fi vrut să am un copil. A fost ca o ușă care s-a închis, dar eu nici măcar nu bătusem la ea.

— Și ce te-a făcut să te răzgândești?

Ridică din umeri.

— Locuiam în Minneapolis. Duceam viața aceea secretă. Era atâta singurătate... totul era atât de incoerent. Și mi-am dat seama că, dacă aș avea un copil, n-ar mai fi așa... și m-am gândit să adopt unul, dar... având în vedere toată povestea cu Callista, ar fi fost prea complicat, n-ar fi ieșit nimic. Și atunci am văzut un articol despre această nouă tehnică, privind donația de ovule și m-am simțit electrizată! Două luni mai târziu mă aflu într-un avion care se îndreaptă spre Italia și, după alte două luni, eram însărcinată.

Când, ceva mai târziu, a doua zi, sosi Paza de Coastă, Lassiter și Jesse „explorau” capătul opus al insulei.

Era neobișnuit de cald, aproape ca primăvara. Ceața atârna de copaci în timp ce Lassiter îl urma pe băiat pe poteca îngustă din pădure, pășind pe un covor gros de ace de brad. Prima lor oprire fu la „doc”, unde două bărci se odihneau pe un strat de rocă, uscate și plasate sus pe un pat de scoici sparte. Bărcile erau cu fundul în jos, sprijinite pe copastii, legate cu funii lungi de trunchiul unui pin roșcat. Una dintre bărci era un skif, cu o lungime de vreo patru metri și jumătate, cealaltă un pui. În apropiere, se afla un mic hambar în care se găseau „toate uneltele noastre marinărești”. O rampă Evinrude, sprijinită de un suport de lemn; bidoane de motorină, vâsle, veste de salvare, cângi de acostare, ancore, unelte de pescuit și câte altele.

Instalația de doc era nouă și vopsită în cenușiu. Un capăt era fixat definitiv de stratul de rocă și se întindea spre baliză, ca o platformă suspendată pe mare. Restul docului, constând dintr-un fel de plută și o rampă îngustă, era tras spre stâncă atunci când venea vremea asamblării.

Lassiter îl urmă pe Jesse de la un golfuleț la altul. Eliberară niște crabii dintr-un vas de țipari și se prefăcu a fi impresionat când Jesse îi arătă un stejar care crescuse în interiorul unui cadru de pat din fier abandonat, trunchiul gros mușcând aproape din metal. Ultimul loc unde se opriă fu un mic golf la capătul insulei, unde se găsea vechiul hangar de bărci și rămășițele albicioase ale unui doc de altădată.

— Lor le plăcea să țină bărcile aici, iarna, îl lămurii Jesse. Dar acum...

Băiețelul își lăsă capul într-o parte și ridică un deget.

Lassiter auzise și el un huruit înfundat de motor.

— Paza de Coastă, zise Jesse.

Motorul hurui și mai tare, apoi zgomotul se întrerupse.

Curând după aceea, auziră şuieratul unui alt motor, mai slab.

— Asta-i bărcuța lor, spuse Jesse. E gonflabilă. Aruncă o privire spre Lassiter. Ți-am arătat până acum fortul meu?

— Nu.

— Hai cu mine, zise el și, luându-l pe Lassiter de mână, îl conduse spre o potecă spongioasă către „fortul” luminiș încercuit de o îngrămădire de molizi și brazi pitici. În acel luminiș, Jesse închipuise câteva „camere” mici, cărând acolo bucăți de lemn uscate pe care le așezase ca să formeze un fel de podea. Conducându-l pe Lassiter în „camera de zi” a fortului, băiatul se așează pe un buștean putred, „canapeaua”, și recită o fabulă despre o focă răătăcită și despre niște oameni care porniseră în căutarea ei.

Era o poveste ciudată și, în clipa când se sfârși, se auzi un fluierat scurt, străbătând pădurea ca o undă. Lassiter recunoscuse melodia și-și dădu seama ce voia să spună: calea-i liberă. Paza de Coastă venise și plecase.

— Ce s-a întâmplat cu Roger? întrebă el.

Marie clătină din cap.

— Nu l-au găsit. Dar îl vor găsi... la un moment dat. Curentul cară totul spre Nubble, așa că...

— De mine au întrebat?

Încuviință dând din cap.

— Au spus că Roger luase cu el pe cineva care voia să vină la mine și că au găsit o mașină la Cundys Harbor.

Lassiter întoarse capul în altă parte și bombăni:

— Lua-i-ar dracu’.

Apoi gemu, exasperat.

— De ce nu le-ai spus că sunt aici?

— Așa ai fi vrut să fac?

— Bineînțeles că nu.

— Adevărul e că... treaba asta nu-i normală. Ar fi trebuit să aibă o barcă de salvare, în primul rând și, în orice caz,

sunt sigur că nu erau toți de la Paza de Coastă.

— Ce vrei să spui?

— Doi dintre ei erau în civil.

— Și cum arătau?

Marie ridică din umeri.

— Solizi.

— Crezi că erau polițiști? o întrebă Lassiter.

— Se prea poate.

— Dar poate că nu erau.

— Exact, zise ea. Asta m-a îngrijorat.

Lassiter oftă.

— Ce voiau să știe?

— Ei... lucruri despre tine. Și dac-am văzut barca scufundându-se... ah, da, voiau să știe unde era Jesse. „Unde-i băiețelul?”

— Și ce le-ai spus?

— Le-am spus că noi dormeam când s-au întâmplat toate astea. Și, a doua zi, când am găsit barca, nu mai era nimeni. Și le-am spus că Jesse trăgea un pui de somn.

— Crezi că i-ai convins?

Făcu un semn că da.

— Eu așa zic. Sunt o actriță, într-adevăr, bună. Sau eram, în orice caz.

Ceva mai târziu, în după-amiaza aceleiași zile, după ce sfârșiseră masa, iar fluxul mai avea o oră până la nivelul maxim, se apucară să instaleze docul. Era o operație complicată care dură aproape trei ore. Când fură gata, Lassiter vâsli cu pluta în jurul docului, în timp ce Jesse și Marie coborâră rampa cu scripeți și frânghii. În cele din urmă, Lassiter montă garniturile și se ridică.

— Nu-mi vine să cred că faci toate astea singură, zise el.

Jesse se simți ofensat:

— *Nu le face singură.*

Bărcuța era destul de ușoară ca să poată fi ridicată și, cu ajutorul lui Jesse, Lassiter o cără la apă. Apoi, împreună cu Marie, târâră skiful în jos, către doc, pe trei bușteni de

lemn. O dată la câțiva pași, Jesse striga: „OK!” și ei se opreau, așteptându-l să tragă de fiecare buștean deplasat spre partea din față și să-l reșeze sub proră. Când ajunseră la malul apei, împinseră barca pe niște scânduri și îi făcură vânt spre mare. Lassiter intră în hangar și ieși cu debarcaderul în brațe și cu o expresie de uimire pe chip: era de neînchipuit că ea putea să ridice greutatea asta singură. Împreună, fixară motorul la pupa skifului și atașară rezervorul de motorină. În timpul ăsta Jesse, arătând ca omul din ghidul Michelin, într-o vestă de salvare enormă, prinse firul de alimentare, întâi de motor, apoi de rezervor. Apoi strânse para de cauciuc de patru, cinci ori și, cu ajutorul mamei lui, apasă pe butonul electric de pornire. După câteva încercări, motorul se opri și începu să huruie, scoțând un nor de fum gros, albastru.

În seara aceea, după ce Jesse se duse la culcare, se așezară în fața focului, Marie în balansoar, cu genunchii lipiți de piept.

— Cum stai cu banii? îl întreabă ea, brusc.

Lassiter rămase descumpănit.

— Destul de bine, răspunse el.

Marie zâmbi.

— Nu-i ce crezi. Mă gândeam la dumneata. Deci, când ajungi la țarm... n-o să eșuezi.

Lassiter dădu din cap. Lui i se păruse că făcuse ceva progrese, dar... era clar că ea abia aștepta să scape de el. Se ridică încet în picioare și traversă încăperea până la locul unde jacheta lui de piele stătea agățată de un cârlig.

— Cred că am destui bani, zise el. Adevărata problemă este: ce facem cu tine?

Marie scutură din cap.

— Nu-ți face griji cu noi, răspunse ea. O să dispărem și noi, într-o zi, două. Bani am. Ne putem stabili altundeva. De data asta, o să fac lucrurile cum trebuie.

— Pot să te ajut în privința asta, știi? Pe vremuri, eram un profesionist în chestii d-astea.

Băgă mâna în buzunarul jachetei și-și scoase portofelul. Un plic jilav căzu pe podea și el se aplecă să-l ridice. Era *scrisoarea lui Baresi*.

— Ai putea să-l iei pe Gunther, zise ea. I-ar trebui niște reparații, dar...

— Înțelegi ceva scris în italiană, nu?

— *Ce spui?*

— Înțelegi italiana?

— Sigur că da, răspunse ea, dar...

În plic se aflau trei, patru pagini scrise pe foiță de hârtie, umede încă și lipite între ele. Întorcându-se lângă foc, se așeză la picioarele lui Marie și dezlipi foile, cu mare grijă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că există pixuri, zise el.

— Ce vrei să zici? Întrebă ea. Ce-i asta?

— Este o scrisoare scrisă de Baresi preotului din Montecastello. Preotul mi-a dat-o mie, înainte de a fi ucis și iat-o, zise el, întinzându-i paginile. Spune-mi despre ce-i vorba.

Oarecum în silă, ea luă paginile și începu să citească, întâi mai poticnit, apoi aproape fluent.

— Doi august, 1995. Dragul meu Giulio...

Acum, când moartea este atât de aproape, îți scriu cu inima deschisă și plină de bucurie, știind prea bine că în curând mă voi afla în fața Domnului nostru, ca să fiu judecat.

Îmi dau acum seama că am venit la tine în ceas de cumpănă, încercând să obțin, prin spovedanie, nu doar iertarea Bisericii, ci și complicitatea ei. Uriașa greutate a tainei vieții mele și gravitatea a ceea ce credeam atunci a fi păcatul meu păreau atât de mari, încât nu mai puteam să port povara singur și am simțit nevoia s-o împart cu cineva.

Și așa am și făcut, ceea ce a fost o greșeală.

Lumea spune că ai închis biserica și ai plecat la Roma.

Și că ai rămas acolo zile întregi. Oh, Giulio... cât de mult trebuie să te fi tulburat!

Dar acum îmi dau seama că numai privind prin prisma trufiei am putut să confund voia Domnului cu propriile mele împliniri. Acum știu că tu, ca om al Domnului, ai fost încredințat întotdeauna că suntem cu toții unelte ale lui Dumnezeu și că ceea ce înfăptuim noi nu este nici mai mult, nici mai puțin decât lucrarea Vrerii Lui.

Descoperirea dezastruoasă pe care am făcut-o, în sensul că celulele pot fi readuse la...

— Nu înțeleg ce-i asta, zise Marie, arătând un cuvânt. Lassiter privi.

— Omnipotență, zise el. Este un termen folosit în genetică.

Marie continuă:

... că celulele pot fi readuse la omnipotență, era inevitabilă în marea schemă a lucrurilor. Dacă Ignazio Baresi nu ar fi făcut-o ieri, un altul ar fi făcut-o mâine. Dacă nu la Zürich, atunci la Edinburgh.

Și tocmai în aceasta, în inevitabilitatea lucrării mele, poate fi văzută mâna lui Dumnezeu. Căci aceasta este, și trebuie să fie, „inevitabilitatea”: planul lui Dumnezeu, implantat în lumea din jurul nostru.

Cum altfel, prietene, dacă nu prin referire la acest plan, putem explica împrejurările care au făcut ca un microbiolog să se apuce de studiul moaștelor? Moaștelor! Ce sunt ele, dacă nu semne magice, fetișuri și labe de iepure? Un fel de „ajutor vizual” pentru oamenii simpli ce fac doctrinele complexe, metafizice, accesibile omului de rând. Acest cui a străpuns mâna lui Iisus! Această așchie a pătruns în carnea Lui! El a umblat printre noi. El era adevărat.

Și totuși, aproape împotriva voinței mele, am descoperit că, punând aceste obiecte sub microscop, ele erau o mină de posibilități! Punctul de vedere superior cu care m-am apropiat de acest subiect prima oară a făcut loc, curând, unei înțelegeri mai profunde. După cincizeci de ani de învățătură, mi-am dat seama că orice țaran știe, prin intuiție, că aceste obiecte sunt legături vitale și tangibile cu Dumnezeu.

După cum știi, acest punct de vedere nu este încurajat la Roma. Vaticanul a preferat să uite că negoțul cu moaște a fost cât se poate de intens, că se plăteau averi pentru fărâme de carne sau de lemn, și amatorii de relicve îi otrăveau pe sfinți ca să le poată vinde oasele mai repede. Vaticanul a privit întotdeauna proslăvirea moaștelor ca pe o amenințare. Când moaște puternice și-au găsit drum spre diocesele îndepărtate, pelerinii le-au urmat cu averea lor. Iar Vaticanul este mai sărac din pricina lor.

Ca expert consultant angajat de Vatican, sarcina mea a fost simplă: să discreditez falsurile și să-mi rezerv păreri asupra restului. Ceea ce am și făcut: am dat la iveală faptul că „clavicula Sfântului Anton” nu era decât un fragment dintr-o coastă de miel. Și că „pânza cu care s-a șters fruntea lui Cristos” fusese țesută în secolul al cincisprezecelea.

Adevărul este că mare parte dintre obiectele pe care le-am examinat erau, așa cum bănuia Vaticanul, contrafaceri. Dar nu toate. Existau obiecte care, pur și simplu, nu puteau să fie discreditate: proveniența era verosimilă, vârsta era potrivită. Ele puteau să fie ceea ce pretindeau că sunt... sau puteau să nu fie.

Atunci m-am apucat de studiul medicinei, uimit de descoperirea că aș putea să joc rolul moașei lui Dumnezeu și, într-adevăr, aceasta a fost lucrarea vieții mele.

Marie se uită la Lassiter.

— Ce tot spune aici? Întrebă ea.

Lassiter dădu din cap.

— Citește înainte...

N-a fost greu. Studiile mele medicale au fost, comparativ, scurte. Clinica a fost pusă pe picioare ușor și femeile au venit la mine, ca prin minune, din toate colțurile lumii - toate, din proprie inițiativă. Folosind materialele ADN luate de la câteva dintre cele mai verosimile moaște, am creat o imaculată concepție

pentru fiecare dintre cele optsprezece paciente.

Cine știe, vechi prieten, ce va ieși din asta? Poate că acești copii nu vor fi mai mult decât o adunătură ciudată de țărani, înviați din antichitate, fără un rost superior. Sau, poate, voi fi creat un nou Crist. Nu voi ști niciodată. Nici tu nu vei ști niciodată. Dar, cu siguranță că avem dreptul la speranță.

Așa că, prietene, îmi iau rămas-bun de la tine, în speranța că te-am liniștit. Am îngenuncheat în fața ta plin de îndoială, e adevărat, dar asta-i omenesc. Și Hristos a încercat îndoiala... eu, însă, nu mă mai îndoiesc.

Această problemă este în mâinile lui Dumnezeu. Așa cum a fost întotdeauna.

Ignazio

— Joe? Se simțea un tremur în vocea ei. Ce vrea să spună?

Lassiter rămase tăcut un moment, apoi întrebă:

— Ai ceva de băut?

Marie se ridică în picioare, se duse la dulap și se întoarse cu o sticlă de coniac și două pahare. Turnă pentru fiecare și-și repetă întrebarea:

— Ce vrea să spună?

Lassiter trase o dușcă bună.

— E vorba de Jesse, răspunse el.

— Ce-i cu el?

— Ei, bine... Baresi... încerca... încerca să-l cloneze pe Iisus.

— Ce zici?

Lassiter oftă.

— Poate că Jesse... poate că Jesse este Iisus.

Stătură de vorbă până târziu, Lassiter povestind ce aflate de la profesorul de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

— Așa că asta-i, zise el, turnându-și al treilea pahar de coniac. A luat o fărâmbă dintr-o relicvă ce părea autentică, a

izolat una dintre celulele nucleice și a adus-o iar în starea de omnipotență. După asta, nu-i mai trebuia decât un ovul și o femeie dornică să aibă un copil.

— *Una sorpresa piccola*, zise Marie.

— În clipa când avea ovulul, înlocuia nucleul cu cel al relicvei, îl implanta și...

Focul trosni, împrôșcând o ploaie de scântei pe podea.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. De unde putea el să știe, după două mii de ani, dacă o relicvă era autentică? N-avea cum să știe asta.

Lassiter îi povesti despre cercetările istorice asidue făcute de Baresi privind proveniența moaștelor, despre capacitatea lui de a face teste cu ADN, despre acreditările lui științifice, dar Marie continuă să clatine din cap.

— Tot ce se poate spune este că el era mai îndreptățit să facă supoziții decât oricare altul. Dar, chiar și așa, era doar o presupunere teoretică.

Lassiter tocmai se pregătea să-i răspundă, dar ea îl opri, ridicând un deget.

— Stai o clipă, zise ea. Nepotul tău, Brandon... arăta ca Jesse?

— Nu, el...

— Dar ceilalți? îl chestionă ea, semănau unii cu alții?

— N-am fotografiile tuturor, dar... nu.

— Ei, asta-i! exclamă ea, de parcă totul fusese clarificat. În cazul ăsta, nu pot fi clone, nu? Fiindcă fiecare este altfel. Deci, Baresi nu făcea decât niște supoziții, asta-i tot ce făcea! Dacă copiii nu sunt identici, poți spune, cel mult, că există o vagă posibilitate ca unul dintre ei să fi fost creat dintr-o relicvă adevărată. Ceilalți pot fi... orice... măcelari, brutari, lumânărari. Își aruncă mâinile în aer. Deci, ceea ce presupui tu e... o nebulie!

Lassiter fu de acord cu ea că, evident, Baresi nu putea fi sigur de proveniența nici uneia dintre relicve; acesta era, aproape cu certitudine, motivul pentru care și-a mărit șansele prin folosirea probelor de ADN dintr-un grup de

moaște presupus autentice.

— Poate că nici una dintre ele nu este o relicvă autentică... dar asta nu schimbă lucrurile.

— De ce spui asta?

— Fiindcă nu contează pe cine a clonat Baresi. Nu contează dacă l-a clonat pe Iisus sau pe Al Capone.

— Nu prea înțe...

— Atâta timp cât există posibilitatea ca o singură relicvă să fie autentică... Ei bine, există cineva care nu dorește să riște acest lucru. De asta a murit sora mea, de asta a murit Brandon, împreună cu toți ceilalți. De asta trebuie să pleci de aici.

— Nu-mi vine să cred că cineva ar putea să facă asta - să omoare un număr de copii în eventualitatea că...

— Ei bine, cineva a făcut-o și a mai realizat ceva: s-a asigurat că nimic din acest ADN nu va supraviețui. Țasta-i motivul pentru care copiii au fost arși, ca să se înlătore o astfel de posibilitate. S-a făcut o *exorcizare*. Prin foc.

— Ei, haide...

— Când Brandon a fost ucis, omul care a pus focul a fost prins. S-a întâmplat ceva. A încurcat treaba. Arderea a fost incompletă și băiatul mai putea încă să fie recunoscut... vag, dar posibil. Așa că l-au dezgropat și l-au ars din nou.

— Dar... erau niște copii. Niște făpturi plăpânde. Erau... erau suflete în slujba Bisericii.

— Asta n-are legătură cu Biserica catolică. Este vorba despre Umbra Domini. Extremiști creștini care au bombardat clinicile de avorturi, au dus o cruciadă împotriva musulmanilor din Bosnia și... Lassiter își aruncă brațele spre tavan. Uite, după părerea Umbrei Domini, ceea ce a făcut Baresi a fost o faptă odioasă.

— Dar de ce?

— Fiindcă a întors Biblia pe dos: Dumnezeu îl creează pe om după chipul Său, nu invers.

Lacrimi începură să se prelingă pe obraji ei, și Lassiter își dădu seama că Marie înțelesese, în sfârșit, că el avea

dreptate.

— Dă-mi voie să te ajut, zise el – fiindcă ei n-o să se potolească până nu dau de Jesse.

— Dar, cum? Dacă e așa cum spui, cum poate cineva să mă ajute?

— Când eram în armată... Am avut de făcut o treabă cam ciudată.

Ea îl privi așa cum privești un nebun, dar el îi dădu înainte:

— Conduceam grupul central de acoperire al ASI.

— Ce-i asta?

Lassiter ridică din umeri.

— Activitatea de Sprijin a Informațiilor. E ceva gen CIA, numai că ăștia știau ce aveau de făcut. În orice caz, ceea ce vreau să spun este că eu pot să vă creez, ție și lui Jesse, identități pe care nimeni nu le va putea nega vreodată. Vor fi valabile de aici până pe Marte, și pot să-ți promit că nu vei fi urmărită. Niciodată. Dar trebuie să ai încredere în mine. Și să pleci de aici.

— Mami!

Jesse stătea în cadrul ușii, în pijama, frecându-se la ochi.

— Ce faci, drăguțule?

Vocea lui Marie era pătrunsă de dragoste.

— Ce-i cu tine?

Copilul se apropie cu pas împleticit de ei, amețit de somn.

— Am visat urât.

— Ei, hai... zise Marie.

I se cățăară în brațe și-și puse capul pe umărul ei. Ea îl mângâie pe păr și-l sărută.

— Nu-i nimic.

— Oameni răi, zise Jesse.

Marie scoase un sunet plin de înțelegere, un fel de gângurit și-l întrebă:

— Vrei să-ți citesc o poveste?

Jesse ridică un deget grasuț și arătă spre Lassiter.

— Nu, tu, zise. El.
— Nu cred că...
— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse Lassiter. Vrei să te iau în cârcă?

Își aruncă ochii spre Marie, în timp ce se aplecă în genunchi ca să se poată Jesse urca pe umerii lui, dar nu reuși să-i descifreze expresia.

— Hei! strigă Jesse, în timp ce Lassiter se ridica în picioare. Ce sus e!

Lassiter îl apucă de picioare.

Porniră spre odaia lui Jesse, plecând capetele în dreptul grinzilor și a pragurilor de sus ale ușilor, iar Jesse se săltă în sus să pună mâna pe tavan. Când fu așezat pe pat, Jesse spuse că nu vrea *să asculte* o poveste, vrea să-i citească el una... lui Lassiter.

— OK, răspunse Lassiter.

— Dă-i drumul!

Băiatul scoase o carte de sub pernă și, cu o expresie de mare gravitate, spuse:

— Doctorul Seuss. Apoi, deschise cartea la prima pagină și, aplecându-se asupra rândurilor, zise: Un pește...

Trupușorul i se înclină încet spre spate, îndepărtându-se de carte: Doi pești... Se lăsă iar în față: Pești roșii! Pe urmă se aplecă pe spate, de data asta cu un voit aer prostuț, căscând ochii și râzând spre tavan: Pești albaștri! Pe urmă, se trânti pe spate cu un râs din burtă care umplu toată încăperea.

37.

Lassiter îngenunchease pe doc ca să desfacă luntrea, când Jesse spuse:

— Uite, mami... o barcă!

Întorcându-se spre locul arătat de băiat, Lassiter își ridică ochii spre orizont, strângându-și pleoapele ca să se apere de ploaia împrăștiată de vânt. Nu distingea nimic, în afara cerului care avea culoarea cenușie a ardeziei, de pini și de oceanul care-și sălta valurile. Apoi iat-o: o barcă cu motor albă, care se ridica în spatele unui talaz întunecat. Ochii copilului erau uimitori!

— Cine-i? întreba el.

Marie își făcu mâna streășină deasupra ochilor și-și crispă fața bătută de vânt.

— Nu știu, răspunse ea. N-am mai văzut-o înainte.

Lassiter scăpă o înjurătură și fixă barca de țăruș, legând frânghia într-un nod marinăresc. Tocmai se pregăteau să vâslească până la skif și să pornească la drum, dar acum nu mai puteau face asta. Sau, în orice caz, nu mai puteau fără să fie observați de cei din barca albă.

— Ai un binoclu?

Marie făcu un semn afirmativ din cap și-l ridică pe Jesse în brațe.

— În baracă, zise ea, și o rupse la fugă.

Lassiter se luă după ea, ferindu-și ochii de ploaia mărunță.

Binoclul atârna de un cârlig, lângă biblioteca cea mare. Ridicându-l la ochi, Lassiter privi spre mare și răsuci mânerul de focalizare a imaginii. Deși barca era încă prea departe ca să se poată distinge chipurile oamenilor, își putu da seama că erau trei.

— Ei sunt? întrebă ea, venind lângă el.

— Nu-mi dau seama.

Se strădui să-și fixeze privirea pe fețele mișcătoare și... în clipa aceea se lămurî! La pupa bărcii, o masă de mușchi se ridică în picioare și arătă cu mâna spre baracă. Lassiter n-avu nevoie să vadă fața omului ca să-și dea seama cine era.

— Ei sunt, răspunse el, în timp ce trăsăturile celor trei

prindeau contururi. Salteaua, Grimaldi și della Torre.

Marie își trase răsuflarea și-l lipi pe Jesse de ea.

— Nu putem să rămânem aici, zise Lassiter. Există alt loc unde ne putem duce?

Ea stătu o clipă să se gândească.

— Am putea să ne ducem la hangar. Ei nu cunosc insula. Poate că n-o să ne caute acolo.

— Foarte bine, răspunse Lassiter. Ia o lanternă.

Apoi traversă baraca până la dulapul unde Marie își ținea arma.

— Unde ții muniția?

— În cutia de pâine, răspunse Marie.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Înșfăcând arma, se duse la cutia de pâine și o deschise. Înăuntru, găsi o pâine veche, câțiva biscuiți de mălai și, la fund, o cutie de muniție.

Care era surprinzător de ușoară.

Lassiter smuci de capacul cutiei și, cu un geamăt, descoperi un singur cartuș.

— Unde-i restul? Întrebă el.

Marie lăsă nasul în jos.

— Nu știu. Cred că... poate că l-am folosit.

— Cum? Întrebă Lassiter.

— Am făcut exerciții, explică Marie și, văzând reacția de pe chipul lui Lassiter, adăugă: Ce era să fac toată iarna...?

Lui nu-i venea să creadă.

— Acum ce pot să fac? Întrebă el. Să le spunem să se așeze unul în spatele celuilalt?

Era prea mult. Lui Marie i se lungi fața de necaz și, văzând asta, Jesse se repezi s-o consoleze.

Îl înlănțui picioarele cu mânuțele într-un gest pe care îl dorea a fi o îmbrățișare protectoare.

— Nu plânge, mămico, zise el, nu plânge.

Lassiter își aruncă brațele spre tavan.

— Iartă-mă, mormăi el. Îmi pare foarte rău. Du-te cu Jesse la hangar. Ne întâlnim acolo după câteva minute.

Marie încuviință din cap, dădu să plece, apoi se întoarse

iar spre el.

— Dar... ce ai de gând să faci?

— Nu știu, răspunse Lassiter. *Să-i țintuiesc locului...*

Îi împinse pe Jesse și pe Marie afară din baracă și-i urmări cu privirea, în timp ce ei se făceau nevăzuți în pădure. Apoi încarcă singurul glonț și ieși afară. Așezându-se pe genunchiul drept, sprijini arma de îngrăditura verandei și-și închise ochiul stâng. Roti încet pușca în arc până când carcasa motorului îi apăru în câmpul vizual.

Luneta era o operă de artă. Della Torre se distingea în prora bărcii, învăluit în sutană, nepăsător la vânt și ploaie, ca un Ulise al Bisericii. Barca cu motor era aproape la două sute de metri de mal și, cu toate că ar fi fost greu să-l țintească, Lassiter știa că n-ar fi ratat lovitura. Trase adânc aer în piept, expiră într-un șuvoi lent și fixă reticulul lunetei pe pieptul preotului.

„Un foc, și totul s-ar sfârși”, își spuse el și simți cum degetul i se încheștează pe trăgaci. A-l ucide pe della Torre ar fi fost ca și cum ar fi decapitat un șarpe. Corpul ar mai fi putut să trăiască o vreme, dar ar fi fost orb și bezmetic, târându-se în noroi.

Sau, poate că nu.

Mișcă tamburul doi centimetri mai la stânga, până când reticulul se opri exact sub ochiul drept al Saltelei. Italianul răcnea la della Torre, neștiind că viața lui atârna de apăsarea unui singur deget. Și, deși barca se apleca într-o parte, Lassiter îi dibuise ritmul și era absolut sigur că-l putea nimeri pe uriaș.

„Trage”, își zise el. „Trage! N-ai chef să ai de-a face cu individul ăsta! De două ori a încercat să te omoare. L-a ucis pe Azetti și, probabil, și pe Bepi.” Era un argument convingător, dar, chiar în clipa când îi apăru în minte, simți cum pușca alunecă la stânga pentru a doua oară. Și, brusc, Grimaldi i se ivi în fața ochilor.

Stătea la pupa, sumbru ca ploaia, privind drept în fața lui. Acum, barca ajunsese la mai puțin de o sută de metri de

țarm și venea drept spre docul din spatele barăcii. În ciuda vremii de afară, trăsăturile lui Grimaldi erau atât de clare în lunetă, încât Lassiter își dădu seama că era neras. „Hai, fă-o, fă-o pentru Kathy și Brandon!

Pentru Jesse și pentru Marie!

Pentru Jiri! Pentru mine!

Dacă apăs pe trăgaci, își zise Lassiter, glonțul îi va pătrunde prin țeastă ca un burghiu de mare turație, trecând prin creier și ieșind prin ceafă. Degetul lui mângâia trăgaciul.

Dar nu, gândi el. Ei nu pe mine mă caută. Nici măcar nu știu că sunt aici. Și, dacă găsesc baraca goală... cine știe? Poate-or să plece.”

Era un argument neconvingător, dar avea forța singurei speranțe. În orice caz, n-avea nimic de pierdut dacă se retrăgea. Nu era ca și cum ar fi avut în mână un M-16 complet încărcat; avea un Roberts cu bolți cu un singur glonț. Atât putea să facă cu arma asta, și când sfârșea ce avea de făcut era și el sfârșit. Mai bine să aștepte.

Cu un suspin ce-i ieși din piept ca un mârâit, coborî pușca și se ridică în picioare. Barca cu motor ajunsese aproape la doc și cei care se aflau în ea erau în picioare, nerăbdători să acosteze. Cu mișcări nesigure, făcu un pas înapoi, pe urmă altul și încă unul și, în cele din urmă, dădu colțul barăcii și se trezi pe poteca pe care plecaseră Jesse și Marie.

Pădurea se întuneca, amurgul era pe sfârșite. Ceața de la sol se întindea pe potecă asemeni fumului făcut de un foc și, peste tot, ploaia picura, picura, picura din copaci. Se vedeau pete de zăpadă pe latura adăpostită a bolovanilor și brândușe care-și scosese capul din pământ. Aerul era îmbibat de aroma rășinii.

Lassiter nu-și dădea seama de nimic din toate astea: străbătea pădurea într-o tăcere de mormânt, pașii înfundându-i-se în stratul protector al acelor de brad.

Curând, prea curând, sosi.

Poteca se închidea într-un prag de rocă exact la malul mării. Acolo, o clădire joasă, dărăpănată, stătea pitită la marginea apei, fundația ei de piatră fiind scăldată de apele în plin flux. Cu douăzeci de ani în urmă, clădirea oferise adăpost pentru iarnă la vreo jumătate de duzină de bărci mici și de canoe. Acum, era o ruină cenușie cu acoperișul într-o rână și cu geamurile sparte.

Lassiter se uită într-o parte, apoi în cealaltă, sperând să găsească o ascunzătoare mai bună – dar nu zări nimic. Doar ploaia, care se întetise; marea, cu valuri mai înalte și pădurea, și mai întunecată.

Traversă pragul de rocă spre hangar, deschise ușa și păși înăuntru.

— Marie! strigă el.

Clădirea era cufundată în întuneric când – deodată – un deget de lumină i se înfipse în ochi, orbindu-l.

— Doamne, exclamă Lassiter, cu inima spărgându-i pieptul.

— Jesse, ți-pă Marie. Stinge lumina!

În aceeași clipă, lanterna se stinse și Lassiter rămase iar în întuneric. Clipi din ochi.

— Unde sunteți?

— L-am lăsat pe el să țină lanterna...

— Nu-i nimic.

Ochii îi înotau în pete de culoare, de parc-ar fi avut în față o marmură de toate nuanțele. Apoi, încet, încet, în încăpere începură să se materializeze diverse forme. Un cadru de barcă. Un morman de borcane de homari. Câteva plase de pescuit atârinate pe pereți.

— N-o să ni se întâmple nimic? îl întrebă Marie.

Stătea cuibărită într-un colț al hangarului, cu Jesse în brațe.

— Nu, îi răspunse Lassiter. O să fie bine.

— Ești sigur?

De ce să mintă?

— Nu, răspunse el. Nu chiar sigur. Poteca pleacă chiar de

la baracă. Dacă merg pe ea... nu mai există și alt loc?

Marie stătu puțin să se gândească. În cele din urmă, spuse:

— Nu.

— Trebuie să existe ceva.

— Asta-i o insulă mică... poate c-o să creadă c-am plecat. Lassiter clătină din cap.

— Soba e caldă. O să-și dea seama că suntem aici. În orice caz, tu și Jesse.

Lanterna se aprinse și se stinse.

— Jesse, șopti Lassiter. Nu mai face așa.

— Iartă-mă, ciripi băiatul.

Lassiter se așează sub o fereastră spartă, aproape de ușă, strângând pușca în brațe. Se gândea la cei trei bărbați pe care-i avusese în fața ochilor. Ar fi trebuit să omor pe unul dintre ei, își zise el. Della Torre sau Grimaldi, Grimaldi sau Salteaua.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă Marie.

Lassiter clătină din cap.

— Nu știu sigur.

Minutele treceau încet dar, totuși, treceau. Acum începuse să bată și vântul, un muget surd care făcea să scârțâie grinzile. Nu va fi ușor pentru della Torre să-i caute în timpul nopții, gândi Lassiter. Oricum nu pe o vreme ca asta. Nu, dacă era deștept. Dacă era deștept, se întorcea pe continent și încerca din nou, a doua zi dimineața. Era singurul lucru inteligent pe care-l putea face, își zise Lassiter.

Continuă să spere când nu mai era nimic de sperat și era conștient de asta – mai ales când auzi voci venind prin pădure. La început, nu distinse cuvintele, apoi, când reuși să le deslușească, nu le înțelese.

— *Franco? Dove sta?*⁵²

Lassiter așteptă, cu pușca-n mână. Mai încolo, Marie stătea pe podea, cu Jesse în brațe și cu răsuflarea tăiată.

52 Unde ești? (ital.).

— Nu-ți fie teamă, îi șopti Lassiter, în timp ce ploaia răpăia pe acoperiș și vântul gemea.

Oamenii erau acum afară - făceau ocolul hangarului. Lassiter își simțea inima bubuind ca o tobă.

Deodată, lumina unei lanterne despică întunericul, măturând pereții de la stânga la dreapta și înapoi, proiectând umbre uriașe. Pornea de la o fereastră de deasupra capului lui Lassiter și, într-o clipă, îi cuprinse. Ca două căprioare speriate, Jesse și Marie fură prinși în pata de lumină, încremeniți.

— *Ecco!*

Cu un trosnet, ușa se smulse din țâțâni și o formă gigantică prinse contur în gol, aruncând așchiile de lemn din cale. Stând în cadrul ușii dărâmate, Salteaua șovăia, gustând efectul apariției sale asupra femeii și copilului îngroziți. Apoi făcu un pas spre ei, în timp ce Lassiter șopti:

— Hei... matahală!

Italianul se întoarse cu un răcnet și, între timp, Lassiter trase un foc. Glonțul îl nimeri drept în față și, lovindu-i unul dintre pomeți țâșni prin creier, aruncându-l în aer, înainte de a face să-i explodeze creștetul capului. Zgomotul împușcăturii umplu încăperea. Marie scoase un urlet. Și Salteaua se prăbuși pe podea ca un braț de rufe umede.

Lassiter aruncă pușca la pământ și se târî pe mâini și pe genunchi până la trupul italianului. În timp ce pipăia ca să găsească arma ce trebuia să se afle acolo, aruncă o privire chipului mortului care acum căpătase o expresie de permanentă uimire. Apoi, brusc, îi veni rândul lui Lassiter să rămână uimit.

— *Ciao.*

Vocea era atonală și venea de sus și dinspre stânga. Fără să se uite, își dădea seama cine era, totuși întoarse capul. Grimaldi stătea chiar în dreptul ușii dărâmate, privind în jos spre el. Ținea în mână o Beretta și nu arăta nici urmă de milă.

„Acum sunt un om mort”, își zise Lassiter. „Suntem morți

toți. Așa o să mor.”

Grimaldi spuse ceva peste umărul lui, în italiană, și della Torre veni lângă el cu o lanternă în mână.

— la te uită! Joe! zise el, punându-i americanului lumina în ochi. Ce noroc să te gălesc aici!

Încet, razele lanternei coborâră spre trupul de pe podea, unde Salteaua zăcea într-o baltă de sânge și creieri. Della Torre făcu semnul crucii și păși în hangar, mișcând lanterna într-un arc lent, de la un capăt al încăperii la celălalt, până ce lumina îi cuprinse și pe Jesse și Marie.

— Îi cunoști? întrebă preotul.

Văzând că Lassiter nu răspunde, dădu el singur replica.

— Sunt persoane dubioase, Joe, zise el. Apoi: E-n regulă – toată lumea în picioare. Ne întoarcem la baracă. Acolo-i cald.

Grimaldi puse o întrebare în italiană și della Torre clătină din cap.

— *No – portali tutt*⁵³, zise el, și câteva clipe mai târziu toți cinci traversau pădurea.

Jesse și Marie mergeau în frunte, conduși de lumina ciudată a lanternei lui della Torre. Lassiter venea după ei, în fața lui Grimaldi și a preotului. Deși omul cu pușca se afla la mai puțin de doi metri de el, Lassiter parcă simțea țeava Berettei îndreptată direct spre șira spinării lui, ca și cum arma era un braț fantomă. „Dacă o rup la fugă spre pădure, își zise el, o să mă ucidă pe loc. Și dacă n-o fac, o să mă omoare mai târziu. În ambele situații, Jesse și Marie sunt morți. Nu-i cale de ieșire. Doar dacă fac ei o greșală.”

Ceea ce, deși puțin probabil, era singura speranță, așa că el se agăță de ea și merse înainte.

În clipa când ajunseră la baracă, erau uzi până la piele. Grimaldi îi mână spre masa din bucătărie și le făcu semn cu pușca să stea jos, în timp ce della Torre aprinse o lampă de gaz și băgă lemne în sobă. După o clipă, preotul se apropie de masă cu lampa în mână și se așează și el pe un scaun în

⁵³ Nu, du-i pe toți (ital.).

fața lui Jesse și a lui Marie.

— Ei, spuse el pocnind ușor din palme, - iată-vă!

Aruncând o privire spre Grimaldi, mormăi ceva în italiană și făcu un semn spre perete, unde un capăt de frânghie atârna de un cui. După aceea, se uită fix la Marie care-l ținea pe Jesse în poală și spuse:

— la spune-mi ceva, Joe. Știi cine era Lilith?

Lassiter clătină din cap.

— Nu. N-am auzit niciodată de ea.

Grimaldi veni la masă cu frânghia și-i dădu Beretta lui della Torre care o îndreptă spre Lassiter. Apoi Grimaldi se întoarse spre Marie și, petrecându-i frânghia în jurul mijlocului cu un laț, începu să o lege de scaun. Instinctiv, ea se smuci să se ridice; atunci Grimaldi o apucă de încheietura mâinii și, răsucindu-i-o, o sili să stea jos. După care îi zise niște vorbe printre dinți care n-aveau nevoie să fie traduse.

Când Grimaldi isprăvi cu legatul ei de scaun, Jesse sări din nou în poala mamei lui.

— Nu-i nimic, mămico, îi zise el încet. Nu-i nimic.

Della Torre își dresе glasul.

— Lilith a fost soția lui Adam... înaintea Evei.

— Uite, zise Marie, dacă-l lași pe Jesse în pace, fac tot ce-mi ceri.

Della Torre întoarse capul spre ea.

— Și tu trebuie să ascuți ce-am să spun. Te privește pe tine. Apoi i se adresă iar lui Lassiter. Când Lilith l-a părăsit pe Adam - asta o să te amuze, Joe, n-au căzut de acord privitor la cine să preia conducerea! - îngerii au rugat-o să vină înapoi.

Lassiter gândi: „Lampa cu gaz poate fi bună la ceva.” Dar când deschise gura, spuse:

— Și i-a ascultat?

Della Torre clătină din cap și-și luă un aer de părere de rău.

— Nu, răspunse el. Nu i-a ascultat. Era atât de nefericită

cu Adam și cu Dumnezeu, încât s-a dus să trăiască alături de Satana. După un timp, i-a născut prunci.

Preotul se aplecă în față și, zâmbind, răvăși părul lui Jesse:

— Erau demoni, bineînțeles.

Lassiter aprobă din cap.

— Sunt mulți din ăștia în ziua de azi. De vină-s mijloacele de informare în masă.

Della Torre își pocni limba de cerul gurii - țț, țț, țț - și, aplecându-se și mai tare în față, zise:

— „Și cele zece coarne pe care le-ai văzut și Fiara o vor urî pe Desfrânata și-o vor face pustie și goală și carnea ei o vor mânca și pe ea o vor arde-n foc.” Rezemându-se de spătarul scaunului, adăugă: *Apocalipsa, 17:16*.

Apoi se întoarse spre Grimaldi și i se adresă în italiană. Grimaldi își întinse mâinile și ridică din umeri.

— Nu mai au sfoară, explică Marie.

Della Torre se arătă surprins:

— Știi italiana?

— *Ci lasci andare, padre.*⁵⁴

Della Torre se prefăcu a încerca să cântărească ideea. În cele din urmă, spuse:

— Nu pot să fac asta, și-i făcu semn lui Grimaldi.

Când acesta se apropie, preotul îi șopti ceva la ureche. Grimaldi făcu un gest de aprobare și se întoarse în bucătărie. Acolo, începu să scotocească prin sertare, până dădu de o pereche de cuțite de bucătărie. Se întoarse la masă și-i dădu cuțitele preotului, care-i înapoie arma.

Marie se făcu albă la față și Jesse o strânse și mai tare.

Della Torre se întoarse spre Lassiter.

— Dă-mi mâna, zise el, apucând un cuțit de bucătărie cu o lamă de peste doisprezece centimetri.

Lassiter se holbă la el, nevenindu-i să creadă. După o lungă tăcere, spuse:

— Aaaah! Della Torre dădu din cap spre Grimaldi care

⁵⁴ Lasă-ne să plecăm, părinte (ital.).

făcu un pas în spatele lui Lassiter.

Așteptase să fie lovit tare, dar tot ce simți fu o atingere cât se poate de ușoară – muchia mâinii lui Grimaldi pe ceafa lui, puțin spre dreapta. Apoi, auzi un țcănit și își dădu brusc seama de ce Grimaldi îi ținea capul în felul acela: voia să se apere de împroșcătură când își descărca arma.

Lassiter respiră adânc, mormăi o înjurătură și-i întinse mâna lui della Torre. Preotul o primi în mâinile lui și, întorcând-o, îi privi palma. Cu o atingere ușoară, împinse mâna pe masă și, luând cuțitul de bucătărie, atinse locul din mijlocul palmei lui Lassiter.

— Ți-a citit cineva vreodată în palmă, Joe?

Lassiter clătină din cap și, cu o voce îngroșată, spuse:

— Nu. Niciodată.

Încerca să-și controleze respirația și nu reușea.

— Vezi linia asta? Îl întrebă della Torre. Linia asta scurtă de aici?

Și, spunând asta, preotul se trase spre spate și, cu toată forța, repezi cuțitul în jos, înfigând lama în palma lui Lassiter, și ținându-i mâna în masă ca în cuie.

Durerea veni atât de repede și fu atât de pătrunzătoare, încât lui Lassiter îi căzu capul pe spate, instinctiv, și un geamăt îi țâșni din gură spre tavan. Auzi țipătul găuit al lui Marie, de parcă venea de departe. Apoi Grimaldi îi înșfăcă cealaltă mână și i-o lipi de masă. Cineva îi întinse degetele și, o clipă mai târziu, vârful unui cuțit fu implântat în palma mâinii lui drepte. De data asta, el scoase un urlet ce sună ca un șir de vocale care, din nou, se sfârși într-un geamăt.

Își lăsa capul să cadă pe masă și răcni cu dinții strânși. Rămase așa o vreme care i se păru o veșnicie, dar care, probabil, nu fu lungă deloc. Când, în cele din urmă, își ridică din nou privirea, della Torre îl privea cu ochi plini de interes, în timp ce Jesse plângea într-un fel ciudat, răgușit. Marie avea chipul alb, fosforescent.

El își privi mâinile, bătute în masă. Era ciudat de puțin

sânge, totuși simțea cum i se întoarce stomacul pe dos. Respiră adânc și se aplecă spre della Tone:

— Smintit nemernic, ce-i cu tine?

— A trebuit să improvizăm.

Grimaldi auzi cuvântul și chicoti. Lassiter își simți stomacul răscolindu-se și, dintr-o dată, parcă-i îngheță tot corpul. „O să am un șoc”, gândi el. Apoi: „Nu trebuie!”

— Nu înțelegi ce-i în joc.

— Știu foarte bine ce-i în joc, îi răspunse Lassiter.

— Mă îndoiesc, zise della Torre și exact când rosti aceste cuvinte, fulgerul făcu să vibreze încăperea.

Tunetul explodează ca o grenadă și, deodată, ploaia începu să bată în ferestre, năpustindu-se asupra geamurilor în valuri. Cu o privire îngrijorată, della Torre se uită în jurul încăperii.

— Mă întreb dacă... cu toată ploaia asta... zise el.

Lassiter nu-l asculta. Își privea mâinile și se întreba dacă va avea curajul să răstoarne masa. Dacă făcea asta, când se prăbușea masa, gravitația va smulge cuțitele din mâinile lui.

Della Torre clătină din cap.

— Nu vrei să fii atent.

Lassiter îl privi.

— Sunt puțin distrat, răspunse el.

Preotul dădu din cap.

— Nu ești persoana potrivită pe care s-o întreb așa ceva, în orice caz.

Apoi se întoarse spre Grimaldi și mormăi ceva în italiană. Omul înarmat făcu un semn de aprobare, își trase fermoarul hainei și ieși afară, în ploaie.

Della Torre întoarse iar capul spre Lassiter.

— Crezi că știi ce-i în joc, Joe, dar, de fapt, te înșeli. N-ai cum să știi. Fiindcă, dacă nu crezi în Dumnezeu tot atât de mult cât crezi în știință – și trebuie să crezi *în ambele* ca să poți înțelege cu adevărat – n-ai să pricepi niciodată. Știi cine-i băiatul ăsta?

— Știi cine *crezi tu* că este, răspunse Lassiter.

Preotul își aplecă fruntea într-o parte.

— Da? Și cine este? Întrebă el.

— Tu crezi că este Iisus Hristos.

Della Torre își făcu gura punga, stătu o clipă să se gândească și scutură din cap.

— Nu, zise el. Nu cred asta. Fiindcă... dacă-ș fi crezut că este Iisus Hristos i-aș fi căzut în genunchi. *Bineînțeles!* Dar nu este! Nu poate fi!

— Ești sigur?

Della Torre făcu un gest vag.

— Sunt sigur că Dumnezeu l-a făcut pe om după propriul Său chip - nu invers. Băiatul ăsta este ceva monstruos. Și monstruozitatea are un nume.

— Numele lui, zise Marie, este Jesse.

— Numele lui este Anticrist!

Preotul se uita furios la ea dar, curând, păru că se calmează.

— Știi, adăugă el, realizarea lui Baresi a fost, într-adevăr, destul de spectaculoasă. El a reușit în câțiva ani ceea ce toți magicienii lumii n-au izbutit să facă într-un număr egal de secole.

— Ce anume? Întrebă Lassiter, în timp ce gândea: „Tot ce ai de făcut e să te arunci în față. O să dureze doar o secundă. Masa se va răsturna și... Nu pot.” își mai zise Lassiter. „Pur și simplu, nu pot!”

Della Torre îl privea, ca și cum ghicise la ce se gândea. În cele din urmă, spuse:

— A reușit să trezească diavolii din sânge.

O pală de aer rece veni din cadrul ușii în clipa când Grimaldi se întoarse cu un bidon de benzină. Intrând în încăpere, îi puse o întrebare lui della Torre și preotul aprobă din cap.

Brusc, della Torre păru că-și pierde răsufarea și că începe să transpire.

— Sunt puțin cam nervos, explică el, văzând privirea lui

Lassiter ațintită asupra lui. N-am mai făcut niciodată ceva de felul ăsta.

— *Ei, haide, haide*, murmură Lassiter către sine, strângând din dinți și încercând să-și adune curajul care-i trebuia ca să răstoarne masa. Minteia lui porunea picioarelor să se ridice, dar mâinile nu-l lăsau să facă asta.

— În privința lor, nu există decât o singură soluție, spuse della Torre, făcând semn spre Jesse și Marie. Dar... cu tine putem să terminăm mai repede.

Degetele lui Lassiter se strângeau și se desfăceau în jurul lamelor cuțitelor, în timp ce Grimaldi deșuruba capacul bidonului de benzină.

— N-am de ce să-ți mulțumesc, mormăi Lassiter.

— Ei bine, zise della Torre, ridicându-se în picioare. A sosit momentul. Aplecându-se în față, preotul își înmuie un deget în sângele ce se scurgea din mâna dreaptă a lui Lassiter. Întorcându-se spre Marie, desenă numărul 6 pe fruntea ei, apoi îl înșfăcă pe Jesse de braț și, răsucindu-i-l, făcu același lucru cu el. Mai luând niște sânge pe deget, scrise același număr pe fruntea lui Lassiter și făcu un pas înapoi să-și admire opera.

O clipă, Lassiter rămase descumpănit, apoi, însă, înțelese. El, Jesse și Marie: 666. Fiara!

Îndepărtându-se de ei, della Torre își băgă mâna în sutană și scoase o sticlută de apă sfințită pe care Lassiter o recunoscuse imediat. Preotul îi deșurubă dopul și scutură sticluta spre cele patru colțuri ale încăperii mormăind în limba latină, în timp ce stropi de apă zburau în toate direcțiile.

Deodată, Grimaldi păși în spatele lui Jesse și al lui Marie. Răsturnând bidonul, turnă benzină peste capetele lor, umplând baraca cu un miros exploziv. Lassiter începu să se smucească, încercând să se ridice în picioare, dându-și seama că momentul era acum, ori niciodată, când Marie luă hotărârea în locul lui. Aplecându-se pe spate în scaun, își înfipse călcâiul în marginea mesei și, folosindu-și piciorul ca

pe o pârghie, răsturnă masa.

Lassiter scoase un urlet de durere, în clipa când cuțitele se smulseră din masă și lampa de gaz se zdrobi de podea la picioarele lui della Torre, aprinzându-i sutana. Cu o privire uluită, preotul se aplecă să stingă flăcările cu palmele, în timp ce Marie țipă la Jesse să o ia la fugă, iar Grimaldi începu să răcnească la toată lumea sau nu se știe la cine. Dintr-o dată, încăperea se transformă într-o scenă de dans al umbrelor, în timp ce sutana fu cuprinsă de o flacără înaltă și della Torre deveni o torță gonind spre ușă, spre aer, spre ploaie, cu un urlet îngrozit.

Grimaldi făcu un pas să-l ajute dar, înainte să-l ajungă pe preot, Lassiter se aruncă orbește spre el. Când se repezi în cârca lui Grimaldi, rostogoli bidonul de benzină în direcția preotului.

Într-o clipă, focul cuprinse totul, un șir de flăcări prelingându-se pe podeaua barăcii în zigzag. Lassiter îl trânti pe Grimaldi de perete și aerul țâșni din plămânii omului cu un sunet ca o tuse. Răsucindu-l pe italian pe loc, Lassiter îl apucă de reverele hainei și izbi cu fruntea la rădăcina nasului lui Grimaldi. Se auzi ceva pocnind – era un sunet ca de plastic spart – și Grimaldi păru că se prăbușește. Fără să mai stea pe gânduri, Lassiter își trase picioarele de sub el și, când italianul se pocni de podea, împunse pieptul lui Grimaldi cu vârful pantofului.

Încă o dată și încă o dată, căutându-i capul, până când italianul se rostogoli de lângă el și... apăsă pe trăgaci.

Trei împușcături în aceeași secundă, o salvă trasă din panică și care nimeri, fără să atingă pe nimeni, în tavan, în perete și în ușă. Lassiter se repezi la armă și, în întuneric, se izbi de șoldul lui Grimaldi, scăpând Beretta. Ca niște copii smintiți puși pe crimă, începură să bâjbâie prin fum și în întuneric, târându-se pe genunchi și pipăind cu mâinile pe podea, în căutarea armei.

O clipă mai târziu, fulgerul le arată unde era și, văzând-o, se repeziră amândoi, oprindu-se unul lângă celălalt. Lassiter

avea mâna mai lungă. Dar, când degetele americanului se strânseseră, cu un efort, în jurul armei, Grimaldi îl lovi peste gură cu cotul și se repezi în cârca lui Lassiter. Într-o clipă, italianul cuprinsese gâtul americanului în îndoitura brațului și, strângând cu toată puterea, începu, încet, încet, să-i frângă beregata.

Era neînchipuit de puternic.

Lassiter rezistă cât putu, răsucindu-se sub greutatea lui Grimaldi. Dar asta nu ajuta la nimic. Tensiunea mușchilor lui începu să slăbească, vederea i se încețoșă și-și dădea seama că viața i se putea scurge din trup în orice clipă. Așa că își împinse brațul îndărăt în arc spre podea și, când arma se înțepeni în ceva tare, trase.

Grimaldi scoase un urlet în clipa când glonțul îi explodă în genunchi, iar Lassiter se rostogoli mai încolo, târându-se spre perete și încercând să respire. Apoi fulgerul izbucni, iar Lassiter îl văzu pe Grimaldi de parcă era pe o scenă, stând pe podeaua care ardea, ținându-se cu mâinile de genunchi și legănându-se într-o parte și în alta, aproape bocind.

Văzându-l așa cum arăta acum, cu fața schimonosită de o durere cumplită, Lassiter își aminti de Sfântul Sebastian din tabloul celebru de „cum îi zice?”

Totuși, trase un glonț în el, unul singur, care lăsă o gaură mică, umedă chiar deasupra ochiului stâng.

Apoi Marie îl strigă și, întorcând capul spre ea, văzu că focul ajunsese doar la câțiva centimetri de scaunul ei. Jesse era lângă ea, chinându-se să desfacă nodurile, dar degetele lui erau prea mici și prea neputincioase. Apropiindu-se de ea, Lassiter desfăcu nodurile și, ferindu-se din calea flăcărilor, îi conduse afară.

Acolo, un maldăr de haine zăcea sub ploaie pe poteca de lângă baracă, răscolit de vânt.

— Jesse... nu te uita, zise Marie, trăgându-l pe băiat mai aproape de ea.

Lassiter îngenunche lângă preot și tresări văzând că fața lui della Torre era un dezastru carbonizat. Părul și pleoapele

îi dispăruseră cu totul și un lichid ciudat se scurgea din orbitele ochilor. Lassiter era convins că murise, dar tocmai atunci se mișcă și scoase un geamăt.

— Trebuie să-l ducem la spital, zise Marie. Putem să folosim barca lor. Haide!

Lassiter se uită la ea ca la o nebună.

— Nu putem face asta, răspunse el.

— O să moară!

— Sigur c-o să moară! Asta și vreau, să moară.

— Stai puțin, nu poți să-l lași așa. E foarte frig. Are arsuri.

Lassiter se ridică.

— Uite ce-i, zise el, dacă-l ducem la spital... lucrurile nu se opresc aici. Există un milion de oameni care gândesc exact ca el. Și, când vor afla că tu și Jesse sunteți în viață – și sigur vor afla! – vor porni în căutarea voastră. Nu se poate să-l ducem la spital. Trebuie să fugim de aici.

Marie clătină din cap.

— E o ființă omenească, zise ea.

Lassiter se uită lung la ea. În cele din urmă, spuse:

— OK. Du-te cu Jesse la barcă. Îl aduc eu.

Marie îl luă pe Jesse de mână și porni în goană spre barca cu motor. Era aproape de doc când auzi o împușcătură pe poteca din spatele ei și, fără să se întoarcă, își dădu seama că nu se vor mai duce la spital.

EPILOG

Multe zile după aceea, ea refuză să-i vorbească și abia după o lună fu de acord, în sfârșit, că lovitura de grație fusese exact ceea ce trebuia – un gest necesar și, în același timp, de milostenie. Atunci, ei trei călătoreau ca o familie, iar Lassiter făcu toate minunile de care era în stare ca să creeze noi identități pentru fiecare dintre ei.

Problema nu era doar să se schimbe numele, ci să se alcătuiască o legendă – un trecut perfect justificat, în care să existe munci prestate și fișe medicale, activități școlare și acte bancare, pașapoarte valabile și numere de asistență socială ce păreau a fi fost eliberate cu mulți ani înaintea. Întregul proces dură trei săptămâni și costă 50 000 de dolari și, când totul fu gata, el nu-i povesti nimic lui Marie.

— O să scapi de mine peste câteva zile, îi promise el, de îndată ce ne vine extrasul cu semnătura băncii din Liechtenstein.

Acolo fuseseră depuși, în cele din urmă, banii, după ce săltaseră ca o bilă de ruletă dintr-un loc neașteptat într-altul, prin bunăvoința lui Max Lang.

„Câteva zile” se transformaseră în câteva săptămâni, după cum se așteptase și Lassiter și, între timp, se făcuse primăvară și el o sărută pentru prima oară.

Numele de pe cutia poștală era Shepherd.

Aceasta se afla la capătul unei lungi alei din Piedmont, Carolina de Nord, în înălțimile subalpine ale Munților Blue Ridge. Aleea șerpuia de-a lungul a o sută de acri de pășuni în pantă și se sfârșea la un hambar din piatră, nu departe de o fermă mare, veche, care avea nevoie de mână de lucru. Proprietatea era împrejmuită de un gard alb de lemn, lung de vreun kilometru și jumătate și era patrulată de o iapă arabă și de mânzul ei.

Era o regiune frumoasă a țării, dar un pic cam departe de Raleigh sau de orice alt loc, ca să se poată face naveta. În consecință, majoritatea celor care locuiau în acea zonă

trăiau, într-un fel sau altul, din profesii libere.

Domnul Shepherd făcea excepție; el cumpăra și vindea cărți rare și ediții princeps conducându-și afacerea exclusiv prin poștă, așa că nu prea atrăgea atenția vecinilor. De fapt, la distanța de un kilometru și jumătate de locuința familiei Shepherd trăiau: un constructor de mandoline de renume mondial, o pereche care creștea struți, o femeie care făcea ghirlande culinare pentru Smith & Hawken și un bărbat care ridica împrejmuiți din aglomerări de pietre. Mai era și un (bănuț) cultivator de marijuana, doi romancieri și un designer de jocuri.

Familia Shepherd trăia modest, cel puțin pentru moment, înfrumusețându-și treptat casa și făcând majoritatea treburilor cu mâna lor. Plănuiseră să stea împreună o vreme, apoi să divorțeze și să-și urmeze fiecare calea lui. Era un plan bine gândit, ce putea să susțină legendele pe care și le creaseră. Dar planul rămase neîndeplinit, pe măsură ce afecțiunea reciprocă crescuse, în mijlocul plăcerilor vieții simple de la țară. Nu trecu mult și presupusa lor căsătorie de conveniență începu să arate mai mult ca o căsătorie blagoslovită de Dumnezeu.

Trecutul pătrunse în viața lor doar o dată. La doi ani după ce părăsiseră statul Maine, programul „Mistere nerezolvate” transmise o melodramă-documentar cu titlul „insula Dezastrelor”. Lassiter și Marie urmăriră cu groază cum Robert Stack le oferi spectatorilor o reluare a evenimentelor ce duseseră la fuga lor din insulă.

Începea cu un Taurus albastru care pătrundea într-un Cundys Harbor învăluit în ceață. Un actor care nu arăta deloc ca Lassiter putea fi văzut tocmindu-se cu un alt actor care nu arăta deloc ca Roger Bowker – după care cei doi bărbați se suiră într-o barcă ce arăta aidoma cu *Curaj!* Adevăratei Maude i se luă un interviu și tot așa și adevăratului șef de port: „Noi știam că se pregătea o furtună, își amintea el. Roger era un îndărătnic.”

Distrugerea spectaculoasă a bărcii nu fu reeditată, ci

descrișă prin vorbele lui Stack. Urmă o succesiune rapidă de fotografii reprezentând biroul din Washington al întreprinderii Lassiter Associates, locuința lui Lassiter din McLean - „Drăguță”, remarcă Marie - și pe Lassiter însuși. Aceasta din urmă era o copie a celei pe care el o ținea în biroul lui ca amuzament.

— Nu seamănă cu tine, zise Marie. Deloc.

— Știu.

Povestitorul explica cum dispariția lui Lassiter coincisese cu preluarea companiei sale, apoi se întreba: „De ce se dusesese Joe Lassiter în insulă? Făcea o anchetă? Da, asta făcea.”

Această remarcă nu fu însoțită imediat de o explicație. Urmară trei reclame, după care se reluă relatarea. Un Mercedes negru se opri în fața Centrului Naval din Bailey Island și din el coborâră trei bărbați. Curând după aceea, bărbații stăteau aplecați peste niște hărți nautice, bombănind în italiană, în timp ce trasau o rută de la Centrul Naval la Rag Island.

Apoi, povestitorul apărea pe insulă, stând în fața barăcii arse. Urmară câteva cadre rapide - hangarul, docul, stâncile de care se zdrobise *Curaj!* - care se sfârșiră cu un prim-plan arătând soarele coborând în mare.

Un număr de interviuri cu șeful poliției din Brunswick, cu un căpitan al Pazei de Coastă și cu un atașat al ambasadei Italiei îl făcură pe Stack să se întrebe: „Ce căutau acești oameni acolo?” Fotografii ale lui della Torre, ale lui Grimaldi și ale Saltelei umplură ecranul. „Unul dintre ei - un cunoscut cleric catolic. Celălalt - un triplu ucigaș. Cel de al treilea - un cuțitar, vestit pentru relele și violențele comise în propria lui țară. De ce se aflau împreună? De ce veniseră cu toții în această insulă îndepărtată? Aceste întrebări își așteaptă răspunsul. „Și ce se poate spune despre femeia misterioasă care locuia pe insulă cu copilul ei? Este ciudat, dar nu există fotografii ale nici unuia dintre ei.” Pe ecran apără o schiță făcută de mâna unui artist, în timp ce Maude

sporovăia despre hotărârea lui Marie de a locui acolo. Din fericire, schița avea doar un caracter general, asemănându-se cu Marie numai în sensul că avea numărul corect de ochi și de urechi.

Povestitorul își încheie relatarea stând pe doc. Focul care a distrus baraca lui Marie Sanders nu a fost singurul din noaptea aceea. Poliția este convinsă că cel de-al doilea foc a distrus barca ce fusese închiriată de părintele della Torre ceva mai devreme, în aceeași dimineață. În acest caz, specialiștii sunt de părere că nimeni n-ar fi supraviețuit unei traversări înot spre țărm în acel anotimp al anului. Și totuși când medicii legiști cercetaseră insula cu de-amănuntul, doar cadavrul unui singur individ fu recuperat: și acel individ era Franco Grimaldi.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți? Un montaj format din chipuri apăru pe ecran: Joe, Roger, Salteaua, Jesse, Marie și della Torre. Poate că marea le-a revendicat trupurile; poate că sunt înmormântați pe insulă. Sau, poate... o simplă presupunere..., că Marie Sanders și copilul ei au reușit să se salveze în această mică luntre – o fotografie a bărcii lui Marie acoperi ecranul – găsită a doua zi dimineață aruncată pe continent.”

Programul se sfârși cu o imagine din avion și cu Robert Stack rostind: „Tot ce știm cu certitudine este că șapte oameni au sosit pe „Insula Dezastrelor” – și nici unul nu a mai fost găsit vreodată în viață.

Transmisia nu avu nici o urmare. Dacă o văzuse cineva, nu făcuse nici o legătură cu familia Shepherd. Și nici nu era de mirare. Între timp, cei trei Shepherd deveniseră o parte a comunității și unii ar fi putut chiar să jure că locuiseră din totdeauna în acea zonă. Marie lua ore de acuarelă la colegiul comunitar local, în timp ce Joe era antrenor al unei echipe de fotbal formată din copii de până-n șapte ani.

Cât despre Jesse, el era singurul al cărui nume de botez nu fusese schimbat. Totuși, îi ziceau mai mult Jay, iar

prietenii lui dublaseră inițiala, transformând-o în J. J.

Avea o groază de prieteni, după câte se dovedi, și toți colegii îl simpatizau. La întrunirea cu părinții, profesorul lui spusese că părea a fi un conducător înnăscut și un fel de păstrător de pace. „Poate că va lucra cândva la O.N.U.”

Pentru moment, priceperea lui diplomatică își găsea întrebuințare în autobuzul școlii, unde juca rolul de patrulă de pază.

Lui Joe îi plăcea să-l urmărească de la fereastra biroului său de la al doilea etaj cum merge pe aleea lungă până în locul unde se urca în autobuzul școlii – banda portocalie Day-Glo a centurii lui de patrulă fiind vizibilă chiar și atunci când o salcie îl acoperea aproape cu totul. În ziua aceea, Joe se miră văzându-l pe Jesse că se oprește la mijlocul drumului, că-și pune jos cutia cu gustarea și o ia la fugă îndărăt, spre casă. Năvăli prin ușa din față.

— Ai uitat ceva? întrebă Marie din bucătărie.

— Am uitat să dau de mâncare peștilor! strigă Jesse, alergând pe scări.

Peștii erau doar primii locatari ai menajeriei pe care Jesse intenționa să și-o facă, din care avea să facă parte, în curând, unul dintre cățelușii născuți de Pickle, o corcitură dintre un Labrador cafeniu și un câine de vânătoare negru, al cărui stăpân era prietenul lui Jesse, Ethan. Jesse făcuse deja rost de un pătuț de câine învelit în pătură roșie, dăruit de șoferul de autobuz, al cărui câine era „prea răsfățat – nu acceptă să doarmă decât pe canapea”. Pe urmă, încă un câine, „ca să aibă un prieten” și, mai târziu, o pisică și o capră.

Jesse se ocupa de pești singur, în afară de momentul când trebuia să fie golit acvariul, care era prea greu. De fapt, el spăla acvariul și clătea pietrele și, în fiecare zi, hrănea peștii și controla temperatura în timpul iernii ca să se asigure că apa era destul de caldă.

Jesse își iubea peștișorii. Erau șapte și toți aveau nume. Avea voie să țină lumina acvariului deschisă în timpul nopții

și-i plăcea să-i urmărească mai ales atunci, stând în pat. Îi plăcea cum alunecau prin apă, unduindu-se când intrau și ieșeau din castel și ascunzându-se în spatele plantelor verzi, tremurătoare. Îi mai plăcea și să se uite la lanțul argintiu de bule care se ridica din ventilator. Năvăli în camera lui, simțindu-se puțin vinovat, chiar dacă nu uitase, fiindcă aproape că uitase.

— Vă e foame, băieți?

Ridică cu grijă capacul acvariului, îl puse deoparte, apoi scoase cutiuța cu hrană din biblioteca de dedesubt. Cu gesturi meticuloase, scutură ușor cutiuța ca să cadă hrana într-o linguriță de plastic. I se spusese de multe ori cât de important era să le dea hrană destulă, dar nu prea multă. Presără egal fulgii multicolori pe suprafața apei, apoi se aplecă în genunchi. Îi plăcea să vadă peștii mâncând, săltându-se în sus și ciugulind hrana de la suprafață, după care se scufundau din nou cu ea în gură. Uneori stătea de vorbă cu ei, ceea ce făcu și acum.

— Hei, nu vă încălărați, e destulă mâncare!

Apoi se încruntă. Unul dintre peștii dungați – pe jumătate ascuns de plantă – nu se mișca deloc, nici măcar ca să mănânce. Jesse se ridică și se uită de sus. Peștele dungat părea bolnav. Stătea culcat pe o parte, burta îi era umflată, iar coada îi era prea albă și părea lipicioasă. Era clar că nu se mișca. Aripioarele arătau și ele cam jumulite. Și, uite! Jesse văzu un pește din specia gourami că se apropie de el și-i ciugulește puțin din coadă! Hei! Instinctiv, Jesse băgă mâinile în rezervor, le adună căuș sub peștele mort și-l ridică în sus. Apa se scurse în acvariu și băiatul îl ținu în mână și-l mângâie pe spinare cu vârful degetelor de câteva ori: „Acum ești bine!” zise el, apoi îl luă iar în amândouă mâinile și-l scufundă încet în apă, aproape de suprafață. Pe urmă, își retrase mâinile și privi.

Și peștele începu să înoate.

John Case este pseudonimul soților Jim și Carolyn Hougan, care și-au unit forțele pentru a scrie cartea declarată bestseller de către *New York Times*: *Codul genetic*. Reporter distins cu numeroase premii pentru anchetele sale, Jim Hougan este autorul a trei cărți non-ficționale despre lumea spionajului american și al romanului *Kingdom Come*. Carolyn Hougan a scris trei romane, între care și *Blood Relative*.

În curând:

PRIMUL CĂLĂREȚ
AL APOCALIPSEI